MAGGIE STIEFVATER
BLUE LILY, LILY BLUE
SERIA FRĂȚIA CORBILOR
CARTEA A III-A
NEMIRA
YOUNG ADULT

Laurei, unul dintre cavalerii albi

„Îmi caut chipul ce-l aveam înainte de facerea lumii.“
William Butler Yeats – *Înainte de facerea lumii*

„Să mulțumim oglinzii că dezvăluie doar înfățișarea noastră.“
Samuel Butler – *Erewhon*

PROLOG

DEASUPRA

Persephone stătea pe creasta golașă a muntelui, cu rochia ivorie și buclele alb-aurii fluturându-i în vânt. Era transparentă, imaterială, un spectru risipit printre bolovanii din jur și adunat apoi pe unul din ei. Vântul era fioros acolo sus, fiindcă nu existau copaci care să i se opună. Lumea de dedesubt era îmbrățișată de o toamnă fabuloasă.

Adam Parrish stătea lângă ea, cu mâinile adâncite în buzunarele pantalonilor murdari de unsoare. Părea obosit, dar avea ochii limpezi; arăta mai bine decât atunci când îl văzuse ultima dată. Pentru că Persephone era interesată doar de lucrurile importante, nu se mai gândise de mult la propria vârstă, dar, când îl mai privi o dată, realiză că băiatul era cumva *nou*. Expresia aceea vulnerabilă a feței sale, poziția tinerească a umerilor și explozia frenetică de energie dinăuntrul său îl făceau să pară așa.

Ce zi bună! se gândi ea. Era răcoare și întunecat, fără vreo interferență a luminii soarelui sau a lunii sau a vreunui șantier de construcții din apropiere.

— Acesta e Drumul Morților, zise ea, așezându-se pe calea invizibilă.

În momentul acela, simți înăuntrul ei o vibrație lentă și plăcută, o senzație foarte asemănătoare cu aceea pe care o ai când aliniezi cotoarele cărților pe un raft.

— Meridianul energetic, dori Adam să clarifice.

Femeia îl aprobă senin.

— Convinge-te singur!

Imediat, băiatul păși pe meridian și își întoarse capul pentru a privi în lungul acestuia, la fel de natural cum se rotește o floare în căutarea soarelui. Lui Persephone îi luase mai multă vreme pentru a reuși asta, dar pe de altă parte, spre deosebire de mai tânărul său elev, *ea* nu făcuse vreun târg cu o pădure supranaturală. Nu prea îi plăceau asemenea învoieli. Proiectele care implicau grupuri de persoane nu reprezentau genul de activitate care să o încânte.

— Ce vezi? întrebă ea.

Ochii băiatului clipiră și o clipă genele sale prăfuite i se odihniră pe obraji. Fiindcă era o zi bună pentru observații, Persephone putea vedea ceea ce i se înfățișa și băiatului. Nimic nu avea vreo legătură cu meridianul energetic. Era imaginea unui amestec de figurine sparte pe podeaua unei vile drăguțe. O scrisoare oficială tipărită. Un prieten cuprins de convulsii, jos, la picioarele sale.

— În afara minții tale, îi reaminti cu blândețe Persephone.

Ea însăși vedea foarte multe evenimente și posibilități pe Drumul Morților, dar nimic nu ieșea în evidență. Puterile ei erau mult mai mari când venea însoțită de cele două prietene, Calla și Maura: prima o ajuta să pună ordine în viziuni, iar cea de-a doua le punea în context.

Adam părea să aibă ceva potențial în această ultimă chestiune, deși era mult prea nou pentru a o înlocui pe Maura – *nu, era ridicol să gândească așa* –, își spuse Persephone. Nu-ți poți înlocui prietenii. Se străduiască să se gândească la un cuvânt mai potrivit, nu la „înlocuiască“.

Salvare. Da, bineînțeles, asta trebuia să faci în cazul prietenilor. Oare Maura trebuia salvată?

Dacă ar fi fost împreună cu ea acolo, pe munte, Persephone ar fi putut probabil s-o spună. Cum însă nu era pe creasta aceea, nu mai era nevoie s-o facă.

Oftă adânc. O făcea des.

— Văd niște lucruri, zise Adam, ale cărui sprâncene sugerau că fie se concentrează, fie nu este foarte sigur. Mai multe. Sunt ca… ca animalele de la Fermă. Văd lucruri… care dorm.

— Visează, îl aprobă Persephone.

Imediat ce băiatul îi atrase atenția asupra celor adormiți, aceștia veniră în prim-planul viziunii ei.

— Trei, adăugă ea.

— Trei, ce?

— Trei, în special, murmură ea. Ar trebui treziți. Ba nu, nu! Doi! Unul ar trebui lăsat în pace.

Persephone nu stăpânise niciodată cu adevărat conceptele de bine și rău. În acest caz însă, cel de-al treilea era cu siguranță rău. Timp de câteva minute, împreună cu băiatul – *Adam,* își aminti ea, era atât de greu să considere importante numele de botez – rămase pe meridianul energetic, pe care îl simțea cum vibrează sub picioarele lor. Persephone încercă blând dar fără

succes să perceapă strălucirea existenței Maurei între fuioarele acelea încâlcite de energie. Adam se retrase din nou în el însuși, interesat mai degrabă, ca întotdeauna, de singurul lucru care rămânea necunoscut pentru el: propria minte.

— Afară, îi aminti Persephone.

Adam nu-și deschise ochii. Cuvintele i se desprinseră atât de moale de pe buze încât aproape că se risipiră în vânt.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, doamnă, dar nu înțeleg de ce merită să învăț așa ceva.

Persephone nu înțelegea de ce o întrebare atât de rezonabilă ar fi nepoliticoasă.

— Când erai copil, ce te-a făcut să înveți să vorbești?

— Și cu cine învăț să comunic?

Încântată că băiatul înțelesese imediat ce dorise să-i spună, femeia îi răspunse:

— Cu toate.

LA MIJLOC

Calla era copleșită de câte rahaturi avea Maura în camera ei de la Fox Way 300 și nu ezită să-i spună asta și lui Blue.

Blue nu-i răspunse. Se ocupa de sortarea hârtiilor de lângă fereastră, cu capul plecat, concentrată. Privită din unghiul acela, arăta exact ca mama ei: robustă, atletică și greu de doborât. Era drăguță într-un fel ciudat, deși își prinsese dezordonat părul negru în clame și purta o cămașă care părea mutilată cu o motosapă electrică. Sau poate tocmai datorită acestor amănunte arăta așa. Când devenise atât de atrăgătoare, atât de matură? Fără să se mai înalțe? Probabil că așa se întâmpla cu fetele care se hrăneau numai cu iaurt.

— Te-ai uitat la astea? întrebă Blue. Sunt foarte bune.

Calla nu era sigură despre ce vorbea fata, dar o credea. Nu era genul de persoană care să facă un compliment exagerat; nici măcar mamei ei. Deși era o fată bună, Blue nu se comporta *drăguț*, ceea ce era în regulă, fiindcă asemenea oameni o iritau pe Calla.

— Mama ta e o femeie cu multe talente, murmură ea.

Dezordinea aceea îi consuma ani din viață. Callei îi plăceau lucrurile pe care te poți baza: sistemele de îndosariere, lunile cu treizeci și una de zile și rujul mov. Maurei îi plăcea haosul.

— Unul din ele este să mă enerveze pe mine, continuă Calla.

Luă în mâini perna Maurei și se trezi asaltată de senzații. Simți deodată felul în care fusese obținută perna, modul în care Maura o făcea sul sub cap, multele lacrimi căzute pe învelitoare și toate visele ultimilor cinci ani.

În camera vecină începu să sune telefonul, care spulberă imediat concentrarea Callei.

— La naiba! ocărî ea.

Era psihometrică – adeseori putea descoperi nu numai originea unui obiect, ci și sentimentele proprietarului, prin simpla atingere a acelui lucru. Perna fusese însă folosită atât de des, încât conținea prea multe amintiri ca să le poată pune în ordine. Dacă ar fi fost și Maura cu ea, probabil că le-ar fi putut identifica ușor pe cele mai relevante. Dar dacă prietena ei s-ar fi aflat în camera aceea, n-ar mai fi avut nevoie de asta.

— Blue, vino aici!

Cu un gest teatral, fata își așeză mâna pe umărul Callei. Imediat, talentul ei natural pentru amplificarea viziunilor ascuți abilitățile Callei, făcând-o capabilă să vadă speranța care o ținuse treză pe Maura. Simți și forma obrazului domnului Gray adâncită în pernă. Zări și conținutul ultimului vis al Maurei: un lac liniștit și un bărbat cunoscut, în depărtare.

Calla rânji.

Era Artemus. Iubitul de mult pierdut al Maurei.

— Vezi ceva? întrebă Blue.

— Nimic folositor.

Fata își retrase mâna, conștientă că, fără îndoială, Calla era capabilă să distingă la fel de bine sentimentele unei fete și pe cele ale unei perne. Femeia nu avea însă nevoie de vreo putere supranaturală ca să-și dea seama că expresia sensibilă și plăcută întipărită pe fața lui Blue nu era în concordanță cu flacăra care ardea furios în ea. Se apropia începutul cursurilor, dragostea plutea în aer, iar mama lui Blue dispăruse într-o expediție misterioasă și personală cu mai bine de o lună în urmă, lăsându-l cu buza umflată și pe noul său iubit asasin. Blue era un uragan care se apropia de uscat.

Ah, Maura! se gândi Calla, simțind cum i se strânge stomacul. *Ți-am spus să nu pleci.*

— Atinge chestia aia, zise Blue arătând spre un bol mare și negru pentru scrutat.

Era așezat pe covor, neatins din momentul în care îl folosise

Maura.

Calla nu aprecia prea mult asemenea metode, nici magia oglinzilor și nici oricare alt lucru avea legătură cu alterarea misteriosului continuum spațiu–timp pentru a apuca pe o scurtătură și a ajunge în altă parte. Tehnic, scrutările nu erau periculoase; se refereau pur și simplu la o meditație în fața unei suprafețe care oglindește. În practică însă, procedeul acela implica separarea sufletului de trup. Iar sufletul se dovedea adesea a fi un călător fragil. Ultima dată când Calla, Persephone și Maura se încurcaseră cu magia oglinzilor, o făcuseră din greșeală să dispară pe sora vitregă a Maurei, pe Neeve.

Oricum, Calla nu o plăcuse niciodată.

Blue avea însă dreptate. Bolul pentru scrutat le putea oferi probabil cele mai multe răspunsuri.

— Bine, acceptă Calla. Dar să nu mă atingi, nu vreau să faci chestia asta mai puternică decât este deja.

Blue ridică mâinile, de parcă ar fi vrut să-i arate că nu are nicio armă. Șovăitoare, Calla își puse mâna pe marginea bolului și își simți viziunea înconjurată imediat de întuneric. Adormise și visa. Se scufunda într-o apă neagră nesfârșită. Versiunea ei în oglindă urcă repede către stele. Metalul i se înfipse în obraz. Părul i se adună la colțul gurii.

Dar unde era Maura în tot peisajul ăsta?

O voce necunoscută începu să-i cânte în minte, tare și strident:

Regine și regi,
regi și regine,
Blue Lily, Lily Blue,
Coroane și păsări,
Spade și lucruri,
Blue Lily, Lily Blue.

Își reveni brusc. Era din nou Calla.

Acum putea vedea și ea ce o făcuse pe Maura să plece: trei adormiți – lumină, întuneric și crepuscul. Știa că Artemus se află sub pământ. Era sigură că nimeni nu putea ieși de unul singur din cavernele acelea. Realiză că Blue și prietenii săi erau parte a unui lucru uriaș, ceva vast care se dilata și se trezea încet…

— Blue! urlă Calla, dându-și seama de motivul care făcuse ca

eforturile sale să aibă brusc succes.

Cu siguranță, Blue îi atingea umărul, amplificând totul.

— Salut!

— Ți-am *zis* să nu mă atingi!

— Ce-ai văzut? întrebă Blue, care nu părea să regrete nimic.

Calla era încă ancorată în viziune. Nu reușea să scape de impresia că se pregătea pentru o luptă pe care, într-un fel sau în altul, o mai purtase deja.

Și nici nu-și amintea dacă izbândise.

DEDESUBT

Maura Sargent avea senzația sâcâitoare că timpul nu mai înainta. Nu se oprise, ci pur și simplu că nu se mai deplasa înainte în felul pe care ea învățase să-l denumească „obișnuit“, minutele așezându-se peste minute ca să formeze ore și apoi zile, săptămâni.

Începuse să suspecteze că folosește același minut, neîncetat.

Senzația aceea i-ar fi făcut pe mulți să se simtă nesiguri. De asemenea, unii ar fi putut să nu observe asta deloc. Dar Maura era *diferită*. Începuse să viseze viitorul încă de la paisprezece ani. Vorbise pentru prima dată cu un spirit la șaisprezece. Își folosise vederea la distanță pentru a privi de partea cealaltă a lumii la nouăsprezece. Timpul și spațiul erau ca niște căzi de baie în care Maurei îi plăcea să se bălăcească.

Știa deci că lumea era plină de lucruri aparent imposibile, dar nu s-ar fi așteptat vreodată să găsească o peșteră în care timpul să rămână în loc. Intrase acolo de o oră? Poate două? O zi? Patru? Douăzeci de ani? Bateriile lanternei nu se epuizaseră încă.

Dar dacă timpul de aici nu înaintează, nici ei n-o vor face, nu-i așa?

Își plimba raza lanternei în sus și în jos, înaintând prin tunel – nu dorea să se lovească la cap, dar nici să cadă în vreo prăpastie fără fund. Călcase deja în câteva bălțoace, iar bocancii ei scâlciați erau umezi și reci.

Cel mai rău lucru era însă că se plictisea. O copilărie săracă în Virginia de Vest o făcuse pe Maura să aibă o puternică încredere în sine, o toleranță mare pentru disconfort și un simț negru al umorului. Dar toată monotonia asta!

E imposibil să spui o glumă când ești singur.

Singurul semn pe care îl avea Maura că timpul ar fi putut curge într-o anumită direcție era acela că uneori uita pe cine caută acolo jos.

Artemus e ținta, își aminti ea. Cu șaptesprezece ani în urmă Calla o convinsese că bărbatul fugise pur și simplu. Poate că și ea își dorise să se lase convinsă. Undeva în adâncul inimii, știuse că el era parte a unui lucru mult mai important. La fel ca ea însăși.

Probabil.

Deocamdată nu găsise în tunelul acela decât semne de îndoială. Nu era genul de loc pe care să-l fi ales vreodată Artemus, căruia îi plăcea soarele atât de mult. Mai degrabă i se părea că acela era genul de loc în care ar fi murit cineva ca el. Începea să-i pară rău de scrisoarea pe care o lăsase. În întregime, suna așa:

Glendower e sub pământ. Și eu la fel.

Când o scrisese, se simțise destul de șmecheră. Cuvintele erau menite să înfurie și să inspire, în funcție de cine le citea. Bineînțeles, le scrisese gândindu-se că avea să se întoarcă a doua zi.

Reciti rândurile în minte:

Merg într-o peșteră neatinsă de timp ca să-mi caut fostul iubit. Dacă vi se pare că sunt pe cale să ratez festivitatea de absolvire a lui Blue, trimiteți ajutor.

P.S. Plăcinta nu e un fel de mâncare.

Continuă să meargă. În fața și în spatele ei nu era decât bezna adâncă. Fasciculul lanternei îi arăta tot felul de detalii: tavanul neregulat era acoperit de stalactite; apa se scurgea pe pereți. Nu se rătăcise însă, fiindcă nu avusese decât o singură opțiune: să pătrundă tot mai adânc în peșteră.

Încă nu-i era frică. Era nevoie de mult mai mult ca să înspăimânți pe cineva care se bălăcea în timp și în spațiu.

Sprijinindu-se de o stalagmită acoperită de mâl alunecos, Maura se ridică și se strecură printr-o deschizătură îngustă. Trecând dincolo, scena se schimbă. Tavanul și solul erau pline de țepi de calcar, care se întindeau la nesfârșit. Era imposibil.

În momentul acela, o picătură de apă stârni valuri minuscule în imaginea de la picioarele ei, alungând imediat iluzia. Ajunsese pe malul unui lac subteran. Suprafața lui întunecată oglindea stalactitele aurii de pe tavan, făcând să pară că există un număr

egal de stalagmite pe fundul lacului.

Fundul lacului nu se zărea – ar fi putut avea cinci centimetri, o jumătate de metru sau să fie chiar fără fund.

Ah, deci aici era? Visase despre asta. Nu-i era încă frică, dar simțea cum inima i se zbate în piept.

M-aș putea întoarce acasă. Știu pe unde.

Dar dacă domnul Gray își riscase viața ca să obțină ce-și dorea, cu siguranță și ea putea fi la fel de curajoasă. Se întrebă dacă bărbatul mai era în viață și constată cu surprindere cu câtă disperare își dorea să fie așa.

Îi veni din nou în minte scrisoarea.

Merg într-o peșteră neatinsă de timp ca să-mi caut fostul iubit. Dacă vi se pare că sunt pe cale să ratez festivitatea de absolvire a lui Blue, trimiteți ajutor.

P.S. Plăcinta nu e un fel de mâncare.

P.P.S. Nu uitați să schimbați uleiul de la mașină.

P.P.P.S. Căutați-mă pe fundul unui lac neted ca oglinda.

Auzi o șoaptă în ureche. Era cineva din viitor sau din trecut, mort, viu sau adormit. Realiză însă că nu era tocmai o șoaptă, ci un glas gutural, vocea cuiva care strigase multă vreme fără să primească vreun răspuns.

Maura se pricepea să asculte.

— Ce-ai spus? întrebă ea, iar glasul se auzi din nou.

— *Găsește-mă!*

Nu fusese Artemus, ci altcineva care se rătăcise, era pe cale să se piardă sau abia își începuse călătoria. În peșterile acelea, timpul nu era liniar, ci arăta ca oglinda unui lac.

P.P.P.P.S. Nu-l treziți pe cel de-al treilea adormit.

1

— Credeți că toate astea există cu adevărat? întrebă Blue.

Stăteau între stejarii maiestuoși care urcau spre cerul senin, de vară. Din pământul reavăn, se iteau pietre și rădăcini. Aerul învolburat din jurul lor nu semăna deloc cu cel rece, de toamnă, pe care tocmai îl lăsaseră în urmă. Își doriseră să fie vară, iar Cabeswater le-o oferise. Richard Gansey al III-lea stătea întins pe spate privind albastrul infinit de deasupra lui, de deasupra copacilor. Îmbrăcat cu eternii săi pantaloni kaki și purtând un pulover de culoarea lămâii, cu anchior, părea moștenitorul indolent și plictisit al pădurii care îl înconjura.

— Dar ce e realitatea? continuă Blue. Poate c-am venit cu toții aici, am adormit și avem același vis.

Știa că nu e adevărat, dar era deopotrivă liniștitor și interesant să-și imagineze că erau atât de conectați unul la celălalt, că pădurea Cabeswater reprezenta ceva la care se gândiseră cu toții înainte de a-și închide ochii.

— Eu știu când sunt treaz și când dorm, replică sec Ronan Lynch.

În jurul lui Gansey totul era rotunjit și organic, neclar și omogen. Ronan avea muchii ascuțite și era întunecat și disonant, într-un contrast profund cu pădurea.

Adam Parrish se ghemui de parcă ar fi vrut să-și ascundă salopeta uzată și murdară de vaselină.

— Chiar așa?

Ronan scoase un sunet urât, disprețuitor. El era precum Cabeswater: un făuritor din vis. Dacă n-ar fi știut cu adevărat diferența între somn și trezie, ar fi însemnat că aceasta n-avea nicio importanță pentru el, dar lucrurile nu aveau cum să fie așa.

— Poate că te-am visat pe tine, zise el.

— Atunci, îți mulțumesc pentru dinții mei drepți, răspunse Adam.

În jurul lor, Cabeswater zumzăia și foșgăia a viață. Păsări care nu existau în afara pădurii zburau pe deasupra lor. Undeva, în apropiere, apa curgea peste stânci. Copacii erau înveșmântați în mantii grandioase și bătrâne de mușchi și de licheni. Probabil din cauză că știa că pădurea are conștiință de sine, Blue se gândi că totul în jurul ei părea cumva înțelept. Dacă-și lăsa

mintea să hoinărească îndeajuns de departe, aproape că putea simți cum o ascultă pădurea. Era greu de explicat; semăna cu senzația aceea în care cineva își ține mâna chiar deasupra pielii tale, fără să te atingă însă.

— Va trebui să câștigăm încrederea pădurii înainte să intrăm în peșteră, spusese Adam.

Blue nu înțelesese ce însemna pentru Adam să fii atât de conectat la Cabeswater, nu pricepuse natura promisiunii de a fi mâinile și ochii acesteia. Se gândea că uneori Adam nu era nici el pe deplin conștient. Urmându-i însă sfatul, grupul se întorsese de multe ori în pădure, plimbându-se printre copaci, explorând cu grijă și, mai ales, fără să ia ceva din ea. Se plimbaseră și în jurul peșterii, în care s-ar fi putut afla atât Glendower, cât și Maura.

Mama.

Biletul pe care îl lăsase cu mai bine de o lună înainte nu indica momentul în care își propusese să se întoarcă. De fapt, nu spunea nici măcar dacă se gândește să mai vină vreodată înapoi. Era deci imposibil să știe dacă nu revenise încă din cauză că avea necazuri sau fiindcă pur și simplu nu-și dorise. Oare mai existau și alți oameni ale căror mame să dispară în găuri sub pământ în timpul crizei de vârstă mijlocie?

— Eu nu visez, zise Noah Czerny.

El era mort, deci probabil că nici măcar nu dormea.

— Așa încât eu cred că trebuie să fie adevărat.

Adevărat, dar pentru ceilalți, doar pentru ceilalți.

Zăboviră câteva minute, ore sau zile – ce reprezenta timpul în Cabeswater?

La mică distanță de grupul lor, fratele mai mic al lui Ronan, Matthew, se îndrepta spre mama lor, Aurora, care se bucura de vizită. Amândoi aveau părul auriu și angelic, arătând ca o invenție a acelui loc. Blue și-ar fi dorit să o disprețuiască pe Aurora din cauza originii ei – fusese efectiv visată de soțul ei – și fiindcă avea capacitatea de concentrare și ascuțimea intelectuală a unui cățel. Adevărul era însă că femeia se dovedea infinit de bună și de liniștită, la fel de imposibil de urât ca și fiul ei cel mic.

Probabil că ea nu și-ar fi abandonat fiica chiar în ultimul an de liceu. Cea mai enervantă parte a dispariției Maurei era faptul că Blue nu știa dacă ar fi trebuit să se simtă îngrijorată sau

furioasă. Oscila sălbatic între aceste două stări, iar din când în când, epuizată, trecea prin momente în care nu mai simțea nimic.

Cum mi-a putut face una ca asta tocmai acum*?*

Blue își puse obrazul pe un bolovan acoperit de un strat cald de mușchi, încercând să se concentreze asupra unor gânduri plăcute și liniștite. Această capacitate a ei de a amplifica clarviziunea potența și magia pădurii Cabeswater, iar ea nu-și dorea să provoace un alt cutremur sau să aducă vreo altă turmă de animale care să-i strivească sub copite.

Începu să converseze cu copacii. Se gândi la păsări care cântă – *se gândi, își dori, visă* sau *tânji.* Era un gând întors pe toată părțile, o ușă lăsată întredeschisă în mintea ei. Devenea din ce în ce mai capabilă să-și dea seama când proceda corect.

O pasăre ciudată ciripi subțire și distonant. Se gândi-dori-visă-tânji la frunze care foșnesc. Deasupra capului ei, copacii începură să-și agite frunzele, compunând șoapte vagi. *Avide audimus.*

Se gândi la o floare de primăvară. Un crin albastru, așa cum o chema pe ea. O petală albastră îi căzu imediat pe păr. O alta ajunse pe dosul palmei, alunecând apoi în jos, pe încheietură, ca un sărut. Gansey își deschise și el ochii, simțind petalele care i se așezaseră și lui, delicat, pe obraji.

În momentul în care își depărtă buzele, o petală albastră căzu chiar pe buze. Adam își dădu și el capul pe spate ca să vadă ploaia aceea de flori, frumos mirositoare, coborând asupra lor ca un roi de fluturi care se mișcă încet, albastru. Inima lui Blue explodă de o bucurie furioasă.

E adevărat, e adevărat, e adevărat...

Ronan o privi pe Blue mijind ochii. Fata nu-și întoarse capul. Era un joc pe care îl juca uneori cu Lynch: cine-și va muta primul privirea? Se termina întotdeauna la egalitate.

El se schimbase pe timpul verii, iar acum Blue nu se mai simțea atât de neadecvată în grupul lor. Asta nu fiindcă ajunsese să-l cunoască mai bine pe Ronan, ci fiindcă avea senzația că era posibil ca Gansey și Adam să-l cunoască acum mai puțin decât ea. De fapt, băiatul îi provocase pe toți să afle cine era noul Ronan Lynch.

Gansey se ridică în coate; petalele căzură de pe el, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn îndelungat.

— Bine, cred că e momentul. Lynch?

Ronan se ridică și merse spre mama și fratele său; Matthew, care-și mișca brațele de parcă ar fi fost un urs de circ, rămase pe loc. Aurora îl mângâie pe Ronan pe mână, iar el îi îngădui acel gest de tandrețe.

— Hai! îi spuse el lui Matthew. E timpul să mergem.

Aurora le zâmbi blând fiilor ei. Ea avea să rămână în Cabeswater, îndeletnicindu-se cu visele atunci când nu era nimeni prin preajmă ca să le vadă. Blue nu s-ar fi mirat să o vadă cufundându-se imediat în somn în momentul în care ar fi părăsit pădurea; era complicat să ți-o imaginezi pe Aurora existând în lumea reală. Dar era de-a dreptul imposibil să-ți imaginezi cum e să crești având o mamă ca ea.

Mama mea nu ar dispărea pur și simplu, nu-i așa?

Ronan își puse mâinile de o parte și de alta a capului lui Matthew, strivindu-i zulufii blonzi și silindu-l să-l privească în ochi.

— Du-te să ne aștepți în mașină, zise el. Dacă nu ne întoarcem până la nouă, sună acasă la Blue.

Expresia de pe fața lui Matthew era plăcută și încrezătoare. Ochii săi erau de aceeași nuanță de albastru precum cei ai lui Ronan, dar mult mai inocenți.

— Și de unde iau numărul?

Ronan continuă să țină în palme capul fratelui său.

— Matthew, concentrează-te! Am vorbit despre asta. Vreau să te gândești. Ia spune-mi tu de unde o să știi numărul!

Fratele mai mic scoase un hohot de râs și se bătu peste buzunar.

— A, da! E scris în telefonul tău. Acum îmi amintesc.

— Rămân eu cu el, se oferi Noah imediat.

— Fricosule! mârâi Ronan nerecunoscător.

— Lynch! interveni Gansey. Să știi că e o idee bună. Noah, dacă te simți în stare…

Noah avea nevoie de energie exterioară pentru a rămâne vizibil. Atât Blue, cât și meridianul energetic erau de ajuns pentru asta; probabil că în mașina parcată în apropiere exista destulă putere. Uneori însă, nu energia îi lipsea lui Noah, ci curajul.

— O să fie un învingător, zise Blue lovindu-l ușor pe Noah cu pumnul în braț.

— O să fiu învingător, repetă el.

Pădurea aștepta, ascultând, fremătând. Marginea cerului era ceva mai gri decât albastrul de deasupra lor, ca și cum atenția pădurii era concentrată strict asupra lor, iar asta le permitea să întrevadă granița cu lumea reală.

În gura peșterii, Gansey rosti:

— *De fumo in flammam.*

— Din fum în foc, traduse Adam pentru Blue.

Peștera. *Peștera.*

În Cabeswater, totul era magic, dar caverna aceea era neobișnuită, pentru că nu existase de la început când descoperiseră pădurea. Sau poate că fusese în alt loc.

— Să ne verificăm echipamentul, zise Gansey.

Blue își răsturnă rucsacul jerpelit, împrăștiindu-i conținutul pe jos: o cască (de bicicletă, uzată), genunchiere (de la patinele cu rotile, uzate) și lanterna (în miniatură, veche). Între ele se vedea un briceag roz.

În timp ce fata începu să se echipeze cu toate lucrurile acelea, Gansey își goli și el geanta de poștaș lângă ea. A lui conținea o cască (pentru speologie, uzată), genunchiere (pentru speologie, uzate) și o lanternă (Maglite, veche), dar și un colac nou de frânghie, un ham și câteva carabine metalice și pitoane pentru fixat în stâncă.

Atât Blue, cât și Adam priveau neîncrezători echipamentul uzat. Li se părea imposibil ca Richard C. Gansey al III-lea să fi cumpărat orice altceva decât ustensile noi-nouțe. Fără să le observe privirile, băiatul legă cu ușurință o carabină de frânghie, cu ajutorul unui nod complicat.

Blue înțelese cu o secundă înaintea lui Adam. Echipamentul era folosit fiindcă îl utilizase tocmai Gansey. Era greu să-ți aduci aminte uneori că el avusese o viață și înainte să-l întâlnească ei.

Gansey întinse un cablu lung, de siguranță.

— Așa cum am stabilit: suntem legați unul de celălalt. Trageți de trei ori de cablu chiar și la cel mai mic semn de pericol. Verificăm ora?

Adam își privi ceasul uzat.

— Al meu nu mai merge, zise el.

Ronan se uită la ceasul negru și scump de la mână și aprobă din cap. Deși nu era tocmai un lucru neașteptat, Blue era în continuare derutată, ca un zmeu care s-a eliberat din coardă.

Gansey se încruntă, de parcă ar fi știut ce e în mintea fetei.

— Nici telefonul meu nu mai funcționează. În regulă, Ronan.

Băiatul începu să strige ceva în latină, iar Adam îi traduse în șoaptă lui Blue.

— Vom fi în siguranță dacă intrăm?

Mama mea este încă acolo?

Răspunsul veni de la frunzele foșnitoare și de la scârțâitul gutural, mai sălbatic decât vocile pe care le auzise înainte.

— *Greywaren semper est incorruptus*.

— Întotdeauna în siguranță, traduse Gansey repede, dornic să demonstreze că nici el nu era tocmai neajutorat când venea vorba de limba latină. Greywaren e întotdeauna în siguranță.

Ronan era Greywaren, și pentru Cabeswater avea o însemnătate mult mai mare decât o aveau ei.

— *Incorruptus,* mustăci Adam. Nu m-am gândit niciodată că acest cuvânt ar putea fi folosit ca să-l descrii pe Lynch.

Ronan îl privi la fel de blând ca o viperă.

Ce vrei de la noi? se întrebă Blue în timp ce intrau în peșteră.

Ce suntem noi pentru tine? Doar patru tineri care se strecoară într-o pădure străveche.

Imediat după ce pătrunseră în peșteră, se treziră învăluiți de o liniște ciudată. Pereții erau din pietre și praf, rădăcini și cretă, toate având culoarea părului și a pielii lui Adam. Blue atinse o ferigă pipernicită, ultima plantă înainte de întunericul dinăuntru. Adam întoarse capul ca să asculte mai bine, dar nu auzi nimic altceva decât zgomotul înfundat al pașilor lor.

Gansey își aprinse lampa de pe cască. Abia reușea să pătrundă în întunericul din tunelul care devenea tot mai îngust.

Unul dintre băieți tremura puțin. Blue nu-și dădu seama dacă era Adam sau Ronan, dar simți cablul zbătându-i-se puțin la centură.

— Acum îmi doresc să-l fi luat și pe Noah, zise Gansey brusc. Hai să pornim! Ronan, nu uita să pui semnele de reper. Ne bazăm pe tine. Nu te uita așa la mine! Dă din cap că ai înțeles. Bine. Știi ceva? Mai bine, dă-i-le lui Jane!

— *Poftim?* zise Ronan cu un glas în care se simțea durerea trădării.

Blue luă semnele, care erau de fapt niște discuri din plastic ce aveau săgeți desenate pe ele. Nu-și dăduse seama cât de emoționată era până când nu le prinse în palme; era bine să ai

ceva concret de făcut.

— Vreau să fluieri, să murmuri sau să cânți, Ronan, și să ai grijă să măsori timpul.

— Îți bați joc de mine? răspunse Ronan.

— Nu.

Gansey privi în lungul tunelului.

— Am aflat că știi o mulțime de cântece și le poți cânta la fel de repede de fiecare dată. Asta pentru că a trebuit să înveți melodiile acelea de la competițiile de muzică irlandeză.

Blue și Adam schimbară priviri încântate. Singurul lucru mai plăcut decât să-l vezi pe Ronan înfrânt era să-l vezi înfrânt *și* forțat să cânte la nesfârșit o melodie irlandeză.

— Să te pișu în sus! zise Ronan.

Gansey, fără să se simtă jignit, aștepta în continuare. Ronan clătină din cap, dar pe buze i se așternu brusc un zâmbet crud, după care începu să cânte.

— *Squash one, squash two, s*...

— Nu ăsta! strigară la unison Adam și Gansey.

— N-am de gând s-ascult prostia asta timp de trei ore, continuă Adam.

Gansey se mulțumi să-și ațintească degetul spre Ronan până când acesta începu să fluiere un cântec vesel.

Pătrunseră mai adânc în peșteră.

În adânc.

Soarele dispăru. Rădăcinile lăsară loc stalactitelor. În aer plutea un miros jilav, cunoscut. Pereții scânteiau de parcă ar fi avut viață proprie. Din când în când, Blue și ceilalți erau nevoiți să treacă prin băltoace și pâraie – calea aceea îngustă și neregulată fusese creată de apă, iar acest proces continua încă. La fiecare zece repetări ale refrenului lui Ronan, Blue așeza un semn.

Pe măsură ce teancul din mâna ei scădea, se întrebă cât de mult vor fi nevoiți să înainteze și de unde vor ști că se apropie de ținta lor. Era greu de crezut că un rege putea fi ascuns în locul acela.

Și mai greu de imaginat era că mama ei s-ar fi putut afla acolo. Nu era un loc în care să *locuiești*.

Își potoli gândurile. Fără cutremure. Fără turme de animale.

Încercă să nu-și dorească, să nu spere, să nu se gândească și să n-o strige pe Maura. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca

pădurea Cabeswater să zămislească o copie a mamei ei. Ea își dorea doar originalul. Adevărul.

Poteca deveni mai înclinată. Întunericul era obositor. Blue tânjea după lumină, după spațiu, după cer. Se simțea de parcă ar fi fost îngropată de vie.

Adam alunecă și se echilibră întinzând mâna.

— Ei! îi porunci Blue. Nu atinge pereții!

— Germeni de peșteră? întrebă Ronan, oprindu-se din fluierat.

— E dăunător pentru creșterea stalactitelor.

— Hai, pe bune…!?

— Ronan! exclamă Gansey din capătul șirului, fără să se întoarcă; tricoul său galben aprins părea gri la lumina lanternelor.

— Hai la treabă!

Ronan abia începuse să fluiere din nou când Gansey dispăru.

— Ce…? zise Adam.

Imediat, se trezi doborât la pământ. Se lovi de pietre și alunecă într-o parte, lăsând urme cu degetele încordate.

Blue nu reuși să-și dea seama ce însemnau toate astea, dar îl simți pe Ronan cum o prinde din spate. Pe urmă, cablul de la centura ei se încordă, aproape doborând-o și pe ea. Băiatul se ținea însă mai bine. Își înfipsese degetele atât de tare în brațele ei încât o răneau.

Adam era încă la pământ, dar nu mai aluneca.

— Gansey! strigă el, iar vocea stârni un ecou trist în spațiul imens de dincolo de ei. Ai pățit ceva?

Gansey nu dispăruse, ci căzuse într-un puț.

Slavă Domnului că suntem legați unii de ceilalți! se gândi Blue.

Brațele lui Ronan erau încă înțepenite în jurul ei; îl simțea cum tremură. Nu știa dacă asta se datora efortului sau îngrijorării. Nu ezitase nici măcar o clipă înainte să o prindă.

Nu trebuie să uit asta.

— Gansey! strigă din nou Adam, cu un glas care trăda situația teribilă în care se aflau; pusese în voce mult prea multă încredere, subliniindu-și astfel anxietatea.

Trei smucituri. Blue le simți cum trec de Adam, până la ea. Băiatul își puse fruntea în noroi, ușurat în mod vizibil.

— Ce se întâmplă? întrebă Ronan. Unde-a dispărut?

— Cred că atârnă de frânghie, răspunse Adam, iar

nesiguranța din mintea sa îl făcu să revină la accentul său puternic din Henrietta. Cablul mă taie pur și simplu în două și mă trage tare în jos. Nu mă pot apropia ca să-l ajut. Solul e alunecos, iar greutatea lui m-ar trage după el.

Eliberându-se din brațele lui Ronan, Blue făcu cu grijă un pas mai aproape de locul în care dispăruse Gansey. Cablul dintre ea și Adam deveni mai puțin încordat, dar el nu se apropie de puț. Încet, fata îi spuse:

— Cred că poți fi contragreutate dacă nu te miști, Adam. Ronan, rămâi aici – dacă se întâmplă ceva și alunec, ai de ce să te agăți?

Lampa de pe casca lui Ronan se îndreptă spre o coloană noroioasă, iar el încuviință din cap.

— Bine, zise ea. Mă duc să arunc o privire.

Trecu încet de Adam. Degetele băiatului erau înfipte inutil în solul moale, chiar lângă obrazul său.

Fata aproape că se prăbuși în puț.

Nu era de mirare că Gansey nu îl văzuse. Exista o margine de piatră și apoi… nimic.

Își mișcă lampa de pe cască, dar nu văzu decât întuneric. Hăul era mult prea larg ca să poată lumina tocmai pe partea cealaltă. Prea adânc pentru a-i desluși fundul.

Cablul de siguranță era totuși vizibil, negru din cauza noroiului și coborând în puț. Blue își orientă lanterna de-a lungul cablului.

— Gansey?

— Sunt aici.

Vocea băiatului se auzea de mai aproape decât se așteptase Blue. Dar și mai încet.

— Eu… cred că am un atac de panică.

— *Tu* ai un atac de panică? Regulă nouă: oricine dispare brusc trebuie să tragă de cablu de patru ori. Ți-ai rupt ceva?

Gansey vorbi după o pauză lungă.

— Nu.

Tonul cu care rostise acea silabă o făcu pe Blue să înțeleagă brusc că băiatul nu glumise – chiar era înspăimântat.

Fata nu era tocmai sigură că era în stare să încurajeze pe cineva, mai ales în momentul în care simțea că nu-i ajunge nici ei curajul, dar se strădui.

— O să fie în regulă. Noi ne-am ancorat aici. Trebuie doar să te cațări până sus. N-ai cum să cazi.

— Nu-i vorba de asta, se auzi vocea înghețată a lui Gansey. E ceva pe pielea mea care-mi aduce aminte de… lăsă el fraza neterminată.

— Apă, îi sugeră Blue, sau noroi. E peste tot. Mai spune ceva ca să te pot găsi cu lanterna.

Nu se auzea decât zgomotul respirației băiatului, inegal și speriat. Fata îl căută din nou cu lumina.

— Sau țânțari. Sunt peste tot, zise ea pe un ton voit vesel.

Niciun răspuns.

— Există mai mult de douăzeci de specii de gândaci de peșteră, adăugă fata. Am citit despre asta înainte să venim astăzi aici.

— Viespi! șopti Gansey.

Inima fetei se opri. Cuprinsă de un flux brusc de adrenalină, începu să-și spună: da, viespile l-ar putea ucide pe Gansey cu o singură înțepătură, dar nu, ele nu aveau cum să existe în peștera asta; iar astăzi nu era ziua în care băiatul avea să moară, pentru că ea îi văzuse spiritul din ziua morții, iar acesta purta un pulover Aglionby, ud leoarcă, și nu o pereche de pantaloni kaki și un tricou de un galben vesel.

Reuși într-un târziu să-l găsească cu lanterna. Atârna în ham, cu capul în piept și mâinile peste urechi. Lumina lanternei ei urmări linia umerilor. Gansey era plin de noroi, dar pe el nu se vedea nicio insectă.

Blue reuși să respire din nou.

— Uită-te la mine! îi porunci ea. Nu e nicio viespe.

— Știu, îi zise el. De aceea ți-am spus că *cred* că am un atac de panică. *Știu* că nu sunt viespi.

Lucrul pe care nu-l spusese, dar de care erau conștienți amândoi, era acela că pădurea Cabeswater îi asculta cu atenție. Asta însemna că el trebuia să înceteze să se mai gândească la viespi.

— Păi, uite că mă enervezi, zise Blue. Adam zace cu fața în noroi pentru tine, iar Ronan vrea să plece acasă.

Gansey izbucni în râs.

— Spune mai departe, Jane.

— Dar uite că n-am chef. Vreau să apuci cablul și să te cațări până aici, fiindcă știu că ești perfect capabil de asta. La ce bun să tot *vorbesc*?

Băiatul privi în sus, iar lumina lanternei îi făcu chipul aproape

de nerecunoscut.

— Problema e că foșnește ceva jos, undeva sub mine, iar vocea ta îl face să se afunde mai mult.

Blue simți un fior rece pe șira spinării. Cabeswater se pricepea atât de bine să asculte.

— Ronan, zise ea repede peste umăr. Schimbare de plan: Adam și cu mine o să-l tragem pe Gansey în sus foarte repede.

— Ce? Dar e un plan extrem de prost, protestă Ronan. De ce să facem asta?

Blue nu dori să spună cu voce tare.

Adam îi ascultase însă și rosti încet, dar clar:

— *Est aliquid in foramen.* Nu știu. *Apis? Apibus? Forsitan.*

Latina nu le putea ascunde gândurile de Cabeswater. Încerca doar să nu-l sperie pe Gansey.

— Nu, zise Ronan. Nu e adevărat. Nu asta se află acolo jos.

Gansey închise ochii.

L-am văzut, gândi Blue. *I-am văzut spiritul când a murit și nu cu asta era îmbrăcat. Nu așa se va întâmpla. Nu acum, ci mai târziu, mai târziu...*

Vocea lui Ronan deveni mai puternică.

— Nu! Mă auzi, Cabeswater? Mi-ai promis că voi fi în siguranță. Ce suntem noi pentru tine? Nimic? Dacă-l lași să moară, asta nu înseamnă că mă ții în siguranță. Mă înțelegi? Dacă ei mor, voi muri și eu.

Blue putea auzi și ea murmurul care se ridica din hău. Adam vorbi și el, cu o voce înăbușită de noroi:

— Avem o înțelegere, Cabeswater. Eu sunt mâinile tale, ochii tăi. Ce crezi că voi vedea dacă el moare?

Zgomotul crescu și deveni un foșnet. Suna… *numeros*.

Nu sunt viespi, gândi, își dori, tânji, visă Blue. *Cine suntem noi pentru tine, Cabeswater? Ce sunt eu pentru tine?* Continuă cu voce tare:

— Am făcut mai puternic meridianul energetic. Și *ție* ți-am dat putere. Vom continua să te ajutăm, dar și tu va trebui…

Întunericul înghiți lumina lanternei, ridicându-se din adâncuri. Sunetul explodă. Nu era un murmur, ci foșnetul unor aripi. Umplură puțul, învăluindu-l pe Gansey.

Gansey! strigă Blue. Sau poate Adam sau Ronan. În momentul acela, simți cum ceva îi atinge fața și apoi altceva. Un corp se lovi de perete și ricoșă în tavan. Razele lanternelor de pe căștile

lor erau acum tăiate în mii de fragmente foșgăitoare. Sunetul aripilor. *Sunetul.*

Nu erau viespi.

Lilieci?

Nu.

Corbi.

Nu trăiau în peșteri și nici nu se comportau așa. Izbucniră însă nenumărați din puțul în care se prăbușise Gansey. Părea să stolul nu se va termina niciodată. Blue avea senzația aiuritoare că totul fusese mereu așa; cu corbi aruncând în haos locul acela, cu pene atingându-i fața și gheare lovind în cască. Apoi, deodată, păsările începură să strige. Se armonizară încet, iar zgomotul se transformă în cuvinte:

Rex Corvus, parate Regis Corvi.

Regele Corb, faceți loc pentru Regele Corb.

Penele începură să se miște către gura peșterii. Blue se simțea copleșită de dimensiunile acelui eveniment, ale acelui moment.

Pe urmă, se făcu liniște, în orice caz zgomotul se diminuă, încât nu mai estompa bătăile frenetice ale inimii fetei.

— Țineți-vă bine! zise Gansey. Vin la voi!

2

Adam Parrish era solitar. Nu există un cuvânt potrivit pentru antonimul lui *solitar*. Unii ar putea să sugereze *comuniune* sau *sociabilitate*, dar faptul că aceste două cuvinte au definiții care nu se suprapun perfect arată motivul pentru care cuvântul *solitar* nu poate fi pus în oglindă. Nu înseamnă *singurătate*, nici *singur,* nici *singuratic*, deși înțelesul său le poate conține pe cele ale celorlalte cuvinte. *Solitar* înseamnă că ești cumva separat. Ești altfel.

Adam nu era întotdeauna singur, dar era întotdeauna solitar. Chiar și atunci când se afla într-un grup, își perfecționa încet capacitatea de a se ține cumva separat. Era mai ușor decât s-ar fi așteptat; ceilalți îi permiteau să se comporte așa. Știa că era diferit de când se legase mai puternic de meridianul energetic, în vara aceea. Continua să fie el însuși, dar era mai puternic. El însuși, dar mai puțin uman. Dacă ar fi fost în locul lor, s-ar fi privit pe sine însuși cum se îndepărtează încet. Era mai bine așa. Nu se mai certase cu nimeni de o bună bucată de vreme. Trecuseră săptămâni întregi de când fusese nervos ultima dată.

Acum, a doua zi după excursia lor în peștera corbilor, Adam își conducea mașina mică și rablagită spre ieșirea din Henrietta, mergând să ajute pădurea Cabeswater să-și îndeplinească lucrarea.

Prin tălpile pantofilor putea simți meridianul energetic pulsând încetișor. Dacă nu se concentra în mod voit asupra acestui ritm, inima sa se sincroniza inconștient cu meridianul. Era ceva reconfortant, dar și înspăimântător în felul în care energia curgea acum prin el; nu mai putea distinge dacă îi era un prieten puternic sau dacă, de fapt, energia era chiar el.

Adam își examină îngrijorat indicatorul de combustibil. Probabil avea să se poată întoarce dacă nu trebuia să se îndepărteze prea mult în munții peste care toamna pusese stăpânire. Nu știa încă foarte sigur ce trebuia să facă pentru Cabeswater. Dorințele pădurii i se arătau în nopțile fără somn și în zilele agitate, devenind vizibile încet, ca un lucru care se ridică spre suprafața unui lac. Senzația care îl domina acum, una supărătoare, că are de-a face cu ceva incomplet, nu-i era încă foarte clară, dar curând avea să înceapă școala și spera să o rezolve înainte să înceapă cursurile. În dimineața aceea, își

acoperise chiuveta de la baie cu folie de aluminiu, o umpluse cu apă și scrutase în căutarea unor clarificări. Zărise cu greu o locație neclară.

Voi afla și restul când mă voi apropia. Probabil.

În loc să se întâmple așa, pe măsură ce se apropia, mintea continua să-i fugă la vocea lui Gansey, în peșteră, cu o zi înainte. Avusese un tremur în ea. Frică – o frică atât de profundă, încât Gansey nu reușise să se cațăre pe frânghie, deși nu-l împiedica absolut nimic.

Nu știuse că Richard Gansey al III-lea avea ascunsă în el o urmă de lașitate.

Adam își aminti cum se ghemuise pe podeaua bucătăriei din rulota dublă a părinților săi spunându-și că trebuie să urmeze sfatul pe care Gansey i-l dăduse de atâtea ori. *Fă-ți bagajele și pune-le în mașină, Adam.*

El însă rămăsese. Atârnase în hăul furiei tatălui său. Și el fusese laș. Adam simțea că ar fi vrut să reconfigureze toate conversațiile pe care le avusese vreodată cu Gansey din perspectiva acestei informații.

În apropierea intrării în rezervația Skyline, gândurile îi zburară brusc spre Cabeswater. Adam nu intrase niciodată acolo, dar știa din întreaga sa viață petrecută în Henrietta că era un parc național care se întindea în lungul munților Blue Ridge, urmărind meridianul energetic cu o precizie ciudată. În fața lui se aflau trei benzi de circulație, blocate fiecare de câte un chioșc maro. Pe fiecare bandă erau câteva mașini care așteptau.

Privirea i se opri pe lista de prețuri. Nu-și dăduse seama că va trebui să plătească pentru a intra. Cincisprezece dolari.

Deși nu era încă în stare să spună exact locația în care îl trimisese Cabeswater, era convins că aceasta se afla de cealaltă parte a acelor ghișee de plată. Nu avea cum să intre altfel.

Știa însă și ce are în buzunare: cu siguranță, mai puțin de cincisprezece dolari.

Mă pot întoarce în altă zi.

Se săturase să facă lucrurile în altă zi, altfel, mai ieftin, atunci când Gansey putea să mai atenueze asperitățile. Lucrul acesta ar fi trebuit să fie ceva pe care să-l poată face de unul singur, cu puterea lui de magician, alimentată din meridianul energetic. Dar acesta nu-l putea face să treacă dincolo de ghișeu. Dacă ar fi fost cu Gansey, el ar fi întins nepăsător bancnotele prin

geamul de la Camaro. Nici măcar nu s-ar fi gândit la asta.

Va veni o zi, se gândi Adam. V*a veni o zi.*

În timp ce stătea cu mașina la rând, își scoase portofelul, iar apoi, după ce nu reuși să găsească destui bani acolo, începu să caute mărunțiș pe sub scaune. Era un moment deopotrivă mai ușor și mai greu, dacă l-ar fi petrecut cu Gansey, Ronan și Blue. Fiindcă atunci ar fi trebuit să se vorbească despre promisiuni de plată, despre inutilitatea lor, dar și despre faptul că banii vor fi înapoiați cu siguranță.

De vreme ce în mașină era doar Adam, solitarul, privi în tăcere suma pe care reușise să o adune: 12,38 dolari.

Nu voia să se milogească la ghișeu. Nu prea mai avea mare lucru, cu excepția unei anumite doze de demnitate, pe care nu avea de gând să o arunce pe geamul mașinii sale.

Trebuia să se întoarcă în altă zi. Nu se enervă. Nu era nimeni de vină. Își permise doar un scurt moment în care își sprijini tâmpla de geamul portierei, după care ieși din rând și privi peste umăr ca să se întoarcă.

În timpul ăsta, atenția i se opri asupra vehiculelor rămase în șir. Două dintre ele erau exact ceea ce și-ar fi putut imagina Adam: o dubiță în care era o familie tânără și un sedan în care se afla un cuplu de studenți. Cea de-a treia mașină nu părea însă în regulă. Era una închiriată – putea să-i vadă codul de bare lipit pe parbriz. Dar nici asta nu era cu totul straniu; un turist ar fi putut veni cu avionul ca să viziteze parcul. Pe bord era însă un dispozitiv pe care Adam îl cunoștea foarte bine, unul care măsura frecvențele câmpului electromagnetic. Lângă el, mai era un aparat, despre care nu era foarte sigur ce ar fi putut fi. Probabil, un geofon.

Era o unealtă pe care Gansey și ceilalți o folosiseră pentru descoperirea meridianului energetic. Cu asemenea aparate descoperiseră și Cabeswater. Clipi, și în momentul următor bordul mașinii era gol.

Nu fusese niciodată nimic acolo. Era doar o mașină închiriată în care se afla o familie plictisită. Cu o lună mai înainte, Adam nu ar fi înțeles de ce vede lucruri care nu erau adevărate. Acum cunoștea mai bine pădurea Cabeswater și înțelegea că lucrurile pe care le văzuse erau adevărate, doar că în alt loc sau în alt timp.

Cineva venise în Henrietta în căutarea meridianului energetic.

3

— *Poapel pânjos*, zise Blue, să vedem cât mai este.

— Cât mai este până unde? întrebă Gansey care își repeta în gând cuvintele fetei, fără să le poată da vreun sens. Lynch, dă mai încet!

Trecuseră câteva zile de la expediția lor în peștera corbilor, iar acum se îndreptau spre aeroport pentru a-l lua pe dr. Roger Malory, expert internațional în meridiane energetice și mentor al lui Gansey. Ronan se lungise pe scaunul din față. Adam era sprijinit de un geam din spate, cu gura întredeschisă, adormit din cauza epuizării. Blue stătea în spatele lui Gansey, trăgând de tetieră ca să se apropie pentru a fi auzită mai bine.

— Mașina asta! strigă ea disperată.

Gansey era conștient că SUV-ul său enorm și sigur ar fi fost o alegere mai logică pentru călătoria aceea, dar își dorise ca primul lucru pe care îl vede profesorul să fie bătrânul Camaro și nu noul său automobil extrem de scump. Mașina aceea era emblematică pentru ceea ce devenise el și își dorea mai mult decât orice ca Malory să simtă că nu pornise la drum degeaba. Profesorul nu obișnuia să zboare, dar făcuse o excepție și parcursese cinci mii de kilometri pentru el. Gansey nu știa cum ar fi putut răsplăti un asemenea gest altruist, mai ales dacă lua în considerare circumstanțele în care plecase el din Anglia.

— Am spus că poate ar fi trebuit să coborâm în rapel până jos, în puțul acela pe care l-ai descoperit cu atâta dibăcie, reuși vocea lui Blue să străbată prin zgomotul motorului și muzica lui Ronan.

Era incredibil cum Adam putea să doarmă în hărmălaia aia.

— Eu nu… *Ronan!* Îmi curge sânge din urechi!

Ronan opri muzica. Gansey continuă:

— Nu-mi pot imagina motivul pentru care oamenii lui Glendower și-ar fi bătut capul într-un asemenea hal ca să-l coboare în gaura aceea, Jane.

Simplul gând la puțul din peșteră îi aducea aminte lui Gansey de venin și de arsura din gât; fără să facă vreun efort, îi reveni în minte imaginea insectelor cu dungi care mergeau pe pielea lui, trecându-i printre degete. Aproape că uitase cât de oribil și de greu era să retrăiești acel moment.

Ochii la drum, Gansey!

— Poate că e o chestiune recentă, sugeră fata, tavanul prăbușit al unei caverne mai joase.

— În cazul ăsta, ar trebui să trecem peste ea, nu să coborâm. Ronan și cu mine va trebui să ne cățărăm pe pereți ca niște păianjeni. Asta dacă nu cumva Adam și cu tine sunteți tari la escaladă și nu mi-ați spus lucrul ăsta.

Se apropiau de Washington; orizontul părea că se îngustează. Autostrada se lărgi și începură să vadă parapete, stâlpi de iluminat, BMW-uri și taxiuri de la aeroport. În oglinda retrovizoare, Gansey zări o parte din fața lui Blue. Privirea ei pătrunzătoare se agăța de ceva din exterior, iar fata își îndoi gâtul pentru a vedea mai bine, de parcă ar fi fost într-o țară străină.

Într-un fel, așa era. Lui Gansey nu-i plăcuse niciodată să se întoarcă acasă. Simți dorința de a pleca, de a fugi și asta era surprinzător. Trecuse ceva vreme de când avusese ultima dată senzația asta.

— Ronan ar putea să viseze un pod pentru noi, zise Blue.

Băiatul scoase un zgomot disprețuitor.

— Ia nu mai pufni tu la mine! Pe tine ce te împiedică? Ești o creatură magică. De ce nu poți face puțină magie?

Ronan îi răspunse cu o precizie acidă:

— Mai întâi, ar trebui să dorm chiar acolo lângă puț, fiindcă trebuie să ating ceea ce scot din vis. Ar mai trebui să știu și ce e de partea cealaltă, ca să-mi dau seama ce fel de pod să fac. Pe de altă parte, chiar dacă aș reuși așa ceva, asta va secătui meridianul energetic, ceea ce va duce probabil la dispariția pădurii Cabeswater, de data asta noi aflându-ne înăuntrul ei. Ne-am putea trezi într-un tărâm în care timpul și spațiul sunt varză și din care nu vom putea scăpa niciodată. M-am gândit că, după evenimentele din vara asta, toate astea sunt evidente și de aceea am scos sunetul…

Ronan repetă pufnitura disprețuitoare.

— Îți mulțumesc pentru sugestiile superfolositoare, Ronan Lynch. Contribuția ta la sfârșitul lumii va fi recunoscută ca atare, zise Blue, după care își îndreptă din nou atenția spre Gansey. Și atunci, ce facem? Probabil că e ceva important, fiindcă altfel Cabeswater nu ne-ar fi arătat puțul.

Asta, gândi Gansey, *în cazul în care prioritățile pădurii Cabeswater sunt aceleași cu ale noastre*. Continuă cu voce tare:

— O să găsim o altă intrare. Una care să ne aducă direct de partea cealaltă a hăului aceluia. Fiindcă nu e o peșteră obișnuită – totul acolo e legat de meridianul energetic –, Malory ne poate ajuta.

Nici nu-i venea să creadă că profesorul venise cu adevărat. Stătuse aproape un an cu el, răstimpul cel mai îndelungat pe care îl petrecuse undeva, și începuse să se simtă de parcă toată viața lui fusese o căutare continuă. Acum, se apropia de mormânt, fiindcă undeva în întunericul imens din peșteră se găsea Glendower. Gansey se simțea nerăbdător; timpul părea să curgă mai repede.

Zări din întâmplare ochii lui Blue în oglinda retrovizoare. În mod ciudat, văzu în privirea ei exact sentimentele care-l frământau și pe el: emoție și consternare. Fără să-l vadă Ronan și asigurându-se că Adam încă dormea, Gansey își băgă mâna printre scaun și portieră. Cu palma în sus, cu degetele întinse spre Blue.

Nu avea voie.

Știa că-i este interzis, că încalcă reguli pe care le stabilise el însuși. Nu-și putea permite să facă deosebire între Adam și Ronan; nici pe Blue nu ar fi trebuit să o favorizeze. Dar, oricum, ea nu avea să-i observe gestul. Îl va ignora, în caz contrar. Inima îi bătea tare.

Blue îi atinse vârful degetelor. Era…

El o apucă ușor, strânse doar puțin și apoi își retrase mâna ca să o pună la loc pe volan. În piept i se cuibărise o căldură moleșitoare.

Nu avea voie.

Ronan nu văzuse; Adam dormea încă. Singura victimă fusese propriul puls.

— Ieșirea, boule! strigă Ronan.

Gansey coti imediat. Adam se trezi. Ronan înjură. Inima lui Gansey porni să bată din nou.

Ochii la drum!

La aeroport, profesorul nu-i aștepta în zona destinată pasagerilor, așa cum stabiliseră, și nici nu răspundea la telefon. Îl găsiră într-un târziu așezat lângă banda pentru bagaje, în apropierea unui grup de oameni care vorbeau tare, a unui maldăr de genți și valize și a unui câine de serviciu care nu părea în toane prea bune. Arăta exact așa cum își amintea

Gansey. Înfățișarea sa avea ceva dintr-o broască țestoasă, fiindcă nu avea o singură bărbie, sub cea normală atârnând o a doua, mai pieloasă. Nasul și urechile păreau să-i fi fost sculptate în cauciuc. Cearcănele rotunde de sub ochi erau perfect simetrice cu sprâncenele. Pe față avea întipărită o năuceală profundă.

— Domnule Malory, zise Gansey cu bucurie.

— Vai, Dumnezeule! șopti Ronan. E atât de bătrân!

Adam îl înghionti pe Ronan, scutindu-l pe Gansey să facă asta.

— Gansey! exclamă Malory strângându-i mâna. Ce ușurare!

— Îmi pare tare rău că v-am făcut să așteptați… v-am sunat.

— Telefon idiot! Bateria acestor aparate e un gunoi. E o conspirație menită să ne facă să le cumpărăm. Probabil ca în cazul medicamentelor pentru tensiunea arterială. Spune-mi, avioanele sunt mereu așa? Atât de pline de *oameni*?

— Mi-e teamă că da, zise Gansey.

Văzu cu coada ochiului că Adam îl privea pe Malory într-un fel nu tocmai obișnuit, cu bărbia ridicată și cu o expresie gânditoare și concentrată pe chip. Nedumerit, Gansey se grăbi să vorbească:

— Dați-mi voie să fac prezentările. Aceștia sunt prietenii mei: Ronan, Adam Parrish și Jane.

Chipul lui Adam reveni la normal, concentrându-se asupra lui Gansey.

— Blue, îl corectă fata.

— O, da, chiar ești albastră[1], o aprobă Malory. Cât de receptivă ești! Cum ziceai? Jane? Ești doamna cu care am vorbit la telefon cu câteva luni în urmă? Ce mică ești! Ai terminat de crescut?

— Poftim?! se miră Blue.

Gansey simți că era momentul să-l ia pe Malory din terminalul aeroportului.

— Care e bagajul tău? întrebă el.

— Toate, zise Malory pe un ton tragic.

Ronan încerca din răsputeri să-i atragă atenția lui Gansey, dar acesta îl ignora. Tinerii luară bagajele. Câinele de serviciu se ridică și el.

Prietenă cu întreaga rasă canină, Blue zise:

— Ușurel, prietene! Rămâi unde ești!

---

[1] Joc de cuvinte: Blue – „albastru“ (n. tr.).

— O, nu! protestă Malory. Câinele e al meu.

Priviră cu toții Câinele. Purta o vestă albastră care anunța vestea că e „de serviciu“, fără a mai da însă și alte amănunte.

— În regulă, zise Gansey.

Evită o altă privire plină de semnificații aruncată de Ronan. Odată ieșiți din terminal, se opriră cu toții pentru ca Malory să scoată vesta Câinelui și apoi priviră cu toții cum animalul se ușurează pe semnul care indica direcția spre biroul de închiriat autoturisme.

— Dar ce rol are Câinele? întrebă Ronan.

— E un animal de serviciu, zise Malory, iar gura sa de țestoasă deveni foarte mică.

— Dar ce gen de servicii oferă?

— Pardon? răspunse Malory.

Gansey evită o a treia privire cu subînțeles, aruncată de data asta atât de Adam, cât și Malory. Ajunseră la mașina care nu devenise mai mare de când o parcaseră. Lui Gansey nu-i plăcu să se confrunte cu consecințele nebuniei sale.

Doamnelor și domnilor, numărul meu de magie de astăzi va consta în...

Gansey își scoase roata de rezervă din portbagaj și o abandonă lângă un stâlp de iluminat. Era prețul vizitei lui Malory.

...*înghesuirea într-un Camaro din 1973 a cinci oameni, un câine și al dracului de multe bagaje*.

După ce reuși această magie, se aruncă pe scaunul șoferului. Câinele gâfâia speriat. Gansey știa ce simte.

— Pot să-l mângâi? S-o mângâi? întrebă Blue.

— Da, răspunse Malory. Lui însă n-o să-i placă. E foarte bine antrenat.

Gansey îi îngădui lui Blue să-i arunce o privire plină de înțelesuri în oglinda retrovizoare și apoi porniră spre autostradă.

— Mâncarea din avion a fost îngrozitoare. E uimitor că membrii echipajului nu au murit de ulcer perforat, zise Malory, după care îl lovi cu palma peste braț atât de repede pe Gansey încât și băiatul, și Câinele tresăriră surprinși.

— Cunoști vreun amănunt despre tapiseria pierdută de englezi în Mawddwy?

— Tapiserie? Ăăăă... aha! Cea care reprezenta niște femei cu mâini roșii? Credeam că s-a stabilit că e un steag, răspunse

Gansey.

— Da, da, chiar aia. Chiar ești bun.

Gansey se gândi că nu era cu nimic mai bun decât ar fi fost oricine și-ar fi dedicat șapte ani din viață unui studiu pe o anumită temă, dar savură lauda profesorului. Ridică vocea pentru a-i putea include în discuție și pe cei de pe bancheta din spate.

— E o poveste foarte interesantă. Englezii i-au urmărit pe câțiva dintre oamenii lui Glendower și, deși aceștia au reușit să scape, au lăsat în urmă această tapiserie străveche. Steag, mă rog… Mâinile roșii sunt interesante, fiindcă sunt asociate de obicei cu *Mab Darogan*, un titlu nobiliar mitic. El a fost dat unor oameni precum Regele Arthur, Llewellyn cel Mare și, bineînțeles, Owain Lawgoch…

— Desigur, repetă sarcastic Ronan. Bineînțeles că și lui Owain Lawgoch.

— Încetează cu tâmpeniile! șopti Adam.

— Vezi că ți se închide banda! zise Blue.

— Da, așa este, zise Gansey virând. În orice caz, acest *Mab Darogan* era un soi de „Fiu al Destinului“ în variantă galeză.

— Eu dau vina pe poeți, interveni Malory. E mai ușor să-i provoci pe oameni să se revolte atunci când ei cred că sunt de partea vreunui semizeu sau a celui ales. Să n-aveți niciodată încredere într-un poet. Ei…

— Steagul a fost distrus, nu-i așa? îl întrerupse Gansey. O, îmi pare rău, nu mi-am dat seama că n-ați terminat.

— E în regulă, zise Malory, iar din glasul său îți dădeai seama că se simțea mai mult decât confortabil cu genul acela de discuție.

Împletitura aceea de fapte și evenimente din istorie era locul comun al lui Malory și al lui Gansey. Băiatul realiză cu ușurare că relația lor era încă intactă, construită însă pe o fundație cu totul diferită de interacțiunile pe care le avea cu cei aflați pe bancheta din spate. În timp ce o Honda trecu pe lângă ei, iar pasagerii îi arătară lui Gansey degetul mijlociu, profesorul continuă:

— S-a crezut într-adevăr că a fost distrus. De fapt, refolosit. După Skidmore, a fost transformat în cămașă de noapte pentru Henric al IV-lea, deși eu nu i-am putut identifica sursele.

— Cămașă de noapte? repetă Blue. De ce tocmai o cămașă de

noapte?

— Ca să atingă o culme a infamiei, zise Gansey.

— Nimeni nu știe ce înseamnă *infamie*, Gansey, bombăni Adam.

— Dezonoare, interveni Malory. O distrugere a demnității. Ca și călătoria cu avionul. Tapiseria a fost însă redescoperită săptămâna trecută.

— Glumești! tresări Gansey.

— E într-o stare foarte proastă. După cum știți, textilele nu se conservă prea bine. În plus, le-a luat o mulțime de timp să-și dea seama despre ce e vorba. Acum, ieși pe-aici de pe autostradă ca să-ți pot arăta. Printr-un accident curios, tapiseria a fost găsită sub un hambar în Kirtling. Apele au săpat la suprafață și astfel au descoperit marginea unei fundații mai vechi. A fost dezlocuit niște pământ.

— Păi, și toată apa asta n-a distrus steagul? întrebă Adam.

— Tocmai asta a fost și problema! exclamă profesorul pe un ton vioi. Printr-o minune a fizicii, apa nu a umplut fundația, ci a reușit să-și croiască drum oarecum spre deal. Și, ca să răspund la o întrebare pe care nu mi-ați pus-o încă, da, hambarul era așezat pe un meridian energetic.

— Asta e exact întrebarea pe care doream să v-o pun, bombăni Ronan.

— Nu mai fi așa! zise Blue.

Gansey zări în oglinda retrovizoare zâmbetul lui Adam în timp ce intra într-o parcare de lângă o benzinărie dărăpănată. Malory scosese dintr-un buzunar al hainei o cameră foto digitală și căută prin fotografii.

— Ei pun inundația pe seama unei furtuni puternice. Oamenii care au fost însă acolo spun că totul s-a întâmplat fiindcă pereții plângeau.

— Plângeau! exclamă Blue pe un ton din care era imposibil să-ți dai seama dacă era oripilată sau încântată.

— Și dumneavoastră ce credeți? întrebă Gansey.

În loc de răspuns, Malory îi întinse pur și simplu aparatul de fotografiat. Gansey privi ecranul.

— Ah! zise el.

Imaginea arăta o bucată de material textil foarte degradată pe care se puteau vedea trei femei, îmbrăcate în rochii simple ce păreau să dateze de dinaintea lui Glendower. Stăteau în

posturi identice, cu mâinile ridicate de o parte și de alta a capetelor, cu palmele roșii, de culoarea sângelui, simbolizându-l pe *Mab Darogan*. Toate aveau fața lui Blue Sargent.

Imposibil!

Dar nu, nimic nu mai era imposibil în zilele astea. Mări fotografia ca să vadă mai bine. Constată că ochii mari ai lui Blue se uită la el. Erau stilizați, adevărat, dar chiar și așa asemănarea era uluitoare și era accentuată de sprâncenele ei ciudate și de conturul curios al buzelor. Își duse pumnul la gură, simțind cum în urechi îi șuieră viespile.

Se trezi deodată copleșit, așa cum nu se mai simțise de multă vreme, de amintirea vocii pe care o auzise în minte înainte ca viața să-i fie salvată. *Ai să trăiești datorită lui Glendower. Cineva de pe meridianul energetic va muri, deși n-ar trebui, iar tu vei trăi, deși n-ar trebui.* Era dominat de nevoia de a-l vedea el însuși pe Glendower, de a-i atinge mâna, de a îngenunchea în fața lui, de a-i mulțumi, de a fi ca el.

Niște mâini se întinseră de pe bancheta din spate; nu-și dădu seama ale cui sunt. Le dădu aparatul de fotografiat.

Blue murmură ceva neinteligibil. Adam șopti:

— Arată ca tine.

— Care din ele?

— Toate.

— Băga-mi-aș! zise și Ronan, rezumând gândurile tuturor.

— Fotografia e făcută de aproape, zise Gansey. Calitatea e excelentă.

— Păi, bineînțeles! exclamă Malory. Nu-nțelegeți? Acesta este hambarul de lângă casa mea de vacanță. Eu am fost cel care a văzut lacrimile. Echipa mea a descoperit tapiseria.

Gansey încerca din răsputeri să asimileze toate informațiile.

— Și de unde ați știut să căutați tocmai acolo?

— Păi, tocmai asta e chestiunea, Gansey. Nu căutam nimic. Mă aflam într-o binemeritată vacanță. După vara pe care am avut-o, după bătălia purtată împotriva nenorocitului de vecin Simmons împotriva canalizării sale îngrozitoare, aveam nevoie disperată de odihnă. Te asigur că prezența mea în Kirtling a fost o coincidență.

— Coincidență! repetă Adam neîncrezător.

Ce se întâmpla? Ce era lucrul acela extraordinar pe care erau pe cale să îl descopere? Gansey tremura de nerăbdare și de

frică. Percepea dimensiunile colosale ale descoperirii la fel ca întunericul din peșteră – nu putea vedea nici fundul și nici cealaltă margine a puțului.

— Trebuie să recunosc, Gansey, zise Malory fericit. Sunt atât de nerăbdător să întâlnesc meridianul vostru energetic!

4

Blue nu reuși să adoarmă în seara aceea. Aștepta în continuare sunetul ușii de la intrare. O fărâmă naivă și proastă a sufletului ei nu putea să accepte că mama ei nu va apărea înainte de începutul școlii. Ea avea întotdeauna răspuns la orice întrebare, chiar dacă uneori mai și greșea, iar Blue fusese convinsă că lucrurile aveau să fie așa mereu, că nu va ajunge în situația în care era acum, de a nu avea cu cine să discute.

Îi era dor de ea.

Ieși pe hol și ascultă. Afară, Orla conducea o ședință de curățare a chakrelor cu câțiva clienți entuziaști. La parter, Calla privea furioasă la televizor. La etajul ei, nu reuși să audă nimic la început, dar apoi percepu o serie de oftaturi scurte și pline de subînțeles din camera Callei, aflată la capătul holului.

Bătu la ușă, iar Persephone îi zise cu glasul ei firav:

— Poți să și intri!

Înăuntru, o lampă lumina doar un birou micuț aflat la capătul patului dublu. Persephone stătea cu picioarele încrucișate pe scaunul victorian de lângă birou, iar claia ei enormă de păr creț părea o aureolă. Lucra la un pulover mai vechi.

Blue urcă pe salteaua uzată și câteva gheme de lână se grăbiră să se adăpostească lângă picioarele ei goale. Își trase cămașa mult prea mare peste genunchi și o privi pe Persephone preț de câteva minute. Părea că vrea să lungească mânecile folosindu-se de niște manșete care nu se potriveau una cu cealaltă.

— E al tău? întrebă Blue.

— Ce să fie al meu? întrebă la rândul ei Persephone, urmărindu-i privirea. A, nu! Adică a fost. Mai demult. Dar acum îl transform.

— Pentru cineva care are brațele extrem de lungi?

Persephone întinse haina ca să verifice.

— Da.

Blue sortă încet pe culori ghemele de lână de pe pat.

— Crezi că mama s-a dus să-l caute pe Dovlecel?

— Pe tatăl tău, Artemus, o corectă Persephone.

Sau, mai degrabă, clarifică. Dovlecel nu era numele adevărat al tatălui lui Blue, ci doar un alint pe care Maura îl folosise pe vremuri.

— Cred că presupunerea asta simplifică lucrurile. Dar, da, ăsta este unul dintre motivele pentru care a plecat.

— Păi, credeam că vrăjește cu domnul Gray.

— Problema cu mama ta, zise Persephone după câteva clipe de gândire, este că îi place să atingă lucrurile. I-am spus că Artemus aparține trecutului. I-am zis că el alesese cu multă vreme în urmă, dar nu, ea a continuat să atingă rana aia. Cum te poți aștepta ca ea să se vindece dacă o tot înțepi?

— Deci… a… plecat… să-l… aducă?

— O, nu! zise Persephone izbucnind în râs. Nu cred că asta… nu. Așa cum ai zis, vrăjește cu domnul Gray. Serios? Tinerii din ziua de azi mai folosesc acest cuvânt?

— Tocmai l-am folosit. Și sunt tânără.

— Oarecum.

— Mă întrebi sau îmi spui? Fie îmi accepți autoritatea în această privință, fie continuăm.

— Continuăm. Dacă vrea să meargă să-l caute este însă problema ei. Maura nu prea are timp pentru ea, iar asta e șansa ei să poată petrece o vreme singură.

Blue nu credea despre Maura că e o persoană care să aprecieze singurătatea, dar poate tocmai asta era problema.

— Îmi spui deci că n-ar trebui s-o mai căutăm.

— De unde să știu eu?

— Ai puteri! Iei bani de la oameni ca să le prezici viitorul. Scrutează viitorul!

Persephone o privi în liniște pe Blue cu ochii săi negri, până când fata se simți puțin stânjenită de explozia ei și abia apoi adăugă:

— Maura s-a dus în Cabeswater. Acolo nu există viitor. În plus, dacă și-ar fi dorit să fie ajutată, ar fi cerut lucrul ăsta, probabil.

— Dacă te-aș fi plătit, zise Blue, mi-aș fi cerut acum banii înapoi.

— Din fericire, n-ai făcut-o. Cum ți se par? Egale?

Persephone ridică puloverul. Cele două mâneci nu semănau deloc una cu cealaltă.

Blue pufni nervos, sări de pe pat și se năpusti afară din cameră. În timp ce se îndepărta pe hol, o auzi pe Persephone strigând „somnul e hrană pentru creier“.

Fata nu-și găsise alinarea. Nu se simțea deloc ca și cum tocmai ar fi avut un schimb de idei cu o ființă umană.

În loc să meargă în dormitorul ei, se strecură în camera întunecată destinată telefonului/ cusutului/ pisicii și se așeză lângă receptorul liniei cu taxă, strângându-și picioarele sub ea. Fereastra deschisă lăsa să intre aerul răcoros. Lumina de pe stradă se strecura printre frunze, aruncând umbre familiare peste materialele necesare cusutului. Luă o pernă de pe scaun și o puse pe coapse înainte să apuce receptorul. Așteptă să audă tonul, asigurându-se că nu se desfășura vreo conversație.

Apoi îl sună pe Gansey.

O dată, de două ori, de trei ori și apoi:

— Alo?

Avea o voce obișnuită, de băiat. Blue îl întrebă:

— Te-am trezit?

Îl auzi pe Gansey agitându-se și foșnindu-și așternuturile.

— Nu, minți el. Eram treaz.

— Te-am sunat din greșeală. Doream să telefonez la Congres, dar numărul tău diferă doar cu o singură cifră.

— Cum?

— Da, fiindcă al tău are 6-6-5, zise ea, după care făcu o pauză. Te-ai prins?

— Ei, și tu!

— 6-6-5. O cifră diferență. *Te-ai prins?*

— Da, am priceput, zise el, după care rămase tăcut aproape un minut, timp în care însă fata îl auzi respirând. Oricum, nu știam că poți suna în Iad.

— De aici, da, continuă Blue. Problema e că de acolo nu mai poți telefona înapoi.

— Îmi imaginez însă că ai putea să trimiți scrisori.

— N-ar exista destule timbre.

— Nu, faxuri, se corectă Gansey. Să presupunem că n-am spus scrisori. *Faxuri* e mai simpatic.

Blue râse în pernă.

— Bine, asta a fost tot.

— Ce tot?

— Ce-am avut de zis.

— Am aflat o mulțime de lucruri. Mă bucur că ai greșit numărul.

— Păi, e o greșeală ușor de făcut, zise ea. S-ar putea s-o repet.

Urmă o pauză foarte lungă. Fata deschise gura ca să îi pună

capăt, dar apoi se răzgândi și rămase tăcută. Tremura, deși nu îi era frig, fiindcă își acoperise picioarele cu perna.

— N-ar trebui, zise Gansey într-un final. Dar sper să o faci.

5

În dimineața următoare, Gansey și Malory plecară să investigheze meridianul energetic. Adam acceptă să-i însoțească, ceea ce-l surprinse pe Gansey. Nu se certaseră, ci doar fuseseră... pur și simplu nu se certaseră. Dar nici nu vorbiseră, nu făcuseră nimic împreună. Gansey continuase să meargă pe drumul său, iar Adam găsise o răspântie și o apucase pe altă cale. Deocamdată însă, se îndreptau în aceeași direcție. Scop: găsirea unei alte intrări în peștera corbilor. Metodă: refacerea pașilor din precedentele expediții. Resursă: Roger Malory.

Era o perioadă minunată a anului dacă doreai să faci reclamă orașului. Henrietta și împrejurimile erau o furtună de culori. Câmpuri verzi de lucernă, porumbul auriu, platanii galbeni, stejarii portocalii, munții alburii, cerul de un albastru infinit. Drumul proaspăt asfaltat era negru, șerpuitor și te invita parcă să-l parcurgi. Aerul era răcoros și părea să-ți pătrundă singur în plămâni, îndemnându-te la acțiune.

Cei trei înaintară repede până când Malory deveni brusc atent la ceva și-i determină să facă cea de-a patra oprire: muntele Massanutten. Nu era cel mai mistic loc. Era înconjurat de proprietăți, iar pe vârful său fusese construit un complex destinat amatorilor de schi. Gansey îl considera un refugiu jalnic pentru turiști și studenți, dar nu o spunea cu voce tare, fiindcă Adam probabil i-ar fi sucit gâtul în următorul minut pentru o asemenea considerație elitistă.

Cei trei rămaseră la marginea drumului, evitând privirile șoferilor care încetineau. Malory era aplecat asupra trepiedului său, vorbind cu Adam sau cu el însuși:

— Procedura identificării meridianelor e destul de diferită aici, în Statele Unite. În Anglia, un meridian adevărat trebuie să aibă cel puțin un element aliniat – o biserică, un gorgan, o stâncă izolată – la fiecare trei kilometri, fiindcă altfel este considerat a fi doar o coincidență. Desigur însă că aici, în Colonii – ambii băieți zâmbiră blând –, totul e mai îndepărtat. În plus, voi nu i-ați avut pe romani care să vă construiască lucruri aliniate frumos. Păcat! Le duceți lipsa.

— Chiar că-mi lipsesc romanii, zise Gansey doar pentru a-l vedea pe Adam cum rânjește – ceea ce acesta făcu imediat.

Malory trecu printre doi copaci ca să poată privi valea ce se așternea la picioarele lor.

— Și deși meridianul vostru s-a trezit și e profund – foarte profund – în energie, meridianul secundar la care ne uităm astăzi este… la naiba!

Se împiedicase de Câine. Acesta se uita și el la Malory. Pe fața lui se putea citi *la naiba!*

— Dă-mi creionul acela!

Malory îl luă din mâna lui Adam și sublinie ceva pe hartă.

— Du-te și stai în mașină!

— Pardon? zise Adam politicos, dar șocat.

— Nu tu! Câine.

Animalul se retrase întristat. O altă mașină încetini pentru ca ocupanții ei să poată privi mai bine. Malory bombănea în barbă. Adam bătu absent cu degetul în propria încheietură, un gest aparent de neînțeles, străin. În jurul lor bâzâiau o mulțime de insecte. O pereche de aripi translucide atinse obrazul lui Gansey.

A fost probabil o albină; aș putea muri în numai un minut aici, probabil, pe marginea acestui drum, înainte ca Malory să-și poată lua telefonul din mașină, iar Adam să-și dea seama ce se întâmplă.

Nu alungă insecta. Zbură singură, dar inima băiatului continuă să bată cu putere.

— Spuneți-mi și mie ce faceți, zise Gansey, după care se corectă repede. *Nouă.* Spuneți-ne.

— Peștera voastră este legată de meridianul energetic, începu Malory cu glasul său profesoral, și nu are o localizare exactă. De aceea, atunci când căutăm o asemenea peșteră, n-are sens să scotocim după intrări obișnuite. Nouă ne trebuie una aflată exact pe meridian. Harta pe care ați desenat-o îmi sugerează că v-ați deplasat perpendicular pe meridian în loc să mergeți în lungul lui și de aceea cred că rețeaua de peșteri există pe mai multe meridiane. Trebuie deci să căutăm intersecțiile. Spune-mi, ce e asta?

Malory indică un loc de pe o hartă unde un Gansey mai mic notase ceva. Gansey cel mare ridică degetul lui Malory ca să privească harta.

— Spruce Knob. Cel mai înalt vârf din Virginia de Vest. 1 370 de metri, ceva pe-acolo…

— Și e cel mai înalt din Virginia? repetă Malory.

— De Vest, completară Gansey și Adam în același timp. De Vest, repetă Gansey, evitând din răsputeri contactul vizual cu un alt șofer care încetinise. E la aproape o sută de kilometri de aici. Poate o sută zece.

Malory își puse unghia pătrățoasă la câțiva centimetri mai departe, pe unul dintre meridianele marcate pe hartă.

— Și aici ce e?

— Munții Coopers.

— Și ce ai notat? întrebă Malory bătând ușor cu degetul. Mormântul Uriașului?

— E un alt nume al acestui munte.

— Interesantă denumire pentru Lumea Nouă! zise profesorul, ridicând din sprâncenele stufoase.

Gansey își aduse aminte cât de surescitat fusese când aflase vechiul nume al muntelui Coopers. Se simțise de parcă ar fi fost un detectiv care face o descoperire excepțională într-un document vechi; lucrurile deveniseră și mai interesante când aflase că muntele era destul de ciudat: se ridica singuratic în mijlocul câmpurilor, la trei kilometri de lanțul principal.

— De ce e interesantă? întrebă Adam.

— Regii erau adesea uriași în mitologia britanică, îi explică Gansey. O mulțime de locații britanice asociate cu regii conțin cuvântul *uriaș* în denumirea lor sau au *dimensiuni* uriașe.

— În Țara Galilor, există un munte, care e... Idris? Ajutați-mă, doctore Malory!

— Cadair Idris, plesni din buze Malory.

— Așa. Se traduce prin *Scaunul lui Idris*, care a fost rege și uriaș, așa încât jilțul pe care stătea trebuia și el să aibă dimensiuni corespunzătoare. Am primit permisiunea de a explora Mormântul Uriașului – mi-a trebuit fiindcă circulau zvonuri despre cimitire ale indienilor – dar nu le-am putut găsi. Și n-am văzut nici vreo peșteră.

Malory continuă să urmărească linia subliniată pe hartă.

— Și aici?

— Dealul Cârtiței. A fost un vulcan. Și el se află în mijlocul unui teren plat. Nu e nicio peșteră pe-acolo, în schimb găsești o mulțime de studenți la geologie.

Malory bătu ușor peste ultima coordonată de pe meridian.

— Și aici ne aflăm noi, nu-i așa? Mass-a-nut-ten. Măi, să fie, ce

meridian aveți aici! Am așteptat o viață întreagă să găsesc așa ceva. E remarcabil! Spuneți-mi, trebuie să fie o mulțime de oameni care cercetează pe-aici.

— Da, răspunse Adam imediat.

Gansey îl privi. Aprobarea aceea rapidă nu lăsase loc de îndoială, nu era un *da* izvorât din paranoia, ci dintr-o observație. Adam continuă cu voce scăzută pentru a fi auzit doar de Gansey:

— Mă refer la domnul Gray.

Bineînțeles. Domnul Gray venise în căutarea unui tărâm magic, iar când nu reușise să-și îndeplinească promisiunea făcută angajatorului său, Colin Greenmantle, acesta umpluse orașul cu oameni care-l căutau pe domnul Gray. Ar fi fost o prostie să presupui că plecaseră cu toții.

Gansey prefera însă să fie prost.

— Nu e de mirare, zise Malory, bătându-l pe umăr pe Gansey. Din fericire pentru amândoi, tânărul ăsta are urechile mai bune decât marea lor majoritate; o să-l audă pe regele acela înainte ca alții să se apuce de ascultat. Acum, să mergem din locul ăsta! Aici! La Spruce Knob. Apoi în celelalte locuri.

Grație unei obișnuințe vechi, Gansey adună cu grijă echipamentul, în timp ce Malory se urcă în mașină să aștepte. Adam intră mai adânc în pădure ca să urineze, făcându-l ca întotdeauna pe Gansey să-și dorească să nu fie atât de inhibat încât să nu-l poată imita.

Când se întoarse, Adam îi zise pe neașteptate:

— Mă bucur că nu ne mai certăm. A fost o tâmpenie să ne purtăm așa atâta vreme.

— Da, răspunse Gansey, încercând să nu pară ușurat, epuizat, încântat.

Îi era frică să nu spună prea multe, să nu distrugă momentul acela, pe care îl simțea deja destul de ireal.

— Chestia aia cu Blue, continuă Adam, ar fi trebuit să-mi dau seama că e ciudat să încerc să am o întâlnire cu ea de vreme ce este una dintre… știi tu, dintre noi. Nu contează.

Gansey se gândi la degetele sale atingându-le pe ale lui Blue și la cât de prostesc fusese gestul acela. Echilibrul fusese atât de greu de obținut.

Era adevărat că prefera să fie nesăbuit, dar nu mai putea continua așa. Ambii băieți priviră printre copaci către valea de

jos. Undeva se auzi urletul unui tunet, deși pe cer nu era niciun nor. De fapt, tunetul părea să nici nu fi venit din cer. Părea să provină de undeva de sub ei, din meridianul energetic. Expresia lui Adam era deopotrivă feroce și încântată; Gansey se bucura că îl cunoaște, dar se temea deopotrivă că nu o făcea până la capăt.

— Nu-mi vine să cred că facem asta, zise Gansey.

— Mie da, îi răspunse Adam.

6

Asta nu era viața ei reală. Sprijinită de peretele biroului în care se afla consilierul pentru cariere, Blue se întrebă când va reîncepe să se gândească la școală ca la un lucru important. După o vară extraordinară, plină de regi iluzorii și mame dispărute, îi venea foarte greu să se imagineze pe ea însăși mergând în fiecare zi în clasă. Ce vor mai conta toate astea peste doi ani? Nimeni de aici nu avea să-și mai amintească de ea și nici ea de ei. Singura amintire avea să fie dispariția mamei ei din toamna aceea. Era anul lui Glendower. Privi către ceas în lungul holului cu linoleum. Într-o oră putea să plece, să se afunde în viața ei adevărată.

Ai să te întorci mâine, își spuse Blue. *Și poimâine*. I se părea însă că hotărârea aceea e mai iluzorie decât Cabeswater.

Își atinse palma cu degetele celeilalte mâini, iar gândurile i se îndreptară spre steagul pe care îl descoperise Malory, cel pe care se aflau trei femei cu mâini roșii și având înfățișarea ei. Se mai gândi și cum băieții explorau la ora aceea, fără ea.

Deveni brusc conștientă de prezența lui Noah. La început, știu doar că se află acolo, iar când se gândi la modalitatea în care se întâmplase acest lucru, își dădu seama că îl putea vedea lângă ea, îmbrăcat în uniforma sa Aglionby.

— *Aici?* îl întrebă Blue, deși era încântată că îl vede.

— Aici și nu în peștera ucigașă a corbilor?

Noah ridică din umeri, spăsit și neclar. Apropierea de el o răcea pe Blue, fiindcă el își lua de la ea energia necesară pentru a deveni vizibil. Le făcu cu ochiul celor două fete care trecură pe lângă ei împingând un cărucior. Ele nu părură să-l observe, dar era greu de zis dacă nu o făcuseră fiindcă pentru ele era invizibil sau doar fiindcă era… Noah.

— Cred că mi-e dor de momentele astea, zise el. De început. E începutul, nu-i așa?

— Prima zi, răspunse Blue.

— Oh, da! zise Noah, sprijinindu-se și el de perete și părând că trage aer în piept. O, stai, nu! Vorbesc de cealaltă extremitate. Am uitat. De fapt, urăsc momentele astea.

Lui Blue nu-i displăcea începutul școlii, fiindcă asta ar fi necesitat să accepte că se întâmplă cu adevărat.

— Și ce faci? întrebă Noah.

Fata îi întinse o broșură, deși se simțea ciudat, ca și cum i-ar fi înmânat o listă pentru Moș Crăciun.

— Am de gând să vorbesc despre chestia asta cu consilierul.

Noah citi cuvintele de parcă ar fi fost într-o limbă străină:

— Des-co-peră di-ver-se ti-puri de pă-duri în A-mazon. Școa-la de e-co-logie con-stă într-un stu-diu peste ho-tare… Ah, stai! Nu poți pur și simplu să pleci!

Fata era convinsă că probabil avea dreptate.

— Mulțumesc pentru încredere.

— Oamenii te vor vedea vorbind singură și te vor crede ciudată, zise Noah amuzat.

Blue nu era nici îngrijorată și nici amuzată. Își petrecuse ultimii optsprezece ani ca fiică a ghicitoarei din oraș, iar acum, în ultimul an de liceu, era convinsă că abordase absolut toate conversațiile posibile pe acest subiect. Fusese evitată și îmbrățișată, persecutată și amăgită. I se spusese că va merge direct în Iad și că avea drum deschis spre Nirvana, mama ei era o impostoare, o vrăjitoare. Blue se îmbrăca precum un vagabond, Blue era de fapt un simbol al modei. Era deopotrivă incredibil de simpatică, dar și o scorpie fără prieteni. Toate discuțiile astea se transformaseră cu timpul într-un zgomot de fond. Concluzia tulburătoare era însă că Blue Sargent fusese întotdeauna cel mai ciudat lucru de pe holurile liceului Mountain View. Ei bine, cu excepția lui Noah.

— Vezi și alți oameni morți? îl întrebă Blue.

Asta însemna de fapt: *o vezi pe mama?*

Noah ridică din nou din umeri.

Din birou, prin ușa întredeschisă, se auzi o voce:

— Blue? Drăguță, poți intra acum!

Noah se strecură înaintea ei. Deși arăta ca un corp material, în viață, la lumina puternică a soarelui care pătrundea pe fereastră, consilierul privi drept prin el. Invizibilitatea lui părea cu adevărat miraculoasă, fiindcă se așeză pe podea în fața biroului de metal, pentru a trage mai ușor cu urechea.

Blue îi aruncă o privire acuzatoare.

Existau două feluri de oameni: cei care-l puteau vedea pe Noah și cei care nu. Blue reușea să se înțeleagă în general doar cu prima categorie. Consilierul, doamna Shiftlet, venise de curând în școală, dar nu și în Henrietta. Blue o recunoscu și-și dădu seama că o văzuse la oficiul poștal. Era genul de femeie

mai în vârstă, îmbrăcată impecabil și căreia îi plăcea ca lucrurile să fie făcute bine încă de la început. Stătea cu spatele perfect drept pe un scaun făcut pentru a te rezema, care contrasta puternic cu biroul ieftin și acoperit cu tot felul de obiecte de papetărie împrăștiate.

Doamna Shiftlet verifică cu atenție calculatorul.

— Văd că e cineva aici care tocmai și-a sărbătorit ziua de naștere.

— A fost ziua ta? întrebă Noah.

Blue se luptă să se adreseze consilierului și nu fantomei.

— Poftim?… O, da.

Fusese cu două săptămâni în urmă. În mod normal, Maura ar fi făcut negrese cleioase, dar nu fusese acolo. Persephone făcuse totul pentru a nu le coace până la capăt, dar prăjiturile ieșiseră perfecte, acoperite cu zahăr pudră pe care fusese desenat un model. Calla păruse îngrijorată că Blue se va enerva, ceea ce o amuzase pe fată. De ce-ar fi fost Blue supărată pe ele? Pe Maura ar fi vrut s-o pocnească. Sau s-o îmbrățișeze.

— Nu-mi vine să cred că nu ne-ai spus, bombăni Noah. Am fi putut merge să mâncăm înghețată.

Noah nu putea mânca, dar dintr-un motiv pe care Blue nu-l înțelegea era înnebunit după cofetăria unde se mânca doar înghețată.

Doamna Shiftlet își înclină capul spre Blue, fără să-și schimbe însă postura perfectă.

— Văd că ai vorbit cu domnul Torres înainte ca el să plece. A făcut aici o notiță despre un incident…

— … care s-a încheiat și nu mai merită menționat, o întrerupse Blue, evitând privirea lui Noah și întinzându-i broșura peste birou. Să zicem că nici nu s-a întâmplat. Tot ce aș vrea să știu ar fi dacă există vreo modalitate să ajung aici cu ceea ce fac acum.

Doamna Shiftlet era vizibil dornică să treacă peste un subiect care conținea cuvântul *incident*. Se uită pe broșură.

— Păi… asta pare o adunătură de maimuțe, iartă-mă! Te interesează viața sălbatică? O să adun câteva informații despre asta.

Noah se aplecă spre Blue:

— Ar trebui să-i vezi pantofii. Sunt ascuțiți, zise el, dar Blue îl ignoră.

— Mi-ar plăcea să fac ceva în domeniul bazinelor hidrografice sau al pădurilor…

— O, universitatea asta este foarte competitivă, spuse doamna Shiftlet întrerupând-o pe Blue. Ia, hai să-ți arăt cam care sunt notele cu care se intră acolo!

— Nesimțită! comentă Noah.

Consilierul întoarse monitorul pe care Blue văzu un grafic demoralizator.

— Vezi cât de puțini studenți sunt acceptați acolo? Asta înseamnă că și obținerea unei burse este foarte complicată. Vrei să aplici pentru un ajutor financiar?

Femeia rosti aceste ultime cuvinte mai degrabă ca o afirmație decât ca o întrebare, dar avea dreptate. Se aflau la liceul Mountain View. Niciunul din elevii de acolo n-avea cum să plătească pentru o școală privată. Cei mai mulți dintre colegii lui Blue se gândeau la colegiul comunitar sau la facultăți de stat, asta în cazul în care își doreau să studieze mai departe.

— Nu știu dacă domnul Torres ți-a enumerat tipurile de universități care ți se potrivesc, zise doamna Shiftlet, părând că îl suspectează pe predecesorul ei că nu o făcuse. Ai nevoie de trei feluri diferite: vocaționale, potrivite și sigure. Universitatea din broșură este un exemplu minunat al unei școli vocaționale, dar e probabil timpul să adaugi și altfel de universități pe lista ta, unele în care să fii sigură că poți intra și să ți le poți permite. E de bun-simț.

Doamna Shiftlet scrise *vocațional, potrivit* și *sigur* pe o bucată de hârtie. Sublinie ultimul cuvânt și i-o întinse lui Blue peste birou. Fata se întrebă dacă trebuie să o ia și să o păstreze.

— Ai completat formularul cererii de scutire de plată?

— Patru. Am citit online că am dreptul la patru.

Această dovadă de eficiență îi plăcu în mod evident doamnei Shiftlet.

— Deci probabil te-ai hotărât că aceasta este școala ta vocațională. A venit acum însă timpul să-ți iei o rezervă rezonabilă, să-ți faci un plan.

Blue era plictisită de compromisuri. Nu mai suporta cuvântul „rezonabil“.

Noah zgârie cu unghiile piciorul biroului. Zgomotul, deloc plăcut, o făcu pe doamna Shiftlet să se încrunte.

— Eu aș fi mult mai luminos, dacă aș fi consilier, zise el.

— Dar dacă sunt admisă, continuă Blue, aș putea primi împrumuturi și burse ca să acopăr toate cheltuielile?

— Lasă-mă să îți pregătesc niște hârtii, zise doamna Shiftlet. FAFSA[2] va plăti un *procent*, în funcție de *necesitățile* tale. Sumele variază.

Blue nu se putea aștepta la vreun ajutor din partea bugetului gospodăriei de la Fox Way 300. Mintea îi zbură la contul bancar pe care îl umplea încet.

— Dar cât ar mai rămâne? Puteți estima?

Doamna Shiftlet oftă. Estimarea nu făcea parte din lucrurile care o interesau. Întoarse din nou monitorul ca să-i arate taxa anuală de școlarizare.

— Dacă vrei să stai la cămin, va trebui să dai probabil zece mii de dolari pe an. Dacă părinții tăi pot lua un împrumut, bineînțeles. Am formulare și pentru asta și ți le pot da, dacă vrei.

Blue se sprijini de spătar, simțind că inima îi e pe cale să-i iasă din piept. Bineînțeles că era imposibil. Fusese imposibil și înainte să intre în biroul de consiliere și va continua să rămână imposibil pentru totdeauna. Timpul petrecut cu Gansey și cu ceilalți o făcuse să creadă însă că imposibilul ar fi putut fi ceva mai posibil decât se gândise până atunci.

Maura îi spusese mereu: *Uită-te ce potențial există în tine!*

Potențial? Poate la alții. Nu și la Blue.

N-avea rost să verse lacrimi pentru un lucru pe care îl știa de atâta vreme. Era doar că *asta* survenise peste *toate celelalte*... Își înghiți nodul din gât. *N-am să plâng în fața acestei femei.*

Deodată, Noah țâșni de sub birou. Sări direct în picioare. Era ceva greșit în acțiunea lui, fiindcă sărise prea repede, prea vertical sau prea violent pentru un băiat în viață. Continuă să se ridice chiar și după ce ajunse în picioare. În timp ce se întindea spre tavan, hârtia pe care scrisese consiliera se ridică în aer.

— O! făcu doamna Shiftlet.

Vocea nu-i era încă surprinsă.

Blue simți cum i se scurge toată căldura din piele. Apa din paharul femeii începu să se agite.

Suportul pentru cărțile de vizită se deschise, aruncând o mulțime de cartoane pe tot biroul. Una dintre boxele

[2] FAFSA este un acronim de la cererea pentru bursă adresată către Federal Student Aid, un sistem de burse americane de stat (n. tr.).

computerului se răsturnă. Un teanc de hârtii țâșni în sus, având deasupra poza de familie a cuiva.

Blue sări și ea în picioare. Singurul plan imediat era să-l oprească pe Noah, dar în timp ce-și flutura mâinile își dădu seama că el nu era acolo.

Camera se transformase într-o explozie de șervețele, plicuri, cărți de vizită, o tornadă ce-și pierdea însă din putere. Toate lucrurile căzură înapoi pe birou.

Blue și doamna Shiftlet se uitară una la cealaltă. Hârtiile continuară să foșnească până când se liniștiră complet. Boxa răsturnată bâzâia; unul dintre cablurile ei fusese smuls.

Temperatura din cameră începu să crească încet.

— Ce s-a întâmplat? întrebă doamna Shiftlet.

Blue, al cărei puls o luase la galop, răspunse cu sinceritate:

— Habar n-am!

7

Blue ajunse înaintea tuturor la Monmouth Manufacturing. Bătu la ușă și apoi intră. Imediat, se trezi scăldată în mirosul familiar al încăperii: izul slab, ca de bibliotecă, al cărților vechi, aroma răcoroasă de mentă, miasma de mucegai și rugină a unei camere vechi de o sută de ani, cu ziduri de cărămidă și instalațiile originale și nota ușor neplăcută emanată de grămada de lenjerie murdară adunată lângă perete.

— Noah? rosti ea cu o voce slabă, care se pierdu în interiorul imens, după care își aruncă rucsacul pe scaunul de lângă birou. Ești aici? E în regulă. Nu sunt supărată. Poți să folosești energia mea, dacă ai nevoie.

Nu se auzi niciun răspuns. Încăperea deveni gri și apoi albastră, luminată de un fulger ciudat care însoțea furtuna rostogolită din înaltul munților, umplând ferestrele imense ale depozitului cu siluetele fantomatice ale norilor. Umbrele ascuțite, de după-amiază, ale teancurilor de cărți deveniră difuze și-și schimbară locul. Toată camera părea să fie grea, adormită.

Blue privi la porțiunea întunecată aflată lângă tavanul foarte înalt.

— Noah! Vreau doar să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat.

Își băgă capul pe ușa camerei lui Noah. Văzu cum aceasta este ocupată de lucrurile lui Malory și simți un miros bărbătesc, proaspăt. Una din genți era deschisă, iar Blue observă că e plină cu cărți. I se păru o abordare lipsită de orice simț practic, cam în genul lui Gansey, ceea ce o făcu să se simtă ceva mai binevoitoare în raport cu profesorul.

Noah nu era acolo.

Verifică și în baie, încăpere care era de asemenea și un fel de spălătorie și de bucătărie. Văzu mai întâi o mașină automată de spălat; mai multe șosete atârnau pe marginea chiuvetei, uscându-se sau fiind pur și simplu aruncate acolo. Un frigider micuț era așezat periculos de aproape de scaunul de toaletă. O bucată de furtun din cauciuc urca și se sfârșea într-un cap de duș aflat deasupra unei scurgeri destul de mizerabile din podea. Perdeaua de duș era agățată de tavan cu ajutorul unui fir de pescuit. Blue rămase uimită de numărul de pungi cu cipsuri la care se putea ajunge de pe vasul de toaletă. O cravată roșie

aruncată pe jos părea un semn, o săgeată care indica ieșirea.

Blue simți un impuls ciudat de a se apuca de curățenie, de a limita cumva dezastrul acela, luând fiecare lucru pe rând. Nu o făcu.

Ieși pe ușă.

Camera lui Ronan era un teritoriu interzis, dar privi și înăuntrul ei. Cușca în care își ținea corbul era deschisă, impecabil și inexplicabil de curată. Camera nu era neapărat murdară, ci aglomerată: hârlețe și săbii erau înghesuite în colțuri, iar unul dintre pereți era aproape acoperit de boxe și de imprimante. Peste tot se vedeau obiecte ciudate: un geamantan vechi din care ieșeau liane, un copac într-un ghiveci care părea să murmure pentru el însuși, o singură cizmă de cowboy, aflată în mijlocul podelei. Sus, pe perete, era atârnată o mască, cu ochii larg deschiși și gura căscată. Era înnegrită, de parcă ar fi fost arsă, iar marginile îi erau crestate, ca și cum ar fi fost lovită cu un topor. Un ochi al măștii avea o urmă ca cea lăsată de cauciucul unei mașini. Masca o făcu pe Blue să se gândească la cuvinte precum *supraviețuitor* și *distrugător.*

Nu-i plăcu.

Un zgomot din spatele ei o făcu pe Blue să tresară – ușa apartamentului se deschise. Sunetul fusese amplificat de sentimentul ei de vinovăție. Blue țâșni din camera lui Ronan. Gansey și Malory intrară încet, adânciți în conversație. Câinele îi urma îndeaproape, exclus, fiindcă nu putea vorbi englezește.

— Bineînțelesc că Iolo Goch ar fi putut să îl însoțească, zise Gansey în timp ce își dădea jos jacheta. El sau Gruffudd Llwyd, presupun. Dar, nu, e imposibil. A murit în Țara Galilor.

— Dar suntem siguri? îi răspunse Malory. Știm unde a fost îngropat? Sau că măcar are un mormânt?

— Adică să fi fost pur și simplu doar reprezentat pe steag și transformat apoi în cămăși de noapte?

Gansey o văzu pe Blue, căreia îi întoarse cel mai frumos surâs al său – nu cel de fațadă, ci acela care îi apărea instantaneu atunci când era emoționat.

— Salut, Jane! Spune-mi, ce înseamnă pentru tine Iolo Goch?

Fata își smulse gândurile de la masca lui Ronan și de la întâmplarea cu Noah de la școală.

— Un fel de bronșită?

— E cel mai apropiat poet al lui Glendower, o corectă Gansey.

Simpatic răspuns, oricum.

— Ați descoperit ceva? întrebă ea.

— Absolut nimic, îi răspunse Gansey pe un ton care părea însă mai degrabă vesel.

Malory se așeză pe canapeaua din piele. Câinele îi sări în brațe. Nu părea să fie o poziție tocmai confortabilă; Câinele se lipise de profesor ca o husă de un scaun. Malory își miji însă ochii și începu să-l mângâie într-un acces neobișnuit de afecțiune.

— Gansey, mor după o ceașcă de ceai. Pot obține așa ceva în locul ăsta? Nu voi putea să fac față diferenței de fus orar fără o ceașcă de ceai.

— Am cumpărat unul special pentru dumneavoastră, zise Gansey. Îl prepar imediat.

— Te rog să nu folosești apă din toaletă, strigă Malory în urma lui, fără să-și deschidă ochii și ținându-l în continuare pe Câine deasupra lui.

O clipă, Blue se temu că nu se va mai putea abține să întrebe la ce folosea animalul acela. Așa că îl urmă pe Gansey înapoi în bucătărie/ baie/ spălătorie. Băiatul răscoli rafturile pline de cutii.

— Tocmai discutam despre modalitatea aducerii lui Glendower aici. Cărțile spun că a călătorit cu niște magi. Dar ei sunt oare cei care l-au adormit? Au făcut-o din dorința lui? Dormea înainte să plece sau a adormit aici?

Dintr-odată lui Blue i se păru că a fi îngropat la distanță de un ocean de casa ta era un lucru foarte singuratic, ca și cum ai fi fost lansat pe orbită.

— Iolo Goch a fost unul dintre magi?

— Nu, doar poet. L-ai auzit pe Malory în mașină. Erau foarte *poetlic* – poet-politic –, izbucni Gansey în râs, amuzat de propria bâlbă. *Poeții* erau *politici*. Știu că n-ar fi trebuit să mă poticnesc, dar l-am ascultat toată ziua pe Malory. P-p-politic. Poeți. Iolo a compus niște poeme foarte laudative la adresa familiei, pământurilor și hărniciei lui Glendower. Chestii din astea. Ah, ce naiba caut aici?

Se opri și-și îndreptă privirea spre un mic cuptor cu microunde. Examină interiorul unei căni înainte să o umple. Își scoase o frunză de mentă din buzunar și începu s-o mestece, vorbind în timp ce apa se încălzea.

— Serios! Dacă Glendower ar fi fost Robin Hood, atunci Iolo

Goch ar fi fost… tipul celălalt.

— Marion? zise Blue. Little John.

Gansey întinse un deget către fată.

— Ca Batman și Robin. Dar el a murit în Țara Galilor. Ar trebuit să credem că s-a întors acolo după ce l-a lăsat pe Glendower aici? Nu. Resping această idee.

Lui Blue îi plăcea acest Gansey savant și entuziast, prea concentrat asupra cercetării sale ca să-i mai pese de cum îl percep cei din jur. Fata îl întrebă:

— Glendower a avut o soție, nu-i așa?

— A murit în Turnul Londrei.

— Frați?

— Decapitați.

— Copii?

— Un milion, dar cei mai mulți au murit, unii fiindcă au fost închiși, alții… pur și simplu. Și-a pierdut toată familia în timpul răscoalei.

— Să fie poet atunci!

— Ai auzit vreodată, o întrebă Gansey, de teoria că, dacă fierbi apă la microunde, aceasta va exploda când o atingi?

— Trebuie să fie pură, răspunse ea. Apă distilată. Cea obișnuită nu va exploda din cauza mineralelor. N-ar trebui să crezi tot ceea ce citești pe internet.

Îi întrerupse un răpăit, izbucnit brusc. Blue tresări, iar Gansey ridică ochii.

— E ploaia pe acoperiș. Probabil toarnă cu găleata.

Băiatul se întoarse cu cana în mână și se trezi deodată la doi centimetri unul de altul. Îi putea simți aroma de mentă din gură. Îi văzu mărul lui Adam ridicându-se și coborând.

Fata se înfurie pe propriul corp care o trăda, care o făcea să și-l dorească în alt fel decât pe ceilalți băieți, refuzând să asculte de gândul ei insistent că sunt doar prieteni.

— Cum a fost prima ta zi de școală, Jane? întrebă el cu o voce schimbată.

Mama a plecat. Noah a explodat. Nu merg la facultate. Nu vreau să mă întorc nici acasă, unde totul e ciudat, dar nu-mi doresc să mă duc nici înapoi la școală, unde totul e normal.

— Ei, știi și tu, o școală publică, zise ea, evitându-i privirea.

Se concentră în schimb pe gâtul lui Gansey, aflat exact la nivelul ochilor ei, și la felul în care gulerul nu era la același nivel,

din cauza mărului lui Adam.

— Ne-am uitat toată ziua la desene animate, zise ea dorindu-și o replică isteață.

— O s-o găsim, zise el încetișor, făcând-o pe Blue să simtă că are din nou o gaură în piept.

— Nu știu dacă-și dorește să fie găsită.

— Și asta e adevărat, Jane, dacă…

Se opri brusc, amestecând puțin în ceai cu o linguriță.

— Sper că Malory nu vrea și lapte. Am uitat complet.

Fata își dori să mai poată fi acea Blue capabilă de a-l disprețui.

Se întrebă dacă Adam nu s-ar fi simțit îngrozitor știind toate astea. Voia să afle dacă, împotrivindu-se acestui sentiment, avea să facă mai ușor de suportat sfârșitul prevestit al lui Gansey. Blue închise ușa cuptorului cu microunde. Băiatul ieși din încăpere.

Aflat încă pe canapea, Malory privi ceaiul ca un condamnat care își primește sentința la moarte.

— Altceva? îl întrebă Gansey politicos.

— Aș vrea un alt șold, răspunse Malory, alungându-l pe Câine de pe el. Și o vreme mai bună. Ăăă… lasă asta. Știu că ne aflăm în casa ta și că sunt doar un străin, așa că nu te judec sau trag concluzii. Acestea fiind spuse, voiam să vă întreb dacă sunteți conștienți că este cineva sub…

Malory întinse degetul către zona întunecată de sub masa de biliard. Blue miji ochii și i se păru că zărește o siluetă în întuneric.

— *Noah!* zise Gansey. Ieși de-acolo imediat!

— Nu, răspunse el.

— Bun! Văd că vă cunoașteți și deci lucrurile sunt în regulă, zise Malory cu vocea cuiva care simte că se apropie ploaia, dar nu are umbrelă. Eu o să fiu în camera mea, oblojindu-mi suferința cauzată de diferența de fus orar.

După ce profesorul se retrase în cameră, Blue exclamă exasperată:

— Noah! Te-am strigat de nenumărate ori.

Fantoma rămase la locul ei, cu brațele încolăcite în jurul corpului. Părea mai puțin vioaie decât mai devreme; ochii îi erau încețoșați, iar trăsăturile deveniseră cumva incerte. Era destul de greu să privești în ce stadiu ajunsese Noah și umbrele care îl

învăluiau. Blue simți ceva neplăcut în gât când încercă să afle ce se întâmplase cu fața lui Noah.

— M-am săturat, zise el.

— De ce anume? întrebă Gansey cu voce blândă.

— Să mă tot descompun.

Plânsese. Asta se întâmplase cu fața lui, realiză Blue. Nimic supranatural.

— Of, Noah! zise ea, ghemuindu-se la podea.

— Și eu ce pot să fac? întrebă Gansey. De fapt, noi! Ce putem face *noi*?

Noah ridică din umeri, părând că întregul său corp e înlăcrimat.

Blue simți deodată o frică disperată ca nu cumva Noah să-și dorească să moară cu adevărat. Dispariția era un lucru pe care în aparență și-l doreau toate fantomele, voiau să-și găsească liniștea. Era o perspectivă înfiorătoare, un rămas-bun pentru vecie. În ființa ei, egoismul se lupta cu fiecare părticică a eticii pe care o învățase vreodată de la femeile din familia ei.

La naiba! Trebuia să o facă.

— Îți dorești, începu ea, să găsim o cale… pentru ca tu… așa cum se cuvine… să te odihnești…?

Înainte ca ea să poată termina, Noah începu să clatine din cap. Își prinse picioarele și mai strâns.

— Nuuuu! Nuuuu, nu, nu!

— Nu trebuie să-ți fie rușine.

Blue spusese ceva care semăna cu ceea ce ar fi spus mama ei în situația aceea. Era convinsă că ea ar fi adăugat ceva reconfortant despre viața de apoi. Blue nu se simțea însă în stare să spună așa ceva pentru că în momentul acela ea însăși avea nevoie de o astfel de susținere. Încheie într-un mod de-a dreptul jalnic.

— Nu trebuie să-ți fie frică.

— Voi nu știți! zise Noah aproape isteric. Voi nu știți!

— În regulă, hei! șopti ea întinzând o mână.

— Voi nu știți, repetă Noah.

— Putem să discutăm despre asta, zise Gansey, de parcă un suflet în descompunere ar fi fost ceva care să poată fi alinat prin arta conversației.

— Voi nu știți! Voi nu știți!

Noah stătea acum în picioare. Era imposibil, fiindcă nu exista

îndeajuns de mult loc sub masa de biliard, dar el părea să se fi scurs cumva, să fi evadat prin părțile laterale. Îi cuprinse repede pe Gansey și pe Blue. Hărțile începură să foșnească frenetic pe postavul verde. Valuri de praf ieșiră de sub masă și se năpustiră de-a lungul străzilor modelului miniatural al orașului. Lampa de pe birou începu să pâlpâie, iar temperatura scăzu dramatic.

Blue văzu prin aburii propriei respirații cum ochii lui Gansey se măresc.

— Noah! îl preveni Blue.

Se simțea ușor ametită, fiindcă fantoma o secătuia de energie. În mod ciudat, percepu mirosul slab al covorului vechi din biroul consilierului și apoi aroma verde și de viu din Cabeswater.

— Ăsta nu ești tu!

Vârtejul continuă să se ridice, răvășind hârtiile și dărâmând teancurile de cărți. De după ușa închisă a fostei camere a lui Noah, Câine începu să latre. Blue își simți pielea ca de găină și membrele foarte grele.

— Noah, oprește-te! strigă Gansey.

Nu-l ascultă. Ușa apartamentului începu să tremure.

— Noah! Te rog! insistă și Blue.

Nu-i ascultă însă. Sau poate nu mai era îndeajuns din Noah cel adevărat care să-i asculte.

Rămânând cu greu în picioare din cauza genunchilor care-i tremurau, Blue începu să folosească toate vizualizările protectoare pe care le învățase de la mama ei. Se imagină înăuntrul unei bile de sticlă incasabilă; ea putea vedea afară, dar nu putea fi atinsă de nimic. Produse în minte o lumină albă care străbătu norii, acoperișul și întunericul din Noah pentru a se transforma într-o armură impenetrabilă în jurul lui Blue.

Pe urmă, închise întrerupătorul bateriei care era Blue Sargent.

Camera deveni brusc liniștită. Hârtiile căzură pe jos. Lumina mai oscilă o dată și apoi își reveni. Fata auzi suspinele slabe ale unui plânset. Apoi nimic.

Gansey părea șocat.

Noah stătea în mijlocul podelei, înconjurat de hârtii și cu un ghiveci cu mentă spart lângă el. Era aplecat și nu avea umbră, silueta lui fiind subțire și transparentă, abia vizibilă. Plângea din nou.

Cu o voce slabă, îi zise lui Blue:

— Ai spus că mă pot folosi de energia ta.

Fata îngenunche în fața lui. Își dori să-l îmbrățișeze, dar el nu era cu adevărat acolo. Fără energia ei, Noah avea grosimea unei foi de hârtie, era amintirea unui băiat, era aerul care-i contura silueta.

— Nu așa, îi zise ea.

— Îmi pare rău, șopti el.

— Și mie.

Noah își acoperi fața, după care dispăru.

— Asta a fost foarte impresionant, Jane! zise Gansey.

8

Mai târziu în seara aceea, Blue stătea sprijinită de fagul gros aflat în curtea din spate, cu ochii spre stele și cu degetele mângâind scoarța rece și netedă a uneia dintre rădăcinile ieșite din pământ. Lumina venită din bucătărie prin ușa glisantă părea îndepărtată.

Asta a fost foarte impresionant, Jane!

Deși Blue era de multă vreme conștientă de efectele pozitive ale talentului ei, nu se gândise niciodată cu adevărat la cele negative. Și totuși, Noah ar fi distrus Monmouth Manufacturing, dacă ea nu s-ar fi izolat de el.

Stelele păreau că-i fac cu ochiul, ascunzându-se printre frunzele de fag. Citise undeva că aștrii mai tineri tind să formeze perechi. Stelele binare, care orbitau una în apropierea celeilalte, deveneau singulare când partenerul lor era distrus de o altă pereche de stele noi, care se învârteau foarte repede una în jurul celeilalte. Dacă își forța imaginația, putea vedea multitudinea de perechi năpustindu-se una asupra celeilalte în gravitația distructivă, dar totodată creativă a constelațiilor lor.

Impresionant.

Poate că și ea era puțin impresionată. Nu fiindcă se izolase de un băiat mort – asta părea ceva trist, nu aveai cum să te lauzi. În ziua aceea, învățase însă ceva despre ea însăși, deși de multă vreme crezuse că nu se mai poate surprinde cu nimic.

Stelele se mișcau încet deasupra ei, o mulțime de posibilități, și pentru prima dată după multă vreme le simți oglindirea în inima ei.

Calla deschise ușa glisantă.

— Blue!

— Ce e?

— Dacă vrei să fii utilă, aș avea nevoie de corpul tău, zise Calla. Am o citire.

Blue ridică din sprâncene. Maura îi cerea sprijinul în timpul citirilor importante, iar Calla nu făcea asta niciodată, punct. Se ridică în picioare mai degrabă din curiozitate decât din obediență.

— Așa târziu? Acum?

— Acum ți-am cerut, nu-i așa?

Ajunsă în casă, Calla se năpusti către camera de la drum și o

strigă pe Persephone de atâtea ori, încât Orla urlă că unii oameni încearcă să aibă discuții telefonice, iar Jimi strigă:

— Vă pot eu ajuta cu ceva?

Toată agitația aceea o făcu pe Blue să se simtă nervoasă. La Fox Way 300, citirile se întâmplau atât de des, încât erau percepute ca fiind de rutină și nemagice. Dar acum era haos. Simțea că orice s-ar fi putut întâmpla.

Se auzi soneria de la intrare.

— PERSEPHONE, ȚI-AM ZIS! urlă Calla. Blue, răspunde tu! Eu voi fi în cameră. Adu-l aici!

Când fata deschise ușa, văzu un elev de la Aglionby care stătea în lumina verandei. În jurul capului său zburau molii. Purta pantaloni de culoarea somonului, încălțări Topsider, avea un ten fără cusur și păr ciufulit.

Ochii i se acomodară cu lumina și își dădu seama că omul care stătea în fața ei era prea bătrân pentru a fi un băiat corb. Chiar așa! Acum îi era greu să-și dea seama cum de își imaginase chiar și o clipă așa ceva.

Blue îi examină pantofii și apoi fața. Deși toată înfățișarea lui fusese ajustată pentru a impresiona, fata îl găsi mult mai puțin impunător decât ar fi fost poate cu câteva luni în urmă.

— Ola!

— Sal’tare! răspunse el cu un zâmbet vesel, populat de o mulțime de dinți drepți și albi. Am venit pentru a-mi explora viitorul. Cred că nu am ajuns prea târziu.

— Crezi bine, amice. Intră!

Persephone i se alăturase Callei în camera de la drum. Erau așezate de o parte a mesei de parcă ar fi fost un juriu. Bărbatul rămase în picioare de partea cealaltă a mesei, ciocănind absent cu degetele pe spătarul unui scaun.

— Ia loc! zise Calla.

— Pe orice scaun vechi, adăugă cu căldură Persephone.

— Nu, nu pe oricare, o contrazise Calla întinzând un deget. Pe acela!

Bărbatul se așeză de partea cealaltă a mesei, privind cu ochii săi strălucitori în încăpere. Părea a fi o persoană care *face lucruri*. Blue nu reușea să se hotărască dacă era cu adevărat chipeș sau impresia aceea era dată de o atitudine studiată.

— Păi, și cum funcționează chestia asta? întrebă el. Vă plătesc înainte sau decideți suma după ce vedeți cât de complicat îmi

este viitorul?

— Când doriți, zise Persephone.

— Nu, interveni Calla. Acum. Cincizeci.

Le întinse bancnotele fără să pară ofensat.

— Aș putea primi o chitanță? Cheltuieli de deplasare. Portretul acela al lui Steve Martin e fantastic. Ați văzut cum ochii lui par să te urmărească prin cameră?

— Blue, vrei să faci tu chitanța? zise Persephone.

Blue se strecură pe ușă și merse după un formular pe care să scrie suma. Când intră din nou în încăpere, Persephone îi răspundea Callei:

— O, va trebui să le folosim doar pe ale tale. Nu le am pe ale mele.

— Nu le ai? repetă Calla neîncrezătoare. Dar ce s-a întâmplat cu ele?

— Sunt pe tricoul cu Coca-Cola.

Calla pufni disprețuitor, își scoase cărțile de tarot și-i spuse bărbatului cum să le amestece. Termină precizându-i că va trebui să i le dea înapoi, cu fața în jos, pentru ca ea să poată extrage. Bărbatul începu să bată cărțile.

— În momentul ăsta ar fi bine să te gândești la ce-ai vrea să afli, adăugă Persephone cu vocea ei slabă. Asta va concentra cumva citirea.

— Bun, bun! zise el amestecând cărțile mai agresiv.

Bărbatul o privi pe Blue. Pe urmă, fără să le prevină, răsturnă pachetul așa încât cărțile să fie cu fața în sus. Le răspândi pe masă, căutând frenetic din priviri.

Nu așa îi spusese Calla să procedeze. Blue simți un semnal de avertizare vibrându-i de-a lungul nervilor.

— De fapt, întrebarea este „cum pot face să se întâmple *asta*“? zise el scoțând o carte și așezând-o pe masă. Uite, ăsta ar fi un început bun, nu-i așa?

Se lăsă o liniște mormântală. Cartea era treiul de spade. Imaginea era cea a unei inimi însângerate, înjunghiate cu trei spade. Sângele se scurgea de-a lungul lamelor. Maura o numea „cartea inimilor sfâșiate“. Blue nu avea nevoie de capacități paranormale pentru a simți amenințarea acelei cărți.

Ghicitoarele se zgâiau la bărbat. Cu o strângere de inimă, Blue realiză că nu se așteptaseră la acest gest.

— Care-i treaba? mârâi Calla.

Bărbatul își păstră zâmbetul vesel și plăcut.

— Uite care-i întrebarea: mai există vreuna ca voi? Una care să arate mai asemănător cu aia, urmă el arătând spre Blue, al cărei stomac tresări nervos.

Mama.

— Du-te dracu'! izbucni Calla.

— Așa m-am gândit și eu, zise bărbatul dând aprobator din cap. O așteptați să vină curând? Mi-ar plăcea să am o discuție cu ea în particular.

— La dracu'! zise și Persephone. De data asta sunt și eu de acord. În sensul că să te duci acolo.

Ce vrea omul ăsta de la mama?

Blue începu să memoreze totul despre el, pentru a-l putea descrie mai târziu.

Bărbatul se ridică și flutură treiul de spade.

— Știți ceva? Păstrez eu asta. Mulțumesc pentru informații.

În timp ce se întoarse să plece, Calla dădu să se năpustească, dar Persephone o atinse cu un deget pe braț, oprind-o.

— Nu! zise ea încet.

Ușa de la intrare se închise.

— Ăsta nu trebuie atins.

9

Adam citea și recitea orarul primelor săptămâni de școală, când Ronan se aruncă în banca de lângă el. Erau singuri în clasa cu mochetă albastră; Adam venise foarte devreme. I se părea ciudat că se simțea la fel de emoționat în prima zi de școală ca în după-amiaza aceea petrecută în peștera corbilor. Nu avea cum să nege însă că surescitarea entuziastă și nerăbdătoare pe care o simțea acum era la fel de pronunțată ca în minutele când păsările cântaseră în jurul lui.

Încă un an și se termina.

Prima zi era, bineînțeles, cea mai simplă. După ea începeau toate: temele și sportul, dineurile cu toți elevii și consilierea pentru facultate, examenele și creditele suplimentare. Era ultima zi înainte ca slujba de noapte a lui Adam și studiul până la trei dimineața să înceapă să conspire pentru a-l distruge.

Reciti orarul. Era încărcat cu materii obligatorii, dar și cu unele extracurriculare. Părea imposibil. Aglionby era o școală dură: pentru el era chiar mai greu, fiindcă trebuia să fie primul. Anul trecut, în fața clasei lor stătuse Barrington Whelk, care le predase latina. Acum era mort. Adam știa că-l văzuse murind, dar nu-și mai putea aduce aminte cum arătase cu adevărat evenimentul, deși, dacă se concentra îndeajuns, și-ar fi putut imagina cum *ar fi trebuit* să arate.

Adam închise ochii o clipă. În liniștea clasei goale, putea auzi foșnetul frunzelor care se frecau de alte frunze.

— Nu mai suport! zise Ronan.

— Ce anume? întrebă Adam deschizând ochii.

Se referise probabil la statul în bancă. Ronan se ridică și merse la tablă, unde începu să scrie cu litere ce păreau furioase:

— Malory. Se plânge mereu de șolduri, de ochi, de guvern sau… ah! și mai e și câinele ăla. Doar nu e olog sau chior!

— De ce n-are și el un animal mai obișnuit, cum ar fi un corb?

— Și s-a trezit de trei ori noaptea trecută ca să se pișe, urmă Ronan, ignorându-l. Cred că are o tumoare.

— Tu oricum nu dormi, protestă Adam.

— Nu *mai* dorm!

Markerul lui Ronan scârțâi furios în semn de protest, în timp ce băiatul mâzgălea la tablă cuvinte în latină. Deși Ronan nu zâmbea, iar Adam nu știa unele dintre cuvinte, cel din urmă era

sigur că pe tablă era scris un banc porcos. O clipă, îl privi pe Ronan și încercă să-și imagineze că în locul prietenului său se afla un profesor. Nu era cu putință. Adam nu reuși să se hotărască dacă motivul acelei imposibilități era felul în care își suflecase mânecile sau modul apocaliptic în care își legase cravata.

— Știe absolut tot, zise Ronan pe un ton de conversație.

Adam nu-i răspunse imediat, deși știa la ce se referă, fiindcă găsea la rândul lui că omnisciența profesorului nu era deloc confortabilă. Când se gândea cu mai multă atenție la sursa acestei neplăceri – ideea că Malory petrecuse un an întreg cu un Gansey de cincisprezece ani –, trebuia să admită că nu era paranoia, ci gelozie.

— E mai în vârstă decât m-am așteptat, zise Adam.

— O, Dumnezeule! E cel mai bătrân om din lume, răspunse Ronan imediat, de parcă abia ar fi așteptat ca Adam să menționeze acest lucru. Și nu mestecă niciodată cu gura închisă.

Una dintre scândurile podelei trosni zgomotos. Imediat, Ronan puse jos markerul. Nu aveai cum să deschizi ușa de la intrarea în vechea clădire a liceului fără ca dușumelele să trosnească. Ambii băieți știau ce înseamnă sunetul acela: începea școala.

— Ei bine, zise Ronan cu un glas rău și nefericit, o luăm de la capăt, amice!

Se întoarse la banca lui și-și puse picioarele pe ea – gest evident, interzis. Își încrucișă brațele, își dădu capul pe spate și închise ochii. Insolență instantanee. Aceasta era versiunea pe care Ronan o pregătea pentru Aglionby, pentru fratele său mai mare, Declan, și uneori, pentru Gansey.

Ronan spunea întotdeauna că nu minte niciodată, dar purta adesea masca minciunii.

Curând, veniră și colegii. Sunetul le era foarte familiar – picioarele băncilor scârțâind pe dușumea, jachetele foșnind pe spătarele scaunelor, caietele lovind tăbliile –, încât Adam ar fi putut să-și închidă ochii și să vadă în continuare scena, perfect clar. Băieții erau volubili, înverșunați și răi. *Unde-ai fost în vacanță, omule? În Cape*[3]*, ca întotdeauna, unde altundeva? Atât*

[3] Denumire generică pentru stațiunile din peninsula Cape Cod, Massachusetts, destinație exclusivistă de vacanță (n. tr.).

de plictisitor! Jale! Mama și-a rupt glezna. A! Știi? Am mers și în Europa, așa ca vagabonzii. Bunicul mi-a zis că trebuie să fac ceva mușchi, fiindcă arăt ca un homosexual. Nu, n-a spus chiar așa. Apropo de asta, uite-l pe Parrish! Cineva prinse capul lui Adam cu mâinile, iar el deschise ochii.

Într-o parte, apoi în cealaltă. Băiatul venise pe partea pe care Adam nu auzea.

— O! făcu el.

Era Tad Carruthers al cărui defect principal era că nu putea să-și dea seama că Adam nu-l plăcea.

— O! îl imită Tad binevoitor, ca și cum nepăsarea lui Adam l-ar fi încântat.

Parrish își dorea în chip disperat și masochist să fie întrebat la rândul său unde-și petrecuse vara. În loc de asta însă, Tad se întoarse spre Ronan, care era încă lungit, cu ochii închiși. Ridică mâna ca să-l mângâie și pe Ronan pe cap, dar își pierdu încrederea la câțiva centimetri de acesta. Preferă să ciocănească ușor în banca lui Ronan și trecu mai departe. Adam putea simți pulsul meridianului energetic în venele de la mâini.

Elevii continuau să intre, iar Adam să-i privească. Era priceput la partea aceasta, în care îi observa pe ceilalți. Pe el însuși nu se putea studia sau înțelege. Cum îi disprețuia, dar cum își dorea să fie în locul lor! Cât de lipsit de sens era să stai peste vară în Cape, dar cât de mult își dorea s-o facă și el. Cât de afectat i se părea că vorbeau, dar cât de mult și-ar fi dorit accentul lor. Nu reușea să-și dea seama cum toate lucrurile astea pot fi simultan adevărate.

Gansey apăru în pragul ușii. Vorbea cu un profesor de pe hol, cu degetul mare pe buza de jos, cu sprâncenele adunate, purtându-și uniforma încrezător și cu naturalețe. Păși în clasă cu umerii drepți și, o secundă, păru din nou un străin – odrasla aceea de bani gata din Virginia.

Atunci Adam realiză brusc. Se simțea de parcă încetase să mai fie prieten o vreme cu Gansey, de parcă-l uitase, până în momentul acela. Ca și cum Gansey s-ar fi așezat lângă Ronan, și nu lângă el. Ca și cum ultimul an nu existase, iar Adam era ca de obicei singur împotriva acestor prădători mult prea bine hrăniți.

Gansey se așeză cu un oftat în banca din fața lui Adam, după care se întoarse.

— Isuse Hristoase, n-am dormit nici măcar o secundă!

Își aduse aminte de bunele maniere și-și întinse pumnul. Adam îi răspunse la fel și simți un val extraordinar, eliberator, de prietenie.

— Ronan! Picioarele jos!

Ronan îl ascultă, iar Gansey se întoarse din nou către Adam.

— Cred că ți-a spus totul despre Porc…

— Nu mi-a zis nimic.

— Ba ți-am povestit despre cum se pișe, protestă Ronan, dar Adam îl ignoră.

— Ce e cu mașina?

Gansey privi în clasă de parcă s-ar fi așteptat ca aceasta să se fi schimbat peste vară. Bineînțeles că nu era cazul: mochetă albastră peste tot, încălzirea pornită mult prea devreme, rafturi în care se înghesuiau cărți legate elegant și scrise în latină, greacă și franceză. Era ca mirosul neschimbat pe care îl simți atunci când te îmbrățișează mătușa preferată.

— Aseară am plecat să mai cumpărăm niște pâine, gem și mai mult ceai. Am luat Porcul, dar s-a stricat caseta de direcție. Apoi radioul și luminile. Isuse! Ronan cânta melodia aia îngrozitoare a lui și nici n-a ajuns la jumătatea unei strofe că s-a blocat de tot. A trebuit să o împingem pe marginea drumului.

— Alternatorul, din nou, zise Adam.

— Așa e, da, da, zise Gansey. Am ridicat capota și am văzut cureaua de la alternator cum atârnă, sfâșiată. A trebuit să cumpărăm una nouă și a fost un circ întreg până am găsit una pe stoc. Dintr-un motiv necunoscut, se pare că e un fel de criză de curele din astea. Desigur, montarea celei noi pe marginea drumului a fost cea mai ușoară dintre operațiuni.

Vorbise într-un fel care sugera că fixarea curelei era într-adevăr un lucru mărunt, dar nu cu multă vreme în urmă singura aptitudine pe care o avea Richard Gansey al III-lea în domeniul reparațiilor auto era să dea un telefon către mașina de asistență.

— Ai fost deștept că te-ai prins, zise Adam.

— Ei, știu și eu? răspunse Gansey, deși era clar că se simțea mândru.

La rândul lui, Adam se simțea ca și cum ar fi ajutat o pasăre să iasă din ou.

Slavă Domnului că nu ne mai certăm! Slavă Domnului că nu

ne mai certăm! Slavă Domnului că nu ne mai certăm! Cum pot să fac să nu se mai întâmple...?

— Continuă așa, interveni Ronan, și după absolvire ai putea să te faci mecanic. Cu siguranță vor publica *asta* în anuarul absolvenților.

— Ha! Și...

Gansey se așeză mai bine pe locul său pentru a-l privi pe noul profesor de latină cum vine în fața clasei.

Cu toții îl priveau.

În torpedoul mașinii sale, Adam ținea un decupaj al unei reclame menite să-l inspire. Fotografia înfățișa o mașină elegantă, gri, făcută de niște germani fericiți. De vehicul stătea sprijinit un tânăr care purta un trenci negru de lână, cu gulerul ridicat ca să-l protejeze de vânt. Era încrezător, cu nasul cârn, ca un copil puternic, cu un păr bogat și negru și cu dinții albi. Brațele îi erau încrucișate pe piept.

Cam așa arăta și noul lor profesor de latină. Adam îl privi cu neplăcere.

Noul profesor își dădu jos haina neagră, privind isprava lui Ronan de pe tablă. După aceea, își întoarse privirea către elevii din bănci, afișând aceeași încredere ca și bărbatul din reclama la automobile.

— Ei bine, uitați-vă la voi! zise el, privindu-i pe Gansey, pe Adam și pe Ronan. Tineretul Americii. Nu mă pot decide dacă sunteți cel mai bun sau cel mai rău lucru pe care l-am văzut în această săptămână. A cui e isprava asta?

Toată lumea știa, dar nimeni nu îndrăzni să spună.

Profesorul își împreună mâinile la spate și privi mai atent.

— Vocabularul e impresionant, zise el, ciocănind cu degetul în câteva cuvinte. Dar ce ne facem cu gramatica aici? Și aici? Aici ar fi trebuit folosit subjonctivul. „Mi-e frică să nu fi crezut“ –, iar aici ar fi trebuit să fie un vocativ. Eu știu ce scrie aici, fiindcă cunosc gluma, dar un vorbitor nativ ar fi rămas nedumerit. Nu e o latină pe care să o putem folosi.

Adam nu trebuia să-și întoarcă privirile ca să-l simtă pe Ronan cum fierbe. Noul lor profesor de latină se întoarse elegant, robust și hotărât, iar Adam simți din nou un amestec de intimidare și respect.

— Ăsta e un lucru bun, fiindcă altfel aș rămâne fără slujbă. Ei bine, amărâților, domnilor, eu sunt profesorul vostru de latină în

acest an. Nu apreciez limbile de dragul limbilor. Mă interesează doar felul în care pot fi ele folosite. Și nu sunt cu adevărat profesor de latină. Sunt istoric. Iar asta înseamnă că limba foștilor romani este pentru mine doar un mijloc pentru… a răsfoi documentele unor scriitori de mult dispăruți. Întrebări?

Toți elevii îl priviră în tăcere. Era prima oră a primei zile de școală și nici că aveai cum să ceri să înveți mai multă latină. Energia și vivacitatea omului aceluia se iroseau ca ecoul printre pietrele acoperite cu mușchi.

Adam ridică mâna, iar profesorul întinse degetul în direcția lui.

— *Miserere nobis,* zise Adam. *Timeo nos horrendi esse*, domnule.

Aveți milă de noi. Mă tem că suntem groaznici.

Zâmbetul profesorului se lărgi la auzul cuvântului „domnule“. Ar fi trebuit să fie prevenit că elevii erau obligați să se adreseze profesorilor cu „domnule“ sau „doamnă“ pentru a-și demonstra respectul.

— *Nihil timeo*, răspunse el. *Solvitur ambulando.*

Nuanțele primei propoziții – Nu mă tem de nimic. — scăpară majorității elevilor, iar cea de-a doua afirmație – o expresie care proclama eficiența repetiției – trecu pur și simplu pe deasupra celorlalți.

Ronan zâmbi leneș. Fără să-și ridice mâna, zise:

— He, he. *Noli prohicere maccaritas ad porcos.*

Nu aruncați mărgăritare la porci. Nu adăugase „domnule“.

— Înseamnă că sunteți porci? întrebă profesorul. Sau sunteți bărbați?

Adam nu era dornic să-i vadă pe Ronan sau pe noul lor profesor de latină ajungând la capătul răbdărilor, așa încât interveni repede:

— *Quod nomen est tibi,* domnule?

— Numele meu, zise profesorul în timp ce ștergea o porțiune consistentă a greșelilor gramaticale ale lui Ronan și folosea spațiul astfel creat pentru corectura sa scrisă cu litere îngrijite, este Colin Greenmantle.

10

— Iată-ne trăind printre provinciali, zise Colin Greenmantle aplecându-se peste pervazul ferestrei și privind cireada de vaci care se vedea mai jos. Piper, vino să vezi animalele astea! Una stă cu fundul la mine. „Colin“, zice vaca asta, „acum chiar că trăiești printre provinciali“.

— Sunt în baie, zise Piper, deși vocea venea în mod clar dinspre bucătărie.

Soția lui (deși nu-i plăcea să utilizeze cuvântul acela, *soție,* fiindcă îl făcea să se simtă trecut de treizeci de ani, ceea ce era adevărat, dar chiar și așa, era un lucru de care nu-i plăcea să-și amintească, mai ales că își păstrase alura de băiețandru; de fapt, casiera de la băcănie flirtase cu el chiar cu o seară în urmă și, deși asta s-ar fi putut datora faptului că era mult prea bine îmbrăcat pentru o reaprovizionare rapidă cu biscuiți cu aromă de brânză, el dădea vina și pe ochii săi de un albastru acvamarin în care ea înotase efectiv) suporta destul de bine mutarea în Henrietta. Până acum singurul act de rebeliune făcut de Piper fusese să strice mașina închiriată lovind cu ea în mod agresiv un semn din parcarea unui centru comercial ca să demonstreze cât de nepotrivită era ea pentru un loc în care nu putea vizita îndeajuns de multe magazine. Exista posibilitatea să n-o fi făcut dinadins, dar, pe de altă parte, Piper făcea doar puține lucruri accidental.

— În principiu, sunt niște monștri, zise Greenmantle, deși acum se gândea mai degrabă la elevii săi decât la vacile de sub fereastră. Se poartă drăguț cu tine, dar te-ar mânca într-o secundă, dac-ar avea ocazia.

Abia ce se mutaseră în „ferma istorică“ de vaci pe care o închiriaseră. Greenmantle, care avea ceva experiență în domeniu, se îndoia de atributul *istoric* al locului, dar se simțeau destul de bine. Îi plăcea ideea de Fermă; în accepțiunea de bază, era acum fermier.

— O să vină vineri să-ți ia sânge, strigă Piper.

Vacile ridicară capetele, curioase. Greenmantle le făcu un gest cu mâna ca să vadă cum reacționează; expresia de pe fețele animalelor nu se schimbă.

— Păi, sunt deja aici.

— Nu vacile. Am extins polița de asigurare de viață și au

nevoie de o probă de sânge. Vineri. Să fii aici!

El se trase înăuntru și apoi coborî scările scârțâitoare până în bucătărie. Piper, doar în lenjerie roz, tăia un mango. Părul blond îi intra în ochi. Nu-și îndreptă privirea spre el.

— Vineri am ore, zise el. Gândește-te la *copii*. Până la urmă, cât de mare trebuie să fie asigurarea asta?

— Eu am câteva standarde pe care vreau să le mențin, dacă ți se întâmplă ceva teribil în timpul nopții.

Femeia flutură cuțitul spre el, fiindcă îi furase o bucată de mango. Evită să fie rănit doar datorită vitezei sale și nu a lipsei ei de intenție.

— Vino direct acasă de la școală. Nu mai rătăci pe-aici, așa cum faci de obicei.

— Nu rătăcesc deloc! protestă Greenmantle. Știu exact ce fac.

— Da… știu… te răzbuni… vrei să arăți că ești dotat și tot așa…

— Poți să mă ajuți și tu dacă vrei. Te pricepi mult mai bine decât mine la orientare.

Femeia nu reuși să ascundă prea bine faptul că vorbele lui îi făcuseră plăcere.

— Până duminică nu pot. Miercuri îmi fac sprâncenele. Joi mă epilez. Să nu vii acasă sâmbătă. Du-te și cutreieră prin împrejurimi. Am chemat niște oameni să purifice casa.

Greenmantle luă o altă bucată de mango; de data asta, cuțitul se apropie mai periculos.

— Și ce înseamnă asta?

— Am primit un fluturaș. Promit că te scapă de energiile negative. Locul ăsta e plin de așa ceva.

— E doar părerea ta.

Femeia aruncă în chiuvetă cuțitul, unde avea să rămână mult și bine. Piper nu se prea ocupa de gospodărie. Avea un număr foarte redus de aptitudini. Porni spre dormitor ca să facă o baie, să tragă un pui de somn sau să pornească un război.

— Ai grijă să nu ne omori.

— Nimeni nu o să se ia de noi, o asigură Greenmantle cu tărie. Omul Cenușiu știe regulile. Cât despre ceilalți…

Bărbatul luă cuțitul și-l puse la locul lui, în stativ.

— Ce-i cu ceilalți?

Bărbatul nu-și dăduse seama că ea se afla încă în bucătărie.

— Ah, mă gândeam la faptul că l-am văzut pe unul dintre

băieții lui Niall Lynch astăzi.

— E și el un nenorocit? întrebă Piper.

Niall Lynch fusese responsabil de șapte luni moderat neplăcute și de alte patru, extrem de greu de suportat, din existența lor comună.

— Probabil. Doamne, arată exact ca nenorocitul de taică-său. Abia aștept să-l pic. Mă întreb dacă știe cine sunt. Sau dacă ar trebui să-i spun.

— Ești atât de sadic! zise ea nepăsător.

Bărbatul bătu ușor cu pumnul în masă.

— Mă duc să văd pe care maxilar au vacile dinții.

— Cel de jos. Am văzut eu pe Animal Planet.

— Oricum mă duc.

În timp ce încerca să-și aducă aminte pe care ușă trebuia să iasă în curtea vacilor, o auzi spunând ceva, dar nu înțelese. Formase deja numărul de telefon al unui belgian care trebuia să analizeze o cataramă de centură din secolul al XV-lea, care provoca vise urâte celui care o purta. Omul avusese nevoie de o mulțime de timp ca să o găsească. Păcat că nu-i putuse da însărcinarea aceea Omului Cenușiu; fusese cel mai bun. Asta până când, bineînțeles, îl trădase pe Greenmantle.

Se întrebă cât îi va lua Omului Cenușiu să se întoarcă împotriva lui.

11

După ore, când Gansey și Ronan sosiră la Fox Way 300 o văzură pe Calla atacată în sufragerie de un om îmbrăcat complet în gri. Blue, Persephone, ba chiar și mobila păreau să fie bine lipite de pereți. Bărbatul stătea într-o poziție perfectă de atac, cu picioarele un pic mai depărtate decât lățimea umerilor, unul dintre ele îndreptat spre femeie. O prinsese zdravăn de o mână. În cealaltă, Calla ținea un Manhattan pe care se chinuia să nu-l verse.

Omul Cenușiu zâmbea subtil. Avea niște dinți pur și simplu extraordinari.

Băieții intraseră fără să bată la ușă, ca unul de-ai casei, iar Gansey își aruncă geanta de poștaș pe scândurile vechi ale podelei și rămase în cadrul ușii sufrageriei. Nu știa dacă trebuia să intervină. Omul Cenușiu era un asasin plătit (posibil pensionat). Nu era bine să te pui cu el.

Dacă ar fi avut nevoie de ajutor, Calla și-ar fi așezat mai întâi paharul pe masă. Cu siguranță, Blue nu s-ar fi mulțumit să mănânce un iaurt.

— Mai arată-mi o dată, zise Calla. N-am văzut.

— O să fac puțin mai tare, îi răspunse domnul Gray, dar nu vreau să-ți rup brațul.

— Nu ești nici măcar pe-aproape, îl asigură ea. Folosește-te și de spate.

Femeia sorbi din Manhattan. El o apucă de mână, strângându-i din nou încheietura, lipindu-și pielea albă de a ei și îi răsuci încet brațul. Umărul femeii coborî repede în jos; Calla sorbi imediat din pahar și se înecă.

— Pe asta am simțit-o.

— Acum fă-mi și tu mie! zise domnul Gray. Îți țin eu paharul.

Gansey, cu mâinile în buzunare, se sprijini de tocul ușii. Era conștient că veștile îngrozitoare pe care le avea constituiau soiul de povară care devenea mai grea odată ce era împărtășită. Profită puțin de liniștea de dinaintea furtunii, lăsând atmosfera din casă să-și facă efectul obișnuit asupra lui. Spre deosebire de Monmouth Manufacturing, locuința de la Fox Way 300 era plină de oameni stranii și obiecte jucăușe. Zbârnâia mereu a conversație, a muzică, telefoane și aparate vechi. Era imposibil să uiți că toate femeile acelea erau conectate la trecut și scrutau viitorul, având legătură cu toate cele ce existau în lume, dar și una cu cealaltă.

Gansey nu venea într-o simplă vizită, ci se lăsa mai degrabă absorbit. Îi plăcea. Își dorea să fie o parte a acelei lumi, deși înțelegea bine că erau nenumărate motive din cauza cărora acest lucru era imposibil. Blue constituia rezultatul natural al unei asemenea case: încrezătoare, ciudată, credulă, curioasă. Iar el? Era nevrotic, idealist, produsul unui cu totul alt mediu.

— Și altceva? întrebă Calla.

— Pot să-ți arăt cum să-mi disloci maxilarul, dacă vrei, zise îndatoritor domnul Gray.

— O, da… Uite că a apărut și Richard Gansey al III-lea, zise Calla, zărindu-l. Și șarpele. Unde e Coca-Cola?

— La muncă, răspunse Gansey. N-a putut să plece.

Persephone făcu un gest vag din spatele unui pahar înalt plin cu o băutură rozalie. Blue nu le făcu cu mâna. Observase expresia de pe fața lui Gansey.

— Numele de Colin Greenmantle îți spune ceva?

Gansey îl întrebase pe domnul Gray, deși știa deja răspunsul. Omul Cenușiu îi dădu Callei paharul și-și șterse palmele de pantalonii scurți. Dinții săi minunați dispărură.

— A fost angajatorul meu.

— Este noul nostru profesor de latină.

— Vai, dragii de voi! zise Persephone. Vrei ceva de băut?

Gansey își dădu seama că îl întrebase pe el.

— Nu, mulțumesc.

— Eu mai am nevoie de un pahar, zise ea. Îți fac și dumitale un cocktail, domnule Gray.

Omul Cenușiu se îndreptă spre fereastră. Mașina sa, un Mitsubishi alb care sărea în ochi din cauza spoilerului său enorm, era parcată în fața casei. Atât el, cât și Ronan o priveau îngânduraţi. După o pauză foarte lungă, Omul Cenușiu spuse:

— El este cel care mi-a cerut să-l ucid pe tatăl lui Ronan.

Gansey nu avea cum să fie afectat de tonul lejer al acelei afirmații – domnul Gray era ucigaș plătit, Niall Lynch fusese ținta lui, pe vremea aceea nu-l cunoștea pe Ronan, iar din punct de vedere etic acțiunile sale nu fuseseră probabil mai greșite decât cele ale unui mercenar profesionist –, dar asta nu schimba faptul că tatăl lui Ronan era mort. Își zise din nou că Omul Cenușiu fusese doar arma. Greenmantle era mâna care o folosise.

Ronan, care rămăsese tăcut până atunci, zise la rândul său:

— Am de gând să-l ucid.

În mintea lui Gansey apăru brusc o imagine teribilă: mâinile lui Ronan pline de sânge, ochii săi pustii și de nerecunoscut, un cadavru la picioarele sale. Era o imagine sălbatică și apăsătoare, mai ales fiindcă Gansey văzuse, separat, destule amănunte ca să știe foarte bine cum îi vor arăta împreună.

Omul Cenușiu se întoarse brusc spre el:

— Ba n-o să-l ucizi, zise el, cu o voce mai puternică decât îl auzise Gansey vorbind vreodată. Mă înțelegi? Nu poți.

— Chiar nu pot? întrebă Ronan.

Glasul său sună grav și periculos, cu mult mai amenințător decât dacă ar fi răspuns cu aroganța sa obișnuită.

— Colin Greenmantle este de neatins, insistă Omul Cenușiu, ridicând mâna în aer cu degetele răsfirate. Este un păianjen agățat de o plasă. Fiecare picior atinge un fir și, dacă i se

întâmplă ceva păianjenului, se deschid porțile iadului.

— Eu am trecut deja pe-acolo, zise Ronan.

— Habar n-ai ce înseamnă iadul! zise Omul Cenușiu pe un ton nu lipsit de blândețe. Crezi că ești primul fiu care vrea să se răzbune? Crezi că tatăl tău a fost prima sa victimă? Cu toate astea, Greenmantle e bine mersi. Cunoaștem cu toții regulile. Înainte să vină aici de la Boston, a atașat probabil șaisprezece fire subțiri de oameni ca mine, de programe de computer, de conturi bancare.

Dacă moare păianjenul, pânza începe să tremure și deodată ți se golesc conturile, fratele tău mai mic rămâne fără o mână sau un picior, fratele cel mare moare într-un accident de mașină, campania doamnei Gansey se prăbușește din cauza unor poze scandaloase, dar trucate, bursa lui Adam dispare, Blue își pierde un ochi…

— Oprește-te! zise Gansey care era gata să verse. Isuse! Oprește-te!

— Vreau doar ca Ronan să înțeleagă că nu poate face vreo prostie, zise Omul Cenușiu. A-l ucide pe Greenmantle înseamnă să renunțați la viețile voastre, așa cum sunt ele acum. Și la ce ți-ar folosi răzbunarea asta?

— Zise ucigașul! pufni Ronan, iar aroganța din glasul său îl făcu pe Gansey să-și dea seama că revenise și durerea.

— Zice ucigașul, da, dar mă pricep la lucrurile astea, răspunse domnul Gray. Chiar dacă n-ar fi fost un păianjen pe o plasă îngrozitoare, ești gata să mergi la închisoare doar ca să simți satisfacția că l-ai ucis?

Fără să mai spună vreun cuvânt, Ronan ieși pe ușa din față, trântind-o. Gansey nu-l urmă. Era sfâșiat între dorința de a alina durerea lui Ronan și aceea de a-l lăsa așa, suferind dar cu capul pe umeri. Violența era o boală de care Gansey nu credea că ar putea suferi vreodată. Toți cei din jurul său, toți prietenii, erau însă infectați încetul cu încetul. Persephone aduse un pahar Omului Cenușiu; avea unul și pentru ea și le ciocni între ele.

— Vrei asta? îl întrebă Blue pe Gansey.

Îi întinse cutia de iaurt ca să-i arate că nu mai rămăsese decât fructul de pe fund. Băiatul nu dădu din cap, dar ea i-o oferi oricum, împreună cu lingura.

Efectul se dovedi foarte puternic – consistența șocant de moale a murei, zahărul ajungându-i în stomacul gol, gândul că

gura ei fusese ultimul lucru pe care îl atinsese lingura.

Blue îl privi cum mănâncă și apoi se întoarse repede spre domnul Gray.

— El e cel care a venit aici aseară, nu-i așa?

— Da, zise domnul Gray. Așa mă gândesc. Acum, predă latină băieților.

— De ce? De ce noi?

— Nu voi, răspunse domnul Gray. Ci eu. În mod clar, nu mi-a crezut povestea, e convins că nu am plecat cu Greywaren. A venit în casa asta ca să o caute pe Maura, fiindcă el crede că ea e importantă pentru mine. S-a infiltrat și în școală, fiindcă a descoperit că ne cunoaștem. Vrea să-mi transmită că știe că încă mă aflu aici și că știe totul despre viața mea cu voi.

— Și ce ne facem? întrebă Gansey.

Băiatul începea să creadă că ziua asta fusese o greșeală; nu avea cum să fie cu adevărat prima zi de școală; ar fi trebuit să rămână în pat până mâine și să mai încerce o dată.

— Nu e problema voastră; e a mea, zise domnul Gray încordat.

— Dar este în școala noastră, în fiecare zi. Ronan trebuie *să-l privească în față în fiecare zi*. În ce fel nu e asta problema noastră?

— Pentru că nu pe voi vă vrea, îl lămuri domnul Gray. O să mă ocup eu. Misiunea voastră este să mă lăsați pe mine să mă ocup.

Gansey se ghemui pe vine. Credea în bunele intenții ale domnului Gray, dar nu și în ceea ce spusese el. În ultimul an aflase că în orașul acela toate lucrurile și ființele erau cumva legate unele de celelalte. Calla îl apucă pe domnul Gray de încheietură și se prefăcu încet că vrea să-i rupă brațul. Clătinând din cap, bărbatul își îndreptă atenția asupra ei și îi luă palma într-o mână și încheietura în cealaltă. Roti încet, precis, de câteva ori, pentru ca femeia să vadă cum se procedează. Contemplarea felului în care demonstra tehnica aceea de pretinsă violență avea ceva plăcut în sine, ceva controlat și frumos, ca un dans. Silueta musculoasă și curată a Omului Cenușiu părea să spună tuturor: *Am totul sub control.*

Gansey își dorea cu disperare ca Greenmantle să fie problema Omului Cenușiu. În minte îi veni însă din nou tunelul acela întunecat și puțul, pe al cărui fund se afla un mormânt.

Calla înjură și se apucă de umăr.

— Îmi pare rău, zise domnul Gray, după care se întoarse spre Gansey, o să aflu ce vrea.

— Să nu mori! zise Blue imediat.

— N-am nici cea mai mică intenție.

Persephone vorbi și ea într-un final, cu vocea ei subțire:

— E bine că aproape l-ai descoperit pe regele ăla.

Gansey își dădu seama destul de târziu că i se adresase lui.

— Chiar așa?

— Bineînțeles, zise Calla. Și așa, ți-a luat destul de mult timp.

12

În seara aceea, nu mult după ce se întorsese de la lucru, Adam auzi o bătaie în ușa apartamentul său de la biserică. Când deschise, rămase mai întâi surprins că persoana de la ușă era reală și apoi că aceasta era Gansey, și nu Ronan.

— O! E târziu, zise el.

— Știu.

Gansey era în pardesiu, pe sub care avea doar o pijama; în mod evident, încercase să adoarmă și nu reușise.

— Îmi pare rău. Ți-ai făcut tema la algebră? Nu reușesc să rezolv punctul patru.

Nu rosti cuvântul *Greenmantle.* Nu mai era nimic de zis până când nu le dădea vești domnul Gray.

— Mi-am făcut-o, poți să te uiți.

Adam îl lăsă pe Gansey să intre, împingând scrisoarea – *scrisoarea* – mai în spate, pe raftul mic de lângă ușă. Spre deosebire de Ronan, Gansey nu se potrivea în apartamentul acela. Tavanul înclinat părea să-l înghesuie mai mult; crăpăturile din pereți erau mai evidente; cutiile de plastic în care Adam își ținea lucrurile își etalau parcă mai puternic urâțenia. Locul lui Gansey era printre lucruri vechi, dar încăperea aceea nu era doar bătrână, ci și ieftină.

Ascunsese scrisoarea? Da. Adam îi putea simți forma, acolo unde o ascunsese în raft. Lui Gansey avea să i se facă milă de el, să angajeze un avocat, iar Adam avea să se simtă ca un nimic, după care aveau să se certe…

Nu o să ne certăm.

Gansey își aruncă pardesiul, rămânând într-un tricou și în pantaloni de pijama, ceea ce constituia probabil cel mai metaforic costum pe care Adam și l-ar fi putut imagina pentru prietenul său – cu excepția situației în care acesta ar fi reușit să poarte un alt pardesiu pe sub tricou, un alt set de pijamale pe sub al doilea pardesiu și tot așa, într-un set nesfârșit de matrioști Gansey – și se așează la capătul patului.

— M-a sunat mama, zise Gansey. Nu doresc să mă întâlnesc cu guvernatorul în weekendul săptămânii viitoare, fiindcă ar fi grozav dacă aș putea, și, dacă tot vin, nu-mi aduc și prietenii? Nu, mamă, nu mi-ar plăcea deloc. Helen va fi aici! Da, mamă, așa m-am gândit și eu, dar îmi vine greu să consider prezența ei

un argument. Și oricum sunt îngrijorat că-l va răpi pe Adam. Bine, bine, nu trebuie să vii. Știu că ești ocupat, dar, ah… și mulți *etc*. O, am uitat, am adus ceva care să compenseze faptul că am dat buzna așa.

Își trase haina mai aproape apucând-o de o mânecă și scoase două batoane de ciocolată din buzunar. Îi aruncă unul lui Adam și îl desfăcu repede pe celălalt. Adam își dorea tare mult să-l mănânce, dar îl puse pe masă pentru pauza de la lucru din seara următoare.

— Nu o să mai pot dormi apoi.

Îi plăcea ideea că eleganta soră mai mare a lui Gansey îl găsea atrăgător. Imposibilitatea unei asemenea situații îl făcu să se simtă măgulit.

— Păi, și te duci?

— Nu știu. Dacă merg, vii și tu?

Adam simți o încordare bruscă. Era ca și cum toți mușchii își amintiră instantaneu de cele întâmplate ultima dată când mersese la un eveniment politic la reședința Gansey.

— Mai bine îi spui și lui Blue. M-a certat fiindcă nu te-am sfătuit să o inviți și pe ea ultima dată.

Gansey clipi uimit dincolo de ochelari.

— Fiindcă nu am invitat-o eu?

— Nu. Era vorba despre mine. Dar și-ar dori să vină. Crede-mă. A fost îngrozitoare.

— Te cred, Isuse! Tocmai îmi imaginez întâlnirea ei cu guvernatorul. Mi se derulează în minte un fel de prezentare a întrebărilor pe care i le-ar pune.

— Le merită pe toate, rânji Adam.

Gansey începu să-și urmărească tema, punctând cu un creion și comparând-o cu cea a lui Adam, deși acesta observase că punctul patru era rezolvat destul de bine. Adam privi batonul de ciocolată și-și frecă dosul palmelor. În fiecare iarnă se crăpau îngrozitor în ciuda tuturor eforturilor sale, iar acum începuseră deja să se usuce. Își dădu seama că nu se mai auzea creionul lovind hârtia și, când privi spre el, văzu că Gansey se uita încruntat în gol.

— Toată lumea îmi spune *Găsește-l pe Glendower*, zise Gansey deodată, dar în jurul meu se prăbușesc toți pereții peșterii.

Nu era adevărat. După ce îl auzise pe Gansey în peșteră,

putea să-l înțeleagă mult mai bine acum. Își luă ochii de la el pentru a-i oferi ocazia de a se liniști și abia apoi îl întrebă:

— Ce spune Malory că trebuie să facem în continuare?

— Pare entuziasmat de Mormântul Uriașului din motive pe care nu le pot înțelege.

Gansey se folosise într-adevăr de răgazul oferit de Adam pentru a-și găsi tonul potrivit. Anxietatea se transformase în repetiția seacă a unui ritual practicat prea des.

— Îmi tot spune despre indicii vizuale și măsurători energetice care arată toate în această direcție. Mă bate la cap că adoră meridianul nostru energetic. Are o strălucire în ochi.

— Așa ai fost și tu, îi aminti Adam.

Amândoi fuseseră așa. Cât de nerecunoscători deveniseră, cât de lacomi să găsească minuni mai fabuloase!

Gansey bătu din creion, aprobându-l fără cuvinte.

În liniștea aceea, Adam auzi șoapte venind din direcția băii. Știa din experiență că erau provocate de apa care se scurgea de la robinet și că limba era de neînțeles pentru el. Poate Ronan să fi prins un cuvânt sau două; avea cutia aceea care traducea limba străveche. Adam continuă să asculte, așteptând vocile să devină mai puternice sau să se schimbe, să audă dacă meridianul se încărcase sau dacă pădurea Cabeswater încerca să comunice.

Își dădu seama că Gansey îl privea cu sprâncenele ridicate. Adam nu era sigur ce însemna expresia aceea sau cât timp se concentrase asupra unor sunete pe care Gansey nu le putea auzi. Din ce putea observa pe fața prietenului său, trecuse o vreme.

— Și Malory rămâne în Monmouth toată ziua? întrebă repede Adam.

— I-am dat SUV-ul să se plimbe, răspunse Gansey cu chipul înseninat. Dumnezeu să ne aibă în pază – conduce la fel cum merge. Pot să spun însă că nu-i place la Monmouth.

— Trădare! exclamă Adam, fiindcă știa că asta avea să-i facă plăcere lui Gansey. Și Ronan unde-i?

— A zis că merge la Fermă.

— Și-l crezi?

— Probabil. A luat-o și pe Drujbă. Nu cred că se va lua de Greenmantle – domnul Gray a fost destul de convingător. În ce altceva s-ar putea băga? Kavinsky a murit, așa că… Isuse

Hristoase, uite ce-am ajuns să zic! *Isuse Hristoase!!!*

Pereții peșterii se dărâmară și mai mult; ritualul fusese imperfect. Gansey se sprijini de zid și-și închise ochii. Adam îl privi cum înghite un nod din gât. Auzise din nou vocea lui Gansey din peșteră.

— E în regulă, zise Adam căruia nu-i păsa că Joseph Kavinsky murise, dar îi plăcea că asta nu-l lăsa indiferent pe Gansey. Știu ce-ai vrut să zici.

— Nu, ba nu! Am fost dezgustător, insistă Gansey fără să-și deschidă ochii. Lucrurile au luat o întorsătură atât de urâtă. N-ar fi trebuit să fie așa.

Totul *începuse* urât pentru Adam, dar își dădea seama ce vrea să spună prietenul său. Gansey cel nobil, absent și optimist își deschidea încet ochii și vedea lumea așa cum e ea, mizerabilă, violentă, profană și nedreaptă. Adam fusese convins dintotdeauna că exact asta trebuia prietenul său să *cunoască.* Acum însă nu mai era sigur. Gansey era unic și deodată Adam realiză că nu era foarte sigur că dorește să-l schimbe.

— Uite, zise Adam ridicându-se și luând tema la istorie. Ia și citește. Cu voce tare. Eu o să iau notițe.

Petrecură o oră în felul acesta, Gansey citind cu voce tare, umplând încăperea cu glasul său încântător, cu accent arhaic, și Adam notând meticulos. Când Gansey ajunse la sfârșitul temei, închise cartea cu grijă și o așeză pe cutia de plastic așezată cu fundul în sus pe care Adam o folosea drept noptieră. Se ridică și-și puse pardesiul.

— Mă gândesc, zise el, că dacă... atunci când... îl găsim pe Glendower, îi voi cere viață pentru Noah. Crezi că e posibil?

Subiectul era atât de diferit de conversația lor anterioară, încât lui Adam îi trebui o vreme ca să răspundă. Abia dacă-i aruncă o privire lui Gansey. Era ceva diferit la el; se schimbase în timp ce Adam se întorsese cu spatele. Distanța dintre sprâncene? Felul în care își pusese bărbia în piept? Buzele încordate, ale căror colțuri erau trase în jos de responsabilitate?

Adam nu-și putea aminti motivul pentru care reușiseră să se certe încontinuu aproape toată vara. Gansey era cel mai bun prieten al său, prietenul său prost, blând și minunat.

— Nu, dar cred că merită să-l întrebăm, îi răspunse el.

Gansey îl aprobă din cap. De două ori.

— Îmi cer iertare că te-am ținut atât de târziu. Ne vedem

mâine?

— La prima oră.

După plecarea lui Gansey, Adam luă scrisoarea. Era o înștiințare despre modificarea termenului în procesul tatălui său. O mică parte din Adam se minuna că la simpla vedere a cuvintelor *Robert Parrish* simțea o strângere în stomac – fără doar și poate, dorul de casă.

Privirea înainte, Adam! Curând, toate astea vor fi de domeniul trecutului. Va trece de asemenea și anul școlar. Curând, îl vor găsi pe Glendower, curând vor deveni regi, curând, curând...

13

A doua zi, după ce se întorsese de la școală, Blue stătea la masă cu o lingură într-o mână și *Lysistrata*[4], piesa pe care o alesese pentru analiză la ora de engleză, în cealaltă mână. *(Nu e prea ușor pentru o femeie să se descurce. Trebuie să aibă grijă de soțul ei, să-l trezească pe servitor, să-și adoarmă copilul, să-l spele sau să-l hrănească.)* În ferestrele bucătăriei înghesuite, bătea o ploaie mohorâtă.

Blue nu se gândea la Lysistrata, ci la Gansey și la Omul Cenușiu, la Maura și la peștera corbilor. Deodată, peste masă căzu o umbră având exact aceleași forme și dimensiuni ca ale verișoarei sale Orla.

— Înțeleg că Maura a dispărut, dar ăsta nu e un motiv ca să devii retardată din punct de vedere social, zise Orla în loc de salut. Și, ia spune, când ai mâncat ultima dată altceva decât iaurt?

Uneori, Blue nu se simțea în stare să se confrunte cu verișoara ei. Asta era una dintre acele împrejurări. Vorbi fără a-și ridica privirea către ea:

— Nu mă jigni.

— Charity mi-a spus că T.J. ți-a dat întâlnire astăzi și tu n-ai făcut altceva decât să te zgâiești la el.

— Poftim?

— T.J. te-a invitat în oraș. Iar tu l-ai fixat doar cu privirea. Nu-ți amintești?

Orla absolvise cu multă vreme în urmă liceul Mountain View, dar era încă prietenă sau cel puțin păstra legătura cu toată clasa ei, iar puterea colectivă a tuturor acestor discipoli mai tineri reușea să-i ofere o viziune cumva incompletă a vieții de liceu pe care o ducea Blue.

Fata privi în sus (sus, tot mai sus) la verișoara ei înaltă.

— La prânz, T.J. a venit la masa mea și a desenat un penis unicornului de pe coperta caietului. La asta s-a referit Charity?

— Ia nu mă lua cu de-astea gen Richard Gansey al III-lea! îi răspunse Orla.

---

[4] Comedie antică greacă, scrisă de Aristofan, jucată pentru prima dată în Atena, în 411 i.H., în care rolul principal îl are o femeie a cărei misiune este aceea de a pune capăt unui război (n. tr.).

— Fiindcă dacă la asta s-a referit, atunci da, l-am fixat doar cu privirea. Nu mi-am dat seama că trebuie să vorbim din cauza *penisului*.

Nările Orlei se lărgiră spectaculos.

— Ascultă la mine: uneori, oamenii încearcă să fie prietenoși. Nu te poți aștepta ca toată lumea să fie profundă, mereu. Poți lua parte și la o flecăreală.

— Și eu *flecăresc*, o contră Blue.

Incidentul cu T.J. nu o supărase, deși își prefera unicornul asexuat. O făcuse doar să se simtă în mod ciudat mai în vârstă decât toți ceilalți din școală.

— Îmi dai voie? Încerc să termin asta înainte să ajungă Gansey (*O, Zeus, ce suferință sfâșietoare!).*

— Să știi că poți fi pur și simplu prietenă cu unii sau cu alții, insistă Orla. Și mai cred că iubirea ta pentru băieții aceia corbi e o nebunie.

Orla avea desigur dreptate. Ceea ce nu realiza însă despre Blue și băieții ei era că se iubeau cu toții unul pe celălalt. Ea era la fel de obsedată de ei precum erau ei de ea sau unul de celălalt, analizând fiecare conversație sau gest, transformând fiecare glumă într-un dialog plin de haz și nesfârșit, petrecându-și fiecare moment împreună sau gândindu-se la ce au de făcut atunci când se vor reuni. Fata era perfect conștientă că existau și prietenii care nu acopereau toată ființa cuiva, nu te orbeau, asurzeau, înnebuneau… Problema era că acum ea era adâncită în acest fel de prietenie și nu-l voia pe celălalt.

Orla pocni din degetele între fața lui Blue și carte.

— Exact despre asta îți spuneam.

Blue își puse degetul în carte ca să nu piardă pagina pe care o citea.

— Nu ți-am cerut niciun sfat.

— Nu, dar ar trebui, zise Orla. Ce crezi că se va întâmpla peste un an? Toți băieții tăi vor merge la școlile lor șmechere, iar tu unde vei fi? Aici, în Henrietta, cu oamenii cu care nu *flecărești*.

Blue dădu să spună ceva, apoi se răzgândi, făcând să apară scânteieri victorioase în ochii Orlei. Știa că atinsese un punct sensibil.

De afară se auzi huruitul familiar al unui vechi Camaro, iar Blue sări în picioare. Își aruncă lingura în chiuvetă.

— A venit mașina să mă ia.

— *Deocamdată*.

Blue explodă, aruncând furioasă paharul de iaurt în coșul de gunoi.

— Ce e asta, Orla? Gelozie? Sau ce altceva? Îmi spui că îți dorești să nu-i simpatizez atâta, fiindcă... încerci să mă ferești să nu fiu rănită? Știi ce altceva se mai întâmplă *deocamdată*? *Viața.*

— Ei hai, te rog, nu crezi că o iei cam...?

— Dacă e așa, probabil ar fi trebuit să împart și dragostea pentru mama, să o îndrept și spre alte mame, pufni Blue, luându-și jacheta și pornind furioasă pe hol, către ușă. Dacă n-aș fi iubit-o pe ea atât de mult, nu m-aș fi simțit atât de rău când a dispărut. Aș fi putut să am niște părinți de rezervă, în care să fi investit doar o părticică a afecțiunii mele, așa încât, dacă dispare vreunul, eu să nu simt nimic. Sau, mai bine, ar fi trebuit să nu iubesc pe nimeni și nimic! Asta ar fi cu adevărat cel mai simplu lucru de făcut. Fiindcă n-aș putea fi dezamăgită niciodată. O să-mi iau inima și-o să mi-o închid într-un turn!

— Ei, hai, calmează-te! zise Orla tropăind în urma lui Blue cu saboții ei cu platforme. Nu asta am vrut să spun.

— Știi ce, Orla? Eu cred că tu ești ca derbedeii ăia mari și grași...

Blue se opri la câțiva centimetri de Gansey, care intrase în holul din față. Pentru o clipă, simți mirosul de mentă, fermitatea pieptului său, dar se dădu imediat înapoi.

Gansey încercă încurcat să-și desprindă ceasul care se agățase de jacheta croșetată a lui Blue.

— Salut! Ah, Orla!

— *Ah, Orla!* repetă aceasta, pe un ton deloc plăcut.

Nu i se adresase lui, dar băiatul nu avea de unde să știe, așa încât clipi nedumerit.

De sus, din capul scărilor, Calla urlă:

— TACI DIN GURĂ!

— O să-ți aduci aminte mai târziu de conversația asta și-o să-mi spui că-ți pare rău, pufni Orla către Blue. Uiți cine ești cu adevărat, zise ea, după care le întoarse spatele, pe cât de grațios îi permiteau picioarele ei lungi și saboții înalți.

Gansey era prea bine-crescut ca să ceară detalii cu privire la motivul certei.

— Ia-mă de aici! zise Blue.

Era o zi mohorâtă, umedă și rece, fiindcă toamna lăsa locul iernii parcă prea devreme. Pe locul din față al Porcului, îl văzu pe Malory; Blue era deopotrivă supărată și recunoscătoare pentru prezența lui. Avea s-o ferească de lucrurile prostești care-i treceau prin cap.

Se așeză lângă Câine și privi pe geamul mașinii cum trec pe lângă Dealul Cârtiței, îndreptându-se spre muntele Coopers, simțind că proasta ei dispoziție e în perfectă armonie cu ziua cenușie. Ajunseseră într-o lume destul de diferită de cea din Henrietta. Rurală, dar mai puțin sălbatică. Mai multe vaci, mai puține păduri. Și foarte săracă. Casele care se aliniau în lungul șoselei erau mai mici decât rulotele din Henrietta.

— N-am mari speranțe în privința asta, îi zise Gansey lui Malory.

Își trecu mâna peste umărul stâng; ploaia trecea prin geamul portierei, deși acesta era ridicat la maximum. Picura și pe bord, sub oglinda retrovizoare. Malory scuturâ și el picăturile de pe o hartă.

— Am explorat tot muntele ăsta acum un an și n-am văzut nicio peșteră. Dacă există, probabil e secretul altcuiva.

Blue se aplecă în față; Câine o imită.

— Există modalitatea asta superinteligentă folosită de cei din provincie de a afla secretele celorlalți. Se întreabă unii pe alții.

Gansey îi întâlni privirea și apoi pe cea a Câinelui, în oglinda retrovizoare.

— Adam își păstrează secretele destul de atent.

— O, nu mă referem la genul acela de provincial.

Blue descoperise că existau două stereotipuri distincte pentru populația rurală din partea lor de Virginia: vecinii, care își împrumutau unii altora căni cu zahăr și știau totul unii despre alții, și țărănoii, care stăteau toată ziua pe verandă cu carabinele în poală, urlând remarci rasiste atunci când se îmbătau. Fiindcă crescuse toată viața ei doar în primul grup, fata nici nu crezuse că există și altfel de oameni până când nu-i cunoscuse, în adolescență. Școala o învățase mai apoi că cele două genuri de persoane nu se înrudeau aproape niciodată.

— Uite, zise ea, când ajungem acolo, am să-ți indic eu casele la care să ne oprim.

Muntele Coopers se dovedi a fi mai degrabă un deal mai înalt

decât un adevărat masiv muntos, impresionant doar prin faptul că țâșnea brusc din mijlocul unor câmpii slab populate. Pe un versant al său, se vedea un mic cartier. Restul împrejurimilor era punctat de ferme destul de depărtate unele de celelalte. Blue îi spuse lui Gansey să meargă spre aceste case din urmă.

— Oamenii din cartiere se cunosc doar pe ei înșiși, zise ea. Nu au peșteri prin preajmă. Uite, uite, aici ar fi bine! Dar tu, cu fața ta șmecheră, ai face mai bine să rămâi în mașină.

Gansey era mult prea conștient de felul în care îl percep oamenii pentru a protesta. Intră cu mașina pe un drum acoperit cu pietriș, care se oprea în fața unei ferme zugrăvite în alb. Un câine flocos, care ori nu era de rasă, ori aparținea tuturor raselor, izbucni în lătraturi furioase, în timp ce Blue coborî din mașină în ploaie.

— Salutare! îl întâmpină Blue, iar câinele se retrase imediat pe prispă.

După ce bătu la ușă, se trezi în fața unei femei în vârstă care ținea în mână o revistă. Părea prietenoasă. Din experiența lui Blue, toți cei care trăiau la o Fermă izolată păreau în general de treabă. Până la proba contrarie.

— Cu ce pot să te ajut?

Blue se strădui să-și compună un accent sudist cât mai autentic cu putință.

— Nu vreau să vă vând nimic, pe cuvântul meu. Mă numesc Blue Sargent și trăiesc în Henrietta. Am de făcut un proiect la geologie. Am auzit că pe aici prin împrejurimi există o peșteră. Mi-ați putea spune în ce direcție s-o iau?

Apoi, zâmbi de parcă femeia o ajutase deja. Pe când fusese chelneriță, plimbase câinii și crescuse ca fiică a Maurei Sargent, Blue se convinsese că în general oamenii deveneau exact cum ți-i închipuiai.

Femeia rămase pe gânduri.

— Păi… sună cumva cunoscut, dar eu nu-mi amintesc… L-ai întrebat pe Wayne? Bauer. El cunoaște bine locurile astea.

— Și unde locuiește?

Femeia arătă spre o căsuță dincolo de autostradă, iar Blue ridică degetul mare. Femeia îi ură noroc.

Wayne Bauer nu era acasă, în schimb se afla soția lui, care nu știa nimic despre vreo peșteră, dar îl întrebaseră și pe Jimmy care locuia mai încolo, pe drum? Fiindcă el săpa mereu șanțuri

în care găsea tot felul de lucruri. Jimmy nu știa nici el de vreo peșteră, dar era convins că Gloria Mitchell pomenise de așa ceva cu doar un an în urmă. Descoperiră că nici Gloria nu era acasă, dar sora ei mai mare îi întrebase într-un final:

— Vă referiți la peștera lui Jesse Dittley?

— Nu trebuie să fii așa de înfumurată, îi zise Gansey lui Blue, în timp ce fata își fixa centura de siguranță.

— Ba am tot dreptul, răspunse Blue.

Ferma Dittley era așezată la poalele muntelui Coopers. Vechea casă din lemn era înconjurată de caroserii de mașină și de canapele prin care crescuseră bălăriile. Cauciucurile aruncate la tot pasul și aparatele vechi de aer condiționat îi aduceau aminte lui Blue de felul în care se simțise când intrase în bucătăria/ baia/ spălătoria de la Monmouth, de nevoia de a face curat și de a pune obiectele în ordine. În timp ce se îndrepta spre casă, își repetă de câteva ori în minte numele Jesse Dittley. Undeva în mintea ei se zbătea o amintire care nu reușea să iasă la suprafață. Vechi prieten de familie? Agresor sexual dintr-un articol de ziar? Personaj de benzi desenate? Ca să se pregătească pentru eventualitatea în care era vorba de un agresor, se asigură că are în buzunar briceagul roz. Nu credea că va fi necesar să înjunghie pe cineva, dar îi plăcea să fie pregătită. Păși pe prispa veche printre paisprezece cutii goale de lapte și zece pisici. Ciocăni, dar trecu destulă vreme până când ușa se deschise, lăsând să iasă un nor gros de fum de țigară.

— CE DRACU’ EȘTI?

Fata îl cântări din priviri. Bărbatul se uită în jos către ea. Avea mai bine de doi metri și purta cel mai mare maiou alb pe care-l văzuse ea vreodată (și văzuse câteva). Fața îi era blândă, cumva surprinsă; Blue realiză că tonul ridicat se datora cutiei toracice gigantice, și nu vreunei rele intenții. Bărbatul îi privi bluza, pe care ea o împodobise cu panglici și cheițe de la dozele de suc, și apoi la fața ei.

— Încântată să vă întâlnesc, asta sunt.

Blue privi dincolo de el, în casă. Văzu mai multe fotolii extensibile la un loc decât în toată viața ei (și văzuse câteva). Nimic nu indica de unde i-ar mai fi putut auzi numele.

— Sunteți Jesse Dittley?

— SUNT JESSE DITTLEY. NU AI TERMINAT LEGUMELE DIN

FARFURIE?

Era adevărat că Blue abia dacă trecea de un metru și jumătate și că nu-și mâncase niciodată legumele, dar își făcuse temele în această privință și era convinsă că nu există nicio legătură între cele două.

— Am pierdut la loteria genetică, zise ea.

— SĂ FIU AL NAIBII CĂ DA!

— Am venit, fiindcă lumea spune că aveți o peșteră.

Bărbatul căzu pe gânduri. Se scărpină pe piept. Într-un final, privi spre Camaro care aștepta în ploaie la capătul drumului.

— CINE-S ĂIA?

— Prietenii mei, răspunse Blue, care sunt și ei interesați de peșteră. Dacă există…

— O, EXISTĂ! zise el lăsând să-i iasă din piept un oftat ca un uragan. POȚI SĂ-I CHEMI ȘI PE EI CA SĂ NU MAI STEA ÎN PLOAIE.

Teoretic, doar mașina stătea în ploaie – bine, probabil și umărul stâng al lui Gansey –, dar Blue nu-l contrazise. Le făcu semn celor doi să i se alăture.

În casă, peisajul era destul de asemănător cu cel de afară: mașinării pe jumătate disecate, plante moarte în ghivece uscate, cuverturi mototolite și aruncate în colțuri, pisici care pândeau din chiuvete. Totul era gri, lipsit de culoare, scufundat în penumbra ploii de afară. Totul avea ceva *neobișnuit*; de parcă holurile ar fi fost un pic prea strâmte sau înclinate sau pur și simplu nepotrivite. Jesse Dittley. Numele acela o înnebunea, fiindcă i se părea că-l mai auzise. În sufragerie, Malory se așezase pe un fotoliu maro și stătea fără să clipească. Gansey rămase în picioare. Părea ușor slăbit.

Blue se așeză pe un taburet care nu se potrivea cu niciun fotoliu. Jesse Dittley rămase lângă o măsuță de joc, plină cu pahare goale. Nu le oferi nimic de băut.

— CE VREȚI SĂ ȘTIȚI DESPRE PEȘTERĂ? întrebă el, dar continuă înainte ca ei să îi poată răspunde. SĂ ȘTIȚI CĂ E BLESTEMATĂ.

— O, Doamne! zise Malory.

— Eu unul nu dau prea multă atenție blestemelor, interveni Gansey cu accentul său de bogătaș din Virginia, care-l făcea să pară mult mai elegant și mai afectat decât Jesse. Este cumva în apropiere?

— CHIAR AICI, îl informă Jesse.

— O, știți cumva cât e de adâncă? întrebă Gansey în același moment în care Blue dorise și ea să știe ceva, pe un ton prietenos:

— Ce fel de blestem?

— TĂTICU' A MURIT ACOLO. ȘI TĂTICUL TĂTICULUI. ȘI TĂTICUL TĂTICULUI TĂTICULUI, spuse Jesse, probabil inexact, CRED CĂ NU ARE FUND. TU EȘTI UNUL DINTRE BĂIEȚII ĂIA DE LA AGLIONBY?

— Da, răspunse Gansey ferm.

— CÂINELE ĂLA NU VREA APĂ?

Priviră cu toții spre Câine care părea cam moleșit.

— Dacă nu e prea mare deranjul… zise Malory.

Jesse plecă să aducă apă, iar Gansey avu un schimb de priviri cu Blue.

— Lucrurile au luat o întorsătură neașteptat de sinistră.

— Chiar crezi că există un blestem? îl întrebă ea.

— Bineînțeles că da, interveni Malory. Peștera e situată pe un meridian energetic. Apariții și furtuni cu trăsnete, bestii negre și timp inegal.

— Pentru noi, e doar meridianul energetic. Pentru toți ceilalți, e un blestem, zise Gansey, rezumând situația. Bineînțeles.

Jesse se întoarse cu un castron ciobit plin cu apă. Câine bău hulpav. Camaro avea o spărtură în țeava de eșapament cu efect deshidratant asupra călătorilor.

— ȘI CE VREȚI DE LA PEȘTERA ASTA? PRESUPUN CĂ EXISTĂ MULTE ALTELE, CARE NU SUNT BLESTEMATE.

— Am explorat un alt sistem de peșteri și am ajuns într-o zonă care e blocată, răspunse Gansey. Încercăm să găsim o altă cale de a pătrunde și credem că peștera dumneavoastră e cea mai potrivită.

Cât de precis funcționa adevărul!

Jesse îi scoase pe ușa din spate, pe o altă prispă, în ceața care tocmai se lăsase.

Afară, bărbatul părea mai mare decât crezuse Blue la început. Sau poate că acum era mai ușor să-i compari dimensiunile cu cele ale casei. În timp ce-i conducea pe o pășune, observă că bărbatul mergea drept, fără a-și feri capul de ploaie.

Această lipsă de preocupare i se păru lui Blue o trăsătură nobilă, deși ea una nu reuși să-și convingă propriul cap să facă la fel în timp ce picăturile de ploaie i se scurgeau pe lobii

urechilor.

— Vremea asta îmi aduce aminte de cățărarea îngrozitoare pe care am făcut-o cu tipul ăsta, Pelham, bombăni Malory, scoțând o umbrelă, pe care se grăbi să o împartă cu Blue. Paisprezece kilometri dus, paisprezece întors, totul pentru a vedea o stâncă asemănătoare unui câine. Omul m-a tot bătut la cap despre fotbal și despre prietena lui... Una peste alta, a fost un moment teribil.

Conducându-i cu pași mari, Jesse îi aduse în fața unui gard de sârmă ghimpată. De partea cealaltă a gardului, se vedea ruina unei clădiri de piatră, de o vechime greu de aflat, care se înălța pe versantul stâncos. Nu avea acoperiș și nici mai mult de doi metri pătrați. Deși acum era doar un singur nivel, și acela prăbușit, ceva din structura ei lăsa impresia că odinioară fusese mai înaltă. Blue se strădui să își imagineze care ar fi putut fi scopul inițial al acelei clădiri. Aspectul minuscul al ferestrelor te ducea cu gândul la faptul că nu fusese o locuință. Dacă n-ar fi fost în Virginia, dacă ar fi văzut-o într-un loc mai *vechi*, ar fi crezut că arată ca o ruină a unui turn de apărare.

— ASTA E.

Blue și Gansey se priviră unul pe celălalt. Ochii băiatului spuneau: *I-am vorbit de* „peșteră“, *nu-i așa?* Iar cei ai lui Blue răspundeau: *Bineînțeles.*

Jesse folosi un par pentru a face loc pe o porțiune din sârma ghimpată ca ei să poată trece, ceea ce făcură cu toții, cu excepția Câinelui care rămase în urma lor. Cu picioarele alunecând pe frunzele ude, începură să urce dealul. În spatele clădirii, descoperiră o ușă evident mai nouă decât tocul în care fusese montată. Era încuiată cu un lacăt. Jesse scoase o cheie pe care i-o dădu lui Blue.

— De ce mie? întrebă ea.

— EU NU INTRU ACOLO.

— Cât de galant! observă Blue.

Nu era foarte emoționată; pur și simplu nu se trezise în dimineața aceea cu ideea de a dezlega un blestem.

— ÎL UCIDE NUMAI PE ALDE DITTLEY, o asigură Jesse. VEI FI ÎN SIGURANȚĂ, DACĂ N-AI SÂNGE DE DITTLEY ÎN TINE.

— Presupun că n-am, rosti Blue încetișor.

Potrivi cheia în lacăt și deschiseră ușa. Văzură câteva crengi, pietre prăbușite și apoi, în tot haosul acela, o gaură. Nu arăta

deloc precum intrarea primitoare a cavernei din Cabeswater. Era mai mică, mai întunecată, mai neregulată și mai abruptă. Arăta ca un loc al secretelor.

— Uită-te la peștera asta, Gansey! spuse Malory. Mă întreb cine a spus că ar trebui să existe aici.

— Lasă îngâmfarea pentru Jane, îl îndemnă Gansey.

— Să nu vii aici, îl preveni Blue, încercând să-și facă loc printre pietrele prăbușite. În caz că sunt cuiburi sau ceva…

— NU ARATĂ PREA BINE CÂND TE UIȚI DE SUS, zise Jesse chiar când fata privea prin deschizătură.

Înăuntru era un întuneric impenetrabil, fără nicio rază de soare.

— SĂ ȘTII CĂ NU E ABRUPTĂ, DOAR BLESTEMATĂ.

— Și de unde știi asta? îl întrebă ea.

— AM INTRAT DUPĂ OASELE LUI TĂTICU'. BLESTEMUL NU SE PRINDE DECÂT CÂND ÎȚI SOSEȘTE CEASUL.

Era dificil să te lupți cu genul acela de logică.

— Crezi că am putea să intrăm? întrebă Gansey. Nu acum, ci când vom veni echipați cum trebuie.

Jesse privi la el, apoi la Malory și în final la Blue.

— ÎMI PLACE DE VOI, AȘA CĂ… NU, clătină el din cap.

— Îmi cer iertare, ați spus nu? întrebă Gansey.

— N-AȘ PUTEA S-O FAC CU BUNĂ ȘTIINȚĂ. HAI SĂ MERGEM! IEȘIȚI DE ACOLO! HAI S-O ÎNCUIEM LA LOC!

Bărbatul luă cheia din mâna lui Blue.

— O, dar vom fi foarte atenți, insistă ea.

Jesse încuie ușa de parcă nici n-ar fi auzit-o.

— Am putea plăti pentru deranjul pe care vi-l creăm, sugeră Gansey, în timp ce Blue îi trase un șut puternic în picior, care-i lăsă o urmă de noroi pe pantalon.

— Isuse, Jane!

— NU LUA NUMELE DOMNULUI ÎN DEȘERT, zise Jesse. HAI, COPII, DISTRAȚI-VĂ EXPLORÂND ÎN ALTĂ PARTE!

— Da, dar…

— E O SCURTĂTURĂ PE CÂMP. S-AVEȚI O ZI BUNĂ!

Fuseseră invitați să plece. Imposibil, dar fuseseră alungați.

— Asta este, zise Malory în timp ce străbăteau înapoi pășunea umedă, cu umerii plecați din cauza ploii și a rușinii. Peșterile sunt oricum locuri oribile în care să mori.

— Și ce facem acum? întrebă Blue.

— Aparent, trebuie să ne grăbim. Repede, repede! zise Gansey. Așa că vom găsi o cale de a-l convinge. Sper. Dacă nu, îi încălcăm proprietatea.

În momentul în care băiatul se urcă în mașină, Blue realiză că el purta uniforma de Aglionby, udă acum din cauza ploii, și arăta exact cum i se înfățișase spiritul lui pe meridianul energetic. Ar fi putut muri pe câmpul acela, iar ea fusese avertizată. Nici măcar nu se gândise la asta, decât după aceea.

Era imposibil să-ți trăiești viața invers.

14

— Pe asta scrie „Cheddar din Noua Zeelandă, obținut din lapte de la vite hrănite cu iarbă organică“, zise Greenmantle, închizând ușa în urma sa.

Holul gol se cufundă imediat în întuneric în lipsa luminii amurgului de afară. Ținând pachetul aproape de ochi pentru a vedea mai bine eticheta, continuă vorbind tare ca să poată fi auzit în toată casa.

— „Un Cheddar catifelat, făcut din lapte obținut la o Fermă organică, de la vite hrănite cu iarbă. Ingrediente: lapte de vacă, sare, culturi lactice“ – așa ca Dave Brubeck, Warhol, chestii din astea –, „enzime coagulante“, o, asta este mass-media populară.

Își aruncă pardesiul pe scaunul de lângă ușa de la intrare și apoi, după o scurtă ezitare, făcu la fel și cu pantalonii. Dorința lui Piper era precum o capcană pentru urși în sălbăticie. Nu puteai ști dacă e bine să o cauți, dar îți doreai să fii pregătit de orice dacă dădeai peste ea din întâmplare.

— Sper că liniștea asta înseamnă că desfaci pachetul de biscuiți.

Greenmantle intră în bucătărie. Cauza tăcerii lui Piper nu avea însă vreo legătură cu biscuiții. Stătea la masă, evident enervată, îmbrăcată în colanții ei roz pentru yoga și cu un revolver ațintit asupra capului.

Fostul angajat al lui Greenmantle, Omul Cenușiu, era cel care ținea arma. Atât el, cât și Piper se profilau în lumina ferestrei care dădea spre pășune. Bărbatul arăta bine, sănătos, bronzat, de parcă Henrietta și revolta îi făceau bine. Piper părea furioasă, dar nu pe Omul Cenușiu, ci pe Greenmantle. Oricum, îi luase fostului său angajat mai mult timp să apară decât se așteptase profesorul de latină.

Bine că venise.

— Bănuiesc că va trebui să-mi iau singur biscuiții, zise Greenmantle, punând bucata de brânză pe masă. Îmi pare rău că nu sunt îmbrăcat adecvat pentru invitați.

— Nu te mișca! mârâi Omul Cenușiu, arătând cu bărbia spre arma pe care o ținea în mână.

Revolverul era negru și arăta înspăimântător, deși Greenmantle n-avea idee ce marcă era. Cele argintii i se păreau

mai puțin periculoase, deși presupunea că era o părere care l-ar fi putut băga în bucluc.

— Nu te mișca!

— Of, încetează! zise Greenmantle exasperat, întorcându-se să ia tocătorul. N-ai de gând s-o împuști pe Piper.

— Ești sigur?

— Da, cred că da.

Greenmantle luă biscuiții, o farfurie și un cuțit din stativ, după care le aranjă într-un mod rezonabil. Închizând un ochi și mijindu-l pe celălalt, luă o bucată de brânză.

— Crezi că are dimensiunea potrivită? Ar fi trebuit să o tai mai subțire? Cu biscuiții ăștia ar trebui să o mâncăm.

— Bucata aia e cât o roată de camion, zise Piper.

— Îmi pare rău, cuțitul ăsta nu e foarte ascuțit. Domnule Gray, serios acum, cu o armă? Nu crezi că e un pic prea teatral?

Omul Cenușiu nu-și coborî revolverul, care arăta la fel de amenințător ca cel care-l manevra. Se pricepea să pară fioros, iar rolul lui era să fie cel mai intimidant element din încăpere, în orice moment.

— De ce-ai venit? întrebă domnul Gray.

Ah, începea dansul!

— De ce sunt *eu* aici? răspunse Greenmantle. Sunt mai nedumerit asupra motivelor pentru care tu ești aici, din moment ce mi-ai spus foarte clar că mi-ai furat lucrurile și ai fugit la West Palm Springs.

Ce mai zi, cu Laumonier așa cum era de obicei și cu nenorocitele alea de textile peruviene oprite la vamă înainte ca el să le poată măcar vedea și apoi cu Omul Cenușiu care-și făcuse nevoile pe cearșaf.

— La început ți-am zis adevărul. Și ai vrut mai mult.

Greenmantle continua să taie bucata de brânză.

— A, da, „adevărul“! Și cum suna el? Poți să-mi reamintești? Adevărul referitor la artefactul despre care spuneai că se află în această zonă de peste un deceniu și care fusese localizat destul de clar ca fiind în posesia nenorocitului de Niall Lynch, dar el *nici măcar nu exista.* Îmi amintesc limpede că am refuzat să accept acest adevăr. Mă întreb de ce-am făcut-o. Tu îți amintești, comoara mea, de ce-am crezut că e o minciună?

Piper pocni din limbă.

— Pentru că nu ești complet idiot?

Greenmantle înclină cuțitul în direcția soției lui. Partenerei. Iubitei.

— Da, ai dreptate, mi-am amintit.

— Ți-am spus că nu era un artefact și îmi mențin această părere, zise Omul Cenușiu. E un fenomen, nu un lucru.

— Hai, nu mă aburi, domnule Gray! zise Greenmantle pe un ton plăcut, după care băgă un biscuit în gură și începu să vorbească cu gura plină. De unde crezi că știu cum se cheamă? Mi-a zis Niall Lynch. Palavragiul dracului! Se credea invincibil. Pot să-ți torn niște vin? Am unul roșu delicios pe care l-am adus cu mine. E o adevărată frumusețe.

Omul Cenușiu îi aruncă o privire rece – cea de ucigaș plătit. Greenmantle agrease întotdeauna ideea de a fi un ucigaș plătit învăluit în mister, dar obiectivul său profesional cădea întotdeauna în plan secund în comparație cu bucuria de a ieși în oraș și de a fi admirat pentru reputația sa, cu plăcerea de a-și conduce mașina Audi (cu număr pe comandă GRNMNTL), cu vacanțele de degustare a brânzei și a vinului în țări care pun pălăriuțe pe vocale precum: ê.

— Și ce vrei de la mine? întrebă din nou domnul Gray.

— Dacă am avea o mașină a timpului, răspunse Greenmantle, aș zise că am putea călători înapoi ca să facem ceea ce te-am rugat prima dată, dar bănuiesc că acest lucru e cu adevărat imposibil. Vrei să deschizi tu sticla? Întotdeauna îi pun dop de plută. Nu? Bine, în regulă. Presupun că înțelegi că va trebui să devii un exemplu.

Bărbatul traversă bucătăria și așeză un biscuit cu brânză pe limba lui Piper. Îi oferi unul și Omului Cenușiu, care nici nu-l acceptă și nici nu-și coborî revolverul.

— Vreau să zic, continuă Greenmantle, ce-ar spune ceilalți dacă te-aș lăsa să scapi nepedepsit? N-ar fi prea bine. Așa că, deși am apreciat timpul petrecut împreună, asta înseamnă că vei fi probabil zdrobit.

— Atunci, împușcă-mă! îl îndemnă Omul Cenușiu fără frică.

Chiar era o operă de artă acest Om Cenușiu. Precum păpușa miniaturală a unui ucigaș plătit. Noblețea aceea a lui voia să demonstreze ceea ce Greenmantle știa deja: în orașul acela, existau lucruri pe care el le considera mai importante decât propria viață.

— O, domnule Gray! Dean. Știi prea bine! Nimeni nu-și aduce

aminte de un cadavru. Sunt convins că ești conștient cum funcționează chestiile astea, zise Greenmantle tăind o altă bucată de brânză. Mai întâi, am de gând să-mi pierd vremea pe-aici, doar ca să observ, să mă familiarizez cu peisajul. Să găsesc cele mai bune locuri pentru micul dejun, să vizitez atracțiile turistice, să te văd cum dormi, să aflu tot ceea ce e important pentru tine, să o găsesc pe femeia aia de care te-ai îndrăgostit, plănuind calea cea mai potrivită de a distruge tot ce am enumerat în mod public și extrem de dureros pentru tine. Et cetera și tot așa.

— Mai dă-mi unul, dar nu cu atâta brânză, ceru Piper, iar Greenmantle o ascultă.

— Dacă tot ai de gând să-mi distrugi viața, zise Omul Cenușiu, nu mai am niciun motiv să nu vă ucid pe tine și pe Piper chiar acum.

— Spune-mi porcării! exclamă Greenmantle. Ca pe vremuri. Mai ai însă o opțiune, domnule Gray. Mi l-ai putea da pe Greywaren, așa cum te-am rugat, și apoi vom filma un clip scurt în care îți tai singur degetul de pe trăgaci, ca să fim chit.

Își ridică mâinile precum statuia Justiției, ținând brânza într-o mână și cuțitul în cealaltă.

— Ori așa, ori așa.

— Și dacă nu există niciun Greywaren?

— Rămâne varianta distrugerii în mod public a tot ceea ce iubești, răspunse Greenmantle. Opțiuni: visul american.

Omul Cenușiu părea că a căzut pe gânduri. De obicei, în punctul acela al discuției toți păreau înfricoșați, dar era posibil ca domnul Gray să nu fi avut sentimente.

— Va trebui să mă gândesc la asta.

— Bineînțeles că da, zise Greenmantle. Îți ajunge o săptămână? Nu, nouă zile. Nouă e așa… trei plus trei plus trei. Cât timp tu te decizi, eu mă voi plimba pe-aici. Mulțumesc că ai trecut pe la noi.

Omul Cenușiu se îndepărtă de Piper, cu revolverul încă ațintit asupra ei, iar apoi dispăru printr-o ușă din spatele femeii. Încăperea rămase tăcută.

— Ăla nu e un dulap? întrebă Greenmantle uimit.

— E ușa spre garaj, rahatule! răspunse Piper pe tonul ei obișnuit. Uite, n-am putut să mă duc la yoga. Ce-o să le spun acum? Să vedeți, am avut o armă lipită de cap. A, și mai e ceva!

Nu ți-am zis să arunci chiloții ăia acum câteva luni? Elasticul e lărgit.

— Eu am făcut-o, zise el. Eu l-am slăbit, înțelegi?

Vocea lui Piper sună de parcă ar fi venit dintr-un înveliș gol.

— M-am săturat de hobby-urile tale. Asta e cea mai nenorocită vacanță în care am fost vreodată.

15

Adam era singur în atelier. Seara ploioasă făcuse să se întunece mai devreme, iar colțurile încăperii erau stăpânite de o penumbră pe care tuburile fluorescente din tavan nu reușeau să o alunge. Își petrecuse însă nenumărate ore acolo, așa încât mâinile sale reușeau să se descurce acolo unde ochii nu puteau să o facă.

Acum era aplecat asupra motorului unui vechi Pontiac, având drept companie sunetele jalnice ale radioului aflat pe un raft. Boyd îl lăsase să schimbe garnitura de chiulasă și să închidă atelierul. Cina, îi spusese el, era doar pentru oameni bătrâni. Monotonia schimbării unei garnituri de chiulasă se potrivea tinerilor ca Adam.

Nu-i venea greu să lucreze, dar, pe de altă parte, asta nu-i făcea bine, fiindcă mintea lui neocupată începuse să hoinărească. Deși trecea mental peste amănuntele unor evenimente majore din anii 1920 din istoria Statelor Unite, mai avea destulă putere să se gândească și la felul în care îl durea spatele de la poziția aceea aplecată, la vaselina pe care o simțea în ureche, la frustrarea pe care i-o provoca un șurub ruginit, la apropierea datei la care trebuia să se prezinte la tribunal și la prezența celorlalți pe meridianul energetic. Se întreba dacă Gansey și ceilalți chiar plecaseră prin ploaie să exploreze muntele Coopers. O parte din el spera să nu fie cazul, deși încerca din răsputeri să-și elimine emoțiile negative față de prietenii săi – dacă nu li s-ar fi împotrivit, ar fi fost gelos pe Ronan, pe Blue, pe Gansey. Orice asociere care nu-l includea și pe el îi provoca lui Adam un anumit grad de disconfort.

Dar nu va gândi așa.

Nu te certa cu Gansey. Nu te certa cu Blue. Nu te certa cu Gansey. Nu te certa cu Blue.

N-avea sens să-și tot repete să nu-l înfrunte pe Ronan. Aveau să se certe atâta vreme cât Ronan trăia. Afară, vântul bătea cu putere aruncând ploaia pe ferestrele mici și murdare ale ușii atelierului. Frunze galbene se lipeau foșnind de pereți și apoi zburau mai departe. Era perioada aceea a anului în care putea fi ori frig, ori foarte cald, vremea schimbându-se de la o zi la alta; nu era nici vară, nici toamnă. Se aflau într-un anotimp ambiguu, la hotarul dintre cele două. Întorcându-se ca să ajungă mai bine

la motor, simți un vânt rece în jurul gleznelor, care pătrunse jucăuș prin șlapi. Îl dureau mâinile care erau și mai crăpate decât călcâiele. În copilărie, obișnuia să se lingă pe dosul palmelor, fără să-și dea seama că asta nu făcea decât să agraveze crăpăturile pe termen lung. Fusese un obicei de care se dezbărase cu greu. Chiar și acum îl ardeau și rezista cu greu dorinței de a scăpa măcar o secundă de disconfortul acela.

Afară, o nouă rafală de vânt aduse mai multe frunze la fereastră. Înăuntru, ceva se mișcă și clănțăni. Gunoiul din coș se așezase mai bine, probabil.

Adam își trecu brațul peste obraz, realizând prea târziu că era murdar de ulei. N-avea rost să și-l șteargă de pe față până când nu termina treaba din seara aceea. În atelier se auzi din nou un zgomot. Se opri ținând cheia deasupra motorului, cu creștetul capului atingând capota deschisă. Ceva era diferit, dar nu-și dădea seama ce anume.

Radioul nu mai funcționa.

Adam privi curios la aparatul vechi. Abia îl zărea, era la distanță de două rampe, de cealaltă parte a Pontiacului, a unei camionete și a unei Toyota. Luminița roșie care indica alimentarea cu energie electrică a aparatului se stinsese; probabil că radioul murise într-un final.

Pentru orice eventualitate, Adam strigă în atelierul pustiu: „Noah?“. Nu era în stilul lui să înspăimânte intenționat oamenii, dar Noah nu prea mai fusese el însuși în ultima vreme. Mai puțin Noah și mai mult mort. Ceva se frânsese.

Îi luă o secundă să-și dea seama că senzația de stranietate se datora lanternei pe care o atârnase de marginea capotei. Se stinsese.

— Noah? Tu ești?

Adam se trezi copleșit deodată de senzația teribilă și pregnantă că în spatele său se strecurase cineva sau ceva și îl urmărea chiar în momentul acela. Era destul de aproape încât să stârnească din nou un curent de aer care îi atinse gleznele. Ceva îndeajuns de mare pentru a bloca o parte din lumina becului incandescent aflat deasupra ușii laterale.

Nu era Noah.

Afară se auzi un tunet. Adam cedă. Își scoase capul de sub capotă, se întoarse și se lipi de mașină.

Nu văzu nimic altceva decât peretele, calendarele, rafturile cu

unelte și afișele. Una dintre cheile fixate pe perete se clătina. Cealaltă parte a atelierului era întunecată într-un fel pe care Adam nu-l mai remarcase niciodată.

Pleacă, pleacă!...

Ceva îi atinse ceafa. Închise ochii.

Adam își dădu seama brusc. Era Cabeswater, care încerca să-i vorbească. Persephone îl antrenase pentru a-și îmbunătăți comunicarea cu pădurea. Obișnuia să întrebe în fiecare dimineață dacă are nevoie de ceva, în timp ce întorcea cărțile de tarot sau scruta în chiuveta de la baie. De când începuse școala, nu o mai făcuse. Așa că acum pădurea îl obliga să o asculte.

Cabeswater, îi spusese odată Persephone, încet dar ferm, *nu-ți poate porunci.*

Auzi un clănțănit pe masa de lângă peretele opus.

— Stai! zise Adam.

Se aplecă după servieta sa, în timp ce încăperea se întunecă și mai tare. Degetele îi trecură peste caiete, manuale, plicuri, pixuri, un baton de ciocolată uitat. Auzi un alt obiect care căzu, ceva mai aproape. Preț de câteva secunde, crezu că-și uitase cărțile de tarot acasă.

N-o să mă atace. O să fie înfricoșător, dar n-o să mă atace... Dar și frica putea fi dureroasă.

Faptul că își iese ușor din fire, adăugase Persephone, *nu înseamnă că are mai multă dreptate decât tine.*

Cărțile. Aplecat asupra genții, Adam înșfăcă săculețul de catifea și scoase pachetul. Persephone îl învățase tot felul de tehnici de meditație, dar acum nu avea timp de așa ceva. Tremurând, amestecă pachetul, în timp ce ligheanul în care picura uleiul din Pontiac deveni un ocean furios. Scoase repede trei cărți pe care le așeză pe ciment: *Moartea, Împărăteasa, Diavolul.*

Gândește-te, Adam! Pătrunde în...

Cel mai apropiat tub fluorescent bâzâi puternic, devenind brusc mult prea luminos, după care se stinse. Subconștientul lui Adam se topi în conștiința pădurii Cabeswater, legându-se datorită târgului straniu pe care îl făcuse.

Moartea, Împărăteasa, Diavolul. Trei adormiți, da, da, știa asta, dar aveau nevoie doar de unul și, oricum, de ce-i păsa pădurii cine doarme pe meridianul energetic, ce anume voia de

la Adam? Mintea i se concentră asupra unei idei arborescente, coborî pe o ramură, apoi pe trunchi, în jos, spre rădăcini, apoi în pământ. În întunecimea aceea sufocată de pământ și pietre, zări meridianul energetic. Într-un târziu, observă legătura și locul în care se rupsese și pricepu ce-i cerea Cabeswater să repare. Mintea îi fu inundată de o senzație de eliberare atotputernică.

— Înțeleg, zise el cu voce tare, căzând pe spate și trezindu-se pe cimentul rece. O să rezolv săptămâna asta.

Atelierul reveni imediat la normal. Radioul începu să cânte; Adam nu auzi însă momentul în care porni din nou. Deși modalitățile de comunicare folosite de Cabeswater puteau fi înspăimântătoare – apariții, câini negri, urletul vântului, fețe în oglindă –, trebuia să-și impună să nu se lase intimidat. Era convins de asta. Doar că era destul de greu să facă asta atunci când pereții se deformau sau apa curgea ciudat pe ferestre, iar în urechi îi sunau vaietele unor femei necunoscute. Totul se oprea însă de îndată ce Adam înțelegea. Cabeswater își dorea doar ca el să priceapă.

Trase adânc aer în piept, privindu-și cărțile de tarot. Trebuia să se întoarcă la muncă.

Dar…

Auzi ceva. N-ar mai fi trebuit să fie nimic.

Ceva zgrepțăna însă la ușa atelierului. Era un sunet sec, firav ca o foaie de hârtie care se rupe. O gheară. O unghie.

Dar *înțelesese.* Promisese să rezolve problema. Își dorea să creadă că era doar o frunză sau o creangă. Ceva obișnuit.

Henrietta nu mai era însă un loc oarecare. Nici *el* nu mai era un oarecare.

— Am spus c-am înțeles, rosti Adam cu voce tare. Am *priceput*. Săptămâna asta. Trebuie să rezolv mai repede?

Din atelier nu veni niciun răspuns, dar, pe afară, prin dreptul ferestrei trecu o siluetă subțire, mult deasupra pământului. Nu reuși decât să-i zărească solzii. Solzi!

Pulsul lui Adam o luă razna, iar inima începu să-i bată atât de tare încât deveni dureroasă. Cu siguranță, Cabeswater îl credea, nu o dezamăgise niciodată până atunci. Între ei nu erau reguli, ci doar încredere.

Se auzi un sunet chiar de dincolo de ușă: *tek-tck-tck-tck!*

Ușa atelierului se deschise brusc. Arătarea se cățără pe tavan, scoțând un zgomot ca un tren de marfă.

Din seara aceea mohorâtă, scăldată într-o ploaie de cerneală, se ivise un monstru palid. Avea gheare ascuțite și ciocuri sălbatice, aripi colțuroase și solzi unsuroși. Era atât de diferit de tot ce putea fi real, încât aproape că nici nu o putea vedea cu adevărat.

Adam cedă terorii, celei vechi, celei în care era mai multă confuzie și trădare decât frică.

Făcuse totul așa cum trebuie. De ce se întâmpla asta dacă nu greșise cu nimic?

Animalul îngrozitor făcu un pas către Adam, râcâind tavanul.

— Uș, urâțenia dracului! strigă Ronan Lynch.

Băiatul intră în atelier; întunericul îi ascunsese silueta îmbrăcată în haine închise la culoare. Drujbă stătea agățată de umăr. Ronan ridică o mână către bestia albă ca și cum ar fi salutat o navă care pleacă din port. Creatura își retrase capul, iar ciocurile i se apropiară unul de celălalt.

— Haide! zise Ronan fără urmă de frică.

Arătarea zbură.

Nu era un monstru oarecare, ci îi aparținea lui Ronan Lynch. O oroare a nopții adusă de el la viață. Pluti și dispăru în întuneric, cu mișcări care deveniră grațioase atunci când nu-i mai putură vedea chipul.

— La naiba, Ronan! La naiba! gâfâi Adam clătinând din cap. Dumnezeule! M-ai speriat de moarte.

Ronan rânji. Nu-și dădea seama că inima lui Adam era pe cale să explodeze. Băiatul își duse mâinile la ceafă și se ghemui pe ciment, așteptând să-i treacă senzația aceea de moarte iminentă.

Auzi ușa atelierului cum se închide din nou. Temperatura crescu imediat ce vântul nu mai putu pătrunde.

Adam simți o cizmă cum îi atinge genunchiul.

— Ridică-te!

— Nemernicule! bombăni Adam fără să-și ridice capul.

— Hai sus! N-am vrut să te sperii. Nu știu de ce erai gata-gata să te pișii pe tine.

Adam începea să se destindă. Încet-încet, reușea să-și revină și constată că e mai degrabă agasat decât speriat. Într-un târziu, se ridică în picioare.

— În lumea asta, nu se întâmplă doar lucruri care au legătură cu tine, Lynch.

Ronan își întoarse capul pentru a vedea cărțile.

— Ce-i asta?

— Cabeswater.

— Și ce dracu' ai pățit pe față?

Adam preferă să nu răspundă.

— De ce porți nenorocirea aia cu tine?

— Am fost la Fermă. S-a luat după mașină.

Ronan trecu de partea cealaltă a Pontiacului, privind reparațiile de sub capotă cu un amestec de dezinteres și nepricepere. Drujbă flutură de câteva ori din aripi și ajunse pe blocul-motor, cu capul aplecat.

— Nu! o preveni Ronan. E toxic.

Adam ar fi vrut să-l întrebe de Ronan ce tot făcea la Fermă în ultimele zile, dar nu dorea să fie prea insistent. Domeniul acela ținea de familia lui, iar asta era ceva foarte personal.

— Ți-am văzut rabla în parcare în timp ce mă-ntorceam, zise Ronan. M-am gândit să intru, fiindcă așa pot să-l evit pe Malory, măcar câteva minute.

— Ce înduioșător!

— Ce crezi despre ideea de a cerceta pânza de păianjen a lui Greenmantle? E posibil? Imposibil?

— Orice e posibil.

— Atunci, ocupă-te tu pentru mine… zise Ronan.

— Pentru tine? izbucni Adam în râs, nevenindu-i să creadă. Știi că unii dintre noi mai au și teme.

— Teme? Ce sens au?

— Note de trecere? Absolvire?

Ronan înjură într-un fel care sugera că nu e deloc interesat.

— Ți-ai propus să mă enervezi? întrebă Adam.

Ronan apucă o cheie de pe bancul de lucru de pe partea cealaltă a Pontiacului. O studie într-un fel care sugera că îi cântărește calitățile, dacă e folosită ca o armă.

— Aglionby nu prea are sens pentru oameni ca noi.

— Cum adică… „oameni ca noi"?

— Mie nu-mi folosește, zise Ronan, fiindcă n-am de gând să-mi iau vreun job din ăsta la care să port cravată, zise el, făcând un gest sugestiv cu mâna lipită de gât și cu capul dat pe spate. Iar tu ai putea găsi cu ușurință o modalitate de a pune meridianul energetic la treabă pentru tine, de vreme ce ai o înțelegere cu el.

— Nu vezi oare ce fac în clipa asta? răspunse Adam. Îți dai seama unde ne aflăm?

— Eu sunt supărător de aproape de Toyota asta. Aici mă aflu eu.

— Sunt la treabă. Peste două ore trebuie să merg la celălalt serviciu, unde voi sta patru ore. Iar, dacă încerci să mă convingi că nu am nevoie de Aglionby, după ce mi-am dat ultima suflare timp de patru ani ca să absolv, atunci îți pierzi vremea. N-ai decât să fii un fraier dacă asta vrei, dar nu mă sili și pe mine să mă comport la fel, doar ca să te simți tu mai bine.

Chipul lui Ronan rămase la fel de relaxat.

— Ei bine, zise el, du-te la dracu', Parrish!

Adam se mulțumi să-l privească dojenitor.

— Fă-ți temele!

— Nu contează. Eu o șterg de-aici.

În timp ce Adam se aplecă să ia o cârpă cu care să-și șteargă vaselina din ureche, celălalt băiat plecă. Reuși parcă să ia cu el toate zgomotele din atelier; vântul se potolise, așa că frunzele nu mai foșneau, iar frecvența radioului se schimbase ușor, așa încât postul se auzea mai înfundat. Adam se simțea mai în siguranță, dar și mai singur.

Ceva mai târziu, băiatul ieși în noaptea rece și umedă în drum spre mașina lui nenorocită. Se aruncă pe scaunul șoferului, dar simți că se așezase pe ceva.

Scoase obiectul de sub el și-l ridică în dreptul becului chior din interior. Era o cutie mică de plastic alb. Adam îi scoase capacul. Înăuntru se afla o cremă care mirosea a ceață și a mușchi umed. Se încruntă și puse capacul la loc, întoarse cutia în căutarea unor amănunte care să-l lămurească. Pe fund, văzu scrisul lui Ronan: *manibus*.

Pentru mâini.

16

— O zic cu cele mai bune intenții, spuse Malory care stătea pe scaunul de la biroul lui Gansey, nu poți să faci ceai pentru dragoste sau pentru bani.

Noaptea de dincolo de peretele de sticlă era neagră și umedă; luminile din Henrietta păreau că se mișcă după copacii întunecați care se clătinau în fața lor. Gansey era așezat pe podea în fața machetei orașului, lucrând încet. Nu apucase să adauge nimic nou; în loc de asta, preferase să mai rupă câteva minute din când în când pentru a repara stricăciunile produse în vara aceea. Era mult mai puțin satisfăcător să refaci ceva decât să pornești de la zero.

— Nu știu exact unde greșesc, admise Gansey. Pare un proces destul de simplu.

— Dacă n-aș fi de-a dreptul oripilat să stau în baia aia pe care tu o numești bucătărie, ți-aș putea da niște sfaturi, zise Malory. Mi-e temă însă că într-o zi voi intra acolo și nu voi mai ieși niciodată.

Gansey repara o scară mică din carton, folosind un tub de lipici. Când ridică privirea, îl văzu pe Câine uitându-se la el cu ochii mijiți. Animalul avea dreptate; așezase scara destul de strâmb. O îndreptă.

— E mai bine așa? întrebă el.

— Nu-l lua în seamă, răspunse Malory în locul animalului. E foarte încordat. Sunt uimit, Gansey, de ușurința cu care l-ai considerat pe Glendower adormit.

— Dar m-am gândit foarte mult, îl contrazise Gansey. Păi, *conjectura*. Nu am cum să dovedesc sau să infirm teoriile. Și, deși pare interesant, până la urmă este și irelevant.

— Din punct de vedere teoretic, nu sunt de acord cu asta, și la fel ar trebui să fii și tu.

— Ar trebui?

— Așa cum ai presupus, Glendower a călătorit aici în lungul unui meridian energetic. O linie perfect dreaptă care să străbată oceanul nu e un lucru foarte simplu. Și e destul de complicat să ascunzi un prinț. De ce să nu-l pui pe un meridian energetic galez?

— Englezii nu ar fi avut odihnă până când nu l-ar fi găsit, zise Gansey. Țara Galilor e pur și simplu prea mică pentru un

asemenea secret.

— Serios? Ne-am plimbat împreună prin Țara Galilor. Spune-mi că nu există locuri în munții aceia unde ar fi putut fi ascuns.

Gansey nu avea cum s-o facă.

— Și atunci, de ce să străbați cinci mii de kilometri într-o călătorie doar dus, spre o lume nouă, în care nimeni nu-ți poate face o ceașcă de ceai așa cum se cuvine?

Malory se îndreptă spre hărțile de pe masa de biliard. Când i se alătură și Gansey, savantul parcurse cu degetul drumul din Țara Galilor, peste Atlantic, până în Henrietta.

— De ce ar alege cineva să urmeze o linie perfect dreaptă peste ocean?

Gansey rămase tăcut. Harta aceea nu avea adnotări, dar nu putea să ignore toate locurile de pe ea pe care le vizitase.

O pală de vânt lipi de ferestre câteva frunze moarte și ude.

— Liniile energetice, Drumul Morților, cărările morții, *Doodwegen,* dacă e să dăm crezare olandezilor – dar cine o poate face? —, sunt modalitățile prin care obișnuiam să-i ducem pe cei dispăruți dintre noi, zise Malory. Purtătorii sicrielor mergeau de-a lungul acestor drumuri funerare pentru a păstra intact sufletul mortului. Un drum ocolit și întortocheat se credea că va tulbura sufletul și-l va face să bântuie pe pământ sau chiar mai rău. Iată de ce au călătorit în linie dreaptă cu Glendower! Îl tratau ca pe un mort.

— Deci era deja adormit când au plecat, zise Gansey, deși acum cuvântul *adormit* părea să nu se mai potrivească.

În minte îi reveni o amintire, chit că ea nu era adevărată, ci mai degrabă o viziune pe care o avusese în Cabeswater: Glendower, senin în sicriul său, cu mâinile pe piept, una ținând spada și alta o cupă. Propria sa mână deasupra coifului, frica și extazul de a-l putea privi din nou pe regele său după șase sute de ani.

— Doreau să-i păstreze sufletul alături de corp.

— Exact! Iar acum, că am venit aici și am văzut acest meridian energetic, cred că au bătut atâta drum fiindcă erau în căutarea acestui loc, zise Malory, bătând cu degetul pe hartă.

— Virginia?

— Cabeswater.

Lumea păru să se oprească în loc, concentrându-se în încăperea aceea.

— Dacă nu Cabeswater, atunci un loc asemănător, continuă Malory. Se poate ca ei să fi urmat pur și simplu fluxul de energie până când au găsit un loc în care să fie concentrată îndeajuns de multă putere pentru a păstra sufletul în stare latentă vreme de sute de ani. Sau, măcar, pe o perioadă mai lungă decât credeau slujitorii lui că aveau să trăiască ei înșiși.

Gansey se gândi o vreme.

— Femeile ne-au spus că sunt trei adormiți. Nu doar Glendower, ci încă doi. Presupun că teoria asta ar putea explica de ce mai există și alții. Nu neapărat fiindcă nimeni nu a mai încercat să adoarmă pe cineva în altă parte, ci fiindcă pur și simplu acest lucru nu e posibil decât aici.

Gândul acesta îl făcu să tresară, imaginându-și cum e să fii adormit, în loc să dispari în urma unei morți subite, accidentale.

Priviră împreună harta câteva minute, după care Malory spuse:

— Eu mă duc să mă culc. Mâine mergem să explorăm sau pot să mă duc în Virginia cealaltă, din nou, ca să mai găsesc niște hărți?

— Cealaltă...? De Vest. Virginia de Vest. Cred că am putea merge după ore.

— Excelent!

Malory își abandonă ceașca nesatisfăcătoare de ceai pe masa de biliard și se retrase împreună cu Câine.

Gansey rămase nemișcat și după ce ușa se închise. Stătu așa o vreme atât de îndelungată, încât se simți dezorientat; posibil să se fi scurs un minut, dar, la fel de bine, o oră întreagă. Se putea să fi fost azi, se putea să fi fost cu un an în urmă. Devenise o parte a acelei camere, precum telescopul și teancurile de cărți. Neschimbat. Incapabil să se schimbe.

Nu reuși să se hotărască dacă era obosit sau nu mai avea răbdare. Se întrebă unde dispăruse Ronan.

Nu o sună pe Blue.

— Uite, am găsit asta!

Gansey sări în picioare exact în momentul în care recunoscu vocea lui Noah. Băiatul mort stătea cu picioarele încrucișate la capătul saltelei lui Gansey din mijlocul camerei. Spre ușurarea lui Gansey, arăta ceva mai conturat decât când îl văzuse ultima dată. Ținea în mâini o bucată de lut cenușiu din care modelase un om de zăpadă.

— Frosty, omul de lut, zise Noah amuzat. Am luat-o din camera lui Ronan. Uite, se topește!

Gansey privi mai atent, așezându-se la rândul său într-o poziție care o imita perfect pe cea a lui Noah.

— A obținut-o dintr-un vis?

— Dintr-o stație de benzină, cred. Lutul are în el pilitură de fier sau așa ceva, zise Noah. Vezi? Stă pe magnetul ăla. Se scurge și-l înghite până la urmă.

Priviră. Priviră vreme îndelungată. Mișcarea era atât de lentă încât lui Gansey îi trebui un minut întreg să se convingă că, până la urmă, noroiul acela metalizat avea să înghită probabil magnetul.

— Și asta ar trebui să fie o jucărie? întrebă Gansey.

— Destinată copiilor de minimum șase ani.

— E cea mai nasoală jucărie pe care am văzut-o vreodată.

— Pișă-te în sus! rânji Noah.

Izbucniră amândoi în râs, fiindcă vorbele lui Ronan sunau ciudat în gura lui Noah. Forma de lut reușise să ascundă magnetul fără ca Gansey să observe vreo mișcare.

— Cum e proverbul ăla cu… *începutul?* întrebă Noah. Începutul cu începutul…

— … se face oțetul, îl completă Gansey. Noah! Stai, nu pleca! Am să-ți pun o întrebare și nu vreau să dispari așa cum o faci de obicei.

Băiatul mort își ridică privirea spre ochii lui Gansey. Deși nu era transparent și nu arăta în niciun fel nenatural, era în măsură să-l tulbure pe Gansey. Ochii aceia care nu clipeau…

Aș fi putut fi eu. Ar fi trebuit să fiu eu.

— L-ai auzit? Când ai… când ai murit? zise Gansey regretând deja că a deschis subiectul, dar insistând în continuare. Și tu ai auzit o voce?

Noah își atinse fața neclară cu degetele, fără să pară conștient de asta. Clătină din cap.

Dacă atât Gansey, cât și Noah muriseră pe meridianul energetic în același moment, de ce unul fusese ales să trăiască, iar celălalt să moară? După toate criteriile imaginabile, moartea lui Noah era cea mai nedreaptă: fusese ucis fără vreun motiv. Gansey murise înțepat de un roi de viespi, un lucru pe care îl evitase de atunci vreme de peste zece ani.

— Cred… că pădurea Cabeswater își dorea să se trezească,

zise Noah. Știa că, spre deosebire de tine, eu nu voi face ceea ce era de făcut.

— N-avea de unde știi asta.

— E ușor să afli o mulțime de lucruri când timpul se învârte în cerc în jurul tău în loc să curgă drept, clătină Noah din nou din cap. Dar…

Gansey nu reuși să-și dea seama de ce protestase. Faptul că Noah rămăsese cumva între două lumi era de domeniul evidenței, iar altceva nu prea mai era de zis. Se trase ușor de o ureche; simțea fantomele viespilor care mișunaseră pe ea.

— Când îl găsim pe Glendower, o să-i cer să te repare. Ca un favor.

Nu-i plăcea să spună asta cu voce tare; nu fiindcă nu vorbea serios, ci fiindcă nu-i era limpede cum ar fi putut funcționa un asemenea favor și nici măcar dacă acesta exista, iar lui nu-i plăcea să facă promisiuni în van. Noah îi arătă din nou omul său de lut. Nu prea mai semăna cu ceea ce fusese, iar Gansey știa ce reprezintă doar fiindcă îl văzuse mai înainte.

— Știu… e drăguț din partea ta.

— Dar…

— Nu-ți fie frică! zise Noah pe neașteptate.

Se ridică și îndepărtă mâna lui Gansey de pe ureche. Acesta nici măcar nu-și dăduse seama că degetele continuau să-i atingă ușor lobul. Aplecându-se spre el, Noah suflă cu respirația lui de fantomă spre urechea lui Gansey.

— Nu e nimic acolo. Ești doar obosit.

Gansey se înfioră.

Fiindcă îi vorbea lui Noah și erau singuri, Gansey reuși să mărturisească.

— Nu știu ce-o să fac dacă-l găsesc, Noah. Nu știu cine aș fi, dacă nu l-aș căuta. Habar n-am cum ar trebui să mă comport, dacă viața mea ar reveni la normal.

Noah puse lutul în mâinile lui Gansey.

— Exact în felul ăsta mă simt și eu atunci când mă gândesc că aș putea reveni la viață.

17

— Spune-mi viitorul! zise Blue în seara aceea, aruncându-se pe un scaun în fața Callei, care acoperise cu chitanțe masa din camera de la drum.

Întreaga gospodărie de la Fox Way 300 era îngrozitor de gălăgioasă; Orla lucra cu un alt grup, la fel ca și mama ei, Jimi. În plus, Trinity – sora, verișoara sau prietena lui Jimi – invitase la ea mai bine de o mie de verișori mai mici sau cine or fi fost ei, ca să facă săpun împreună. Camera de la drum, acolo unde se făceau citirile, era cel mai liniștit loc al casei.

— Și să-mi spui și dacă sunt orfană.

— Pleacă de-aici! zise Calla care apăsa tastele unui calculator.

Calla și Maura se ocupau împreună de finanțele întregii gospodării, Calla operând calculatorul ca un adult, iar Maura stând cu picioarele încrucișate în mijlocul mesei din apropiere. Acum însă, Maura nu mai era.

— Sunt ocupată.

— Eu cred că de fapt nu știi, zise Blue. Cred că asta e. Tu și Persephone aveți pretenția că sunteți înțelepte și-mi tot spuneți „vai, dar ea trebuie să-și găsească propria cale“, bla-bla-bla, dar, de fapt, ziceți asta fiindcă habar n-aveți.

— Astea sunt acte, zise Calla. Iar tu ești o belea. Pleacă de-aici!

Blue înșfăcă o mână zdravănă de chitanțe și facturi, pe care le aruncă în fața Callei. Aceasta o privi nemișcată printre foile care căzură fluturând și se odihniră apoi pe masă.

Se uitară una la cealaltă.

— Îmi pare rău, zise Blue ghemuindu-se. Serios!

Luă una dintre chitanțe, dar Calla o apucă de încheietură.

— Nu, zise ea.

Umerii lui Blue căzură și mai mult.

— Uite ce e, zise Calla, nu e ușor pentru niciuna dintre noi. Ai dreptate. N-am putut vedea niciodată în Cabeswater, iar acum, când am rămas doar două, e chiar mai greu să percepem și celelalte lucruri. Este dificil să ne punem de acord atunci când nu e cineva care să facă diferența, mai ales când acest „cineva“ este ceea ce căutăm… urmă ea, după care pe față i se întipări o expresie stranie. Îți spun cu siguranță un singur lucru: există trei adormiți.

— Mi-ai mai spus asta. Toată lumea mi-a zis.

— Bine. Cred că treaba ta este să-l trezești pe unul dintre ei, iar cea a Maurei este să nu-l trezească pe celălalt.

— Păi, sunt două sarcini și trei adormiți.

— Persephone și cu mine avem o ușoară divergență cu privire la existența unei a treia sarcini.

— Dar despre ce fel de sarcină vorbim? întrebă Blue. Așa… una în care obținem un salariu, iar la sfârșit ne vedem pozele la gazeta de perete a unei păduri magice la rubrica CEL MAI VALOROS ANGAJAT AL EPOCII?

— Una care va duce în final la o situație în care toate se vor liniști, iar noi vom trăi fericiți o eternitate, pe toți dracii!

— Păi, ăăăă… asta sună bine. Doar că: a, ce se întâmplă cu adormitul din mijloc; și b, o sarcină negativă nu poate fi îndeplinită niciodată, cum ar fi, de exemplu, când anume va ști mama că a reușit să nu trezească pe cineva, și trei, asta înseamnă că Gansey va muri până la urmă? Fiindcă f, asta nu e ideea mea de final fericit.

— Regret conversația asta, zise Calla începând să-și aranjeze chitanțele.

— Și de asemenea, g, nu vreau să mai merg la școală.

— Ei bine, n-o să te lași, așa că îmi pare rău de pierderea ta în privința asta.

— N-am spus că mă las. Problema e că am un nivel foarte scăzut de satisfacție deocamdată. Moralul e la pământ. Trupele nu mai vor să meargă la colegiul comunitar.

Calla apăsă o altă tastă a calculatorului. Buzele i se curbară într-un fel care sugera nepăsarea.

— Atunci, trupele n-ar trebui să se plângă cuiva care s-a spetit pentru a putea merge la colegiul comunitar.

— Vrei să-mi spui una din poveștile alea „eu urcam un munte și când veneam de la școală“? Fiindcă dacă…

— Asta e o poveste gen „ar-cam-trebui-să-ți-vezi-lungul-nasului-Blue-Sargent“.

Înfuriată și rușinată, fata se ridică în picioare.

— Nu contează. Unde e lista pe care am făcut-o la biserică?

— Asta n-o să-l facă pe Gansey mai puțin mort.

— Calla!

— E în cutia de pe frigider. Cred.

Blue țâșni din cameră, profund nemulțumită, și, printre

hoardele de copii care făceau săpun, își trase un scaun pe care îl așeză lângă frigider. Descoperi imediat în cutia de deasupra notițele făcute în ajunul zilei Sfântului Marcu, pe Drumul Morților. Le luă pe toate și-și croi drum înapoi printre copiii preocupați și apoi, prin ușa glisantă, păși în curtea întunecată.

Totul deveni brusc mai tăcut. Curtea era pustie, cu excepția unor crizanteme care așteptau să fie plantate, a fagului imens, a cărui coroană devenise galbenă, și a Omului Cenușiu. Stătea atât de liniștit într-unul dintre șezlongurile de pe peluză, încât Blue nu-l observă decât când se așeză lângă el.

— O, îmi pare rău. Te deranjez? Pot să merg înapoi înăuntru.

Expresia de pe chipul bărbatului era una gânditoare. Își înclină ușor sticla cu bere aproape plină către celălalt scaun.

— Nu, eu sunt intrusul. Eu ar trebui să te întreb dacă nu vrei să te las singură.

Fata făcu un gest nepăsător din mână către el. Noaptea mirosea ciudat a umezeală, a ploaie și încercări nereușite de a aprinde frunze ude. O vreme, rămaseră tăcuți în timp ce Blue răsfoia hârtiile, iar Omul Cenușiu sorbea contemplativ din bere. Vântul era răcoros, iar bărbatul își scoase jacheta, pe care i-o dădu de-o manieră deloc ceremonioasă lui Blue.

Fata și-o puse pe umeri, iar el întrebă:

— Ce-ai acolo? Sper că sonete.

Blue bătu cu degetele în hârtii, gândindu-se cum să rezume totul.

— În fiecare an, în luna mai, mergem să veghem și vedem spiritele celor care vor muri în mai puțin de un an. Îi întrebăm cum îi cheamă și, dacă ne sunt clienți, îi anunțăm că le-am văzut spiritele pe Drumul Morților ca să-și poată pune lucrurile în ordine. Asta este lista numelor.

— Ești în regulă?

— Da, cred că mi-a intrat o geană în ochi, sau ceva, zise Blue, frecându-se la ochiul drept. De ce faci fața asta?

— Mă uimesc ramificațiile etice și spirituale ale acestei povești.

— Nu-i așa? zise Blue, ridicând cea mai recentă listă deasupra capului pentru a-și putea citi propriul scris de mână în lumina răspândită de la fereastra bucătăriei.

— Ah, așa!

— Ce?

Fata tocmai găsise ce căuta: JESSIE DITTLEY.

Era scris greșit, dar era sigur. Blue se sprijini de spătar.

— Am întâlnit cu Gansey pe cineva și m-am gândit că numele lui îmi este cunoscut.

— Și e pe listă?

— Da. Treaba e că nu știu dacă va muri fiindcă am intrat în viața lui sau din alt motiv sau va sfârși orice ar fi.

Omul Cenușiu își dădu capul pe spate, sprijinindu-și ceafa de spătarul scaunului și privind plafonul jos de nori în care se reflectau luminile din Henrietta.

— Soartă versus predicție? Bănuiesc că știi mai multe decât mine despre felul în care funcționează chestiile astea.

Blue se strânse și mai tare în jacheta bărbatului, simțind o pală de vânt care agita frunzele fagului.

— Știu doar ce mi-au spus.

— Și ce ți-au zis?

Fetei îi plăcu felul în care fusese adresată întrebarea. Părea că nu e vorba neapărat despre informația ca atare, cât despre faptul că agrea compania ei. Părea ciudat că se simte mai puțin singură și neliniștită în prezența lui decât dacă ar fi stat cu Calla sau cu Persephone.

Simți din nou genele cum o înțeapă în ochi.

— Mama spune că e ca o amintire, zise Blue. Doar că în loc să privești în urmă, te uiți înainte. Îți amintești viitorul. Fiindcă timpul nu e așa… zise ea, trasând o linie cu degetul prin aer, ci așa… își schimbă ea mișcarea într-una circulară. Presupun deci că, dacă percepi lucrurile în felul ăsta, e limpede că nu putem schimba viitorul, fiindcă el reflectă deja schimbările pe care le-ai făcut, cunoscându-l. Nu știu. Nu știu! Mama le spune întotdeauna oamenilor că le oferă o promisiune, nu o garanție. O promisiune poate fi încălcată.

— La fel e și cu unele garanții, observă Omul Cenușiu cu o voce seacă. Maura e pe listă? întrebă el deodată.

— S-a născut în Virginia de Vest, clătină Blue din cap. Veghea de la biserică pare să ni-i arate doar pe cei născuți în această zonă.

Sau, în cazul lui Richard Gansey al III-lea: renăscut.

— Pot să văd și eu? întrebă domnul Gray.

Fata îi dădu hârtia și privi frunzele care se clătinau ușor deasupra lor, în timp ce el parcurgea lista cu nume. Ce mai

iubea fagul ăla! Adeseori, în copilărie, venea să-și așeze mâinile pe scoarța lui netedă și răcoroasă sau se cuibărea între rădăcinile lui noduroase, vizibile. O dată îi scrisese o scrisoare pe care își amintea că o pusese într-un penar pe care îl ascunsese apoi între rădăcini. Acestea crescuseră între timp în jurul penarului, ascunzându-l în totalitate. Acum își dorea să-și fi putut reciti scrisoarea, fiindcă-și aducea aminte doar de existența ei, nu și de conținut.

Domnul Gray înțepeni deodată. Rosti cu o voce măsurată:

— Gansey?

Era ultimul nume de pe ultima pagină. Fata își mușcă buza.

— El știe?

Blue clătină din cap abia perceptibil.

— Știi cât mai are?

Același gest. Aceeași negație.

Ochii lui stăruiră asupra fetei, după care bărbatul oftă și clătină la rândul său din cap cu solidaritatea celui care rămăsese pe dinafară, care nu ajunsese pe listă.

— O mulțime de promisiuni nu pot fi duse la bun sfârșit, Blue, zise el într-un final.

Omul Cenușiu sorbi din bere. Fata împături la loc foaia ca să ascundă numele JESSIE DITTLEY și apoi îl făcu să apară din nou. Din întuneric, îl întrebă:

— O iubești pe mama?

Bărbatul privi în sus spre zona mai întunecată a împletiturii de frunze. Apoi încuviință din cap.

— Și eu.

Bărbatul își îndoi ușor degetul arătător. Se încruntă și apoi zise:

— N-am vrut să-ți pun familia în pericol.

— Știu. Și nu cred că a presupus cineva așa ceva.

— Am de luat o hotărâre, zise el. Sau să fac un plan. Bănuiesc că o să-l fac până duminică.

— Și ce e așa de magic la duminica asta?

— E o dată care a fost odinioară foarte importantă pentru mine, zise Omul Cenușiu. Și se pare că soarta face ca ea să fie ziua în care voi deveni persoana care crede mama ta că pot fi.

— Sper ca persoana care crede mama că ai putea fi să fie una care găsește mame, răspunse Blue.

Bărbatul se ridică și se întinse.

— *Helm sceal cenum, ond a þæs heanan hyge hord unginnost*.

— Asta se traduce cu: O să fiu erou?

Bărbatul zâmbi.

— Inima unui laș nu e vreun premiu, dar oamenii de valoare își merită coifurile scânteietoare.

— Păi, asta am zis și eu, răspunse fata.

— În esență.

18

Gansey nu dormea. Fiindcă Blue nu avea telefon mobil, nu avea cum să încalce regula și să o sune. Începuse în schimb să stea întins în pat în fiecare seară, cu ochii închiși, cu mâna strânsă pe telefon, așteptând să vadă dacă nu-l sună ea din camera de cusut/ a telefonului/ a pisicii.

Încetează! își spuse el. *Încetează să-ți dorești...* Telefonul începu să-i sune. Îl duse la ureche.

— Văd că tot n-am nimerit la Congres.

Băiatul se trezi de-a binelea. Privi spre ușa închisă de la dormitorul lui Ronan, își puse ochelarii, își luă jurnalul și coborî din pat. Se închise în bucătărie/ baie/ spălătorie și se așeză în fața frigiderului.

— Gansey?

— Sunt aici, zise el în șoaptă. Ce știi despre rața cu aripi albastre?

Pauză.

— Asta discutați voi în Congres în spatele ușilor închise?

— Da.

— Este o... rață?

— Bingo! Punct pentru Fox Way. Publicul e în delir! Știai că nu pot să zboare preț de o lună în timpul verii atunci când le cad deodată toate penele care ajută la zbor?

— Și nu se întâmplă asta la toate rațele?

— Serios?

— Asta e problema cu Congresul.

— Nu încerca să fii simpatică, Sargent! zise Gansey. Jane, știai că rața cu aripi albastre trebuie să mănânce o sută de grame de proteine pentru a înlocui cele șaizeci de grame cât cântăresc penele de pe corp și din coadă pierdute în acest timp?

— Nu știam.

— Asta înseamnă că trebuie să mănânce aproape treizeci și una de mii de nevertebrate.

— Citești niște notițe?

— Nu, zise Gansey, închizându-și jurnalul.

— Ei bine, a fost foarte educativ.

— Ca întotdeauna.

— Atunci, bine...

Urmă o altă pauză, iar Gansey își dădu seama că fata

închisese. Se sprijini de frigider, cu ochii închiși, vinovat, împăcat, sălbatic, stăpânit. Peste douăzeci și patru de ore avea să aștepte un alt telefon.

Știi prea bine, știi prea bine, știi prea bine.

— Ce dracu'! Băi, omule! exclamă Ronan.

Ochii lui Gansey se deschiseră chiar când Ronan aprinse lumina. Rămăsese în pragul ușii, cu căștile în jurul gâtului și cu Drujbă încleștată pe umărul său.

Ochii băiatului găsiră telefonul de lângă piciorul lui Gansey, dar nu se auzi vreo întrebare și nici vreun răspuns. Ronan și-ar fi dat seama imediat dacă i s-ar fi spus o minciună, iar adevărul nu era o opțiune prea bună. Gelozia aproape că îl distrusese pe Ronan în primele câteva luni după ce Adam intrase în grupul lor; asta l-ar fi rănit și mai rău.

— Nu puteam să dorm, zise Gansey cu sinceritate, după care urmă. Doar n-ai de gând să-l ucizi pe Greenmantle, nu-i așa?

Bărbia lui Ronan se ridică imperceptibil. Zâmbetul îi era ascuțit, lipsit de amuzament.

— Nu. M-am gândit la o variantă mai bună.

— Vreau să știu despre ce e vorba. Ai înțeles că e inutil să te răzbuni?

Zâmbetul se lărgi și se ascuți deopotrivă.

— Nu e problema ta, Gansey.

Era cu mult mai periculos atunci când nu era nervos. Și avea dreptate: Gansey n-ar fi vrut să știe.

Ronan trase de ușa frigiderului, totodată împingându-l pe Gansey câțiva centimetri mai încolo pe podea. Scoase o doză de suc și-i dădu lui Drujbă un hotdog rece. Pe urmă, îl privi din nou pe Gansey.

— Hei! Uite, am ascultat melodia asta, zise el.

Gansey încerca din răsputeri să ignore sunetele pe care le scotea pasărea înghițindu-și carnea rece.

— Vrei să asculți?

Cei doi băieți erau doar rareori de acord cu privire la muzică, dar Gansey ridică din umeri în semn de acceptare.

Scoțându-și căștile, Ronan le puse la urechile lui Gansey – miroseau puțin a praf și a pasăre din cauza apropierii de Drujbă.

Sunetul năvăli prin căști: *Squash one, squash two...*

Gansey și le smulse în timp ce Ronan izbucni într-un hohot de râs, acompaniat de Drujbă care bătea din aripi, părând la fel de

teribil de amuzată ca și stăpânul ei.

— Nenorocitule! zise Gansey sălbatic. *Nenorocitule!* Mi-ai înșelat încrederea.

— Ăsta-i cel mai tare cântec inventat vreodată, reuși Ronan să articuleze printre hohotele de râs. Haide, pasăre, să-i oferim omului ăstuia puțină intimitate cât mănâncă!

În timp ce ieșea pe ușă, stinse lumina, lăsându-l pe Gansey pe întuneric. În drum spre dormitorul său, Ronan fluieră restul melodiei care îi plăcea atât de mult.

Gansey se ridică în picioare, își luă telefonul și jurnalul și apoi merse din nou la culcare. În momentul în care puse capul pe pernă, vinovăția și îngrijorarea se estompaseră deja, lăsând loc doar fericirii.

19

Gansey uitase cât de mult timp îi solicita școala. Poate că era din cauză că acum avea mai multe de făcut în timpul liber sau fiindcă acum se gândea la școală chiar și atunci când nu se afla acolo.

Greenmantle.

— Dick? Gansey? Gansey, băiete! *Richard Campbell Gansey al Treilea*.

Băiatul în chestiune cobora prin colonada de la intrare împreună cu Ronan și cu Adam, după cursuri, îndreptându-se spre birouri. Deși percepu strigătele, mintea îi era mult prea ocupată pentru a înregistra cu adevărat cuvintele. O parte din mintea lui se concentra asupra lui Greenmantle, alta pe dispariția Maurei, una pe explorarea de către Malory a meridianului energetic perpendicular, o alta la Peștera Corbilor sau asupra faptului că peste șapte ore Blue ar fi putut să-l sune. Și ultima, cea mai anxioasă dintre ele, mereu în expansiune, era preocupată de culoarea cerului de toamnă, de frunzele de pe pământ, de sentimentul că timpul trece fără a putea fi înlocuit, că se termină cumva și se îndreaptă spre sfârșit.

Era o zi fără uniformă, în onoarea victoriei școlii la un concurs regional de cultură generală, iar lipsa hainelor obișnuite îi accentua cumva anxietatea lui Gansey. Colegii săi de clasă erau răspândiți prin campusul vechi, îmbrăcați cu veste matlasate, pantaloni în carouri și pulovere de firmă. Totul îi amintea că el exista *acum* și nu într-un alt timp. Ceilalți elevi purtau semnul distinctiv al unor oameni care trăiau în acest veac, deceniu, an, anotimp, pauză. Erau ceasuri umane. Până când nu aveau toți să se întoarcă la bluzele cu anchior, obligatorii la Aglionby, liceul nu avea să se strecoare în afara timpului, iar toate timpurile lor aveau să pară de parcă ar fi fost, de fapt, unul singur.

Uneori, Gansey se simțea ca și cum și-ar fi petrecut ultimii șapte ani din viață căutând locurile care îl făceau să se simtă în felul ăsta.

Greenmantle.

Fiecare dimineață a săptămânii aceleia începuse cu Greenmantle stând în fața clasei lor, la ora de latină, zâmbind mereu. Ronan încetase să mai vină după primele două săptămâni. N-avea cum să absolve, dacă nu trecea de latină,

dar cum putea Gansey să-l învinuiască? Pereții se năruiau în jurul său.

Adam îl întrebase pe Gansey ce treabă avea la director, iar acesta îl mințise. Se săturase să se lupte cu Parrish.

— Ganseeeeeeey!

Cu o seară mai înainte, domnul Gray îl rugase pe Ronan: „Visează-mi un Greywaren ca să i-l dau lui Greenmantle“, iar Ronan îi răspunsese: „Vrei să-i dau nenorocitului ăluia cheia spre Cabeswater? Asta îmi ceri?“. Ajunseseră la un impas.

— Gansey, băiete! DICK!

Ronan se întoarse și merse să-l întâmpine pe cel care striga. Își deschise brațele larg.

— Nu acum, Cheng. Regele e puțin ocupat.

— Nu vorbeam cu tine, Lynch. Am nevoie de cineva cu suflet.

Lumina reflectată de rânjetul lui Ronan îi atrase atenția lui Gansey, aducându-l cu picioarele pe pământ. Își potrivi pașii și apoi își privi ceasul înainte de a se întoarce spre Henry, care stătea la o masă undeva între coloane. Părul lui arăta ca un foc negru.

Cei doi băieți schimbară o strângere tovărășească de mâini peste masă. Aveau câteva lucruri în comun: înainte de a se lăsa de sport cu un an în urmă, Gansey fusese căpitanul echipei de canotaj, iar Henry se înscrisese în echipa lui la micul dejun pentru a o părăsi apoi la cină. Gansey fusese în Ecuador; Henry făcuse o dată o ședință foto cu un cal de curse numit Ecuador Îndrăgostit. Gansey fusese ucis o dată de viespi; afacerea familiei lui Henry opera în zona de proiectare a unor drone de mărimea albinelor.

Cei doi băieți erau prietenoși unul cu celălalt, fără a fi însă amici. Henry era pasionat de vacanțele în Vancouver, în timp ce Gansey căuta regi galezi morți.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Cheng? întrebă Gansey.

— Vezi, Ronan? exclamă Henry arătând spre băiat. Uite-așa se vorbește! Mă. Bucur. Că. Ai. Întrebat. Gansey. Uite ce e, am nevoie de ajutorul tău. Semnează asta!

Gansey examină *asta*. Stilul era destul de oficial, dar actul părea să fie o petiție prin care se cerea înființarea unui consiliu al elevilor ales de aceștia.

— Vrei să semnezi pentru dreptul de a vota?

— Ai prins esența poziției mele mult mai repede decât restul tovarășilor noștri. Înțeleg acum de ce ești mereu în newsletterul școlii.

Henry îi oferi un pix și, când văzu că Gansey nu-l ia imediat, îl schimbă cu un creion.

În loc să accepte un instrument de scris, Gansey încercă să-și dea seama dacă semnătura pe hârtia aceea avea să-l facă să-și piardă din timpul său și așa prețios.

Rex Corvus, parate Regis Corvi.

— Haide, Gansey! zise Henry. Te vor asculta cu toții. Semnătura ta contează de două ori mai mult, fiindcă ești caucazian și ai un păr grozav. Ești băiatul de aur de la Aglionby. Singurul mod în care ai putea fi mai important ar fi ca mama ta să câștige alegerile.

Ronan rânji la Adam. Gansey își trecu degetul mare peste buza de jos, conștientizând în mod neplăcut că Henry nu spusese niciun neadevăr. Nu avea să știe niciodată în ce proporție își datora propriilor eforturi sau familiei sale locul pe care îl ocupa. Era destul de supărător.

Acum îl jena însă de-a dreptul.

— Semnez, dar vreau să fiu exclus de la nominalizări, zise Gansey luând un pix. Am destule pe cap.

Henry își frecă mâinile de bucurie.

— Desigur, bătrâne. Parrish?

Adam abia dacă făcu un gest din cap. Rămase atât de distant, încât Henry înțelese că nu are rost să insiste.

— Lynch?

Ronan își trecu privirea de la Adam la Henry.

— Păi, parcă nu aveam suflet.

Nu arăta deloc ca un elev de la Aglionby în momentul acela, cu capul său complet ras, geaca neagră de motociclist și blugii scumpi. Părea foarte matur. Gansey se gândi că, în vara aceea, timpul îl purtase pe Ronan ceva mai repede spre viitor decât pe ei.

Cine sunt acești doi oameni? se întrebă Gansey. *Ce facem?*

— Se pare că politica a început să-mi erodeze deja principiile, zise Henry.

Ronan luă un marker gros și se aplecă asupra hârtiei. Scrise ANARHIE cu litere imense și apoi aruncă instrumentul de scris în pieptul lui Henry.

— Hei! strigă băiatul când îl lovi markerul. Băi, banditule!

— Democrația e o farsă, zise Ronan, iar Adam rânji la rândul său, părând că se gândește la ceva știut doar de el.

Expresia aceea ar fi putut fi însă foarte bine învățată de la Ronan. Gansey îi aruncă lui Henry o privire plină de milă.

— Îmi pare rău, n-a făcut astăzi destul efort fizic. Sau e ceva dereglat în dieta lui. Hai că-l iau de-aici!

— Când am să fiu ales președinte, îi zise Henry lui Ronan, o să te pun pe lista neagră.

Ronan îi întoarse un zâmbet subțire, tenebros.

— Și legile sunt o farsă.

În timp ce se îndepărtau de colonadă, Gansey întrebă:

— Te-ai gândit vreodată că există posibilitatea să devii un dobitoc?

Ronan lovi cu piciorul o pietricică. Aceasta sări pe cărămizile din fața lor înainte să se cufunde în peluza din curte.

— Merge vorba că taică-său i-a cumpărat un Fisker[5] de ziua lui, dar îi este frică să o conducă. Vreau să văd dacă o are. Unii zic că a venit pe bicicletă până aici.

— Din Vancouver? întrebă Adam.

Gansey se încruntă văzând doi elevi incredibil de mici, de clasa a noua, alergând prin curte – oare fusese și el așa? Bătu la ușa directorului.

Chiar fac asta? O făcea.

— Mă așteptați aici?

— Nu, zise Ronan. Parrish și cu mine o să mergem la o plimbare cu mașina.

— Serios? întrebă Adam.

— Bine, zise Gansey.

Era ușurat că băieții aveau să se ocupe cu ceva, fără să se gândească la director și să se întrebe dacă Gansey nu se comporta, până la urmă, ca un… Gansey.

— Hai că ne vedem mai încolo!

Înainte ca prietenii săi să poată răspunde, intră în birou și închise ușa în urma lui.

---

[5] Mașină electrică de lux (n. tr.).

20

Ronan și Adam plecară spre Fermă. După petrecerea dezastruoasă de 4 Iulie, Ronan avea obiceiul să dispară pe domeniul familiei sale și să se întoarcă târziu, fără a oferi vreo explicație. Adam nu l-ar fi iscodit niciodată – secretele erau secrete –, dar asta nu însemna că nu era curios.

Acum, se părea că e pe cale să afle. Pentru el, Ferma fusese întotdeauna năucitoare. Domeniul familiei Lynch nu avea poleiala de bogăție veche a casei Gansey, dar îi crea în schimb un sentiment de claustrofobie istorică. Toate clădirile acelea din Fermă și hambarele din jurul ei erau o insulă, izolată de restul văii, plămădită de imaginația lui Niall Lynch, sculptată de visele sale.

Era o altă lume.

Ronan intră pe aleea îngustă. Pietrișul acesteia își croia drum printr-un grup de copaci strâmbi. Printre trunchiurile acestora se vedea o țesătură de liane din care țâșneau frunzele roșii ale iederei și țepii stacojii ai murelor. În rest, totul era verde: coroanele copacilor se conturau pe cerul înalt de după-amiază, iarba se unduia ușor, iar mușchiul părea să căptușească tot ceea ce mai rămăsese.

Ieșiră brusc din pădure și pătrunseră în luminișul imens, protejat de copaci. Aici, nemișcarea era parcă și mai profundă: pășunile verzi și aurii; hambarele în roșu și alb; trandafiri de toamnă atârnau în vârful tufelor neîngrijite; munți purpurii, îndepărtați, pe jumătate ascunși de linia copacilor. În pomii aflați pe o parte a drumului se vedeau mere galbene, de culoarea aprinsă a untului. Un soi de floare albastră, ciudat, adus din vis, năpădise nebunește iarba de pe cealaltă parte. Totul era sălbatic și crud.

Așa era și familia Lynch.

Ronan făcu un derapaj controlat, dându-se mare în capătul aleii – Adam se mulțumi să ridice încet brațul ca să se prindă de mânerul de deasupra portierei –, iar BMW-ul se așeză cuminte în parcarea cu pietriș din fața clădirii centrale, cu fațadă albă.

— Într-o zi, ai să dărâmi vreun zid pe-aici, zise Adam ieșind din mașină.

— Desigur, îl aprobă Ronan.

Ieșind la rândul său din mașină, băiatul privi ramurile prunilor

care mărgineau parcarea. Asta îi aminti lui Adam că Ronan aparținea acelui loc. Ceva din felul în care își ținea umerii, din speranța cu care căuta prune coapte dezvăluia oricui că mai făcuse aceste lucruri. Era simplu să-ți dai seama că Ronan crescuse și avea să îmbătrânească acolo. Era lesne să observi cum expiră adânc, de parcă ar fi vrut să-și impregneze sufletul în locul acela.

Adam își permise să se întrebe cum ar fi arătat el, dacă ar fi crescut pe aceste câmpuri în loc de parcarea prăfuită de rulote de lângă Henrietta – un Adam Parrish căruia i s-ar fi permis să-și dorească această casă pentru el. Îi era însă la fel de imposibil să-și închipuie așa ceva precum încercarea de a și-l imagina pe Ronan profesor la Aglionby.

Nu-și dădea seama cum reușise Ronan să învețe să fie fioros în locul acela atât de protector. Prietenul său găsi până la urmă două prune vineții care corespundeau criteriilor sale. Îi aruncă una lui Adam, după care făcu un gest din bărbie, indicându-i că ar trebui să-l urmeze.

Dintr-un motiv necunoscut, Adam își imaginase că, de fiecare dată când Ronan dispărea la Fermă, nu făcea decât să pregătească locuința pentru el și pentru Matthew. Cu timpul, se convinsese singur că asta se întâmpla cu adevărat, așa încât constată cu surprindere că Ronan îl conduce pe lângă casă, spre unul dintre nenumăratele hambare construite pe proprietate. Era o construcție mare și lungă, probabil un grajd menit inițial să adăpostească vaci sau cai, dar care conținea acum tot felul de gunoaie. O privire mai atentă îi arătă că erau tot felul de nimicuri aduse din vis, care puteau fi datate, dacă priveai cu atenție stratul de rugină și de praf care le acoperea.

Ronan păși cu ușurință prin spațiul imens și întunecat, luând un ceas, un felinar și un cupon dintr-o țesătură ciudată la care Adam putea privi doar cu greu. Băiatul găsi și un soi de lumină ciudată agățată de o curea; și-o aruncă peste umăr ca să o ia cu el. În mâini avea și pruna căreia îi scosese deja sâmburele.

Adam rămase în preajma ușii, privind printre norii de praf, mușcând din palmă.

— La asta ai lucrat?

— Nu. Toate astea sunt ale tatălui meu.

Ronan luă un instrument mic, cu coarde. Îl întoarse spre Adam și acesta văzu că strunele erau din aur pur.

— Ia uite la asta!

Adam i se alătură. Deși avea teme de făcut și trebuia să aibă grijă și de Cabeswater, nu se simțea deloc zorit. Atmosfera acelui depozit era ametitoare, suspendată în timp, și nu găsea nimic dezagreabil în a explora toate nebuniile și minunile de acolo. Unele dintre lucrurile din semiîntuneric erau mașinării care continuau să funcționeze folosind energii misterioase. Altele păreau să fie obiecte pe care Niall Lynch le adusese din vis, fiindcă acum dormeau. Găsiră păsări încremenite, o pisică adormită și un urs imens împăiat, dar care probabil că avea și el viață, fiindcă pieptul îi sălta și îi cobora în ritmul respirației. Odată cu moartea creatorului lor, niciunul dintre ele nu mai putea fi trezit, cu excepția eventualității în care erau aduse înapoi în Cabeswater, așa cum se întâmplase cu mama lui Ronan.

În timp ce se plimbau printre toate lucrurile acelea, Adam simți privirea lui Ronan abătându-se asupra lui și apoi desprinzându-se cu un dezinteres antrenat, dar nu complet. Se întrebă dacă mai observase cineva. Realiză că o parte din el își dorea asta, dar imediat se simți vinovat, fiindcă era vorba de vanitate pură:

Vedeți? Adam Parrish este dezirabil, poate stârni o pasiune, și nu din partea oricui, ci a cuiva ca Ronan, care și l-ar putea dori pe Gansey sau pe altcineva ca el. Dar l-a ales pe Adam pentru a-și hrăni ochii flămânzi.

Probabil se înșela. Se putea înșela.

Nu pot fi cunoscut, Ronan Lynch.

— Vrei să vezi la ce-am lucrat? întrebă Ronan pe un ton nepăsător.

— Desigur, răspunse Adam la fel de nepăsător.

Oprindu-se doar ca să agațe lumina aceea ciudată de un stâlp pentru a o putea recupera mai târziu, Ronan îl conduse pe Adam peste iarba înrourată către un hambar pe care îl mai vizitaseră. Adam știu ce e înăuntru înainte ca Ronan să deschidă ușa imensă și ruginită. După cum se așteptase, înăuntru se afla o cireadă de vaci de toate culorile. Precum toate celelalte lucruri însuflețite de acolo, dormeau. Așteptau.

Lumina dinăuntru era difuză și cafenie, filtrată de lucarnele prăfuite ale acoperișului, aflat mult deasupra lor. Mirosul era cald, viu, familiar, a piele și balegă umedă. Cine visa o cireadă

de vaci? Nu era de mirare că pădurea Cabeswater nu reușise să apară până când nu murise Niall Lynch. Meridianul energetic fusese secătuit chiar și de visele nesăbuite ale lui Kavinsky și Ronan, iar Cabeswater dispăruse. Iar ei își doriseră doar nimicuri, droguri și mașini.

Nu visaseră câmpuri pline de ființe vii. Nu-și doriseră o vale inventată cu totul.

Acesta era motivul pentru care Greenmantle nu putea să capete nici măcar un Greywaren manufacturat. Sălbatica pădure Cabeswater era deopotrivă și extrem de fragilă. Ronan ajunse la o ușă în interiorul construcției; dincolo de ea se vedea un birou ponosit. Stratul de praf care acoperea totul era destul de gros pentru a putea fi considerat noroi. Pe birou se îngălbeniseră registre veterinare și meniuri pentru hrană. În coșul de gunoi se vedeau câteva cutii vechi de coca-cola. De pereți erau prinse foi neînrămate – un fluturaș de reclamă pentru concertul de la New York al unei trupe folk irlandeze; poza veche a unor copii care alergau pe un ponton îndepărtat dintr-o țară îndepărtată. Era cu totul altfel față de modul în care tatăl lui Adam obișnuia să-și tapeteze pereții de la locul de muncă și asta îl făcu să se mai gândească o dată la admirația lui Ronan pentru el. Cineva ca Lynch să-l trateze pe cineva ca Adam drept valoros…

Ronan se împiedică și înjură. Găsi întrerupătorul și aprinse un tub fluorescent care inundă încăperea cu o lumină prietenoasă. Era plin de muște moarte. Acum, că putea vedea ceva mai bine, Adam zări câteva urme lipsite de praf care duceau de la birou către un scaun aflat lângă perete. Pe acesta era așezată o pătură – deloc prăfuită – a cărei formă îți permitea să-ți imaginezi cu ușurință silueta unui tânăr care dormise acolo. Imaginea avea în ea ceva neașteptat de singuratic.

Ronan trase o cutie metalică de la locul ei din perete și-i deschise capacul făcând un zgomot îngrozitor.

— Am tot încercat să trezesc visele tatălui meu.

— Poftim?

— Nu sunt moarte. Dorm. Dacă le-aș duce în Cabeswater, s-ar trezi și ar pleca. Am început deci să mă gândesc dacă n-ar fi mai simplu să aduc Cabeswater aici.

Adam nu era foarte sigur la ce se așteptase, dar perspectiva aceea nu-l încânta deloc.

— S-o aduci la vaci?

— Unii dintre noi au familii, Parrish.

Aurora era prizonieră în Cabeswater. Bineînțeles că Ronan își dorea ca ea să poată exista în fosta ei casă. Rușinat, Adam răspunse:

— Pardon. M-am prins.

— Nu e numai asta. Și Matthew…

Vocea lui Ronan se stinse, iar Adam pricepu imediat. Acesta era un alt secret, unul care nu era încă gata să fie împărtășit.

După un moment în care răscoli prin cutie, Ronan se întoarse către Adam ținând în mână un glob transparent de sticlă. Aerul dinăuntrul lui strălucea ciudat. Era un obiect drăguț, pe care l-ai fi putut folosi ca să-ți decorezi grădina sau pe care să-l întâlnești în bucătăria unei doamne în vârstă. Îi dădu lui Adam o senzație de *siguranță*. Nu era ceva prea… tipic pentru Ronan.

Băiatul ridică globul în lumină. Aerul dinăuntru se învolbură. Poate că nici nu era aer, ci un lichid.

— Aceasta a fost prima mea încercare, zise Ronan.

— L-ai visat.

— Bineînțeles.

— Hm… Și Cabeswater?

— I-am cerut voie, răspunse Ronan părând ofensat.

I-a cerut voie. Atât de ușor! Ca și cum i-ar fi fost atât de simplu să comunice cu entitatea aceea care i se revela lui Adam doar prin interacțiuni intense și violente.

— În vis, am pus puțin din Cabeswater înăuntru, zise Ronan, după care continuă. Dacă funcționează în vis, la fel ar trebui să fie și în viața reală.

— Și merge? Zi-mi pe scurt.

— Boule! Nu! Nu funcționează. Ba da, de fapt… la naiba!

Ronan începu să răscolească prin ladă, arătând diferite alte încercări eșuate, fiecare dintre ele fiind extrem de ciudată. O fundă strălucitoare, un smoc de iarbă care creștea pe o bucată de turbă, o creangă despicată. Pe unele i le dădu și lui Adam; toate păreau ciudate. Erau prea grele, de parcă gravitația le-ar fi prețuit mai mult decât era normal. Și miroseau cumva familiar – a Ronan, a Cabeswater.

Dacă se concentra mai mult sau, mai bine zis, dacă încerca să-și ia gândul intenționat de la asta, putea simți în fiecare dintre ele pulsul meridianului energetic.

— Am avut și o pungă de nisip, zise Ronan. Dar am vărsat-o.

Ore de visare. Condusese o oră în fiecare zi ca să-și parcheze mașina, să se ghemuiască în scaunul acela și să doarmă singur.

— Dar de ce aici? De ce vii atâta drum ca să faci asta?

Ronan îi răspunse pe un ton egal.

— Uneori visez viespi.

Adam își imagină imediat: Ronan trezindu-se la Monmouth Manufacturing, ținând în mâini un obiect adus din vis, viespile târându-se pe cearșafurile lui, Gansey neștiutor în cealaltă cameră… Nu, nu avea cum să-și piardă controlul viselor la Monmouth.

Solitar.

— Și nu ți-e teamă că vei fi rănit aici, de unul singur? întrebă Adam.

Ronan pufni. Lui? Să-i fie frică pentru propria-i viață? Era totuși ceva în felul în care îl privise. Își cercetă mâinile, după care recunoscu:

— I-am visat și o cutie cu Epipen. Visez mereu leacuri pentru înțepături. Am întotdeauna așa ceva la mine. Le pun și în Porc. Le-am răspândit peste tot prin Monmouth.

Adam se simți inundat de o speranță aproape feroce.

— Și funcționează?

— Nu știu. Nici n-am de unde să aflu până când nu se întâmplă. N-o să am a doua șansă.

Ronan luă două obiecte din cutie și apoi se ridică în picioare.

— Haide! E momentul pentru o excursie. Să mergem în laborator.

Pe o mână ținea o pătură de lână de un albastru-aprins, iar pe cealaltă purta o bucată de mușchi de pădure care atârna de o parte și de alta a antebrațului precum șervetul unui ospătar.

— Vrei să duc și eu ceva? întrebă Adam.

— La dracu'! Nu!

Celălalt se grăbi să-i deschidă ușa.

În încăperea principală a hambarului, Ronan își luă răgazul de a se plimba printre vaci, oprindu-se ca să se uite la fețele lor sau ridicându-și capul pentru a le vedea mai bine semnele distinctive. Într-un final, se opri lângă un animal de culoarea ciocolatei, cu o dungă neregulată albă care îi străbătea fața. Îi îmboldi trupul nemișcat cu vârful bocancului și explică:

— Funcționează mai bine atunci când sunt… nu știu… mai speciale. Dacă arată a ceva ce aș fi putut visa eu însumi.

Lui Adam i se părea o vacă oarecare.

— Și asta ce are mai special?

— Arată al naibii de prietenoasă.

Își așează cu grijă pătura albastră pe jos, după care îi spuse lui Adam:

— Simte-i pulsul. Nu te zgâi la ea. Pulsul. Pe față. Acolo. Acolo, Parrish! Dumnezeule! Acolo!

Adam își trecu degetele cu blândețe peste blănița de pe fața vacii până când simți într-adevăr un puls slab.

Ronan aduse bucata de mușchi în fața nărilor vacii.

— Și acum?

Adam nu era sigur ce ar fi trebuit să constate. Nu simțea nimic, nimic, nimic… dar ah! Uite! Pulsul vacii crescu puțin. Și-l imagină din nou pe Ronan singur, acolo printre animale, atât de dornic de a schimba ceva, încât observase o diferență atât de subtilă. Era o dovadă de devotament de care nu-l crezuse în stare de Ronan Lynch.

Singuratic.

— Asta e tot ce-ai obținut? întrebă el.

— Crezi că m-aș fi deranjat să-ți arăt doar asta? pufni Ronan. Mai e ceva. Vrei să te ușurezi mai întâi?

— Ha?

— Nu, serios!

— Sunt bine.

Ronan se întoarse la celălalt obiect pe care îl adusese. Nu era pătura albastră, așa cum se așteptase Adam, ci mai degrabă ceva ce fusese învelit în ea. Nu avea însă cum să fie mai mare decât o cutie de pantofi sau o carte. Nici nu părea foarte greu.

Și, dacă era să-și dea crezare ochilor, Adam trebuia să constate că lui Ronan Lynch îi era frică.

— OK, Parrish! zise Ronan, trăgând aer adânc în piept, după care desfăcu pătura.

Adam privi.

Apoi își smulse privirea. Pe urmă, se uită din nou.

Crezu că e o carte, dar își dădu seama că nu știe de ce crede asta; era o pasăre. Nu, o planetă. O oglindă, dar nu era nimic din toate astea. Era un cuvânt. Era un cuvânt pe care Ronan îl ținea în pumni și care își dorea să fie rostit, dar el nu voia s-o facă, dar cu toate astea…

Adam privi din nou în altă parte, fiindcă nu mai reuși să-și țină

ochii ațintiți spre lucrul acela. Simțea cum înnebunește în încercarea de a-l numi.

— Ce e asta? întrebă el.

Ronan aruncă o privire, dar cumva pieziș, cu bărbia ridicată. Arăta mai tânăr decât de obicei, trăsăturile chipului său fiind rotunjite de nesiguranță și de precauție. Uneori Gansey povestea despre Ronan, cel pe care îl cunoscuse înainte să moară Niall; acum, privind la acest băiat fragil, Adam se simți pentru prima dată în stare să le dea crezare.

— O bucată din Cabeswater, zise Ronan. O parte a unui vis. Asta am cerut. Iar aici... așa cred eu că ar trebui probabil să arate.

Adam simți imediat adevărul din cuvintele celuilalt. Obiectul acela îngrozitor, imposibil și minunat era felul în care arăta un vis atunci când nu pătrundea în mintea nimănui. Ce fel de persoană putea visa forma concretă a unui vis? Nu era de mirare că Ronan se plictisea la Aglionby.

Adam privi din nou, nu pentru multă vreme.

— Și funcționează?

Trăsăturile de pe fața lui Ronan se înăspriră. Ridică obiectul acela în dreptul ochilor vacii. Lumina sau ceva asemănător ei se reflecta pe bărbia și obrajii lui Ronan, făcându-i chipul frumos și hotărât, înspăimântător și străin. Apoi suflă. Răsuflarea lui trecu prin cuvânt, oglindă, versul nescris.

Adam auzi o șoaptă în ureche. Ceva se agita înăuntrul lui. Genele lui Ronan se agitară amenințător.

Ce facem?...

Vaca se mișcă.

Nu prea mult. Dar capul i se înclină; își mișcă o ureche, de parcă ar fi alungat în somn o muscă obraznică. Lângă șira spinării, un mușchi îi tremură ușor. Ochii larg deschiși ai lui Ronan aruncau văpăi. Suflă din nou, apoi încă o dată, iar vaca își mișcă din nou urechea. Își strânse buzele.

Dar nu se trezi și nici nu se ridică în picioare.

Ronan se dădu în spate, ascunzând visul de ochii înspăimântați ai lui Adam.

— Pierd totuși ceva din vedere, zise Ronan. Spune-mi, ce anume?

— Poate că nu poți trezi ceva visat de altcineva.

Ronan clătină din cap. Nu-i păsa dacă era imposibil. Avea

oricum de gând să o facă.

— Putere, încercă din nou Adam. E nevoie de multă putere. Atunci când repar meridianul energetic, în mare măsură nu fac decât să realizez legături, așa încât energia să poată curge cu mai multă eficiență. E posibil să găsești o cale de a abate o ramificație a meridianului până aici.

— M-am gândit la asta. Nu sunt interesat. Nu vreau să fac o colivie mai mare. Îmi doresc să deschid ușa.

Se priviră unul pe celălalt. Adam era senin, dar precaut, iar Ronan, întunecat și înflăcărat, expunându-și adevărata natură.

— De ce? îl întrebă Adam. Spune-mi motivul adevărat.

— Matthew… zise Ronan, după care se opri din nou.

Adam așteptă, iar celălalt continuă.

— Matthew e al meu, zise Ronan. E o creație a mea.

Adam nu înțelegea nimic.

— Eu l-am visat!

Ronan era furios. Toate emoțiile sale, cu excepția fericirii, se contopiseră în furie.

— Asta înseamnă că atunci când… Dacă mi se întâmplă ceva, el va deveni exact ca ei. Ca mama.

În mintea lui Adam, toate amintirile pe care le avea despre Ronan și fratele său mai mic se așezară într-o logică nouă. Devotamentul neobosit al lui Ronan, asemănarea lui Matthew cu Aurora, care era la rândul ei o creatură din vis. Poziția eternă de *outsider* a lui Declan, care nu era nici vis, nici visător.

Doar jumătate din familia lui Ronan era adevărată.

— Declan mi-a zis, mărturisi Ronan. Cu câteva duminici în urmă.

Fratele mai mare plecase la facultate în Washington D.C., dar mai parcurgea din când în când drumul de patru ore ca să meargă la biserică împreună cu frații săi, un gest atât de extravagant, încât până și Ronan recunoscuse că trăda bunătate.

— Și tu n-ai știut?

— Aveam trei ani. Cum era să știu?

Ronan își întoarse capul, iar genele îi căzură grele peste ochi, făcându-l să pară că e împovărat de faptul că se născuse și nu fusese și el creat.

Solitar.

Adam oftă și se așeză lângă vacă, sprijinindu-se de corpul ei

cald, lăsând respirația ușoară a animalului să-l legene încet. După câteva momente, Ronan se așează lângă el. Rămaseră împreună privind animalele adormite. Adam îl simți pe Ronan cum îl cercetează. Umerii le erau aproape. Deasupra capetelor lor, ploaia începu să lovească în acoperiș cu furie. O altă furtună bruscă. Posibil să fi fost vina lor. Dar poate că nu.

— Greenmantle, zise Ronan brusc. Plasa lui de păianjen. Vreau să i-o înfășor în jurul gâtului.

— Domnul Gray are dreptate, totuși. Nu-l poți omorî.

— Nici nu-mi doresc asta. Vreau să-i fac toate lucrurile cu care îl amenință pe domnul Gray. Să-i arăt cum îi pot transforma viața într-un coșmar. Dacă pot visa *asta* – zise Ronan arătând cu bărbia către pătura în care își ținea porțiunea de vis –, cu siguranță pot crea ceva cu care să-l șantajez.

Adam se gândi la asta. Cât de dificil putea fi să înscenezi ceva din moment ce poți crea orice fel de probă îți dorești? Era oare posibil să procedeze într-un fel pe care Greenmantle să nu-l poată contracara așa încât să renunțe să-i mai urmărească apoi?

— Ești mai deștept decât mine, zise Ronan. Imaginează ceva!

Adam pufni neîncrezător.

— Păi, tocmai m-ai pus să-l cercetez pe Greenmantle în timpul meu liber.

— Da, iar acum ți-am explicat și de ce.

— Dar de ce eu?

Ronan izbucni brusc în râs.

Sunetul acela, contorsionat, dar voios și teribil, precum visul din mâna sa, ar fi trebuit să fie de ajuns să trezească vacile acelea.

— Am auzit că atunci când îți dorești magie, zise el, te adresezi unui magician.

21

În seara aceea, Blue sună mai târziu, mult după ce Malory se întorsese cu SUV-ul, mult după ce Ronan se întorsese cu BMW-ul. Nimeni altcineva nu mai era treaz.

— Gansey? întrebă Blue.

Băiatul aștepta cu nerăbdare.

— Spune-mi o poveste, îi ceru ea. Despre meridianul energetic.

Porni imediat spre bucătăria/ baie/ spălătorie, mișcându-se pe cât de silențios putea și gândindu-se la ce i-ar fi putut spune. În timp ce se așeza pe podeaua rece, începu:

— Când am fost în Polonia, am întâlnit un tip care cutreierase toată Europa cântând. Mi-a zis că putea întotdeauna „să-și găsească drumul“ atâta vreme cât cânta.

De la celălalt capăt al liniei, Blue vorbi și ea cu o voce stinsă.

— Presupun că vorbești despre un drum al morților, nu despre vreo autostradă.

— Autostradă mistică, zise Gansey, trecându-și mâna prin păr și amintindu-și. Am mers cu el vreo treizeci și cinci de kilometri. Eu aveam GPS. El, numai cântecul. Și avea dreptate. L-am întors de un milion de ori și l-am lăsat în urmă de alte două milioane, dar întotdeauna era în stare să găsească meridianul. Era ca și cum ar fi fost magnetizat. Atâta vreme cât cânta.

— Era mereu același cântec? Cumva melodia aia pe care o cântă Ronan?

— O, Doamne!

Simțea prin tălpile goale răceala gresiei. Dintr-un motiv ciudat, sentimentul era senzual și deconcertant ca amintirea pielii lui Blue. Gansey închise ochii.

— Erau vremuri mai simple, înainte să apară pe lume abominația aceea muzicală. Nu-mi vine-a crede cât de obsedați sunt Ronan și Noah de cântecul acela. Lynch vrea chiar să-și cumpere un tricou cu formația. Ți-l poți imagina?

— Ce s-a întâmplat cu polonezul? chicoti Blue.

— Presupun că parcurge acum Rusia cântând. Mergea de la stânga la dreapta. De la vest la est, vreau să zic.

— Și cum a fost în Polonia?

— Mai drăguț decât ai crede. Foarte frumos.

— Mi-ar plăcea și mie să merg acolo într-o zi, spuse ea după o

pauză.

Băiatul își cântări câteva clipe vorbele înainte să-i răspundă cu voce tare.

— Eu știu cum se ajunge acolo, dacă ai nevoie de companie.

Blue rămase tăcută o vreme și apoi reluă pe un ton diferit.

— Am de gând să cânt până adorm. Ne vedem mâine. Dacă ai nevoie de companie.

Telefonul rămase tăcut. Nu era niciodată de ajuns, dar căpătase ceva. Gansey deschise ochii.

Noah stătea sprijinit de clanța ușii de la bucătărie/baie/spălătorie. Gândindu-se mai bine, Gansey își dădu seama că era posibil ca el să fi stat acolo de o bună bucată de vreme.

Momentul în sine nu avea nimic rușinos, cu toate astea Gansey simțea că arde pe dinăuntru de vinovăție, dorință și încordare, simțind nevoia să dezvăluie și altora sentimentele acelea. Era interiorul ființei sale, singurul aspect pe care Noah îl sesiza și îl aprecia. Avea pe chip o expresie atotștiutoare.

— Să nu le spui celorlalți, zise Gansey.

— Sunt mort, răspunse Noah. Nu prost.

22

— Sunt foarte supărată pe tine, zise Piper de undeva de foarte aproape.

Greenmantle stătea pe capota mașinii, cu brațele încrucișate pe piept și genunchii strânși, gândindu-se la pozițiile de înhumare în Evul Mediu timpuriu.

— Știu, răspunse el, deschizând ochii și privind cerul incredibil de albastru. Și acum?

— Sângele i-a atras pe oamenii care au venit astăzi aici, iar tu nu ai fost de față. Și ți-am spus să nu mă lași singură.

— Eram aici.

Își petrecuse prima oră după ce venise acasă culcat pe burtă. Doar câteva procente din cadavrele medievale fuseseră îngropate așa; istoricii credeau că acestea erau mormintele sinucigașilor sau ale vrăjitoarelor. Deși, de fapt, savanții de acest fel erau doar ghicitori, el fiind cel mai important dintre ei.

— Nu mi-ai răspuns când te-am strigat.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că eram aici.

— Și trebuia să vin să te caut pe mașină? Chiar așa, ce cauți aici?

— Am un blocaj de creativitate, zise Greenmantle.

— Cum așa?

Bărbatul se rostogoli pe o parte pentru a o privi. Femeia stătea lângă mașină, purtând o rochie care părea că are nevoie de mai multe acțiuni complicate pentru a fi dezbrăcată. Ținea în mâini un animal mic, cu o zgardă incrustată cu pietre prețioase. Nu avea blană deloc, cu excepția unui moț lung și mătăsos care-i creștea pe cap și avea aceeași nuanță de blond pe care o purta și Piper.

— Ce e aia? întrebă Greenmantle, suspectând că ființa aceea era întruparea fizică a indispoziției sale.

— Otho.

Bărbatul se ridică în capul oaselor, făcând mașina închiriată să ofteze zgomotos.

— E o pisică? O rozătoare? E o specie de pradă?

— Otho e un chinezesc cu creastă.

— Chinezesc cu creastă ce…?

— Nu fi mârlan!

Datorită faptului că Greenmantle avusese întotdeauna oameni

care să gâfâie alergând în urma sa cu o fidelitate neîndoielnică, nu simțise niciodată nevoia să-și ia un câine, dar când fusese mai tânăr își imaginase de câteva ori că își cumpără un companion canin cu o coadă subțire și picioare lungi. Genul acela care aducea rațele vânate, indiferent cum se numea rasa. Otho arăta de parcă rațele l-ar fi putut aduce pe el.

— O să mai crească? Măcar părul! De unde l-ai căpătat?

— L-am comandat.

— De pe *internet*?

Piper își dădu ochii peste cap în fața unei asemenea doze de ignoranță.

— Cum se face deci că ai un blocaj?

— Trebuie să o găsesc pe prietena medium a domnului Gray, dar se pare că nimeni nu știe unde se află. A dispărut exact în momentul în care el m-a înșelat.

Greenmantle se lăsă să alunece ușor de pe mașină. Era încă amorțit după îngropăciunea sa aeriană.

— Cum pot să distrug ceva care a dispărut deja? Au reclamat și la poliție dispariția. Am furat dosarul și am aflat că, după câte se pare, a spus familiei că se duce „sub pământ“.

Nu furase dosarul. Plătise pe cineva să facă asta. Povestea suna însă mai bine cu el în rolul de erou.

— Sub pământ? Medium? Asta mă interesează și pe mine.

— De ce?

— În timp ce tu stăteai ca o clătită pe mașină, eu am făcut ceva important, zise ea. Urmează-mă!

Femeia îl conduse prin garaj și apoi printr-o ușă despre care el nu știa că există, urcând apoi în casă. Scările duceau într-un hol aflat în fața dormitorului.

— N-ai citit niciunul dintre rapoartele domnului Gray? întrebă ea.

Bărbatul o privi în tăcere, încercând să-i indice că nu înțelesese întrebarea. Femeia începu să-i vorbească rar, de parcă ar fi fost idiot.

— Când s-a tot învârtit pe-aici, căutând pentru tine tâmpenia aia. Ai citit ce ți-a scris? Despre căutări?

— A, alea… Bineînțeles că nu.

— Și atunci, de ce i-ai cerut să ți le trimită? Au fost un milion.

— Mi-am dorit să se simtă ocupat și supravegheat. Hârțogăria e cel mai bun mijloc prin care să faci pe cineva să se simtă

oprimat. Dar de ce întrebi?

Piper deschise ușa unei debarale, dincolo de care văzu o mulțime de colete etichetate de firmele de curierat cu numele ei. Probabil, Otho ajunsese și el în felul acela.

— Le-am citit în baie. Apoi, am parcurs celelalte rapoarte, ale golanilor semianalfabeți pe care i-ai angajat. După aceea, am trecut în revistă știrile.

Greenmantle nu avea nimic împotriva ideii ca ea să citească scrisorile de la Omul Cenușiu în timp ce era goală. Deschise o cutie și privi înăuntru.

— Ce sunt astea?

— Genunchiere, zise ea potrivindu-și-le repede, grozav de încântată de ea însăși.

— Omul acela oribil ți-a scris despre niște meridiane mistice care interferau cu căutările sale din cauza forței lor. M-am gândit că e bine că sunt puternice, după care mi-am dat seama că vreau să știu ce e cu acest fenomen, fiindcă oricum îmi ies din minți de plictiseală. Și cât de greu pot fi de găsit? Așa că am comandat chestiile astea.

— Genunchiere?

— Nu-mi doresc să-mi fisurez vreo rotulă în timp ce hoinăresc pe sub pământ. Nu ți se pare, Colin, că nebuna aceea de ghicitoare, prietena Omului Cenușiu, ar putea fi în același loc cu liniile astea energetice? Ai noroc că ți-am cumpărat și ție genunchiere.

Bărbatul era mai mult decât impresionat de ingeniozitatea ei. N-ar fi trebuit să fie, fiindcă o cunoștea foarte bine. Problema era că de obicei nu-și punea la lucru talentele, iar când o făcea, el era doar în rare cazuri beneficiarul eforturilor ei. Pur și simplu, nu era convins că Piper îl place cu adevărat.

Fiindcă era atât de încântată de ea însăși, bărbatul preferă să treacă sub tăcere faptul că probabil va plăti pe cineva care să coboare sub pământ în căutarea prietenei Omului Cenușiu. Iar rochia se dovedi că avea un fermoar ascuns care o făcea să fie foarte ușor de dezbrăcat. Piper nu-și dădu jos genunchierele.

După aceea, Greenmantle realiză că uitase de câine și asta îl făcu să se simtă ușor dezgustat.

— Să înțeleg că vrei să fii speolog? întrebă el.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— O femeie a peșterilor. În sensul cel mai elementar al

cuvintelor, vrei să devii o femeie a peșterilor.

— Cum spui tu. Iar tu o să vii cu mine.

23

Blue era mai degrabă un șofer oripilat, decât unul îngrozitor. Din cauza faptului că, așa cum spusese Jesse Dittley, nu-și mâncase legumele în copilărie, trebuia să-și regleze scaunul în cea mai apropiată poziție de pedale. Se încleșta de volan cu grația unui urs care face un număr la circ. Toate amănuntele bordului se răsteau la ea, cerându-i atenție. Luminile? Viteza! Ventilație spre față? Sau spre picioare? Benzină, ulei, turație. Simbolul ăla ciudat în formă de șuncă.

Conducea foarte încet. Cea mai proastă parte a acestei terori era însă faptul că o făcea foarte nervoasă. Procesul șofatului nu avea nimic confuz sau ilogic. Luase examenul teoretic cu maximum de puncte. Știa ce înseamnă fiecare simbol de pe bord, cu excepția șuncii aceleia. Semnele rutiere n-o puseseră niciodată în dificultate; erau alcătuite foarte logic. Nu renunța niciodată. E drept că îi lua patruzeci de minute, dar putea face o parcare laterală oriunde pe strada ei.

Nu era însă în stare să uite niciodată că era un pilot minuscul care conducea o armă de câteva mii de kilograme.

— Asta fiindcă nu ai exersat îndeajuns, zise Noah cu generozitate, deși se agățase de mânerul portierei într-un fel care părea inutil de vreme ce el era deja mort.

Bineînțeles că nu avea exercițiu. La Fox Way 300 exista o singură mașină, care se afla deci la mare prețuire. Blue putea merge pe bicicletă la școală, la lucru și la Monmouth Manufacturing, așa încât mașina rămânea celor care lucrau mai departe sau făceau și comisioane. Dată fiind frecvența cu care reușea să capete mașina, Blue estima că se va simți confortabil în spatele volanului în jurul vârstei de patruzeci de ani.

În după-amiaza aceea însă, reușise să obțină mașina pentru ea preț de câteva ore. Noah era singurul care o însoțea în excursia aceea: Gansey avea o activitate la școală, Adam muncea sau se odihnea după lucru, iar Ronan dispăruse undeva, ca de obicei.

Se îndreptau spre Jesse Dittley.

— Mergem atât de încet, zise Noah întinzându-și capul ca să se uite la inevitabilul șir de mașini din urma lor. Cred că tocmai ne-a depășit o tricicletă.

— Ce nepoliticos!

După un drum extrem de poticnit, Blue reuși să parcheze în fața casei lui Jesse Dittley. Ferma părea ceva mai puțin mistică în lumina puternică a soarelui, mai puțin blestemată și tenebroasă, dar mai plină de buruieni și mai ruginită. Trase frâna de mână („dar nu suntem pe un deal!“ protestase Noah), ieși din mașină și se îndreptă spre verandă. Ciocăni la ușă. Trebui să insiste de câteva ori, până când i se deschise. Rămase din nou uimită de înălțimea bărbatului. Purta un alt maiou alb sau poate că era același. Diferența de statură dintre ei o împiedica să-i vadă bine expresia de pe chip.

— AH, TU!

— Da, făcu Blue. Uite ce-ți propun: tu ne lași să-ți explorăm peștera, iar eu îți curăț curtea. Am recomandări excelente.

Omul se aplecă, iar ea îi băgă sub nas un teanc de cărți de vizită pe care le făcuse și le tăiase ea însăși pentru a le convinge pe bătrânele din cartierul ei să o plătească fiindcă le îngrijea plantele. În timp ce el o citea, fata îi studie fața și corpul, căutând semnele unei boli ascunse, ale vreunei afecțiuni care l-ar fi putut doborî. Altceva în afara unei peșteri blestemate. Nu văzu însă nimic decât înălțime și iar înălțime.

— ĂSTA E FELUL TĂU DE A-MI SPUNE CĂ NU-ȚI PLACE CUM MI-AM ARANJAT CURTEA? întrebă bărbatul într-un final.

— Orice grădină are nevoie de niște flori, răspunse Blue.

— AL NAIBII DE DIRECTĂ!

Bărbatul îi trânti ușa în nas. Noah, care stătuse neobservat în spatele ei, o întrebă:

— Asta te așteptai să se întâmple?

Evident că nu era cazul, dar, înainte ca ea să se gândească la un alt plan, bărbatul redeschise ușa, doar că de data aceasta purta niște cizme de cauciuc pictate în culori de camuflaj. Păși pe verandă.

— ȘI CÂT ÎȚI VA LUA?

— Astăzi.

— ASTĂZI?

— Sunt superrapidă.

Bărbatul coborî pe scări și își privi curtea. Era greu de zis dacă se întreba cum poate Blue termina totul într-o singură după-amiază sau contempla dezordinea aceea pentru ultima dată.

— POȚI SĂ PUI LUCRURILE ÎN CAMIONETA ACEEA DE ACOLO.

Blue îi urmări privirea și văzu o mașină maro, ruginită, pe care

o crezuse doar o epavă.

— Minunat! zise ea încrezătoare și gândindu-se că ar fi avut mai mult timp, dacă n-ar fi trebuit să conducă mașina la rampa de gunoi de patru ori. Ne-am înțeles deci?

— DACĂ TERMINI ASTĂZI.

Fata confirmă ridicând degetul mare.

— Bine, deci. Am să mă apuc de treabă, nu vreau să pierd timpul.

Jesse păru că se uită la Noah, dar apoi ochii îi alunecară înapoi la Blue. Deschise gura și o clipă fata avu impresia că-l zărise pe Noah și că vrea să spună ceva despre el, dar bărbatul avea altceva în minte.

— AM SĂ-ți LAS APĂ ÎNTR-O GĂLEATĂ PE VERANDĂ. AI GRIJĂ SĂ NU O BEA CÂINII.

Nu se vedea niciun câine pe nicăieri, dar era posibil ca ei să se fi ascuns în spatele vreuneia dintre nenumăratele canapele abandonate în curte. În orice caz, se simți înduioșată de grija lui.

— Mulțumesc, zise ea. E frumos din partea ta.

Recunoștința aceea păru să-i dea lui Jesse încrederea de care avea nevoie pentru a spune la ce se gândise mai înainte. Scărpinându-se pe piept, miji ochii la tricoul deșirat și la blugii albiți, băgați în cizmele militare.

— EȘTI TARE MĂRUNȚICĂ. EȘTI SIGURĂ CĂ POȚI SĂ FACI ASTA?

— E o problemă de perspectivă. Tu ți-ai mâncat legumele în copilărie. Sunt mai mare decât par. Ai cumva o drujbă?

— AI DE GÂND SĂ TAI VREUN COPAC? întrebă el clipind des.

— Nu. Canapele.

În timp ce bărbatul plecă în casă pentru a căuta un motoferăstrău, Blue își puse mănușile și trecu la treabă. Se apucă întâi de lucrurile simple, ridicând bucăți de metal de dimensiunile unui cățel și găleți sparte din plastic prin care creșteau buruieni. Pe urmă, târî câteva scânduri vechi, din care ieșeau cuie ruginite, și chiuvete sparte care păstrau un strat subțire de apă de ploaie. Când Jesse Dittley îi dădu drujba, își scoase niște ochelari de soare roz, mult prea mari, ca să-și protejeze ochii, și începu să taie obiectele mai mari pentru a le face mai ușor de manevrat.

— AI GRIJĂ LA ȘERPI! o preveni Jesse Dittley de pe verandă, iar ea se opri ca să-și tragă răsuflarea.

Blue nu înțelese ce voia să spună până când bărbatul nu făcu un gest sugestiv și apoi arătă spre bălăriile din curte.

— Eu mă înțeleg cu șerpii! zise Blue.

Cele mai multe animale nu erau periculoase, dacă știai să nu le încalci spațiul de siguranță. Își trecu dosul palmei peste fruntea asudată și acceptă paharul cu apă pe care i-l oferi Jesse.

— Nu trebuie să ai grijă de mine. Mă descurc cu chestiile astea.

— EȘTI O FIINȚĂ MINUSCULĂ, NEOBOSITĂ, spuse Jesse Dittley într-un final. CA O FURNICĂ.

Fata își dădu capul pe spate pentru a-l vedea mai bine.

— Ce vrei să spui?

— FURNICILE PE CARE LE-AM VĂZUT LA TELEVIZOR, ÎN AMERICA DE SUD SAU AFRICA SAU INDIA. CARĂ DE ZECE ORI PROPRIA GREUTATE.

Blue era măgulită, dar zise cu simplitate:

— Și toate furnicile pot să facă asta? Mă refer la cele normale.

— ASTEA FĂCEAU MAI BINE DECÂT CELE NORMALE. DAR NU-MI MAI AMINTESC CUM ANUME. NU POT SĂ-ȚI SPUN.

— Încerci să-mi zici că sunt o furnică mai specială? Din soiul cel bun?

Jesse pufni:

— BEA-ȚI APA!

Bărbatul se retrase în casă. Rânjind, Blue trecu din nou la treabă. Noah pierdea vremea pe lângă portbagajul mașinii; fata pusese acolo câteva pungi cu mraniță și ceva răsaduri de flori, iar pe altele le așezase pe bancheta din spate. Fantoma trase o pungă de compost, dar aceasta se rupse aruncând pământ și rumeguș pe o alee pietruită.

— Hopa!

— Noah! zise Blue.

— Știu, zise el începând să adune pământul, în timp ce ea continua să strângă gunoaiele.

Era o muncă grea, dar plină de satisfacții; semăna cu aspiratul covoarelor. Era bine că putea vedea imediat efectul muncii. Blue se pricepea la activități solicitante, ignorând durerile musculare.

În timp ce soarele cobora la orizont, curtea se întuneca, iar copacii păreau mai aproape. Se simțea *observată* în prezența lor. Știa că asta se întâmpla mai ales din cauza pădurii

Cabeswater. N-avea cum să uite felul în care sunau vorbele unui copac sau ziua aceea în care descoperise că este înconjurată complet de creaturi străine, inteligente. Aceștia erau însă, probabil, niște copaci obișnuiți. Doar că nu mai era sigură că există așa ceva. Poate că în Cabeswater puteau fi auziți datorită meridianului energetic. Poate că aici copacilor li se furase glasul.

Dar eu sunt un amplificator, gândi ea. Își aminti cum îi tăiase alimentarea lui Noah și se întrebă dacă putea inversa procesul.

— Pare obositor, zise Noah.

Nu se înșela. Blue se simțise epuizată după veghea de la biserică din luna mai, când zeci de spirite se alimentaseră de la ea. Trebuia să aibă o măsură.

Îi vorbeau deci copacii? Sau era doar vântul? Blue se opri din îndesatul mraniței și se ridică în picioare. Se înălță pe vârfuri ca să vadă mai bine copacii ce înconjurau proprietatea lui Jesse Dittley: stejari, arborii Iudei, corni, aluni.

— Îmi vorbiți? șopti ea.

Nu simți nici mai mult și nici mai puțin decât ce simțise și înainte: un foșnet al frunzelor, o mișcare la picioarele ei. De parcă iarba s-ar fi agitat. Era greu de zis exact de unde venea.

I se păru că aude ceva, un zvon stins, subțire…

Tua tir e elintes tir e elintes

…dar poate că era doar vântul care se strecura șuierând printre ramuri.

Încercă să asculte din nou ca să fie sigură.

Soarele avea să apună curând, iar Blue nu era încântată de perspectiva de a conduce încet, pe întuneric. Cel puțin, acum făceau partea cu adevărat plăcută – plantau florile, dădeau o ultimă tușă. Noah avea îndeajuns de multă putere ca să o ajute cu asta și îngenunchease în fața ei într-o poziție prietenoasă, săpând gropi în pământ pentru rădăcinile florilor.

La un moment dat, fata îl privi în lumina difuză și-l văzu punând o plantă într-o groapă, după care o acoperi cu totul cu pământ, inclusiv florile.

— Noah! exclamă ea.

El o privi, dar pe față avea întipărită o expresie absentă. Mâna dreaptă aruncă un alt strat de pământ peste petale. Era un gest automat, de parcă brațul i-ar fi fost deconectat de restul ființei.

— Nu așa! zise Blue fără să fie prea sigură ce spune și încercând să sune calmă, și nu oripilată. Noah, fii atent la ce

faci!

Ochii lui erau infinit de negri, fixați asupra chipului ei, ceea ce făcu să i se zburlească părul de pe ceafă. Mâna i se mișcă din nou, aruncând și mai mult pământ peste flori.

Pe urmă, îl văzu mai aproape, deși el nu păruse să se miște. Ochii săi negri erau fixați în ochii ei, iar capul i se întoarse într-un mod ciudat. Avea ceva ce nu părea să fie al lui. Copacii începură să tremure deasupra lor.

Soarele dispăruse aproape în totalitate. Cel mai vizibil lucru era paloarea cadaverică a pielii sale, gaura din fața lui, acolo unde fusese lovit.

— Blue, zise el.

Fata se simți eliberată. Dar apoi, el adăugă:

— Lily.

— Noah…

— Lily. Blue.

Fata se ridică foarte încet. Dar nu se îndepărtă de el. Fiindcă și el se ridicase în picioare în același moment, o mișcare în oglindă care îi permisese să-și țină ochii fixați în ai ei. Își simțea pielea ca de gheață. *Protejează-te!* își spuse Blue. Ceea ce făcu imediat, imaginându-și o bulă în jurul ei, un zid impenetrabil…

Era însă ca și cum el ar fi fost deja cu ea în interior, mai aproape decât înainte. Nas în nas.

Răutatea pură ar fi fost mai ușor de stăpânit decât ochii lui pustii, oglinzi întunecate în care se reflecta doar ea.

Becul de pe verandă se aprinse deodată, inundând totul în jur cu o lumină care trecu prin corpul lui Noah. Era acum o umbră, o siluetă contorsionată.

Se deschise ușa de la intrare, iar Jesse Dittley porni în jos pe scări, îndreptându-se către ei. Ținea o mână departe de corp – Blue crezu că vrea să o lovească pe ea sau pe Noah –, dar imediat el așeză ceva plat între fața ei și cea a fantomei.

O oglindă.

Fata văzu partea vopsită; Noah privea în cea care reflectă. Ochii i se întunecară și deveniră mai puțin clari. Își acoperi fața cu mâinile.

— Nu! strigă el, de parcă ar fi fost înjunghiat. Nu!

Se îndepărtă de Jesse, de Blue și de oglindă, mâinile acoperindu-i în continuare ochii. Scoase un vaiet îngrozitor, mai înfricoșător acum, fiindcă vocea lui Noah părea să revină la

normal.

Mergând cu spatele, se împiedică de un ghiveci gol, căzu la pământ și rămase acolo, cu umerii tremurând și cu palmele pe față.

— *Nu!*

Nu-și luase degetele de pe ochi, iar Blue, spre rușinea ei, își dădu seama că se bucura că nu făcuse asta. Tremura, la rândul ei. Privi în sus (mai sus, mai sus) la Jesse Dittley, care stătea lângă ea cu oglinda care părea o mică jucărie în mâinile sale imense.

— NU ȚI-AM SPUS CĂ E UN BLESTEM? întrebă el.

24

Jesse încălzi două castroane cu Spaghettios în bucătăria sa mică, în timp ce Blue stătea pe un scaun care ar fi putut fi la fel de bine și un taburet. Bărbatul părea și mai mare în camera aceea mică; tot mobilierul părea pentru păpuși, în comparație cu el. În spatele lui, prin fereastra de deasupra chiuvetei se vedea un întuneric primejdios. Blue era fericită că ajunsese în oaza aceea de lumină galbenă. Nu era pregătită să conducă până acasă, mai ales că acum trebuia să facă asta singură. Noah dispăruse, iar ea nu era prea sigură că e pregătită să dea din nou ochii cu el.

Cuptorul cu microunde scoase un sunet ascuțit. Jesse îi explică în timp ce-i punea castronul în față că nu peștera era blestemată, ci ceva din interiorul ei.

— Ceva ce îi ucide pe Dittley și i-a făcut un lucru teribil prietenului meu.

— PRIETENULUI TĂU MORT, observă Jesse, care se așezase în fața ei la masa micuță.

Oglinda rămăsese între cei doi, cu fața în jos.

— Nu e vina lui. De ce nu mi-ai spus că-l poți vedea?

— N-AM SPUS NICI CĂ TE POT VEDEA PE TINE.

— Dar eu nu sunt moartă, protestă Blue.

— DAR EȘTI FOARTE SCUNDĂ.

Fata se prefăcu că nu auzise. Luă câteva spaghete din castron. N-aveau cine știe ce gust, dar trebuia să mănânce din politețe.

— Și ce anume din peșteră atrage blestemele?

— ADORMIȚII, răspunse el.

Cuvântul acela îi stârni interesul lui Blue.

— SUB MUNȚII ĂȘTIA, SUNT NIȘTE ADORMIȚI. UNII DINTRE EI AR TREBUI SĂ RĂMÂNĂ AȘA.

— Serios?

Bărbatul aprobă mut din cap.

— Și de ce ar trebui să rămână așa?

Dittley își termină spaghetele.

— Să nu-mi spui că o să înțeleg când voi fi mai mare. Sunt deja mare.

— N-AI VĂZUT CE-A PĂȚIT PRIETENUL TĂU?

Văzuse. Chiar că văzuse.

Cu un oftat, bărbatul scoase un registru mare cu fotografii – albumul familiei Dittley. Era genul de experiență despre care Blue crezuse întotdeauna că va fi încântătoare și interesantă, plină de profunzime și de mister.

Se dovedi că nu era chiar așa. Ba chiar era plictisitor. Printre poveștile despre zilele de naștere care, așa cum era de așteptat, se petrecuseră în excursii la pescuit, auzi însă și o altfel de istorisire: o familie care trăia la gura unei peșteri, unde ceva avea somnul atât de tulburat, încât privea prin oglinzi, prin ochii oamenilor și șoptea prin difuzoare, făcându-i uneori pe copii să cojească tapetul de pe pereți de frică sau pe femei să-și smulgă șuvițe întregi de păr. Acest adormit neliniștit devenise din ce în ce mai zgomotos de-a lungul timpului până când, într-un final, un Dittley intrase în peșteră și se sacrificase întunericului. Mai târziu, familia îi recuperase osemintele și se bucurase de câteva decenii de liniște.

Îi arătă pe urmă alte câteva fotografii în care familia Dittley construia un garaj.

— Și acum urmezi tu? întrebă Blue. Cine îți va urma?

— FIUL MEU, BĂNUIESC.

Blue nu-i răspunse, fiindcă nu se vedea niciun semn că în casa aceea ar mai fi locuit cineva, dar bărbatul intui și se grăbi să o lămurească.

— NEVASTA ȘI COPIII AU PLECAT ACUM CINCI ANI, DAR CRED CĂ SE VOR ÎNTOARCE DUPĂ CE BLESTEMUL VA FI POTOLIT.

Blue era atât de agitată de povestea aceea încât mâncă toate spaghetele fără să se gândească prea mult la asta.

— N-am mai întâlnit pe altcineva care să fi fost blestemat.

— DAR TU CE AI?

— Dacă-mi voi săruta adevărata dragoste, băiatul va muri.

Jesse dădu din cap de parcă ar fi vrut să spună: *mda, și asta e nasol.*

— Bine, dar de ce nu pleci pur și simplu? Vinde casa și lasă pe altcineva să se confrunte cu cojitul tapetului și toate astea.

Bărbatul se încruntă devenind fioros.

— ASTA E CASA MEA!

— Da, dar ți-ai putea găsi un cămin și în partea cealaltă a orașului, insistă Blue. Ai putea astfel să vii din când în când pe-aici și să zici: *salutare, casă cu pereți care sângerează, ne vedem mai încolo!* Ai rezolva problema.

Bărbatul îi luă castronul și-l aruncă în chiuvetă. Nu părea ofensat, dar era limpede că nu era de acord cu ea și că nu avea de gând să continue în direcția aceea.

— De asemenea, când…

Blue se trezi întreruptă de o serie de pocnete furioase. Păreau că vin de peste tot. Blestemul? Noah? Arătă spre oglindă cu o față întrebătoare. Jesse clătină din cap și zise:

— UȘA DE LA INTRARE.

Își șterse mâinile cu o cârpă de vase care părea că ar fi trebuit ștearsă la rândul ei, după care merse spre intrare. Blue auzi ușa deschizându-se și apoi un murmur inegal de voci.

La intrarea în bucătărie, apărură două persoane, Jesse venind în urma lor. În mod straniu, erau Gansey și Calla. Era ciudat să și-i imagineze pe cei doi mergând oriunde împreună și chiar mai dificil să priceapă cum ajunseseră cei doi în bucătăria lui Dittley. La rândul lor, ei erau concentrați asupra lui Blue.

— VEDEȚI? zise Jesse arătând demonstrativ spre Blue.

Izbucnind de-a dreptul, Calla întinse mâna spre Blue, cu palma în sus. Părea că toată ființa ei împroașcă acid în jur.

— Cheile. Chiar acum. N-ai să mai conduci mașina aceea până când nu vei avea optzeci de ani și părul alb. Chiar acum! Dă-mi-le!

— Ce? Poftim? se zgâi Blue la ea.

— Crezi că poți să pleci pur și simplu fără să dai vreun telefon?

— Mi-ai spus că nu mai are nimeni nevoie de mașină astăzi.

— Iar tu ai înțeles că asta înseamnă că nu ești obligată să suni?

Blue era pe cale să-i răspundă că este o ființă responsabilă și că ei n-aveau niciun motiv să-și facă griji cu privire la locul în care se afla ea, dar ochii îi căzură pe chipul lui Gansey, care stătea lângă Calla. Degetele îi atingeau ușor tâmpla și pometele obrazului, iar în ochi îi strălucea ceva, o lumină pe care Blue n-ar fi putut să o interpreteze cu câteva luni în urmă, dar acum, că îl știa mai bine, își dădea seama că era ușurare, relaxarea unei temeri încordate. Băiatul părea cu adevărat bolnav. Îi îngrijorase foarte tare pe amândoi.

— … șase oameni care te caută peste tot și care începuseră să creadă că ai murit pur și simplu într-un șanț, pe undeva, zise Calla.

— Stai, ce? Voi mă *căutați*?

— Este 10 seara! Ai plecat în urmă cu șase ore și doar nu te-ai dus la lucru, nu-i așa? Habar n-aveam unde ești. Am fost foarte aproape să sun din nou la poliție.

Rostise *din nou* cu subînțeles. Blue nu-i privi pe Gansey sau pe Jesse.

— Mă duc să-l sun pe Ronan, zise Gansey încetișor și să-i spun că se poate întoarce la Monmouth.

Până și *Ronan* o căuta? Dacă s-ar fi aflat cu adevărat în pericol, lucrul ăsta ar fi fost de-a dreptul înduioșător.

— Eu…

Blue realiză că nu avea argumente înainte să-și termine propoziția: ei aveau dreptate, iar ea nu, așa încât zise pe un ton stins:

— Nu m-am gândit că va observa cineva.

— Mașina! zise Calla. Cheile!

Blue i le dădu cu un aer jenat.

— Și nu mai vreau să merg vreodată în mașina îngrozitoare a acestui băiat, zise Calla. Poți să te întorci cu el, fiindcă sunt prea nervoasă ca să te pot privi în față. Îți voi spune lucruri pe care le voi regreta.

Dădu să iasă din bucătărie, dar apoi se opri lângă Jesse, strâmbând din nas. Brațele li se atinseseră, iar ea reușise probabil să-și formeze o impresie psihometrică.

— O, deci *tu* ai fost! zise ea.

Bărbatul își plecă privirea și se uită la ea fără răutate. Ea plecă tropăind, fără să-i dea vreo altă explicație.

— Ăăă… zise Blue ridicându-se în picioare. Îmi pare rău pentru asta.

— FII LINIȘTITĂ!

— Mulțumesc pentru spaghete. Deci, în privința peșterii…

— MAI VREI SĂ MERGI ÎNĂUNTRU DUPĂ TOT CE ȚI-AM ZIS?

— Mi-ai spus că-i omoară doar pe cei din familia Dittley.

— *BLESTEMUL* ÎL UCIDE DOAR PE DITTLEY. PEȘTERA AR PUTEA SĂ-I OMOARE ȘI PE ALȚII.

— Eu sunt dispusă să risc, dacă ne lași să intrăm.

— PROMISIUNEA E PROMISIUNE, PRESUPUN, zise Jesse, scărpinându-se din nou pe piept.

Își strânseră mâinile, cea a fetei dispărând practic în pumnul bărbatului.

— AI FĂCUT chiar O TREABĂ MINUNATĂ, FURNICUȚO! zise el.

Gansey se întoarse în bucătărie, punându-și telefonul în buzunar și scoțându-și cheile. Pe chipul său era întipărită încă o expresie de îngrijorare. De fapt, arăta ca în peșteră, cu fața încordată, nefamiliară. Era atât de ciudat să-l vezi fără masca lui de Richard Campbell Gansey al III-lea în public, încât Blue nu-și putea lua ochii de la el. Dar nu, nu era chipul, ci felul în care stătea, cu umerii adunați, bărbia în piept și privirea nesigură aruncată pe sub sprâncene.

— A FOST ÎN SIGURANȚĂ, îl asigură Jesse.

— Mintea mea știa asta, zise Gansey, dar restul ființei mele…

25

— Nu-mi vine-a crede că nu zaci moartă pe undeva, îi spuse Ronan lui Blue.

— Tu ar trebui să zaci mort.

Faptul că Gansey nu-l contră pe Ronan era probabil un semn al iritării.

— Îți mulțumesc c-ai fost îngrijorat, răspunse ea.

Bucătăria locuinței din Fox Way 300 gemea de lume. Malory, Gansey, Ronan și Adam stăteau la masă. Persephone plutea undeva lângă chiuvetă. Calla se sprijinea de blatul de lucru. Orla apărea din când în când în pragul ușii ca să tragă cu ochiul la Ronan, dar era alungată de fiecare dată. Noaptea aceea claustrofobică și agitată îi amintea lui Adam de cea petrecută cu multe luni în urmă, atunci când Gansey își rupsese degetul mare și aproape fusese împușcat, după ce descoperiseră că Noah era mort. Pe atunci, lucrurile abia începeau să se schimbe.

Adam privi discret ceasul cuptorului. Ceruse o învoire de două ore de la fabrica de rulote ca să se poată întâlni cu ceilalți și voia să fie sigur că nu întârzie.

— Domnule profesor Malory, vreți un ceai? întrebă Blue, spre ușurarea evidentă a englezului.

— Îmi doresc foarte mult o ceașcă de ceai.

— De fructe sau de plante? îl întrebă ea. Ce-ați dori să întâlniți în ceai?

— De plante, răspunse bărbatul după o ezitare.

— O alegere îndrăzneață, spuse Blue. Altcineva mai dorește?

Câteva capete făcură semn că nu. Adam și Gansey căzuseră amândoi victime ale băuturilor din casa de la Fox Way 300. Plantele erau recoltate din grădină sau cumpărate de la piață, tocate și amestecate manual și apoi așezate în săculețe etichetate fie cu denumirea ingredientului principal, fie cu efectul acestuia. Unele dintre ele erau mai ușor de băut „în scop recreațional“ decât altele.

— Eu am trecut direct la whisky, zise Calla, ciocnind cu Persephone.

În timp ce Blue pregăti ceaiul și aduse apă pentru Câine, Gansey zise:

— În regulă, uite care-i treaba. Am descoperit o altă peșteră și – ce să vezi? — cineva doarme în ea. E timpul să ne hotărâm ce

trebuie să facem.

— Nu e cu adevărat o decizie, zise Ronan. Intrăm!

— Zici asta fiindcă nu l-ai văzut astăzi pe Noah, îi răspunse Blue, așezând o cană în fața profesorului Malory. Ăsta nu are efecte halucinogene, dar s-ar putea să simțiți puțină euforie.

— Nimic din ceea ce am băut eu aici vreodată, se plânse Gansey, nu m-a făcut să simt ceva măcar apropiat de euforie.

— Păi, n-ai băut din ăsta, zise ea. Oricum, să știți că Noah a fost destul de înfricoșător. Jesse, proprietarul pești erii, vorbește de un blestem, rosti fata accentuând ultimul cuvânt.

— De ce nu se mută pur și simplu? întrebă Adam.

— *Din casa familiei sale?* întrebă Ronan cu sinceritate în glas.

— *Casă* e un cuvânt cam pretențios, zise Gansey. Am văzut eu locul ăla...

— Tu să taci! zise Blue, îndreptând un deget către el. Închide gura înainte să spui ceva ofensator. Mai e ceva ce trebuie să știți. Una dintre femeile de-aici a prezis moartea lui Jesse mai devreme, la începutul anului. Nu-l cunoștea, dar îi știa numele.

Adam tresări. Nu fiindcă ar fi aflat vreo informație șocantă, ci fiindcă vocea lui Blue se schimbase foarte puțin, iar Persephone și Calla își îngropaseră brusc privirile în pahare, renunțând deodată să se uite în jur. Adam, un animal plin de secrete, era foarte sensibil la tainele altor oameni. Nu era foarte sigur de ce ar fi existat ceva clandestin despre prezicerea morții unui străin, dar era convins că Blue Sargent spunea doar o parte de adevăr.

— Stai, stai! interveni Gansey. Vrei deci să-mi spui nu numai că acest Jesse Dittley crede că pământul său e blestemat, ci și că, de fapt, are dreptate și că va muri?

— Sau că va fi ucis din cauza unui lucru întreprins de noi, insistă Blue. Acesta este motivul pentru care am deschis discuția. Cred că ar trebui să luăm decizii în mod responsabil.

— Adică... voi, gagicilor, aveți o listă a morților? interveni Ronan. E o chestie dată-n mă-sa de întunecată. Sunt și eu pe ea?

— În unele zile, mi-aș cam dori, zise Blue.

— Pot s-o văd și eu? întrebă Adam.

— Ce anume?

— Poți să-mi dai lista?

Blue se întoarse cu spatele la ei ca să-și facă un ceai.

— Eu nu o am. Mama a luat-o cu ea. Pur și simplu mi-am

amintit numele lui. De fapt, am crezut că prenumele aparține unei fete, dar Dittley e greu de uitat.

Calla ridică o sprânceană, dar rămase tăcută.

Ah, realiză Adam brusc, cu tristețe. *Asta e. Unul dintre noi e pe listă.*

— Lăsați asta, zise Gansey. Pierdem timpul, iar Adam trebuie să plece curând. Întrebarea este, mergem în peștera asta mâine?

Care dintre noi?

Malory ridică privirea din cană.

— Cred că ăsta-i un moment potrivit să subliniez că eu unul nu voi intra în nicio cavernă. Sunt mai mult decât bucuros să vă acord sprijin dintr-o locație deasupra căreia strălucește soarele.

— Bineînțeles că intrăm, zise Ronan. De ce n-am face-o?

— Riscăm, răspunse Gansey. Vreau să spun încă o dată cât de mult doresc să nu pun pe nimeni de-aici în pericol.

— De asemenea, iepurași, nu uitați că există mai mulți adormiți, le reaminti Calla. Sunt trei. Pe unul trebuie să-l treziți, iar pe altul trebuie să-l lăsați așa!

— Păi, și al treilea? întrebă Ronan.

Cu o voce slabă, Persephone încercă să-l lămurească:

— Întotdeauna sună mai bine atunci când sunt câte trei.

— Și Jesse mi-a spus că există lucruri care nu trebuie trezite, adăugă Blue, evitând discret privirea scrutătoare a lui Adam. Deci, da, riscăm!

Mai mult de unul dintre noi?

— Am intrat în peștera din Cabeswater, zise Ronan. Riscul era același. Ba poate mai mare, fiindcă nu știam la ce să ne așteptăm.

Poate, se gândi Adam, Blue se afla ea însăși pe listă. Poate că de aceea o ascundea de ei.

— Eu sunt de acord cu Ronan, zise Blue, dar la rândul meu am un interes, fiindcă vreau să o găsesc pe mama, și asta merită orice risc.

Adam se gândi la întâlnirile pe care le avusese cu Persephone. Oare și-ar mai fi bătut capul să-l învețe, dacă ar fi crezut că va muri curând? Femeia îl privea chiar și acum, cu ochii ei de antracit, ca și cum l-ar fi provocat să-și mărturisească secretele.

— Mai e ceva despre care ar trebui să vorbim, zise Gansey

ezitând. Mă refer la ce vom face dacă-l găsim pe Glendower. Dacă ne va oferi vreo favoare atunci când îl trezim. Nu știu sigur dacă va fi doar una sau mai multe și de aceea ar trebui să stabilim ce-i spunem în ambele eventualități. Nu trebuie să hotărâm acum, dar gândiți-vă la asta!

Fusese o vreme când Adam se gândea numai la perspectiva acelui favor. Acum însă, mai avea doar un an de școală și nu mai trăia sub același acoperiș cu tatăl său. Își întrezărea viitorul și fără ajutorul lui Glendower. Nu i-ar mai fi rămas decât să-i ceară să-l elibereze din slujba pădurii Cabeswater.

Dar nici asta nu era foarte sigur că-și dorește.

Gansey și Ronan murmurau despre altceva, iar Malory intervenea din când în când, dar Adam nu se mai putea concentra. Avea certitudinea că Blue ascunde ceva. Știa în același fel în care era conștient că pădurea Cabeswater îl trezise din somn, fiindcă era nevoie să repare meridianul energetic. Pentru el, era un adevăr. Își privi ceasul.

— Dacă ne-am decis, eu trebuie să plec.

Nu era adevărat. Mai avea puțin timp. Doar că asta nu mai putea aștepta. Presupunerile creșteau repede în mintea lui.

— Deja? întrebă Gansey, fără să pună însă la îndoială. Ce nasol! Asta e!

— Da, zise Adam. Dar sunt liber în weekend și apoi câteva zile. Blue, vrei să mă ajuți să scot chestia aia din mașină?

— Ce chestie?

Băiatul minți cu ușurință și eficiență.

— Lucrul ăla pe care îl doreai. Nu-mi vine-a crede c-ai uitat. Ăăă… țesătura.

Persephone avea ochii ațintiți asupra lui Adam.

Blue clătină din cap, dar gestul îi era adresat ei însăși, și nu băiatului; nu-i venea a crede cum uitase. Porni spre ușă în timp ce Adam își ciocni pumnii cu Gansey, făcu un semn din cap lui Malory și lui Ronan. Se strădui să rămână liniștit în timpul acestei despărțiri, deși se simțea încărcat de povara secretului aceluia nerostit. Păși împreună spre ușa din față și apoi spre locul întunecat unde-și parcase mașina, în curbă, în spatele faimosului Camaro.

Afară, totul era rece și tăcut, iar frunzele uscate foșneau precum un șuierat prelungit.

— Eu nu-mi amin… începu Blue, dar se opri brusc când Adam

o luă de braț și o trase mai aproape. Care dintre noi, Blue?

— Hei, nu… zise fata, eliberându-și brațul, dar fără a face un pas în spate.

— Care dintre noi se află pe listă?

Blue privi undeva în zare, fixându-și ochii pe o mașină aflată la mare distanță. Nu-i răspunse, dar nici nu-l insultă spunându-i că se înșală.

— Blue!

Fata refuză să-l privească.

Băiatul o înfruntă, așa încât să nu-i mai poată evita privirea.

— Blue, care dintre noi…?

Nu-i recunoștea fața aceea, lipsită total de voioșie. Plângea. Ochii fetei făceau însă ceva mai rău, arătau o suferință imensă. Adam se întrebă de când purta Blue povara aceea. Inima îi bătea de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept. Intuise perfect. Unul dintre ei avea să moară.

Nu vreau să mor, nu acum…

— Blue!

— Nu vei putea să uiți dacă-ți spun.

— Trebuie să știu, șopti Adam. Chiar nu-nțelegi? Ăsta ar putea fi favorul. Asta voi cere! Trebuie să știu pentru a putea cere mai apoi, în caz că e numai unul.

Fata abia dacă-i susținu privirea.

— Gansey, zise Adam, iar ea închise ochii.

Bineînțeles. Bineînțeles că el va fi cel luat din grupul lor.

Mintea lui Adam completă repede imaginea: Gansey zvârcolindu-se pe pământ, plin de sânge, Ronan ghemuit deasupra lui, îndurerat. Trecuseră câteva luni de când Cabeswater îi oferise viziunea aceea, iar el nu o uitase. Și nici faptul că, așa cum i se arătase, fusese vina lui Adam.

Își simțea inima ca un mormânt.

E vina ta, gândi Adam, *deci tu o poți zădărnici.*

26

Blue se trezi supărată. Nu-și amintea ce visase, ci doar că fusese un vis despre mama ei și că, în momentul în care era pe cale să deschidă ochii, ar fi putut lovi ceva. Își amintea cum, atunci când îl vizitase pe Adam într-o după-amiază din vara aceea, acesta lovise cu piciorul o cutie – atât de nervoasă era și ea acum. Doar că nu prea avea rost să lovești ceva când nu era nimeni să te vadă ce faci.

Rămase în pat și-și spuse să meargă înapoi la culcare, dar asta o făcu și mai nervoasă. Se săturase de felul în care Persephone, Calla și mama ei îi ascundeau tot felul de lucruri doar fiindcă ea nu avea puteri; de a nu fi capabilă să viseze cu ochii deschiși la facultăți sofisticate, fiindcă nu era bogată; de a nu putea să-l țină pe Gansey de mână, fiindcă nu trebuia să-l rănească pe Adam și de a nu putea să-l sărute pe Gansey, fiindcă asta l-ar fi putut omorî. Se săturase să știe că el va muri și să se teamă că aceasta ar fi putut fi și soarta mamei ei.

În cap i se învârtejea mereu felul în care Adam intuise adevărul: *Gansey*. Își aruncă păturile de pe ea, se îmbrăcă nervoasă și se năpusti în camera cu telefonul.

Acolo era Orla, care își dădea unghiile cu ojă, la ora unu noaptea.

Blue îngheță în cadrul ușii, cu hotărârea întipărită pe chip.

— Ce e? întrebă Orla. Hai, fă ce ai de făcut!

Blue rămase nemișcată.

— Ei, hai, te rog! N-am de gând să te opresc. Voiam doar să nu te las să-ți frângi inima, dar nu contează, dă-i înainte, zise Orla.

Blue străbătu camera și ridică receptorul telefonului, continuând să o privească pe Orla cu suspiciune. Verișoara ei își picta mici mandala pe unghii. Nu se prefăcea că nu ascultă și părea foarte senină.

Blue îl sună pe Gansey.

Băiatul răspunse imediat.

— Nu dormeam.

— Știu, răspunse ea. Vino să mă iei!

Când Gansey sosi în fața casei cu Porcul, înfățișarea lui avea ceva neobișnuit. În ochi îi strălucea o lumină feroce, iar zâmbetul său stins părea că e gata să muște. Era un sentiment

de haos și de neliniște. Fata încerca să privească dincolo de zâmbetul pe care îl afișa.

Acesta nu era Gansey pe care îl văzuse mai devreme în bucătărie, ci cel pe care îl sunase ea noaptea, în secret. Nu o întrebă unde vrea să meargă. Nu aveau voie să vorbească despre asta, așa că nu-și spuseră nimic. Mașina torcea în noaptea liniștită. Fata se urcă, trântind portiera.

Gansey – neatent, sălbatic – schimbă vitezele imediat ce se îndepărtară de casă. Mașina sărea pur și simplu de la un semafor la altul, iar apoi, când ajunseră pe autostradă, Gansey lăsă motorul să accelereze frenetic, ținându-și mâna pe schimbătorul de viteze.

Mergeau spre est, înspre munți.

Blue porni radioul și căută până când găsi ceva care merita ascultat la volum maxim. Pe urmă, se luă la trântă cu mânerul geamului de la portieră și reuși să facă aerul să treacă urlând pe deasupra ei. Era prea frig pentru asta, dar Gansey întinse o mână, fără a-și lua ochii de la drum, își înșfăcă pardesiul pe care i-l dădu apoi fetei. Ea se îmbrăcă, înfiorată la atingerea căptușelii de mătase care-i mângâia picioarele goale. Gulerul mirosea a Gansey.

Nu-și vorbiră.

Radioul își făcea numărul. Motorul urla. Vântul se năpustea înăuntru. Blue își așeză mâna peste cea a lui Gansey, pe care o strânse până când i se albiră încheieturile. Erau singurele două suflete de pe drumul acela.

Merseră în munți, sus, mai sus, prin trecătoare.

Crestele erau negre, un tărâm interzis luminat din când în când de faruri. Când ajunseră în punctul cel mai înalt, degetele lui Gansey se încordară sub cele ale fetei în timp ce reducea viteza, după care el întoarse mașina, pornind înapoi. Accelerară spre Henrietta, trecând pe lângă parcările goale din fața magazinelor, pe lângă casele cufundate în întuneric, dincolo de Aglionby, de centru și apoi de Henrietta. De partea cealaltă a orașului, băiatul viră la un colț și intră pe centura orașului, nouă și nefolosită: patru benzi luminate care duceau dinspre nicăieri spre nicăieri.

Gansey opri, își luă haina de la ea și-și schimbară locurile. Fata se strecură pe scaunul șoferului, trăgându-l cât mai aproape de volan, după care motorul se opri de două ori în

încercarea de a demara. El își așează mâna pe genunchiul ei, atingându-i pielea cu degetele, linia vieții din palma lui alunecând pe genunchiul ei, împiedicând-o să dea drumul prea repede ambreiajului. Motorul se ambală puternic, iar mașina țâșni înainte.

Nu-și vorbiră.

Luminile de pe stradă făcură dungi strălucitoare pe parbriz până când ea opri pe marginea drumului, după care întoarse și merse în sens invers, iar și iar. Mașina era înfricoșătoare, dar supusă – prea mult, prea repede, totul deodată. Cutia de viteze trepida sub pumnul ei când se opreau, iar pedala de accelerație se bloca și apoi cobora singură, atunci când se mișcau. Un curent de aer rece de sub bord îi mângâia picioarele goale; degetele îi erau aproape opărite din cauza căldurii venite de la motor.

Sunetul. Era el însuși un monstru, amplificat fiindcă îl putea simți vibrând în schimbătorul de viteze, trăgând de volan, vibrând prin oasele picioarelor.

Se temu de el până când apăsă accelerația, fiindcă mai apoi inima începu să-i bată mult prea tare ca să-și mai amintească de frică.

Camaro-ul era precum Gansey în seara aceea: înfricoșător și provocator, dornic să-i îndeplinească orice poruncă.

Fata devenea mai îndrăzneață cu fiecare tură. În pofida zgomotului pe care-l scotea, Porcul era un profesor generos. Nu-i păsa deloc că Blue era o fată foarte scundă, care nu mai folosise niciodată un schimbător de viteze. Îi oferea tot ce avea.

Nu putea uita mâna lui Gansey de pe genunchiul ei. Trase pe dreapta.

Atâta vreme cât fusese cu Adam, i se păruse că e foarte simplu să eviți să săruți pe cineva. Corpul ei nu știuse niciodată ce are de făcut. Acum însă, îi era limpede. Gurii ei nu-i mai păsa de niciun blestem. Se întoarse spre Gansey.

— Blue, o preveni el, dar vocea îi răsună haotic.

Era atât de aproape, gâtul îi mirosea a mentă, a pulover de lână și a tapițerie de vinilin. Era Gansey, doar Gansey.

— Vreau doar să mă prefac, zise ea. Să pretind că aș fi în stare.

Băiatul oftă.

Ce era un sărut fără un sărut?

Era o față de masă smulsă de sub un serviciu de porțelan. Toate piesele se atingeau una de cealaltă în doar câteva momente de haos. Degete în păr, mâini încolăcite după gât, guri atingând obrajii și bărbii periculos de apropiate.

Se opriră, cu nasurile atingându-se într-un mod ciudat, impus de apropierea lor. Fata îi putea simți răsuflarea în gură.

— Poate că n-ar strica să te sărut eu, îi șopti el. Poate că e adevărat doar dacă mă săruți tu.

Înghițiră amândoi în același timp, iar vraja se destrămă. Începură amândoi să râdă, din nou, în același timp, fără ca vreunul dintre ei să fie sigur de ceea ce făcea.

— Și apoi, nu vom mai vorbi niciodată despre asta, zise Gansey, luându-se pe el însuși în râs.

Blue se bucură, pentru că își repetase în minte cuvintele acelea de atâtea ori, încât își dorea să fie sigură că nici el nu le uitase. Cu blândețe, Gansey îi dădu părul pe după urechi – ceea ce era un gest zadarnic, fiindcă nu îi stătuse niciodată așa și nici nu avea să rămână în felul acela. Băiatul repetă însă gestul iar și iar, după care scoase două frunze de mentă și așeză una pe buzele ei, iar pe cealaltă o băgă în gură.

Fata nu-și dădea seama dacă era foarte târziu sau dacă devenise deja foarte devreme.

Bucuria aceea catastrofică începea să se topească, lăsând realitatea să-i ia locul în mințile lor. Fata constată că el arăta acum foarte asemănător cu băiatul pe care îl văzuse în curtea bisericii.

Spune-i!

Morfoli frunza de mentă în gură o bucată de vreme. Simțea că e pe cale să înceapă să tremure din cauza frigului sau a oboselii.

— Te-ai gândit vreodată să te oprești înainte să-l găsești? îl întrebă ea.

Băiatul o privi surprins.

— Nu mai face fața asta! îi zise ea. Știu că trebuie să-l găsești. Nu-ți cer să-mi spui de ce. Te înțeleg. Dar, fiindcă e din ce în ce mai riscant, trebuie să te întreb dacă te-ai gândit vreodată să te oprești.

Gansey îi susținu privirea, dar ochii săi erau ațintiți în depărtare, gânditori. Cugeta la asta, comparând probabil costurile căutării sale în raport cu dorința nețărmurită de a-și vedea regele. Într-un târziu, se concentră din nou asupra ei.

Clătină din cap. Fata se dădu în spate și oftă îndeajuns de tare încât buzele îi tremurară.

— Atunci, bine.

— Ți-e frică? Asta mă-ntrebi?

— Nu fi prost! îi răspunse ea.

— Nu-i nimic dacă-ți este frică, o liniști Gansey. E încercarea mea și până la urmă nu mă aștept ca altcineva…

— Nu… fi… prost!

Era ridicol; fata nici măcar nu era convinsă că moartea lui Gansey avea să survină în urma căutării lui Glendower – pentru asta ajungea o singură viespe bătrână. N-avea cum să-i spună. Maura avusese dreptate – asta i-ar fi stricat zilele care-i mai rămâneau. Și Adam avusese dreptate. Trebuia să-l găsească pe Glendower căruia să-i ceară viață pentru Gansey. Dar cum ar fi putut ea să nu-i spună acest lucru atât de important?

— Ar trebui să ne întoarcem.

Băiatul oftă, dar nu o contrazise. Ceasul de la bordul mașinii nu funcționa, dar probabil că se apropiau rapid de orele dimineții. Își schimbară din nou locurile; Blue se ghemui în haina lui, ridicându-și picioarele pe scaun. În timp ce-și potrivea gulerul ca să-și acopere gura și nasul, își imagină pentru o clipă că locul acela ar fi fost al ei de drept. Că, într-un fel sau în altul, Adam și Ronan știau deja despre ei și acceptau lucrul ăsta. Că buzele ei nu reprezentau o amenințare. Că Gansey n-avea să moară, nici să plece la Yale sau Princeton, că tot ce conta era că el îi oferise haina care mirosea a colonie și a mentă.

În timp ce se întorceau spre centru, văzură un vehicul strălucitor, fără îndoială mașina unui băiat de la Aglionby, tras pe marginea drumului. Sticlea ca o constelație îndepărtată în luminile de pe stradă. Blue se chirci sub sentimentul apăsător al realității care se întorcea s-o strivească.

— Ce-i asta…? făcu Gansey.

— Unul de-al tăi, răspunse fata.

Băiatul opri lângă mașină și-i făcu semn lui Blue să deschidă geamul.

La volanul mașinii celeilalte stătea un băiat cu un păr negru la fel de strălucitor precum mașina pe care o conducea.

— Ești gagică! îi zise el uimit.

— Douăzeci de puncte, replică zeflemitor Blue. Ei hai, treizeci, fiindcă e târziu și mă simt generoasă.

— Cheng! Ce s-a întâmplat? întrebă Gansey, aplecându-se să vadă pe lângă Blue.

Vocea i se schimbase instantaneu, în cea de băiat de la Aglionby, ceea ce o făcu pe Blue să se simtă brusc iritată că se află în mașină cu el. Era ca și cum supărarea ei pe băieții corbi nu dispăruse cu totul, iar acum constata că se află în mașină cu un asemenea specimen.

Henry Cheng ieși din mașină și se aplecă pe geamul portierei din dreapta. Blue se simți stânjenită atât de aproape de pometii proeminenți ai băiatului.

— Nu știu, zise el. S-a oprit.

— Cum s-a oprit? întrebă Gansey.

— A scos un sunet. Eu am oprit-o, răspunse Henry. Părea nervoasă. Nu știu… Nu vreau să mor. Am tot viitorul în față. Te pricepi vreun pic la mașini?

— Nu la cele electrice. Dar ce fel de zgomot spui că a făcut?

— Unul pe care nu vreau să-l mai aud. Nu-l pot reproduce, dar nici nu vreau s-o stric. Pe ultima, am stricat-o, iar taică-meu s-a enervat.

— Vrei să te duc undeva?

— Nu. Vreau telefonul tău. Al meu a murit și nu pot merge pe jos pe șosea, fiindcă voi fi violat de localnici, zise Henry, după care îngenunche lângă Camaro. Omule, așa trebuie procedat. O mașină americană cu mușchi pe care o poți auzi de la un kilometru și jumătate depărtare. Eu nu prea-s bun la chestiile astea WASP[6]. Tu, pe de altă parte, ești campion la chestia asta, doar că mi se pare că faci exact invers. Ar trebui să-ți petreci zilele cu gagici, iar nopțile cu băieții. Așa obișnuia să-mi spună *halmeoni*[7] a mea.

Dialogul avea ceva teribil. Blue nu reușea să-și dea seama dacă era faptul că nu lua parte la conversație, că se afla între doi băieți extrem de bogați sau că își încălcase una dintre regulile cele mai importante: nu te apropia de băieții de la Aglionby. Se simțea ca un ornament prăfuit și mediocru. Mai rău, se simțea prost.

Fără vorbe, îi dădu lui Henry telefonul lui Gansey.

---

[6] WASP – acronim provenit de la *White Anglo-Saxon Protestant* (protestant alb anglo-saxon), care desemnează nucleul dur al societății americane (n. tr.).

[7] Transliterație în lb. engl. pentru cuvântul coreean „bunică“ (n. tr.).

În timp ce celălalt băiat se întorcea spre naveta lui spațială ca să telefoneze, Blue îi zise lui Gansey:

— Să știi că nu-mi place când vorbești așa.

— Cum?

Fata era conștientă că nu avea să spună ceva foarte plăcut, dar nu reuși să se abțină.

— Cu vocea ta falsă.

— Pardon?

— Cea pe care o folosești cu ei, insistă ea. Cu nemernicii de la Aglionby.

— Henry e un băiat bun, zise Gansey.

— O, da… „violat de localnici“?

— A fost o glumă.

— Ha, ha, ha! Ha! Ha! Sună ca o glumă când o spune cineva ca el, fiindcă, de fapt, nu are de ce să-și facă griji. E tipic!

— Nu-nțeleg de ce te porți așa. Să știi că, de fapt, seamănă puțin cu tine…

— Ha! pufni Blue.

Știa că exagerează, dar era incapabilă să se oprească. Fețele lor frumoase, părul, mașinile minunate și încrederea pe care o aveau unul în altul o scoteau din minți.

— Mă gândesc că poate-i un lucru bun că nu putem cu adevărat să… Noi niciodată…

— O, serios? întrebă Gansey periculos de politicos. De ce spui asta?

— Pur și simplu nu suntem la fel. Avem priorități foarte diferite. Ne despart multe. N-ar avea cum să funcționeze.

— Acum două secunde aproape că ne sărutam, zise el. Iar acum nu mai există nimic între noi, fiindcă ne-am oprit ca să-l las pe un coleg să-mi folosească telefonul?

— Nu putem opri ceva ce n-a început niciodată!

Fata se simțea la fel de furioasă ca în momentul în care se trezise. Ba nu. Mai furioasă.

— Asta e fiindcă nu ți-am dat dreptate când ai spus că Henry e un nemernic? Încerc să văd lucrurile din punctul tău de vedere, dar nu prea reușesc. Și mai spuneai ceva despre vocea mea?

— Nu contează. Las-o baltă! Doar du-mă acasă, zise Blue.

Acum regreta cu adevărat… totul. Nici măcar nu era sigură ce dorise să spună, dar știa doar că nu mai poate da înapoi.

— După ce-ți dă telefonul înapoi.

Gansey o privi cu atenție. Fata s-ar fi așteptat să-și vadă propria furie oglindită pe fața lui, dar, în loc de asta, chipul băiatului deveni mai senin. Nu mai era fericit, dar nici nu mai arăta confuz.

— Când ai de gând să-mi spui cu adevărat despre ce e vorba?

Vorbele lui o făcură să tragă adânc aer în piept și să-și stăpânească cu greu lacrimile.

— Niciodată.

27

Gansey se trezi într-o dispoziție teribilă. Era încă obosit – pierduse câteva ore de somn, rememorând evenimentele din mașină, încercând să-și dea seama dacă avusese sau nu dreptate și dacă asta contase cu adevărat. Ploua, Malory fluiera prin somn, iar Noah lovea mingile de biliard unele de altele, Ronan turna cerealele din cutie direct în gură, în timp ce tricoul galben favorit al lui Gansey mirosea prea puternic pentru a mai putea fi purtat încă o dată. Porcul se înecase și nu voia să mai pornească, așa că erau nevoiți să-i ia pe Blue și pe Adam în SUV-ul lipsit de personalitate. Gansey purta un pulover maro, care arăta pe dinafară exact așa cum se simțea el pe dinăuntru.

Peștera nu avea să fie nimic altceva decât o peșteră, așa cum se întâmpla întotdeauna, așa încât Gansey ar fi putut la fel de bine să mai stea patru ore la Monmouth ca să doarmă și să o exploreze în altă zi.

— Privind ploaia asta, aș spune că mă aflu încă în Țara Galilor, zise Malory, fără să pară prea încântat.

Așezat lângă el, Adam stătea tăcut și preocupat, așa cum Gansey nu îl mai văzuse de multă vreme.

Blue păstra și ea o tăcere îmbufnată și avea sub ochi cearcăne, la fel ca Gansey. Noaptea trecută, gulerul hainei sale mirosea încă precum părul ei; acum, întorcea din când în când capul, sperând să prindă din nou aroma aceea, dar, ca toate lucrurile care se întâmplau în dimineața aia nenorocită, nu reușea să mai simtă nimic.

La ferma lui Dittley, Malory, Câine și Jesse rămaseră în casă (Malory, plin de speranță: „Nu îndrăznesc să sper că aveți ceai“; Jesse: „DORIȚI EARL GREY SAU DARJEELING?“; Malory: „O, Isuse Hristoase!“), în timp ce tinerii străbătură iarba umedă, îndreptându-se spre peșteră.

— Tu chiar ai de gând să iei pasărea asta înăuntru? întrebă Adam.

— Da, Parrish, răspunse Ronan. Asta am de gând.

N-avea cum să o întrebe pe Blue despre noaptea precedentă. Se gândise mult prea mult la ea. Ar fi vrut însă să *știe*. Erau tot certați?

Gansey rămase posac, în timp ce se echipau, controlând și verificând lanternele. Blue căpătase de undeva o salopetă

uzată, iar încercarea de a nu o privi îi consuma lui Gansey toată concentrarea de care era capabil.

Nu așa ar fi trebuit să fie lucrurile, se gândi el. N-ar fi trebuit să fie la mijloc între evenimentele de la școală și cele ale campaniei electorale. Și ziua aceea n-ar fi trebuit să fie mohorâtă, fiind oricum prea umedă pentru această perioadă a anului. Ar fi trebuit să fie o zi în care el să fi dormit îndeajuns pentru a *simți* cu adevărat lucrurile. N-ar fi trebuit deloc să fie așa, dar asta era situația.

În timp ce coborau, se gândi că nici măcar peștera nu arăta cum trebuie. Bineînțeles că Glendower se afla sub pământ – Gansey știuse că el era îngropat –, dar își închipuise cumva totul ceva mai luminat, mai spiritual. Asta era pur și simplu o gaură în pământ ca oricare alta. Pereții de lut erau prea apropiați, scrijeliți și ciopliți pentru a lăsa să treacă un sicriu. Era o vizuină de iepure care cobora la nesfârșit.

Nu așa văzuse el lucrurile atunci când avusese viziunea în scorbura copacului din Cabeswater. Poate că nu acela fusese însă adevărul. Asta era realitatea. O priveau direct în ochi.

— Încetează, Lynch! zise Adam care se afla în spatele șirului, Ronan fiind exact în fața lui.

— Ce să încetez?

— Ei, haide!

Ronan nu-i răspunse și continuară să meargă. Parcurseră doar câțiva metri când Adam repetă:

— Ronan, te rog!

Se opriră cu o smucitură. Adam rămăsese pe loc, iar asta îl oprise și pe Ronan, care o imobiliză pe Blue și, într-un final, pe Gansey. Drujbă fâlfâi din aripi, atingând pereții înguști. Se liniști pe umărul lui Ronan, dar își ținu capul în jos, cu precauție. Începu să-și curețe ciocul de bluza băiatului.

— *Ce?* întrebă Ronan, încercând să-și liniștească pasărea.

— Nu mai cânta! zise Adam.

— Nu fac nimic.

Adam își acoperi cu degetele una dintre urechi.

— Îmi dau seama acum… N-ai fost tu.

— Ești sigur?

— Da, zise Adam cu voce pierită. Știu că nu ești tu, fiindcă aud în urechea surdă.

Gansey simți cum i se înfioară pielea de pe ceafă.

— Și ce cântă? zise Blue.

Drujbă își deschise ciocul. Cu o voce înaltă, dar firavă, complet deosebită de cârâitul ei aspru, pasărea începu să cânte:

— Voi, domnițe, tinere frumoase, ascultați de tații voștri…

— Încetează! strigă Ronan.

Nu i se adresa lui Drujbă, ci peșterii. Aceasta nu era însă Cabeswater și nu asculta de Ronan Lynch.

Drujbă continuă să cânte, ceea ce deveni de-a dreptul îngrozitor, fiindcă nu-și închidea ciocul niciodată. Era ca și cum ar fi fost un fel de difuzor pentru un sunet venit dinăuntrul ei.

— Toți bărbații din ținut au ascultat de tații lor…

Ronan strigă din nou.

— Indiferent cine ești, încetează! E a *mea*!

Drujbă izbucni în râs. Era un hohot ascuțit, la fel de melodios ca și cântecul.

— Isuse Hristoase! exclamă Gansey acoperind sunetul pe care îl făcea fiecare fir de păr care se zbârlea pe corpul său și fâșâitul ambelor testicule care i se retrăgeau în corp.

— Drujbă! se răsti Ronan.

Pasărea își îndreptă atenția asupra lui. Îl privi cu capul ridicat, într-o postură neobișnuită și intensă. Devenise cumva mai mare, penele ei întunecate se zbârliseră în jurul gâtului, iar ciocul arăta sălbatic și amenințător. În momentul acela, era imposibil să uiți că, de fapt, fusese adusă din vis, că nu era adevărată și că ceea ce se întâmpla în mintea ei avea o natură la fel de ciudată precum cea a lui Ronan Lynch sau a pădurii Cabeswater. Preț de o secundă îngrozitoare, prea scurtă pentru ca Gansey să apuce să spună ceva, băiatul crezu că pasărea are de gând să îl ciupească pe Ronan cu ciocul ei înfiorător. În loc de asta, Drujbă clănțăni în gol și apoi zbură în jos, luându-le-o înainte.

— Drujbă! strigă Ronan, dar pasărea dispăru în întuneric. La naiba! Dezleagă-mă!

— Nu, ziseră într-un glas Adam și Blue.

— Nu! îi aprobă și Gansey cu un glas ferm. Nu sunt sigur că ar trebui să continuăm. Nu vreau să mă ofer jertfă unei peșteri.

Evadarea lui Drujbă era ceva greșit. Un lucru răsucit, întors pe partea cealaltă. Totul părea acum imprevizibil, ceea ce era în esență straniu, fiindcă, oricum, tot ce se întâmplase până atunci nu fusese previzibil. Din contră, era inevitabil.

Acum se simțeau de parcă s-ar fi putut întâmpla orice.

Privirea lui Ronan era încă ațintită în jos spre pasajul întunecat, căutând-o în zadar pe Drujbă. Pufni:

— Voi puteți rămâne, dacă vă este frică.

Gansey îl cunoștea prea bine pe Ronan ca să nu-l contreze.

— Nu pentru mine mi-e frică, Lynch. Revino-ți!

— Eu cred că încearcă doar să ne înspăimânte, interveni Blue cu înțelepciune. Dacă ar fi vrut să ne rănească, ar fi făcut-o deja.

Gansey se gândi la ciocul lui Drujbă care stătuse atât de aproape de ochiul stăpânului ei.

— Adam? strigă el către capătul șirului. Care e verdictul?

Băiatul rămase tăcut în timp ce își cântărea opțiunile. Chipul său arăta straniu și delicat în lumina pe care o răspândea lampa de pe casca lui Gansey. Iute și fără să le explice, întinse mâna și-și așeză palma pe peretele peșterii. Deși el nu fusese scos dintr-un vis, aparținea acum pădurii Cabeswater și era greu să nu observi asta în felul în care își depărtase degetele pe stâncă și în întunecimea ochilor săi ațintiți în gol.

— Este și el… începu Blue.

Posedat.

Niciunul dintre ei nu dorea să o spună cu voce tare. Ronan își duse un deget la buze.

Adam părea că *ascultă* pereții – *cine e persoana asta? mai e prietenul tău? ce a oferit pădurii Cabeswater? ce a devenit? de ce teroarea pare să crească mai ușor acolo unde nu luminează soarele?* – după care spuse prudent:

— Eu votez să continuăm. Cred că înfricoșarea este un efect secundar, nu o intenție. Probabil, Drujbă are menirea de a ne ademeni în adâncul peșterii.

Continuară să coboare.

Mai jos și mai jos pe un drum mai întortocheat decât cel din caverna din Cabeswater. Pasajul acela fusese creat în mod evident de o apă curgătoare, în timp ce acesta părea artificial, săpat și nu format. Auziră țipătul lui Drujbă undeva în fața lor. Era un zgomot ciudat care amintea de lumina soarelui, dar se auzea din întunericul care le stătea în față.

— Drujbă! strigă Ronan cu o voce gâjâită.

— Kerah! se auzi răspunsul, care părea că vine din apropiere.

Știau cu toții că sunetul acela era numele pe care i-l dăduse pasărea lui Ronan.

— Slavă Domnului! zise Blue.

Gansey, fiind primul în șir, o văzu cel dintâi cum stă pe un ciot ieșit din zidul de piatră, zgâriind cu ghearele și dând puțin din aripi pentru a-și păstra echilibrul. Pasărea nu plecă, iar când își întinse brațul către ea, veni la el, aterizând destul de brusc. Părea să nu fi suferit nicio accidentare. Se întoarse.

— Uite-ți pasărea, Lynch!

— Iar tu ți-ai găsit mormântul, Gansey! zise Ronan cu o voce ciudată, privind dincolo de prietenul său.

Gansey de întoarse. Stătea în fața unei uși de piatră. Dincolo de ea s-ar fi putut afla multe lucruri, dar nu era cazul. Era ușa sculptată a unui mormânt – silueta unui cavaler cu brațele încrucișate pe piept. Capul îi era așezat pe doi corbi, iar picioarele pe crini. Avea și un scut, cel al lui Glendower, cu trei corbi.

Dar ceva nu era în regulă.

Era incorect, nu din pricina felului în care Gansey își imaginase că va arăta mormântul lui Glendower, ci fiindcă n-ar fi trebuit să se întâmple așa, în ziua aceea, când ochii îl usturau de nesomn, iar afară ploua mărunt, ei aflându-se într-o peșteră pe care ei o descoperiseră cu doar câteva zile mai înainte.

Ar fi fost normal să găsească un indiciu, apoi un altul, după care încă unul. N-ar fi trebuit să treacă doar treizeci de minute, după care să dea pur și simplu de ușa mormântului. Dar asta era.

— Nu se poate! zise Adam într-un târziu, din spatele tuturor.

— Ar trebui… să o deschidem? întrebă Blue.

La rândul ei, fata părea nesigură. Nu așa ar fi trebuit să fie. Se gândea la felul în care arăta piatra, nu la felul în care o descoperiseră.

— Am un sentiment ciudat, zise Gansey într-un final. Mi se pare nefiresc să nu fie nicio… ceremonie.

Nicio bucurie.

Se întoarse spre ușa mormântului în timp ce se apropiară și ceilalți, își scoase telefonul și făcu câteva poze. După aceea, scrise și câteva coordonate care să-i permită apoi localizarea.

— Dumnezeule, Gansey! zise Ronan, făcându-l pe prietenul său să se simtă mai mulțumit de sine însuși.

Cu grijă, atinse cercul care înconjura efigia cavalerului. Piatra era rece, solidă, adevărată; degetele i se murdăriră de praf. Era

adevărat!

— Nu cred că e blocată. E doar închisă. Ne trebuie o pârghie.

Adam atinse și el marginile pietrei.

— N-ar trebui să fie greu. Nu pare să fie fixată.

Se gândi la cei trei adormiți, unul care trebuia trezit și altul care trebuia lăsat să doarmă. Vor ști să facă deosebirea între ei? Bineînțeles, fiindcă era treaba Maurei să nu-l trezească pe acela și probabil că aveau s-o întâlnească înăuntru. Nu era însă sigur. N-avea cum. Tot ceea ce se întâmpla în ziua aceea stătea sub semnul incertitudinii.

Deodată, peretele sări în aer. În timp ce praful se învolbura în aer, iar ei se îndepărtau tușind, Blue strigă:

— Ronan Lynch!

Băiatul își recăpătă echilibrul în mijlocul norului de praf; lovise puternic cu piciorul ușa mormântului.

— Asta, zise el încetișor, fără să se adreseze cuiva anume, este pentru că mi-ai luat pasărea.

— Ronan, spune-mi acum dacă trebuie să-ți pun lesă, pentru c-am s-o fac! zise Gansey.

Ronan pufni, dar Gansey își aținti degetul spre el.

— Serios! Nu ești doar tu aici. Dacă ăsta e un mormânt, cineva a fost îngropat aici și va trebui să tratezi cu respect această persoană. Nu mă face să-ți repet! Și fiindcă tot am ajuns aici, vă spun că, dacă vreunul dintre noi crede că nu-și poate controla pornirea de a acționa de capul lui, sugerez să ne întoarcem și să venim în altă zi.

Ronan râânji.

— Încetează, Lynch! zise Gansey. Fac chestia asta de șapte ani și ar fi prima dată când aș pleca dintr-un loc mai neștiutor decât înainte să ajung acolo. Nu mă face să regret că te-am luat cu mine.

Aceste ultime cuvinte reușiră să penetreze platoșa de oțel în care era ascunsă inima lui Ronan. Băiatul își lăsă bărbia în piept.

Intrară.

Era ca și cum mergeau înapoi, spre trecut.

Întreaga încăpere era sculptată și pictată. Culorile se păstraseră ca la început, fiindcă fuseseră ferite de soare: albastru regal, vinețiu, roșu sângeriu. Sculpturile erau încadrate în chenare drepte sau cu arcade, legate între ele cu ghirlande de crini și cu corbi, coloane și stâlpi. De sus îi priveau sfinți cu

înfățișare regală și scrutătoare. Se vedeau și martiri străpunși de lănci, arși sau trași pe roată. Ogari sculptați urmăreau iepuri ce păreau să fugărească alți câini. Pe perete atârnau o pereche de mănuși de fier, un coif și o platoșă.

Era prea mult.

— Isuse! șopti Gansey.

Întinse mâna pentru a simți platoșa, dar descoperi că nu e în stare. Își retrase degetele. Nu era pregătit ca totul să se încheie, ca toate căutările sale să ia sfârșit.

În mijlocul încăperii se afla un sicriu din piatră, înalt până la brâu, cu părțile laterale bogat sculptate. Pe capac se vedea efigia lui Glendower; pe cap purta un coif, sprijinit pe trei corbi.

Îți amintești când mi-ai salvat viața?

— Uită-te la toate păsările astea! zise Blue.

Fata își purtă lumina lanternei peste pereți și peste sicriu. Peste tot, razele sale descoperiră pene, aripi care decorau sarcofagul, ciocuri care sfâșiau fructe, corbi ce se luptau deasupra unor scuturi.

Într-un târziu, razele lanternei poposiră pe fața lui Adam. Ochii îi erau mijiți și precauți. Lângă el, Ronan părea ciudat de ostil. Drujbă se ghemuise pe umărul său. Blue luă telefonul lui Gansey și făcu poze pereților și sicriului de piatră.

Ochii lui Gansey erau ațintiți asupra sarcofagului. Locul unde se odihnea Glendower.

Oare chiar se întâmplă?

Totul era pe dos, o imagine în oglindă, deloc așa cum se așteptase el.

— Și acum, ce facem? întrebă el.

— Cred că, dacă ne opintim toți patru, putem să împingem puțin capacul, zise Adam.

Nu la asta se referise însă Gansey. El se întreba: *Ce-o să facem? Dintre toți oamenii de pe pământ, noi suntem cei care avem această responsabilitate.*

Izbucnind într-un hohot scurt de râs, deloc vesel, Blue le spuse:

— Eu am palmele transpirate.

Se poziționară unul lângă celălalt. Gansey începu să numere, trei-doi-unu, și apoi se încordară. Fără rezultat. Era ca și cum ar fi încercat să miște întreaga încăpere.

— Nici măcar nu s-a urnit! constată Gansey.

— Hai să încercăm pe partea cealaltă!

Se mutară pe latura opusă și încercară să ridice, abia găsind sprijin cu degetele, dar capacul rămase nemișcat.

Mintea lui Gansey zbură la basmele vechi. Își imagină că greutatea aceea nu era una obișnuită și că piatra rămăsese nemișcată din cauza faptului că ei nu erau îndeajuns de vrednici. Nu-și dovediseră valoarea în vreun fel, așa încât nu puteau încă să-l vadă pe Glendower.

Se simți cumva ușurat. Măcar lucrul ăsta părea în regulă.

— Nu cred că ei au avut vreo macara, pufni Ronan.

— Se poate să fi folosit funii și scripeți, își dădu cu părerea Blue. Sau poate au fost mai mulți. Dă-te mai încolo, fiindcă nu pot să împing și cu cealaltă mână.

— Nu-s foarte convins că va conta foarte mult, zise Gansey.

În ciuda cuvintelor lui, tinerii se înghesuiră unul în celălalt. Trupul fetei era lipit de al lui. De cealaltă parte, îl simțea pe Ronan, iar lângă el stătea Adam. Nu se auzeau decât răsuflările lor.

— Trei-doi… începu Blue.

Împinseră cu toții deodată. Capacul se desprinse brusc, de parcă n-ar fi cântărit mai nimic, în comparație cu data trecută. Se roti și alunecă repede pe partea cealaltă.

— Prinde-l! icni Blue, dar, văzându-l pe Gansey cum se aruncă, zise repede: Nu, stai! Lasă-l!

Se auzi un zgomot hârâit și sumbru în timp ce capacul căzu în diagonală, de cealaltă parte a sarcofagului. Lovi pământul cu un sunet mai puțin puternic, dar distructiv, de oase frânte.

— S-a spart, constată Adam.

Priviră înăuntru. Interiorul era ascuns de o țesătură aspră.

Nu e bine.

Deodată, Gansey se simți grozav de calm. Momentul acela era atât de diferit de cel care i se arătase în viziune, încât nu mai avea nicio angoasă. Nimic nu mai conta cu adevărat. Smulse țesătura. Toți priveau încremeniți.

La început, nu-și dădu seama la ce anume se uită. Forma îi era cu totul străină; nu înțelegea.

— E cu fața în jos? întrebă Blue ezitând.

Fiindcă așa era, acum că cineva rostise cuvintele. O siluetă acoperită de o mantie întunecată, vineție sau roșie, cu omoplații ridicați către ei. O chică de păr întunecat, mai mare decât s-ar fi

așteptat Gansey, mai negru decât își imaginase. Mâinile îi erau legate la spate.

Legate?

Legate!

În Gansey începu să se zbată ceva supărător.

Greșit! Greșit, greșit, greșit!

Adam trecu lumina lanternei în lungul sicriului. Mantia lui Glendower se deșirase, expunându-i picioarele livide. Și genunchii erau legați. Cu fața în jos, legat de mâini și de genunchi. În felul acesta erau îngropați vrăjitorii. Sinucigașii. Criminalii. Prizonierii. Mâna lui Gansey pluti pe deasupra sicriului și apoi se retrase. Nu curajul îi lipsea; nu era însă deloc sigur.

Nu așa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile. Adam lumină din nou interiorul sarcofagului.

— Ăăă… începu Blue, dar apoi se răzgândi.

Părul se mișcă puțin.

— Isuse, ce rah… exclamă Ronan.

— Șobolani? sugeră Adam, făcându-i pe Gansey și pe Blue să se tragă înapoi.

Pe urmă, părul se mișcă din nou, iar din sarcofag se auzi un sunet îngrozitor. Un strigăt?

Un hohot de râs.

Umerii tresăriră, iar corpul se răsuci în sicriu, așa încât capul să-i poată privi. Gansey îi zări o clipă fața, iar inima începu întâi să-i bată repede și apoi se opri. Era deopotrivă ușurat și oripilat.

Nu era Glendower.

— E o femeie! zise el.

28

Femeia nu aşteptă să o elibereze ei. Se undui şi se zbătu în timp ce tinerii se trăgeau înapoi, după care se prăbuşi la pământ, cu mâinile şi picioarele în continuare legate. Aterizâ chiar lângă picioarele lui Ronan şi se repezi la degetele lui, încercând să-l muşte şi râzând sălbatic.

Atât băiatul, cât şi Drujbă se traseră înapoi. Blue schimbă cu Adam o privire oripilată. Femeia începuse să cânte.

Regine şi regi,
regi şi regine,
Blue Lily, Lily Blue,
coroane şi păsări,
săbii şi lucruri,
Blue Lily, Lily Blue.[8]

Femeia scoase un alt hohot isteric de râs, care semăna perfect cu cârâitul lui Drujbă de mai devreme. Se rostogoli pe spate, aşa încât să privească spre chipul dezgustat al lui Ronan.

— Taie-mi legăturile, prinţule corb!

— Dumnezeule, zise el, tu ce mai eşti?

Arătarea izbucni din nou în râs.

— O, salvatorul meu a venit călare pe un armăsar alb ca spuma laptelui şi mi-a spus: Domniţă, pot să-ţi aduc ce îţi trebuie…

Expresia de pe faţa lui Ronan era foarte asemănătoare cu cea pe care o văzuseră atunci când îl luaseră pe Malory de la aeroport.

— E nebună! zise Gansey foarte calm. Nu o atinge!

Cu câteva minute înainte, când credeau că-l descoperiseră pe Glendower, păruse tare zdruncinat, dar acum îşi revenise de-a binelea. Inima lui Blue continua să bată cu putere încă de când căzuse capacul sicriului, iar femeia se strecurase afară. Nu era atât faptul că îşi dorea să fie condusă de Gansey, ci mai degrabă dorinţa ca băiatul să devină stăpânul acelui moment, în timp ce ea încerca să-şi domolească pulsul. Băiatul trecu de partea cealaltă a sarcofagului, spre locul în care zăcea femeia. Acum că

[8] *Blue Lily, Lily Blue* este un joc de cuvinte. În limba engleză, Blue, prenumele personajului, înseamnă „albastru“, iar Lily înseamnă „crin“, cuvântul putând fi folosit la rândul său ca prenume feminin. Crinul albastru este de asemenea un foarte vechi simbol al regalităţii britanice (n. tr.).

se întorsese cu fața în sus, Blue putea vedea că era tânără, având probabil douăzeci și ceva de ani. Părul îi era bogat și lung, de culoarea penelor de corb și în dezordine, iar chipul îi era palid, cadaveric. Haina pe care o purta pe deasupra era cel mai incredibil lucru cu putință, fiindcă era *adevărată*. Nu arăta ca o piesă de vestimentație medievală, ci ca una normală, fiindcă asta și era.

Gansey se aplecă deasupra ei și o întrebă în felul său politicos, dar ferm:

— Cine ești?

— Unul n-a fost de-ajuns! strigă ea. Au mai trimis pe altul. Câți tineri sunt în camera mea? Spuneți-mi vă rog că sunteți trei, numărul divin. Aveți de gând să mă dezlegați? E foarte nepoliticos să ții o femeie legată vreme de mai mult de două, trei sau șapte generații.

Vocea lui Gansey sună și mai calm sau poate era tot la fel, dar părea potolită în comparație cu felul în care vorbea femeia.

— Tu ai posedat corbul prietenului meu?

Femeia îl privi și începu să cânte:

— Voi, domnițe, tinere frumoase, ascultați de tații voștri…

— Așa m-am gândit și eu, zise Gansey îndreptându-se de spate și privind spre ceilalți. Nu cred că e o idee bună să o dezlegăm.

— Ah, îți este *frică*? pufni ea. Ai auzit că sunt *vrăjitoare?* Am trei sâni. Am coadă și coarne. Sunt uriașă acolo jos. O, și eu aș fi înspăimântată de mine, tinere cavaler. Te-aș putea lăsa însărcinat! Fugi! Fugi!

— Hai s-o lăsăm aici! zise Ronan.

— Dacă am abandona oamenii în peșteri doar fiindcă sunt nebuni, îi răspunse Gansey, tu ar trebui să fii în Cabeswater. Dă-mi cuțitul!

— L-am pierdut, zise Ronan.

— Cum ai putut…? Nu contează!

— Am eu unul, sări Blue, simțindu-se arogantă și folositoare.

Își scoase briceagul roz, iar ochii gri ai femeii se îndreptară asupra ei. Lui Blue i se făcu frică să nu-i cânte femeia, dar reuși să se stăpânească și zâmbi larg și atotștiutor.

— Am crezut că astea sunt ilegale, constată Gansey, îngenunchind lângă femeie.

Părea imperturbabil și se comporta calm, de parcă ar fi avut

de-a face cu un animal sălbatic. Tăie legăturile din jurul genunchilor femeii, dar le lăsă intacte pe cele de la mâini.

— Așa și sunt, răspunse Blue, fără să-și poată lua privirea de la ochii femeii.

Aceasta continua să zâmbească ca și cum ar fi așteptat la rândul ei ca Blue să cedeze și să privească în altă parte. Datorită lui Ronan însă, fata avea multă experiență la jocul acela, așa încât continuă să o fixeze încruntată. Își dorea să o întrebe pe femeie cum se face că vorbește engleză, cine este, cum se simte după ce a stat într-un sicriu vreme îndelungată, dar creatura nu părea genul care să se lanseze într-o asemenea conversație.

— Acum am de gând să te ajut să te ridici, zise Gansey, dar, dacă mă muști, să știi că te arunc din nou în sicriul acela. M-ai înțeles?

— O, cocoșelule! zise femeia. Îmi aduci aminte de tatăl meu. Și e păcat.

Ronan continua să se uite dezaprobator, așa încât Blue se grăbi să-l ajute pe Gansey. Femeia se dovedi mai caldă și mai reală decât își imaginase Blue. Era foarte înaltă – probabil că își mâncase legumele în copilărie. În timp ce o apucă de un cot ca s-o ridice, părul bogat al femeii o gâdilă pe față, emanând un miros de praf și metal. Începu să cânte un cântecel despre daruri, regi și organe interne.

— Bun, Gansey, zise Adam îngrijorat, și acum care-i planul?

— O scoatem de-aici, evident! zise Gansey, după care se întoarse către femeie. Asta dacă nu cumva vrei să rămâi aici.

Străina clătină din cap, părul ei ajunse pe umărul lui Gansey și chipul ei se apropie la câțiva centimetri de al lui.

— Mai există soarele? întrebă ea.

Gansey se folosi de părul femeii pentru a o îndepărta de el.

— Acum vreo câteva ore era la locul lui.

— Atunci, du-mă! Du-mă!

Adam clătina din cap.

— Abia aștept, zise Ronan, să te aud cum îi explici chestia asta lui Malory.

Când ieșiră din peșteră, văzură că norii dispăruseră în totalitate, lăsând locul unui cer atât de strălucitor și de albastru și unui vânt atât de puternic, încât trebuiră cu toții să-și țină bărbiile în piept ca să se ferească de praful din aer. Rafalele

erau atât de feroce încât cataramele de la salopeta lui Blue o pocniră dureros peste față. Un stol ce ciori sau de corbi zbura undeva sus, deasupra lor, risipindu-se și apoi adunându-se din nou. Ronan o luă pe Drujbă la piept, ținând-o de parcă ar fi fost încă pui, apărând-o de vânt.

În timp ce se întorceau către casa lui Dittley, începură să cadă picături răzlețe de ploaie, deși cerul nu avea niciun nor. Adam se șterse pe față, iar Blue strigă:

— Ce ai acolo?

Adam își privi degetele: vârfurile erau roșii. Blue întinse și ea brațul ca să prindă un strop. Roșu.

— Sânge! zise Ronan mai degrabă pe un ton științific decât pe unul îngrijorat.

— Al cui? întrebă Blue ridicând din umeri.

Gansey studie la rândul său o pată roșie care îi apăruse pe jachetă.

— Gansey! strigă Adam arătând cu degetul. Uite!

Se opriră în mijlocul pășunii pentru a se uita pe cerul luminos. Ceva strălucea puternic la orizont, de parcă soarele s-ar fi reflectat într-un avion. Blue își feri ochii de lumină și observă că obiectul avea o coadă înflăcărată. Nu-și dădea seama ce-ar fi putut străluci atât de puternic în lumina zilei.

— Un accident de avion? întrebă ea.

— O cometă, zise Ronan cu convingere.

— O *cometă*? repetă Adam.

Blue era mai înspăimântată acum decât în momentul în care se aflaseră cu adevărat în pericol, în peșteră. Ce aveau să facă?

— Începe! strigă femeia. Începe din nou. În cerc, în cerc, în cerc!

Începu să se învârtă pe loc, cu mâinile încă legate la spate. În lumina soarelui, frumusețea ei regală era mai evidentă. Avea un nas relativ mare, cu o formă plăcută, pomeții înalți, la fel ca fruntea, sprâncene întunecate și iscoditoare și bineînțeles părul acela care se ridica mult deasupra corpului și așa foarte înalt. Îmbrăcămintea ei purpurie părea o pată de vopsea pe iarbă.

Gansey privi corpul ceresc croindu-și o traiectorie arzătoare pe cer.

— Semne și prevestiri, zise el. În 1402, când Glendower a început să lupte pentru putere, a fost văzută o cometă.

— Ha! strigă femeia. La început, la început, la început! Și

atunci a fost sânge, o mulțime de sânge, îndeajuns pentru toți, continuă ea, rostind ultimele cuvinte într-un fel melodios, ca versurile unui cântec.

Adam înșfăcă umărul femeii, oprind-o să se mai învârtă. Ea se trase mai departe de el, cu mișcările unei dansatoare bete, și apoi îi aruncă o privire sălbatică.

— Tu! zise ea, îmi placi cel mai puțin. Îmi aduci aminte de un bărbat și de un câine pe care nu i-am plăcut niciodată.

— S-a notat! răspunse el. Acum, primim vreun favor? Pentru că te-am trezit?

Bineînțeles, își zise Blue, *bineînțeles că asta ar fi trebuit să întrebăm de la început.*

Legendele spuneau că toți adormiții puteau oferi favoruri, și nu doar Glendower. Părea imposibil că niciunul dintre ei nu se gândise la asta, dar toate lucrurile ce păreau evidente în teorie păliseră din cauza stranietății evenimentelor.

Femeia cârâi precum ciorile de deasupra lor, după care scoase din nou același sunet, iar Blue înțelese că râdea.

— Un favor? Pentru că m-ai trezit? Corcitură mică, n-am *dormit* niciodată!

Adam o fixă cu privirea, nemișcat, sălbatic. Cuvântul acela, corcitură, i se înfipsese ca un cuțit în șira spinării.

Gansey interveni pe un ton extrem de politicos.

— Noi ne-am comportat cu bună-cuviință. Numele său e Adam Parrish și așa ar trebui să-i spui.

Femeia schiță o reverență exagerată și se prăbuși într-un genunchi, fiindcă mâinile îi erau încă legate.

— Iartă-mă, *stăpâne*! rânji ea.

Băiatul își țuguie buzele, străduindu-se să treacă cu vederea gestul ei.

— Cum adică n-ai dormit?

— Mergi la culcare, micuța mea fiică! zise femeia cu dulceață. Visează un război! Doar că n-am făcut-o. N-am putut. M-am zvârcolit dintotdeauna în somn.

Luă o postură dramatică, cu picioarele depărtate pentru a se echilibra mai bine. Pe obraz îi căzuse un strop de sânge care lăsase o urmă, ca o lacrimă. Femeia zise cu o voce ascuțită:

— Ajutor! Ajutor! Nu am adormit! Întoarce-te! Întoarce-te! Și apoi continuă cu un glas mai gros: Ai auzit ceva? Doar zvonul sângelui care-mi face bărbăția să tresalte. Să mergem!

Ronan își strânse buzele.

Blue era destul de sigură că mai auzise așa ceva pe holurile școlii ei.

— Vrei să spui că ai stat trează timp de șase sute de ani? o întrebă ea.

— Plus sau minus două sute.

— Atunci, nu e de mirare că e nebună, zise Ronan.

— Lynch! strigă Gansey, dar se opri în lipsa unei remarci potrivite. Hai să mergem!

În casă, Jesse Dittley o privi atent pe femeie. Era aproape la fel de înaltă ca el.

— CE E ASTA?

— Blestemul tău, răspunse Gansey.

Jesse o privi neîncrezător și o întrebă:

— ATUNCI, IA ZI-MI: MI-AI FĂCUT VREODATĂ PEREȚII SĂ PLÂNGĂ?

— Doar de trei sau de cinci ori, zise ea. A fost cumva sângele tatălui tău cel care m-a condamnat la tăcere?

— AI OMORÂT PISICA SOȚIEI MELE?

— Ăla, cântă ea, a fost un accident. A fost cumva vorba de sângele bunicului tău?

— SCOATEȚI-O DIN CASA MEA! zise Jesse. VĂ ROG!

În timp ce băieții se chinuiau să o împingă pe femeie afară din casă, urmați îndeaproape de Malory și de Câine, Blue rămase lângă Jesse. Acesta dădu deoparte o draperie soioasă ca să se uite la băieți cum încearcă să o convingă pe femeie să se urce în SUV. Blue văzu limpede cum aceasta îl mușcă pe Câine.

Se simțea ceva mai puțin înfricoșată acum, când nu se mai afla lângă femeia aceea, deși nu putea să-și scoată din cap ciocul căscat al lui Drujbă scoțând sunetele acelea melodioase sau felul în care îi tresărise inima când corpul femeii se mișcase în sicriu pentru prima dată. Vrăjile acelea întunecate nu se comparau în niciun fel cu magia organică din Cabeswater.

— AIA NU ARE TOATE ȚIGLELE PE CASĂ.

— E trează de sute de ani, zise Blue. Probabil, când un Dittley a murit în peșteră, asta a amuțit-o pentru o perioadă. Acum e la noi însă. Ea a fost blestemul. Nu o să mori dacă intri în peșteră de acum.

Jesse lăsă draperia să cadă la loc.

— ȘI CHIAR CREZI CĂ SE POATE SCĂPA ATÂT DE UȘOR DE UN

BLESTEM?

— Poate. Probabil. A stat acolo foarte multă vreme, zise Blue. Iar tot timpul ăsta familia ta a locuit aici. Ai auzit-o spunând că ea a făcut lucrurile alea.

— DAR CE AVEȚI DE GÂND SĂ FACEȚI CU EA?

— Habar n-am. Vom face ceva, zise fata, bătându-l ușor cu palma pe braț. Ar trebui să-ți chemi soția sau câinele.

Jesse se scărpină pe piept.

— CHIAR EȘTI UN SOI FOARTE BUN DE FURNICUȚĂ.

Își strânseră mâinile, iar Blue văzu cum o privește pe geam când pleacă.

O duseră pe femeie la locuința de pe Fox Way 300, iar Calla rămase neimpresionată, Jimi părea alarmată și Orla, fascinată. Persephone o privi pe femeie o singură dată, dădu din cap cu putere și apoi dispăru în sus, pe scări. Malory bău ceai de ierburi în camera de la drum. Adam și Ronan rămaseră pe hol, trăgând cu urechea, prea lași ca să înfrunte furia Callei. Iar ea era cu adevărat în formă.

— Îți aduci aminte, lătră ea, cum ți-am spus că sunt trei adormiți, iar treaba Maurei era să nu-l trezească pe unul în timp ce voi ar fi trebuit să vă ocupați de unul dintre ceilalți doi? Îți aduci aminte cum n-am spus nimic despre al treilea? *Nu mi-am dorit să mi-l aduci în bucătărie.*

Blue se simțea sfâșiată între ușurare și enervare. Primul sentiment se datora faptului că fusese îngrijorată ca nu cumva femeia să fi fost adormitul care nu trebuia trezit. Enervarea avea legătură cu conștiința faptului că dăduseră de belea.

— Și unde s-o fi dus în altă parte? întrebă ea. Mama mi-ar fi spus să o aduc aici.

— Asta fiindcă n-are bun-simț! Nu găzduim un adăpost, zise Calla venind în dreptul femeii care privea în jurul bucătăriei cu un amestec de uimire și nebunie regală. Cum te cheamă?

— Numele meu e cel al tuturor femeilor, veni răspunsul. Întristare.

Calla ridică din sprânceană, dorindu-și s-o pocnească pe femeie.

— De ce n-ați lăsat-o pur și simplu acolo?

De pe hol, Ronan îi aruncă lui Gansey o privire superioară.

— Uite ce e, înțeleg că nu poate rămâne aici, zise Gansey, dar e limpede că seamănă mai degrabă cu voi decât…

Expresia de pe fața Callei deveni vulcanică.

— Decât ce, domnule? Decât tine, Richard Gansey? Asta voiai să spui? Crezi că nebunia ei vă va afecta pe voi, dar noi suntem imune? Ei bine, domnule, să știi că te-ai înșelat!

Gansey clipi des. Pe fața femeii se întinse un zâmbet larg.

— Să știi că are dreptate, vrăjitoareo!

Calla simți cum i se revărsă un șuvoi de lavă încinsă peste pleoape.

— Cum mi-ai spus?

Femeia izbucni în râs și începu să cânte:

— Blue Lily, Lily Blue, tu și cu mine.

Atât Blue, cât și Calla se încruntară la auzul cuvintelor ciudat de familiare.

Femeia aceasta trebuie să fi fost cea care-l posedase pe Noah, așa cum făcuse și cu Drujbă. Blue se trezi, sperând că talentul acela era limitat la creaturile din vis și la băieții morți.

— Nu e prea târziu s-o ducem înapoi, zise Ronan.

— VOI DOI! tună Calla, făcându-i pe Adam și pe Ronan să tresară. Mergeți la magazin să-i cumpărați niște lucruri!

Băieții schimbară o privire sugestivă. Ochii lui Adam spuneau: *ce înseamnă asta?,* iar cei ai lui Ronan: *nu-mi pasă; hai să plecăm de-aici înainte să-și schimbe părerea.* Gansey se încruntă privindu-i cum pleacă, năpustindu-se amândoi spre ușa de la intrare.

Persephone apăru exact în momentul acela, ținând în mâini puloverul cu mâneci diferite. O privi pe femeie, părând că o evaluează; dacă n-ar fi fost vorba despre ea, gestul ar fi putut părea nepoliticos. Femeia îi aruncă la rândul ei o căutătură menită să o evalueze, arătându-și mult mai mult din albul ochilor.

Într-un final, Persephone păru satisfăcută și îi oferi puloverul.

— Ți-am făcut asta. Încearcă-l… Ah! De ce n-ați dezlegat-o încă?

— Ne-am gândit că ar putea fi… periculoasă? întrebă Gansey pe un ton jalnic.

Persephone întoarse capul către băiat.

— Și v-ați gândit că legătura de la mâini poate schimba asta?

— Eu… zise băiatul întorcându-se spre Blue în căutare de sprijin.

— E un martor necooperant, încercă fata.

— Nu așa ne purtăm noi cu oaspeții, zise Persephone pe un ton vag acuzator.

— Eu nu mi-am dat seama că ne e oaspete, interveni Calla.

— Ei bine, eu o așteptam, zise Persephone, după care făcu o pauză. Cred. Să vedem dacă i se potrivește puloverul.

Gansey își mută privirea spre Blue, iar ea clătină din cap.

— Tu ar trebui să mă dezlegi, micule crin! îi zise femeia lui Blue. Cu cuțitașul tău de crinișor. Ar fi potrivit și s-ar închide cercul.

— De ce ar fi potrivit și s-ar închide cercul? întrebă fata nedumerită.

— Fiindcă tatăl tău e cel care m-a legat. Ah, *bărbații*!

Blue se simți brusc trează. Fusese așa și mai devreme, dar acum devenise mult mai mult decât fusese cu doar o secundă în urmă și simțea că dormise până atunci.

Tatăl ei.

Femeia veni brusc în fața ei, cu mâinile încă legate la spate.

— O, da! *O pedeapsă potrivită*, zise ea. Artemusssssss, izbucni femeia în râs văzând fețele șocate din încăpere. Ah, câte lucruri știu! Aveți grijă de felul în care strălucește, într-un cerc de apă, aflat în șanțul unui castel, pe un lac, totul într-un inel de apă.

Cu câteva luni în urmă, când Blue îi întâlnise pentru prima dată pe băieți, existase un moment în care ea realizase subit cum era atrasă în tumultul vieților lor. Acum își dădea seama că nu fusese niciodată *atrasă*. Se aflase acolo dintotdeauna, împreună cu femeia asta și cu toate cele din casa de pe Fox Way, și poate și cu Malory și cu Câine. Ei nu creau harababura, ci descopereau treptat formele ei schimbătoare.

Înfiorată, Blue scoase lama briceagului. Având grijă să nu se taie pe ea și nici pielea albă a femeii, reteză legăturile uzate.

— În regulă, vorbește!

Femeia își întinse brațele în lateral cu o expresie înfiorătoare întipărită pe chip. Începu să se învârtă, dărâmând paharele de pe masă și lovind cu mâinile corpul complicat de iluminat care atârna deasupra mesei din bucătărie. Se împiedică de papuci, dar continuă, râzând mereu, din ce în ce mai isteric.

Când se opri, ochii îi luminau electric, dezlănțuiți.

— Numele meu este Gwenllian, zise ea.

— O! reuși să îngaime Gansey cu o voce pierită.

— Da, micule cavaler, m-am gândit că știi.

— Ce să știe? întrebă neîncrezătoare Calla.

— Ești fiica lui Owen Glendower, zise Gansey pe un ton preocupat.

29

— Nici măcar nu știu ce să cumpăr. O cușcă de câine? întrebă Ronan.

Adam nu-i răspunse. Se aflau într-un magazin mare, iluminat puternic, la raionul de obiecte pentru igiena personală. Luă un flacon cu șampon și-l puse la loc. Hainele îi erau încă pătate de sânge de pe urma ploii apocaliptice, iar sufletul îi era încă îndurerat din cauza cuvântului „corcitură“. Gwenllian – Gansey îi trimisese un sms lui Ronan – stătuse șase sute de ani în peștera aceea, dar îl dibuise imediat. Cum?

Ronan luă flaconul de șampon și-l puse în căruciorul pe care-l împingea Adam.

— Ăla costă paisprezece dolari, zise Adam.

Îi era imposibil să-și ignore partea creierului cu care își făceau mereu socotelile la cumpărături. Poate că și asta văzuse Gwenllian în adâncul sufletului său. Celălalt băiat nu-i dădu atenție.

— Altceva? O zgardă antipurici?

— Ai mai făcut o glumă referitoare la câini. Cușca…

— Așa e, Parrish.

Ronan continuă să meargă pe culoar, cu umerii drepți și bărbia ridicată sfidător. Nu arăta ca un om care face cumpărături. Avea aerul că e pus pe furtișaguri. Aruncă o pastă de dinți în cărucior.

— Pastă pentru vrăjitoare? Asta chiar e utilă!

Descoperirea lui Gwenllian avea un efect ciudat asupra creierului lui Adam. Poziția rezervată n-ar fi trebuit să fie prima opțiune după toate lucrurile care se întâmplaseră cu meridianul energetic și cu Cabeswater. Adam își dădu seama că încă nu era convins cu adevărat că Glendower ar putea fi adormit sub un munte, pe undeva. Iat-o însă pe Gwenllian, îngropată în același mod legendar. Asta ar fi trebuit să-i topească și ultima doză de scepticism.

— Și acum ce facem? întrebă Adam.

— Cumpărăm și o adăpătoare. La naiba! Ai dreptate. Chiar nu mă pot gândi la altfel de glume.

— Mă gândeam acum… că o avem pe Gwenllian.

Ronan scoase un sunet care indica faptul că nu găsește subiectul acela foarte interesant.

— O să facem ce făceam și până acum. Ea nu contează.

— Totul are importanță, îl contrazise Adam, amintindu-și de ședințele pe care le avusese cu Persephone.

Privi cum zboară un tub de deodorant în cărucior, fără să fie însă convins că acesta îi era de trebuință unei persoane care se născuse cu mult înainte să fi fost inventat.

— Gansey vrea să-l găsească pe Glendower. Nebuna aia nu e taică-său.

Ronan începu să spună ceva, dar se opri. Aruncă un flacon cu spumă de ras în cărucior, dar niciun aparat de bărbierit. Era posibil să fi fost pentru el, nu pentru Gwenllian.

— Nu sunt sigur dacă ar trebui să ne oprim atâta vreme cât avem un avantaj. Cabeswater e de partea noastră. De ce mai avem nevoie de Glendower?

Adam se gândi la viziunea în care Gansey murea ghemuit la pământ.

— Am nevoie de favoare, zise el.

Ronan se opri atât de brusc în mijlocul culoarului, încât Adam aproape îi lovi picioarele cu căruciorul. Cele șase obiecte dinăuntru se zdruncinară.

— Haide, Parrish! Chiar crezi că ai nevoie de aia?

— Eu nu pun la îndoială chestiunile care…

— Bla, bla, bla… Bine. Știu. Hei! Ia uită-te la asta! făcu Ronan.

Băieții observară o femeie frumoasă care stătea în secțiunea dedicată grădinăritului și era asistată de trei angajați ai magazinului. Căruciorul îi era plin de prelate, de foarfeci pentru gard viu și tot felul de alte lucruri care păreau foarte ușor de transformat în arme. Bărbații țineau în mâini hârlețe și araci care nu intrau în cărucior. Păreau foarte dornici să o ajute.

Era Piper Greenmantle.

— Nu mi se pare a fi genul tău, zise Adam.

— E nevasta lui Greenmantle, șuieră Ronan.

— Și de unde știi tu cum arată?

— Hai, te rog! Uite, la *asta* ar trebui să ne gândim. L-ai cercetat?

— Nu, minți Adam.

Îi era greu în general să ignore o problemă odată ce se confruntase cu ea, iar Greenmantle era o bătaie de cap mai mare decât multe altele.

— Destul de puțin, admise el.

— Din plin, traduse Ronan.

Avea dreptate, fiindcă, într-un chip straniu, Ronan știa o mulțime de lucruri despre cum funcționa mintea lui. Era posibil ca Adam să fi fost conștient dintotdeauna de asta, dar să prefere să se considere impenetrabil, mai ales în părțile minții sale pe care le considera mai profunde.

Aruncând o ultimă privire spre blonda Greenmantle, porniră spre coada de la casă. Ronan plăti cu cardul, fără măcar să se uite la total – *într-o zi, într-o zi, într-o zi* – și apoi ieșiră afară, sub cerul senin al după-amiezii. La ieșire, Adam își dădu seama că împinge un cărucior care conține o singură sacoșă, rătăcită într-un colț. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să cumpere mai multe lucruri, deși nu-și putea imagina care ar fi putut fi acelea.

— Urcă acolo! zise Ronan, arătând spre cărucior.

— Ce?

Lynch continuă să arate cu degetul.

— Hai, băi, lasă-mă! zise Adam. Asta e o parcare publică.

— De ce complici tu lucrurile, Parrish?

Adam lăsă o bătrână să treacă pe lângă ei, oftă și se urcă în coșul cărucior ului. Își trase genunchii la piept ca să încapă. Era absolut convins că totul avea să se sfârșească cu julituri. Ronan înșfăcă mânerul cu concentrarea intensă a unui motociclist de curse și își trasă în minte o linie între ei și BMW-ul parcat de partea cealaltă.

— Cât de înclinată e panta din parcarea asta?

— O, nu știu. Zece grade?

Adam se prinse bine de părțile laterale ale căruciorului, dar apoi se gândi mai bine. Preferă să se țină strâns.

Cu un zâmbet sălbatic, Ronan porni în fugă către BMW. În momentul în care căpătară destulă viteză, strigă voios o înjurătură îngrozitoare și apoi sări și el în cărucior. În timp ce se îndreptau spre BMW, Adam își dădu seama că, așa cum făcea de obicei, Ronan n-avea deloc intenția de a se opri înainte să se întâmple ceva rău. Își acoperi nasul cu mâna când trecură pe lângă BMW. Scăpat de sub control, căruciorul se înclină o dată, de două ori și apoi se răsturnă în chip catastrofal pe o parte. Continuă să alunece, iar băieții odată cu el.

Se opriră într-un târziu.

— O, Dumnezeule! zise Adam, atingându-și cotul de unde îl mușcase asfaltul parcării.

Julitura nu era însă cine știe ce.

— Dumnezeule, Dumnezeule! Toți dinții sunt la locul lor!

Ronan era întins pe spate, la o distanță de câțiva metri. Pe piept avea cutia cu pasta de dinți, iar căruciorul se afla chiar lângă el. Părea grozav de fericit.

— Ar trebui să-mi spui ce-ai descoperit despre Greenmantle, zise Ronan, așa încât să pot începe să visez.

— Când? întrebă Adam, ridicându-se de pe jos.

Ronan râânji.

30

— Casa asta e tare drăguță. Are atâția pereți. O mulțime de pereți, zise Malory în timp ce Blue intră în living.

Pernele de pe canapea îl înconjurau cu grație.

Câine stătea liniștit pe podea, lângă canapea, cu labele încrucișate, părând că evaluează tot ce se află în jurul său.

În spatele ușii închise a camerei de la drum, murmurul vocii lui Gansey crescu brusc în intensitate înainte de a fi acoperit de glasul Callei. Se certau cu Persephone sau vorbeau în timp ce ea se afla în aceeași cameră. Uneori era greu să faci diferența.

— Mulțumesc, zise Blue.

— Unde e femeia aia nebună?

Blue tocmai terminase de aruncat toate lucrurile lui Neeve, lăsând doar salteaua la mansardă pentru ca Gwenllian să poată să stea acolo. Mâinile îi miroseau încă a ierburile pe care Neeve le folosise pentru divinațiile ei și cele cu care Jimi încercase să elimine mirosurile buruienilor fostei locatare.

— E sus, la mansardă, cred. Oare chiar o fi fiica lui Glendower?

— Nu văd niciun motiv să nu credem asta, zise Malory. Pare să poarte o rochie din perioada aceea. Oricum, e greu de acceptat totuși. Păcat că nu putem scrie un articol despre ea într-o revistă de specialitate. Bine, presupun că ar putea încerca cineva, dar cariera cercetătorului care ar face asta s-ar încheia brusc.

— Aș vrea să vorbească mai clar, zise Blue. Spune că tatăl meu a fost cel care a legat-o și a închis-o în peșteră, dar și că n-a dormit niciodată. Asta e imposibil, nu-i așa? Cum poți să fii în viață și treaz vreme de șase sute de ani?

Câine o privi pe Blue într-un fel care indica faptul că el crede că acela era felul în care Gwenllian ajunsese în starea de acum.

— Pare destul de probabil ca acest Artemus să fi fost cel care l-a adormit și pe Glendower, observă Malory. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar ideea că el te-ar fi putut zămisli pe tine e destul de greu de crezut.

— Greu, repetă Blue.

Pentru ea, lucrul acesta nu avea vreo miză emoțională: tatăl ei îi fusese întotdeauna străin și lucrul ăsta nu putea fi schimbat nici dacă se dovedea că e un nebun în vârstă de șase sute de

ani. Era interesant că Gwenllian fusese legată și închisă de cineva pe nume Artemus, că această persoană semăna în aparență cu Blue, că Maura spusese și ea că tatăl fetei se numea în acest fel. Toate chestiile astea interesante nu aveau însă să o aducă pe Maura înapoi.

— Deși, dacă e să ne luăm după tapiseria aia… zise Malory referindu-se la pânza pe care o găsise în hambarul inundat.

Blue și-o aminti – cele trei fețe care arătau ca a ei, mâinile lor roșii.

— Ce să luăm în considerare?

— Nu știu. Ea rămâne aici? întrebă Malory.

— Presupun că da. Pentru moment. Probabil că o să ne omoare pe toate în somn, indiferent ce spune Persephone.

— Cred că e mai înțelept să rămână aici, zise Malory. Ăsta e locul ei.

Blue îl privi, clipind des. Deși își îmbunătățise părerea despre profesorul ramolit de când îl întâlnise prima dată, nu l-ar fi crezut în stare să se gândească îndeajuns de mult la ceilalți oameni pentru a avea o asemenea viziune asupra relațiilor interpersonale.

— Ai vrea să știi ce face Câine? întrebă el.

Vorbele acelea nu păreau să aibă vreo legătură cu discuția anterioară, dar Blue simțea o curiozitate mistuitoare. Răspunse cu strângere de inimă.

— Păi… n-aș vrea să vă simțiți jenat.

— Mă simt mereu inconfortabil, Jane, zise Malory. De asta îl am pe Câine. E un animal-psihiatru. E dresat ca atunci când îmi simte anxietatea, să facă un lucru care să îmbunătățească situația. Cum ar fi să stea lângă mine, să mi se așeze pe piept sau să mă lase să-mi bag mâna în gura lui.

— Și aveți multe asemenea anxietăți?

— Cuvântul ăsta, *anxietăți*, e teribil. Te face să te gândești la mâini tremurătoare, la isterie și la cămașă de forță. Pur și simplu nu prea îmi pasă de ceilalți, fiindcă… se pare că s-au hotărât, nu-i așa?

Profesorul schimbase vorba, fiindcă din camera alăturată se auzea vocea Callei:

— NU-MI ARUNCA PRIVIREA AIA DISTANTĂ!

Până acum, Blue se bucurase să nu fie implicată în discuțiile serioase care aveau loc în camera de la drum, dar acum simțea

altceva.

— Câine mi-a fost oferit chiar înaintea acestei călătorii, continuă Malory, și trebuie să accept că nu mi-am închipuit niciodată că va fi atât de dificil să călătoresc cu un reprezentant al rasei canine. Nu numai că a fost greu să găsesc un loc în care Câine să-și facă nevoile, dar animalul a încercat constant să-mi sară în brațe în timp ce așteptam la coada aceea îngrozitoare din fața porții de securitate.

Câine nu părea să aibă regrete.

— Nu exteriorul oamenilor mă deranjează, continuă Malory, ci ceea ce au ei pe dinăuntru. Încă din copilărie am fost capabil să văd aurele, esența oamenilor, personalitatea. Iar dacă…

— Stați! Spuneți că puteți vedea aure?

— Jane. Nu m-am așteptat să ai asemenea prejudecăți, mai ales tu…

Blue era bine familiarizată cu noțiunea de aură – câmpuri energetice care înconjurau toate corpurile vii. În adolescență, Orla trecuse printr-o perioadă în care spunea tuturor persoanelor ce citește în aurele lor. Lui Blue îi comunicase că era scundă, fiindcă așa îi era croită aura. Fusese o adolescentă destul de îngrozitoare.

— Nu vă judecam în niciun fel, îl asigură ea pe Malory. Voiam doar să mă lămuresc. Și asta are legătură cu Câine, fiindcă…

— Fiindcă atunci când oamenii sunt prea aproape de mine, aurele lor mă ating. Și, dacă intru în contact cu prea multe aure, devin confuz și în mintea mea se instalează starea aceea pe care doctorii au denumit-o prostește „anxietate“. Doctorii! Niște idioți! Nu știu dacă ți-a spus Gansey vreodată că mama mea a fost ucisă de sistemul britanic de sănătate…

— Mi-a zis, minți Blue cu ușurință.

Era foarte interesată să audă ce avea Malory de spus despre aure, fiindcă asta o interesa mult mai mult decât să afle despre moartea unor mame, subiect care nu o pasiona deloc.

— E o poveste șocantă, zise Malory cu un oftat, după care ceva de pe chipul lui Blue sau din postura ei îl făcu să-i împărtășească totuși povestea care se încheie cu: Și i-am putut vedea aura cum dispare încet. Așa că, înțelegi? De aceea știu că locul lui Gwenllian este aici.

Blue încercă să-și recapete expresia feței.

— Stați așa! Ce? Cred că am pierdut ceva.

— Aura ei este ca a ta... e albastră, zise el. Aura de clarvăzător.

— Serios?

Avea să fie extrem de supărată dacă acela era motivul pentru care își căpătase numele – era ca și cum ai boteza un cățel cu numele *Pufosul.*

— Această culoare de aură aparține celor care pot străpunge vălul.

Fata realiză că dacă-i va mărturisi că ea nu putea străpunge vălul, conversația avea să se prelungească.

— Asta m-a atras încă de la început la Gansey, zise Malory. În pofida personalității sale mercuriale, are o aură foarte plăcută și neutră. Când sunt cu el, nu am senzația că mă aflu în prezența altui om. Nu ia nimic de la mine. Acum e ceva mai zgomotos, dar nu foarte mult.

Blue avea doar o idee vagă despre ce însemna cuvântul *mercurial*, dar chiar și așa nu vedea cum se putea lipi adjectivul acela de persoana lui Gansey.

— Și cum era pe atunci?

— Au fost zile minunate, răspunse Malory, după o pauză. Cu excepția unora care n-au fost. Era mai mic pe-atunci.

Felul în care rostise *mai mic* sugera că nu se referise la înălțime, iar Blue se gândi că știe la ce se referise profesorul.

— Încerca încă să dovedească faptul că nu avusese o halucinație. Era încă obsedat de eveniment în sine. Din fericire pentru el, pare să fi trecut peste asta.

— Evenimentul... vă referiți la înțepătură? La moarte, vreau să zic.

— Da, Jane. La moarte. Se gândea mereu la asta. Desena toată ziua albine, viespi și altele asemenea. Se trezea noaptea urlând din cauza coșmarurilor – a trebuit să-și ia propria locuință, fiindcă eu nu puteam dormi cu el, așa cum îți poți lesne imagina. Uneori, episoadele astea se întâmplau și ziua. Odată, ne chinuiam să descoperim ceva în Leicestershire și m-am pomenit că se aruncă la pământ și începe să se zgârie pe față ca un pacient al unui spital de psihiatrie. L-am lăsat în pace, și-a făcut numărul și apoi s-a comportat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Groaznic! șopti Blue.

Își aduse aminte de zâmbetul dezinvolt pe care Gansey

învățase să-l afișeze mascând adevăratul său chip. Cu rușine, își aminti cum se întrebase odată ce anume îl făcuse pe un băiat ca Gansey, care avea absolut totul, să capete o asemenea deprindere. Cât de nedreaptă fusese să presupună că dragostea și banii pot prevala în fața durerii și a greutăților. Se gândi cu vinovăție la cearta lor din mașină, din seara trecută.

Malory nu păru să o audă.

— Este însă un cercetător înnăscut. Are un simț deosebit pentru a descoperi lucrurile ascunse. Nu te poți antrena în privința asta. E un talent cu care trebuie să te naști.

În mintea lui Blue, reveni vocea lui Gansey din peșteră, un glas pustiu și speriat.

Viespi.

Fata se înfioră.

— Bineînțeles, la un moment dat a plecat, zise Malory zâmbind.

— Poftim? întrebă Blue atentă dintr-odată.

— N-ar fi trebuit să mă surprindă, răspunse profesorul cu un glas care sugera că se gândește la altceva. Știam că e un mare călător. Doar că nu ne terminaserăm treaba, eu așa am crezut. Ne-am ciondănit puțin, dar ne-am împăcat. Apoi însă, într-o dimineață, a dispărut pur și simplu.

— Cum adică?

Câine se urcase pe pieptul lui Malory și acum îi lingea bărbia. Profesorul îl lăsă în pace.

— A plecat. Și-a luat lucrurile, gențile. A abandonat și multe lucruri, cele de care nu avea nevoie. Nu s-a mai întors niciodată. M-a sunat apoi după câteva luni, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Era greu să ți-l imaginezi pe Gansey abandonând lucrurile în felul acela. Acum era înconjurat de obiecte la care ținea cu ferocitate.

— N-a lăsat un bilet, nimic?

— A dispărut, zise Malory. După aceea, familia lui m-a mai sunat, încercând să afle unde s-a dus.

— Familia? întrebă Blue cu sentimentul că ascultă o poveste despre o altă persoană decât Gansey.

— Da, le-am spus ce-am putut, bineînțeles. Nu știam cu adevărat. Înainte să vină la mine, fusese în Mexic și apoi cred că a mers în Islanda, după care s-a întors în Statele Unite. Mă

îndoiesc însă că știu mai mult de jumătate din ce s-a întâmplat. S-a hotărât atât de ușor și de repede să plece! Procedase la fel de multe ori, înainte să ajungă în Anglia. Era obișnuit cu asta.

În mintea lui Blue, unele conversații vechi începeau să capete alt sens. Își aminti de o noapte intensă, pe versantul unui munte, de unde priviseră Henrietta care era luminată ca un tărâm de basm. *Acasă*, spusese el, ca și cum asta l-ar fi durut, ca și cum n-ar fi crezut că există un asemenea loc. Povestea lui Malory nu concorda cu povestea lui Gansey, cel pe care îl știa ea. O făcea însă să realizeze că știuse doar frânturi de adevăr despre băiatul ăsta.

— A fost lașitate și prostie, zise Gansey din pragul ușii, unde stătea sprijinit de clanță, cu mâinile în buzunare, într-o postură familiară. Nu-mi plac despărțirile, așa că m-am abținut, fără să mă gândesc la consecințe.

Blue și Malory își îndreptară amândoi privirile spre el. Era greu de zis de cât timp stătea acolo.

— A fost foarte frumos din partea ta, continuă el, să nu pomenești niciodată cum te-ai simțit. E mai mult decât meritam. Să știi însă că am regretat mult.

— Bine, zise Malory pe fața căruia se citi brusc o senzație de disconfort. Ei bine, care e verdictul în privința femeii din peșteră?

Gansey își puse o frunză de mentă în gură; lui Blue îi era imposibil să nu se gândească la noaptea precedentă, când el pusese o frunză în gura ei.

— Deocamdată, rămâne aici. Persephone a hotărât. Eu m-am oferit să amenajez primul etaj de la Monmouth. S-ar putea totuși ca asta să fie cea mai bună soluție.

— Dar cine e? întrebă brusc Blue. Gwenllian? rosti fata cu greutate.

Nu pronunța corect. Dublul „l“ nu era rostit cum trebuie.

— Glendower a avut zece copii cu soția lui, Margaret. Și cel puțin patru… nu cu ea.

Gansey rosti cu dezgust ultimele cuvinte. Era limpede că găsea comportamentul acela nepotrivit pentru eroul lui.

— Gwenllian e una dintre cele patru odrasle ilegitime. E un nume patriotic. Au mai existat două femei numite așa și care au fost asociate cu lupta galezilor pentru libertate.

Mai era ceva ce și-ar fi dorit să spună, dar nu o făcu. Asta

însemna că era fie neplăcut, fie urât.

— Haide, Gansey! Zi ce ai de zis! îl îndemnă Blue.

— Felul în care a fost îngropată, zise băiatul, ușa mormântului cu figura lui Glendower pe ea, la fel ca pe capacul sarcofagului. Nu există nicio imagine a ei. Am putea s-o întrebăm, deși e tare greu să obții de la ea informații valabile. Mie mi se pare că a fost îngropată într-un mormânt-momeală.

— Și asta ce mai e?

— Uneori, atunci când există un mormânt foarte bogat sau al unui om foarte important, se face un duplicat undeva în apropiere, mai ușor de descoperit pentru a oferi jefuitorilor o pradă mai facilă.

— Propria fiică? întrebă Blue scandalizată.

— Ilegitimă, preciză Gansey fără prea mult entuziasm. Ai auzit-o! A pedepsit-o pentru ceva. Totul e atât de dezgustător. Sunt hămesit. Unde s-au dus Par… Adam și Ronan?

— Să cumpere provizii pentru Gwenllian.

Băiatul își privi ceasul enorm și frumos cu o mare încruntare și uimire.

— Au plecat de mult?

Fata se strâmbă irelevant.

— Oarecum.

— Și acum, ce facem? întrebă Gansey.

Din camera alăturată, Calla urlă:

— DU-TE SĂ NE CUMPERI PIZZA. CU EXTRA BRÂNZĂ, RICHIE RICH[9].

— Cred că începe să te placă, zise Blue.

[9] Personaj de desene animate celebru pentru bogăția sa (n. tr.).

31

Ronan ajunse cu mașina în fața bisericii Sf. Agnes. Adam crezu că dorește să urce în apartamentul său aflat deasupra biroului clerical, dar când ajunseră pe stradă îl văzu pe prietenul său cum cotește și se îndreaptă spre intrarea principală a bisericii.

Deși locuia practic în interiorul ei, Adam nu fusese niciodată în interiorul lăcașului de când se mutase în apartament. Familia lui nu prea era dusă la biserică și, deși Adam suspecta că ar putea exista un Dumnezeu, bănuia în aceeași măsură că asta nu prea contează.

— Lynch, zise el în timp ce Ronan deschidea ușa sanctuarului întunecat. Am crezut că o să stăm de vorbă.

Ronan își înmuie degetele în vasul cu apă sfințită de lângă ușă și-și atinse fruntea.

— E pustiu.

Biserica nu părea însă pustie. Mirosul de tămâie, vazele cu flori ciudate, vălurile de pânză albă, imaginea întunecată a unui Hristos pe cruce creau un sentiment claustrofobic. Era îmbibată cu povești pe care Adam nu le știa, ritualuri pe care nu avea să le împlinească vreodată, legături pe care nu le va împărtăși. Totul în jur ținea de istorie și asta îl făcea să se simtă ușor amețit.

Ronan îl lovi pe Adam peste umăr cu dosul palmei.

— Haide! îl îndemnă el.

Porni spre altar străbătând întunericul și deschise o ușă care ducea spre o scară abruptă. Deasupra, Adam se trezi într-un balcon mic, ascuns privirilor, cu două strane și o orgă. O statuie a Fecioarei Maria, probabil, își întindea mâinile către el, dat fiind că nu îl cunoștea. Pe de altă parte, îl întâmpina astfel și pe Ronan, pe care îl știa bine. La picioarele ei ardeau câteva candele.

— Aici sus stă corul, zise Ronan, așezându-se la orgă.

Fără veste, se apucă să cânte un fragment îngrozitor de zgomotos.

— Ronan! șuieră Adam, privind către Fecioara Maria, care nu părea însă tulburată în vreun fel.

— Ți-am zis. Nu e nimeni aici, zise Lynch văzând că Adam nu-l credea încă. În Woodvile este ziua confesiunilor, iar preotul

nostru e acolo. Atunci obișnuia Matthew să ia lecții de orgă, fiindcă nu era nimeni prin preajmă căruia să-i pese cât de prost cânta.

Adam se așeză într-un final într-una dintre strane. Punându-și obrazul pe lemnul uzat și neted, îl privi pe Ronan. În mod ciudat, acesta părea să aparțină locului aceluia în același fel în care se integra perfect în peisajul de la Fermă. Religia aceea gălăgioasă și somptuoasă îl modelase în aceeași măsură ca și lumea viselor tatălui său; felul în care Ronan reunea atâtea aspecte ale personalității sale părea imposibil la prima vedere. Adam începea să-și dea seama că, de fapt, nu-l cunoscuse. Sau că, mai bine zis, văzuse doar o parte din el și se gândise că nu mai e nimic altceva de cunoscut.

Adam simți mireasma pădurii Cabeswater, mirosul copacilor după o ploaie. Își dădu seama că în vreme ce se uitase la Ronan, el îl privise la rândul său.

— Deci, Greenmantle, zise el, făcându-l pe Ronan să privească în altă parte.

— Nenorocitul, da.

— Am verificat toate amănuntele publice chiar în prima noapte.

Ar fi fost destul de simplu pentru Ronan să facă el însuși această investigație, dar știuse că pe Adam avea să îl provoace sarcina asta.

— Două doctorate, reședința în Boston, trei amenzi pentru viteză în ultimele optsprezece luni, bla, bla, bla.

— Dar ce e cu chestia aia legată de pânza de păianjen?

— Nu contează, răspunse Adam.

Nu-i luase foarte mult timp să ajungă la versiunea oficială a vieții lui Colin Greenmantle. Imediat realizase însă că nu avea nevoie de informațiile acelea. Nu trebuia să deșire pânza – probabil nici n-ar fi avut cum să o rupă. Tot ce avea de făcut era să țească una nouă.

— Bineînțeles că contează. E cel mai important…

— Nu, Ronan, uite… vino aici!

Adam începu să scrie pe praful așezat pe strana de lângă el. Ronan i se alătură, ghemuindu-se ca să vadă mai bine.

— Ce-i asta?

— Lucrurile pe care trebuie să le punem la locul lor, zise Adam.

În mintea lui, totul era limpede. Deși ar fi fost mai simplu să-și scrie planul, se hotărâse să nu facă asta. Era mai bine să nu existe documente sau înregistrări electronice. Singurul lucru care putea intra în mintea lui Adam era Cabeswater.

— Astea sunt toate dovezile pe care trebuie să le visezi pentru a-l îngropa definitiv.

Unele lucruri trebuiau să fie îngropate la propriu. Planul fusese conceput foarte meticulos, dar era greu de executat; nu era treabă ușoară să înscenezi cuiva o crimă, iar genul ăsta de infracțiune necesita de obicei un cadavru. Sau, măcar, câteva părți din el.

— Pare destul de greu, admise Adam, fiindcă, odată ce scrisese totul în praf, lucrul acesta îi devenise evident și lui. Ba chiar și este. E vorba însă în general despre lucruri mici.

Ronan termină de citit planul lui Adam. Își întoarse puțin fața de la ororile scrise în praf, la fel cum obișnuia să evite să privească unele dintre obiectele pe care le aducea din vis.

— Dar... nu asta s-a întâmplat. Nu e ceea ce a făcut Greenmantle.

Deși nu rostise cuvintele, era clar ce voia să spună Ronan: *e o minciună.*

Adam ar fi trebuit să-și dea seama că prietenul său s-ar fi împotrivit planului. Se strădui să-i explice.

— Știu că nu e. Dar e prea greu să-i înscenăm uciderea tatălui tău. E prea subtil și sunt o mulțime de amănunte pe care nu le cunosc. Ar putea contracara una dintre dovezile noastre cu ceva real, adevărat, cum ar fi succesiunea în timp a locurilor unde s-a aflat, dărâmând astfel tot ce am construit noi. Dacă inventez însă o crimă, pot controla toate piesele.

Ronan se holbă la el.

— Știi, trebuie să fie ceva cu adevărat oribil. Un lucru pentru care n-ar vrea să meargă la închisoare, zise Adam.

Se simțea puțin murdar; nu putea discerne dacă dezgustul evident al lui Ronan provenea din natura crimei pe care o sugerase el sau din faptul că fusese capabil să-și imagineze o asemenea oroare. Însă trebuia să insiste pentru că era prea târziu să bată în retragere.

— Vrem să se simtă atât de amenințat încât nici să nu-i treacă prin cap să vorbească sau să contraatace. Dacă ar fi chiar și acuzat numai de așa ceva, ar fi terminat, iar el știe asta. Iar

dacă ar ajunge la închisoare, știi bine că aceia care comit crime împotriva copiilor sunt tratați îngrozitor. Iar el e conștient de acest lucru.

Adam putea vedea conflictul din Ronan și constata, spre marea lui mirare, că minciuna pierdea teren.

— Numai o dată, zise repede Adam. De data asta. Aș putea desigur să regândesc planul ca să-l fac despre tatăl tău, dar n-ar fi la fel de sigur. În cazul ăsta, ar trebui să vii și tu la procese. La fel și Matthew.

Nu rosti cu ușurință ultimele cuvinte, deși ele erau adevărate. Știa însă că atârna greu în hotărârea lui Ronan, ceea ce se și întâmplă.

— Sunt de acord, zise Ronan deloc fericit, privind încă o dată cu sprâncenele încruntate planul scris în praf. Lui Gansey nu i-ar plăcea asta.

Era într-adevăr cea mai josnică mostră de mizerie. Regii nu-și mânjeau mâinile cu asemenea chestiuni.

— Ăsta e și motivul pentru care n-o să-i spunem.

În pofida așteptărilor lui Adam, Ronan nu-l contrazise în această privință și preferă să-l aprobe mut, aprobând din cap. Stabiliră să facă două lucruri: să protejeze sentimentele fragile ale lui Gansey și să mintă prin omisiune.

— Crezi că poți s-o faci? întrebă Adam. Sunt o mulțime de amănunte.

Ar fi trebuit să fie imposibil. Nimeni nu trebuia să fie capabil să viseze niciunul din lucrurile acelea, cu atât mai puțin pe toate. Adam văzuse însă ce poate face Ronan. Citise testamentul din vis, călătorise în Camaro-ul obținut în același fel și fusese oripilat de teroarea nopții.

Era posibil ca în biserica aceea să fi fost doi Dumnezei, Ronan se aplecă din nou asupra stranei, studiind lista, trecându-și degetele ușor peste față, adâncit în gânduri. Atunci când nu încerca să pară un nemernic, chipul lui arăta cu totul altfel și, o clipă, Adam simți inegalitatea profundă a relației lor: Ronan îl știa pe Adam, dar Adam nu era sigur că-l cunoaște pe Ronan.

— O s-o fac acum, zise Ronan într-un târziu.

— Acum? întrebă Adam, nevenindu-i să creadă. Aici? *Acum?*

Ronan îi aruncă o privire îngâmfată, încântat de reacția lui.

— Niciun moment nu se compară cu prezentul, Parrish. Acum. Totul, cu excepția telefonului. Trebuie să văd ce fel de aparat

are, înainte să-l pot visa.

Adam privi în jur, în biserica liniștită. Continua să pară atât de *locuită*.

Deși mintea lui îl credea pe Ronan că biserica era pustie, în sufletul său o simțea plină de… posibilități. Pe fața prietenului său citise însă un fel de provocare și n-avea de gând să se lase mai prejos.

— Știu eu ce fel de telefon are, zise el.

— Nu e de ajuns să-mi spui un model. Trebuie să-l *văd*, răspunse Ronan.

Adam ezită și apoi întrebă:

— Dar dacă aș ruga pădurea Cabeswater să-ți arate telefonul lui în vis? Știu ce model este.

Se așteptă ca Ronan să se mire sau să respingă propunerea sa ciudată, dar acesta se îndreptă de spate și-și frecă mâinile.

— Da, bun. Bun! Uite ce e, poate că ar fi mai bine să mergi în apartamentul tău. O să vin la tine după ce termin.

— De ce?

— Nu toate chestiile din mintea mea sunt minunate, Parrish, deși poate nu te aștepți la asta. Ți-am zis, atunci când aduc ceva din vis, uneori nu sunt capabil să mă mărginesc la un singur lucru.

— O să risc.

— Atunci, măcar fă-mi loc.

Adam se trase lângă statuia Fecioarei Maria, în timp ce Ronan se întinse în strană ștergând cu pantalonii săi planul scris acolo. Era ceva în nemișcarea sa și în lumina ce părea funerară care îi aducea aminte lui Adam de efigia lui Glendower pe care o văzuseră în mormânt. Un rege adormit. Adam nu-și putea imagina însă regatul ciudat și sălbatic pe care l-ar fi putut stăpâni Ronan.

— Nu te mai uita la mine, zise Lynch, deși avea ochii închiși.

— Bine. O să merg să-i cer pădurii Cabeswater telefonul.

— Ne vedem pe partea cealaltă.

În timp ce Ronan se foi ca să se așeze mai bine, Adam își aținti ochii pe candelele de la picioarele Fecioarei Maria. Era mai dificil să te uiți într-o flacără decât într-o apă întunecată, dar scopul era același. În timp ce viziunea începu să prindă contur, își simți mintea relaxându-se și detașându-se de corpul său și, chiar înainte de a-și părăsi complet trupul, ceru pădurii să-i dea

lui Ronan telefonul. De fapt, *a cere* nu era tocmai verbul potrivit. *A arăta* era un cuvânt mai bun, fiindcă de fapt asta făcea: îi prezenta imaginea telefonului pe care îl dorea Ronan.

În timpul unor asemenea ședințe, nu era capabil să simtă trecerea timpului.

Lângă el – dar ce era lângă? — auzi un sunet ascuțit, ca un croncănit, și-și dădu seama deodată că nu știa dacă se uitase în lumină timp de un minut, o oră sau o zi. Propriul corp era ca flacăra, pâlpâitor și fragil; pătrunsese prea adânc.

Era timpul să se întoarcă.

Se târî înapoi, reintrându-și în trup. Simți momentul în care mintea i se așeză la loc. Ochii i se deschiseră. Ronan era chinuit de convulsii. Adam își trase picioarele spre corp, pentru a se feri de dezastrul din fața lui. Brațele lui Ronan erau brăzdate de firișoare de sânge, iar mâinile aveau răni adânci. Pantalonii musteau de un lichid negru. La fel și mocheta din balconul bisericii.

Cu adevărat îngrozitoare era însă spinarea lui, încovoiată mult. Își ținea mâna la gât, apăsând puternic. Respirația era doar un suspin, un cuvânt gâtuit. Degetele îi tremurau, încleștate deasupra gurii. Ochii, deschiși prea mult, prea strălucitori, fixau tavanul. Nu vedeau decât durere.

Adam nu dorea să se miște. Nu putea. Asta nu se întâmpla.

Ba da, se întâmpla, și trebuia să acționeze. Se aruncă în față.

— *Ronan...* vai, Dumnezeule!

Acum, că se apropiase mai mult, putea vedea în ce hal ajunsese corpul lui Ronan. Nu mai putea fi vindecat. Murea.

Eu am făcut asta – a fost ideea mea – el nici măcar n-a vrut să...

— Ești fericit acum? întrebă Ronan. Asta ți-ai dorit?

Adam tresări speriat. Vocea venise din altă parte. Ridică ochii și-l văzu pe Ronan stând cu picioarele încrucișate în strana de deasupra lor, cu o privire gânditoare. O mână era murdară de sânge, dar, în mod clar, nu era sângele lui. Chipul i se întunecă rapid atunci când privi la copia sa muribundă. Celălalt Ronan începu să horcăie. Era un sunet hidos.

— Ce… Ce se întâmplă? întrebă Adam.

Se simțea euforic. Era treaz; visa.

— Tu ai spus că vrei să stai și să privești, rânji Ronan. Savurează spectacolul.

Adam înțelese pe deplin. Adevăratul Ronan nu se mișcase; se trezise exact acolo unde adormise. Celălalt Ronan era o copie.

— Și de ce ai visa așa ceva? întrebă Adam.

Își dorea să-și convingă mintea că Ronan cel muribund nu era adevărat, dar duplicarea fusese perfectă. Vedea deodată un Ronan Lynch murind în chip violent și un altul privind cu calm. Ambii erau adevărați, deși asta trebuia să fie imposibil.

— Am încercat să aduc prea mult deodată, zise Ronan de la locul său.

Cuvintele îi erau scurte, neterminate. Încerca să pară că nu-i pasă de spectacolul morții. Poate că așa și era. Poate că asemenea lucruri se întâmplau tot timpul. Cât de prost fusese Adam să creadă că știe totul despre Ronan Lynch?

— N-a fost genul de lucru – de fapt, de lucruri – pe care îl visez de obicei. Și totul a devenit agitat în jurul meu. Au apărut ororile nopții. Apoi viespile. Am știut că le voi aduce cu mine. Că mă voi trezi *așa*. Ca urmare, am visat un alt *eu* care să se sacrifice și apoi m-am trezit. Iată-mă! A fost o scamatorie mișto! Una a naibii de bună!

Celălalt Ronan murise.

Adam se simțea la fel ca atunci când văzuse prima dată lumea viselor. Realitatea se încovoia în ea însăși. Exista un Ronan mort, dar asta nu conta, fiindcă mai era unul viu și nepăsător.

— Uite… zise Ronan. Aici sunt rahaturile tale. Minciunile pe care ți le-ai dorit.

Aruncă spre Adam un plic burdușit probabil cu probele necesare ca să-i însceneze o crimă lui Greenmantle. Lui Adam îi trebui destul de mult să-și dea seama că Ronan își dorea să ia el plicul și încă o secundă ca să-și coordoneze mișcările în acest scop. Adam porunci propriului braț să se întindă și luă plicul ezitant.

Adună-te, Adam!

Pe plic era sânge, care murdărise și mâna lui Adam.

— Ai adus tot? întrebă el.

— Ai acolo.

— Chiar și…?

— *Ai acolo!*

Cât de imposibil, miraculos și hidos era totul! Un plan urât, născut de un băiat urât, smuls din vis și adus într-o viață urâtă.

Din vis la realitate. Cât de adevărat era că Ronan, atunci când era lăsat în pace, producea mașini frumoase, păsări minunate și frați pe care să-i pui la rană, în timp ce Adam, când avusese această putere, crease un lanț murdar de dovezi ale unei crime perverse.

— Și acum? Ce facem cu…? întrebă Adam.

— Nimic, mârâi Ronan. Tu nu faci nimic. Ba nu, te ocupi de ce ți-am cerut mai înainte. Du-te!

— Poftim?

Ronan tremura. Nu din cauza veninului, precum copia sa, ci din cauza unei emoții abia stăpânite.

— Ți-am spus că nu te vreau aici, fiindcă s-ar putea să se întâmple așa ceva. Iar acum, când vezi realitatea, uită-te la tine!

Adam se gândi că suportase totul destul de bine, având în vedere esența a ceea ce se întâmplase. Gansey ar fi leșinat de mult. Nu putea vedea în ce fel prezența lui agravase situația. Ceea ce înțelegea însă era că Ronan Lynch se enervase, fiindcă asta își dorea.

— Ești prost! Asta n-a fost vina mea.

— Și nici n-am zis așa ceva, spuse Ronan. Am zis *pleacă dracului de lângă mine!*

Cei doi adolescenți se priviră unul pe celălalt. În mod ciudat, se simțeau ca de fiecare dată când se certaseră, deși acum se afla între ei un cadavru cu înfățișarea lui Ronan, ghemuit și plin de sânge. Ca de obicei, Ronan își dorea să urle când era cineva prin preajmă ca să-l audă. Adam nu reuși să-l ia cu adevărat în serios, nu fiindcă era convins că Ronan nu era furios pe el, ci fiindcă se săturase ca prietenul său să creadă că acela era singurul fel în care putea să-și arate supărarea.

— Ei, haide, ce facem acum?

— La revedere, asta facem, zise Ronan.

— În regulă, răspunse Adam pornind spre scări. Data viitoare, poți să mori singur.

32

În apartamentul său micuț, Adam rămase în duș pentru o bună bucată de vreme. De data asta, partea creierului său care calcula cât costă un duș lung și fierbinte rămase tăcută. Stătu în apă până când aceasta deveni călduță. După ce ieși și se îmbrăcă, își dădu seama că era posibil ca Ronan să fie supărat din cauza visului și nu pentru că se văzuse pe el însuși murind. Adormise cu intenția de a obține dovezi ale unei crime și se trezise cu sânge pe mâini. Adam știa că ororile nopții vin la Ronan doar atunci când acesta are un coșmar. Probabil că știuse ce-l așteaptă, dar se arătase hotărât să îndeplinească dorința lui Adam.

Poate că ar fi trebuit să vadă dacă e în regulă. Cu siguranță, era încă în biserică.

Adam rămase însă pe loc, gândindu-se la celălalt Ronan. Cel mort. Partea cea mai stranie era că evenimentul părea a fi identic cu viziunea lui Adam din scorbura copacului, doar că fuseseră schimbate personajele. Nu murise Gansey, ci Ronan. Să fi fost viziunea aceea mincinoasă? Reușise deja să-și modifice viitorul? Sau îl așteptau multe alte lucruri de acest fel?

Se auzi un ciocănit în ușă.

Probabil era Ronan. Deși ar fi fost cu totul neobișnuit din partea lui să admită că a greșit.

Ciocănitul se auzi din nou, mai insistent.

Adam se uită cu atenție să vadă dacă nu mai avea sânge pe mâini și apoi deschise ușa.

Era tatăl său.

Deschise ușa.

Era tatăl său.

Deschise ușa.

Era tatăl său.

— N-ai de gând să mă inviți înăuntru? spuse tatăl său.

Corpul lui Adam părea că nu-i mai aparține, așa încât, puțin uimit, se văzu pe el însuși făcând un pas în spate pentru a-i permite lui Robert Parrish să intre în apartamentul său.

Cât de înguști îi erau umerii pe lângă cei ai părintelui său? Era greu să apreciezi dacă sunt înrudiți, dacă nu te uitai cu atenție la fețele lor. Abia atunci ai fi putut vedea buzele subțiri și fine ale lui Robert Parrish, la fel cu cele ale lui Adam. Pe urmă ai fi

observat probabil același păr deschis la culoare, uscat din cauza prafului, și încreștitura dintre sprâncene, formată din cauza încordării. Până la urmă, nu era totuși chiar așa de greu să-ți dai seama că unul îl făcuse pe celălalt.

Adam nu-și mai amintea la ce se gândea înainte să deschidă ușa.

— Deci, pe-aici te-ai aciuat, zise Robert Parrish.

Bărbatul privi la etajera cu trei polițe, la noptiera improvizată și la salteaua de pe podea. Adam nu era decât un obiect care îi stătea în cale.

— Se pare că avem o întâlnire cât de curând, adăugă el, oprindu-se chiar în fața lui Adam. Ai de gând să te uiți în ochii mei când îți vorbesc? Sau ai să privești numai rafturile alea?

Adam avea de gând să privească rafturile.

— Atunci, bine. Uite ce e, știu că ne-am mai ciondănit, dar eu cred că ai putea s-o lași baltă. Mama ta e foarte supărată și ziua procesului va fi una de-a dreptul ridicolă.

Băiatul era destul de sigur că tatăl său n-avea voie să se afle acolo. Nu-și amintea cu exactitate tot ce se întâmplase după ce depusese plângere, dar avea impresia că i se eliberase un ordin temporar de protecție. La momentul acela, i se păru că era un lucru reconfortant, dar senzația aceea i se părea acum prostească. Tatăl său îl bătuse ani la rând înainte să fie prins, iar o lovitură era mult mai gravă decât încălcarea unui asemenea ordin. Ar fi putut desigur să cheme poliția și să reclame comportamentul tatălui său; nu era foarte convins că polițiștii aveau să-l penalizeze în vreun fel pe Robert Parrish, dar partea matură din Adam se gândi totuși că era bine să existe un raport oficial despre asta. Toate aveau să se întâmple însă după câteva minute pe care va trebui să le îndure. Nu-și dorea să fie lovit.

Realiză în mod straniu acest lucru. Adam nu se obișnuise vreodată să fie lovit. Durerea îl împiedica întotdeauna să facă asta. Când locuise însă cu părinții săi, se obișnuise cu ideea acelui gen de violență domestică. Acum însă trecuseră îndeajuns de multe săptămâni ca să nu i se mai pară normal și asta făcea și mai intolerabilă perspectiva unei lovituri.

Nu dorea să fie lovit.

Avea de gând să facă tot ce era necesar ca să nu fie bătut. Mâinile începură să-i tremure de încordare.

Cabeswater nu e șeful tău, răsună în mintea lui vocea

Persephonei.

— Adam, încerc să mă comport decent, dar îmi pui răbdarea la încercare, îi zise tatăl său. Ai putea măcar să te prefaci că ai auzit ce ți-am spus.

— Am auzit, răspunse Adam.

— Mă îngâni! Frumos!

Faptul că își iese ușor din fire nu îl face să aibă mai multă dreptate decât tine.

— Cred că ar trebui să pleci, zise Adam, fixând cu privirea în continuare etajera și simțindu-se laș, lipsit de tărie.

— Deci așa o să fie?

Așa avea să fie.

— Atunci, ar trebui să știi c-ai s-arăți ca un prost în fața judecătorului, Adam, zise Robert Parrish. Oamenii mă cunosc și știu cum sunt. Știm amândoi că toate astea nu sunt decât un strigăt jalnic prin care vrei atenție, iar ceilalți vor afla și ei asta. E foarte ușor să te uiți la tine și să-ți dai seama ce rahat ai devenit. Să nu crezi că nu știu cine ți-a băgat în cap toate astea. Umbli toată ziua cu nenorociții ăia bogați.

O parte din Adam rămăsese cu tatăl său, dar cea mai mare parte a ființei lui se retrăsese. Tot ce era mai bun în el. Acel Adam, magicianul, nu mai era în apartamentul său, ci alerga printre copaci, trecându-și mâna peste stâncile acoperite de mușchi.

— Judecătorul va înțelege și el imediat. Și știi unde vei ajunge atunci? În hârtii o să scrie că ești copilul care a vrut să-și bage la închisoare tatăl care muncește din greu.

Frunzele foșniră, apropiat și protector, așezându-i-se pe urechi, cuibărindu-i-se în pumnii strânși. Nu voiau să-l înfricoșeze. Încercau doar să-i vorbească pe aceeași limbă și să-i atragă atenția. Nu era vina înfricoșătoarei Cabeswater că Adam era deja un băiat fricos la vremea când făcuseră înțelegerea.

— Chiar crezi că se vor uita la tine și vor vedea un copil abuzat? Măcar știi ce e ăla un abuz? Judecătorul a auzit destule asemenea povești ca să identifice un mincinos. Nici măcar nu va clipi.

Ramurile se aplecară spre Adam, înfășurându-l protector, transformându-l într-un desiș cu ghimpii orientați în afară. Mai încercase deja să i se agațe de minte, dar acum învățase cum să-i înconjoare corpul. Îi ceruse să îl izoleze, iar Cabeswater îl

ascultase. *Știu că nu ești la fel ca el,* zise Adam, *dar în mintea mea totul este foarte încâlcit. Sunt o jucărie stricată.*

— Am ajuns de unde am plecat, ca atunci când am venit aici. Dacă renunți la chestia aia cu audierea, tot procesul se destramă.

Ploaia începu să se scurgă printre frunze, întorcându-le cu susul în jos și strecurându-se pe lângă Adam.

— Uită-te la tine, e ca și cum nu ți-aș fi vorbit deloc. Te antrenezi pentru proces? Măcar prefă-te că nu am vorbit la pereți. Ce *dracu*...?

Impresia speriată din vocea tatălui său îl aduse pe Adam înapoi în prezent. O mână era ridicată în aer de parcă ar fi vrut să-l atingă pe Adam sau o făcuse deja, iar acum se retrăgea. În pielea palmei se vedea un spin. Din rană atârna deja un strop de sânge, strălucitor ca un miracol.

Scoțându-și spinul din mână, Robert Parrish își privi fiul, cel pe care îl crease el însuși. Rămase tăcut o vreme, timp în care expresia feței i se schimbă. Nu i se citea pe chip frica, dar apăruse incertitudinea. Nu-l cunoștea pe fiul său, cel care stătea în fața lui.

Nu pot fi cunoscut.

Robert Parrish începu din nou să vorbească, dar apoi se opri. Acum remarcase ceva pe fața sau în ochii lui Adam, simțise o vibrație a ghimpelui pe care-l ținea încă în mână sau poate că, la fel ca fiul său, putea simți mirosul unei păduri după ploaie.

— O să fii prostul tribunalului ăluia! zise tatăl său într-un final. Ai de gând să zici ceva?

Adam nu avea de gând să zică nimic.

Tatăl său trânti ușa în urma lui când plecă.

Adam rămase nemișcat multă vreme. Își trecu podul palmei peste ochiul drept, apoi peste obraz și și-l șterse de pantalonii scurți. Urcă din nou în pat și închise ochii, cu mâinile strânse la piept, mirosind a ceață și a mușchi.

Când închise pleoapele, Cabeswater îl aștepta.

33

— Chestia care mă uimește, constată Greenmantle cu voce tare, este că există oameni care fac asta pentru relaxare. Ei renunță la zile de vacanță pentru așa ceva. Asta mă nedumerește. N-am nici cea mai mică idee unde ne aflăm. Presupun că ne-ai fi spus ceva dacă ne-am fi rătăcit sau am fi cât pe ce să murim aici.

Familia Greenmantle se afla într-o peșteră: soția, soțul și câinele, ca niște adevărați exploratori americani. Piper descoperise că Otho, atunci când era lăsat singur, putea să roadă ușile băilor de la casele închiriate, așa încât animalul alerga acum înaintea ei. Peștera era întunecată și mirosea a sudoare stătută. Greenmantle făcuse o cercetare exhaustivă despre explorarea peșterilor înainte de a exploata peștera. Descoperise că acestea ar fi trebuit să fie depozite de frumuseți naturale neatinse. În fapt, ele se dovediră a fi doar niște găuri în pământ. În momentul acela, își dădu seama că peșterile erau cu totul supraevaluate.

— N-o să murim aici! zise Piper. Marți am clubul de lectură.

— Club de lectură? Ai ajuns aici de doar două săptămâni și-ai găsit așa ceva?

— Și eu ce-ar trebui să fac cât timp tu te cauți pe tine însuți? Să bântui prin casă și să mă-ngraș? Dacă-mi spui că aș putea vorbi cu prietenele mele la telefon, îți bag târnăcopul ăsta în ochi.

— Și ce citiți săptămâna asta?

Piper aținti raza lanternei pe tavan și apoi lumină solul umed. Femeia strânse dezgustată din buze.

— Nu-mi amintesc titlul. Ceva despre citrice… E reconstituirea literară a maturizării unei tinere într-o livadă de portocali, în timpul unui război, în mijlocul unor lupte de clasă cu oarece accente religioase sau ceva de genul ăsta. Să nu spui „mai degrabă aș muri decât să citesc așa ceva“.

— N-am zis nimic, răspunse Greenmantle, deși se gândise la „mai degrabă aș muri“ ca variantă a continuării discuției lor.

El prefera romanele de spionaj cu bărbați îndrăzneți, abia trecuți de treizeci de ani, dotați cu tot felul de dispozitive sofisticate pe care le foloseau în timp ce conduceau mașini puternice și dădeau telefoane importante. Ridică detectorul de

unde electromagnetice ca să vadă dacă acesta înregistra vreo variație. Nu era cazul.

Otho tocmai își făcuse nevoile; Piper scoase o pungă de plastic.

— N-are niciun sens! Ai pus într-o pungă rahatul câinelui?

— Am văzut un reportaj pe ABC despre felul în care ecoturismul distruge peșterile, îl informă ea. Iar fața asta, cea pe care o faci acum, e o parte a problemei. Tu ești o parte a problemei.

Găurile în pământ, după părerea lui Greenmantle, erau cel mai bun loc să arunci rahatul de câine. Apropie instrumentul de măsură și-l trecu în lungul peretelui de stâncă, după care procedă la fel și cu geofonul. Ar fi obținut exact același rezultat, dacă ar fi folosit o feștilă și un țambal.

— Am să angajez un milion de miliarde de minioni care s-o caute prin peșteri pe femeia asta și, dacă nu va funcționa, am s-o spintec pur și simplu pe fiică-sa în fața Omului Cenușiu.

— Minioni? Nu vreau un milion de minioni pe-aici! Îmi doresc să-mi explorez conexiunile mentale fără mormăiturile lor dizgrațioase.

— Conexiunile tale mentale? întrebă el, simțind instantaneu ochii arzători ai femeii cum îi topesc pielea de pe ceafă. Bine. O să le spun să aibă grijă.

— Știi ce? Ar trebui să-mi dai și mie doi minioni, să mă ajute să-mi ating țelurile în viață.

— *Poftim?*

— I-aș putea chema, pretinzând că ei îți țin locul. *Salut, ce-ați zice să-mi faceți o favoare?* continuă ea schimbându-și vocea care îi deveni prea nazală și prea dulce.

Femeia se opri brusc, cu picioarele depărtate, cu părul blond învăluindu-i corpul de parcă ar fi pozat pentru un pictorial de speologie. O clipă stranie și trecătoare, Greenmantle se gândi că o descoperise în peșteră și că de fapt o aducea de acolo, dar pe urmă își aminti de punga cu rahat de câine și cum ajunseseră în acel loc. Văgăuna aia era probabil plină de monoxid de carbon, iar el era, după toate probabilitățile, pe moarte.

— Ai auzit asta? întrebă Piper.

— Bătaia ta de joc?

Femeia nu-i răspunse. Privea în josul tunelului cu bărbia ridicată și sprâncenele adunate de parcă s-ar fi chinuit să

asculte ceva. El se gândi la cineva care doarme, la felul în care l-ar fi putut trezi.

— Sunetul dragostei mele? încercă el.

Nu primi niciun răspuns. Femeia continua să asculte.

— Sunetul felului în care mă îngrozești?

Era realmente îngrozit.

Într-un târziu, femeia se întoarse către el. Nu arăta ca și cum ar fi auzit sunetul iubirii lui Greenmantle.

— Cu siguranță, am nevoie de doi dintre minionii tăi, zise ea. Hai să mergem într-un loc în care telefoanele au semnal.

Bărbatul o urmă cu entuziasm. Nu-și dorea să mai intre vreodată într-o peșteră.

34

Poate că Gansey o găsise pe Gwenllian, dar Blue era cea care trebuia să locuiască cu ea. De fapt, trebuiau să o facă toate femeile din locuința de pe Fox Way 300. Era ca și cum ar fi trăit constant într-un dezastru natural, cu un copil sălbatic sau cu un dezastru natural provocat de un copil sălbatic.

Întâi de toate, femeia nu dormea. Îi strigase Callei că dormise îndeajuns pentru o mie de vieți și că avea de gând să o trăiască pe cea de acum trează, după care se ținuse de cuvânt. La ore târzii din noapte, Blue se trezea din cauza pașilor ei pe podeaua mansardei, aflate chiar deasupra camerei în care dormea ea.

Mai era apoi felul de a se îmbrăca. Puterea ei supranaturală de a-și proiecta mintea în afara mormântului îi oferise îndeajuns de multe informații pentru a nu fi șocată de schimbările lumii exterioare, a nu se speria din cauza mașinilor, a nu se încurca în limba engleză modernă, dar nu îndeajuns de multe amănunte pentru a-și dezvolta nici măcar cele mai elementare deprinderi sociale. Se îmbrăca deci cu absolut orice dorea (Blue simțea o doză de respect pentru motivul în sine, dar era oripilată de rezultat) și asta era întotdeauna o rochie, uneori două sau trei purtate una peste alta, câteodată pe dos. Acest obicei implica adesea furtul hainelor din șifonierele altora. Blue scăpase doar fiindcă era mult prea scundă.

Mai aveau probleme și cu orele de masă: pentru Gwenllian, orice moment era potrivit pentru mâncare. Părea să nu aibă nici simțul sațietății, nici pe cel al gustului și combina adeseori mâncărurile de o manieră pe care Blue o găsea mai mult decât problematică. Ea nu credea că oamenilor trebuie să li se spună cum să-și trăiască viața (ei bine, poate doar pe alocuri), dar era greu să o privești pe Gwenllian întinzând unt de arahide pe un crenvurst rece.

Mai era desigur și partea ei de nebunie. Patruzeci la sută din ceea ce spunea ieșea din gura ei sub forma unui cântec, iar restul se dovedise a fi un amestec mereu schimbător de incantații, strigăte, zeflemea și șoapte înfiorătoare. Se cățărase pe acoperiș, vorbise cu copacul din grădina din spate și se urcase pe mobile. Își pune adesea obiectele în păr, pentru a le avea la îndemână mai apoi, dar părea că uită repede unde le-a pus. Ca urmare, imensa ei claie de păr devenea uneori un

depozit vertical de creioane, frunze, șervețele și chibrituri.

— Ar trebui să i-l tăiem! sugerase Orla la un moment dat.

— Eu nu cred că asta este o hotărâre pe care o poți lua pentru un altcineva, intervenise Persephone.

— Chiar și dacă celălalt om arată ca un vagabond? insistase Orla, atingând un punct cu care era de acord și Blue.

Cea mai rea parte era că Gansey se oferise să o ia de acolo – continua să se ofere să o ia de acolo –, dar Persephone insista ca Gwenllian să stea cu ele.

— E nevoie de mai mult de un weekend ca să vindeci secole de traumă, spusese Persephone.

— Secole de traumă ne-a produs ea într-un singur weekend, protestase Calla.

— Este un medium foarte înzestrat, spusese Persephone încetișor. Până la urmă, va învăța să se stăpânească.

— Și îmi va plăti orele de terapie, adăugase Blue.

— Asta e bună, conchisese Orla.

Ca să o recompenseze pe Blue pentru replica aceea excelentă, îi vopsise unghiile cu o ojă care avea exact culoarea Porcului, o nuanță despre care o informă că se numește *bomboana beligerantă*.

Gansey încerca să vorbească cu Gwenllian, dar ea aborda mereu o politețe exagerată cu care își bătea joc de el.

În plus, băiatul avea un soi de obligație școlară cu care era foarte atent. Ronan și Adam dispăreau adesea împreună, iar Noah nu putea sau nu dorea să vină în casa de pe Fox Way 300.

Blue se simțea uneori de parcă ar fi fost închisă într-o casă de nebuni.

Mamă, e timpul să te întorci acasă!

Omul Cenușiu venise la mijlocul săptămânii, spre marea ei bucurie.

— Eu sunt, zise el intrând în hol.

Blue îl văzuse din locul în care își făcea temele, de la masa din bucătărie; arăta îngrijit și periculos, îmbrăcat cu o cămașă gri și pantaloni de aceeași nuanță. Avea o înfățișare mai optimistă decât ultima dată când îl văzuse.

Gwenllian, care examina aspiratorul ce urla la maximum fără să facă însă curățenie, îl remarcă și ea.

— Salut, spadă chipeșă! Ai ucis astăzi pe cineva?

— Spadele se recunosc una pe alta, răspunse el cu blândețe,

punându-și cheile mașinii în buzunar. Dar tu ai ucis pe cineva?

Femeia se dovedi atât de încântată, încât opri aspiratorul, pentru ca zâmbetul ei nebunesc să fie cel mai asurzitor lucru din hol.

— Domnule Gray, las-o în pace și vino să bei o ceașcă de ceai, strigă Blue din bucătărie. O s-o faci să se apuce iarăși de cântat.

Omul Cenușiu se uită peste umăr la Gwenllian în timp ce intră în bucătărie și urmă instrucțiunile lui Blue. Îi trebuiră câteva minute ca să găsească un ceai care să îi crească mai degrabă tensiunea decât să aibă efect laxativ.

— Am fost angajat de prietenii tăi, domnul Parrish și domnul Lynch, zise el, așezându-se de cealaltă parte a mesei.

Iată deci unde se tot duceau ăștia doi!

Bărbatul bătu cu degetul în caiet, la una dintre problemele ei de algebră, până când fata își trase din nou caietul în față și o rezolvă corect.

— Au un plan în privința lui Greenmantle, unul care mi se pare destul de promițător.

— Și care e?

— Aș prefera să nu-ți spun, fiindcă e mai bine ca amănuntele să fie cunoscute de cât mai puțini oameni. Nu e nici o conversație potrivită, una pe care să o avem la masă, zise domnul Gray. Am o întrebare pentru tine. Peștera asta blestemată… crezi că e genul de loc în care să poți ascunde un cadavru? Sau, cel puțin, o parte a sa.

— E foarte mult loc acolo pentru foarte multe lucruri, zise Blue, mijind ochii. Al cui cadavru? Și care parte?

Gwenllian intră imediat în bucătărie, trăgând aspiratorul în urma ei ca pe un câine încăpățânat.

— Dar ce te faci cu blestemul, Lily?

— Am crezut că *tu* ești blestemul! răspunse Blue.

— Probabil, zise Gwenllian nepăsătoare. Ce altceva mai era acolo decât persoana mea? Mă cunosc toți galezii liberi, drăguța Gwen, drăguța Gwen, de la Gower la Anglesey, drăguța Gwen. Ah, Gwen cea moartă!

— Ți-am spus eu că se-apucă de cântat, zise Blue.

Omul Cenușiu ridică însă din sprâncene.

— Armele și poezia merg bine împreună.

Gwenllian se îndreptă de spate.

— Ce armă *îndrăzneață* ești! Un poet m-a închis în peștera

aceea.

— E o poveste frumoasă? întrebă Omul Cenușiu.

— O, e cea mai bună!

Blue asculta conversația dintre cei doi cu puțină admirație. Simțea că undeva exista o lecție pe care trebuia să o învețe.

Omul Cenușiu își înmuie buzele în ceai.

— Ar trebui să ne-o cânți.

Deși părea incredibil, femeia îi dădu ascultare.

Era un cântecel furios despre poetul lui Glendower, Iolo Goch, care îi șoptise tatălui ei să pornească la război (femeia susură această parte a poveștii în urechea lui Blue), iar în momentul în care sângele scălda pământurile din Țara Galilor, Gwenllian se străduise din greu să-l înjunghie mortal.

— Era adormit? întrebă Omul Cenușiu dintr-un interes pur profesional.

Gwenllian râse aproape un minut, după care îi răspunse.

— Era la cină. Ce fel minunat de mâncare ar fi putut fi! strigă femeia, după care scuipă în ceaiul Omului Cenușiu, dar gestul ei păru că are mai mult de-a face cu Iolo Goch decât cu domnul Gray.

Bărbatul oftă și dădu ceașca la o parte.

— Și deci te-au condamnat să rămâi în peștera aia.

— Am avut de ales între asta și spânzurătoare. Eu am ales a doua variantă, așa încât ei m-au aruncat în mormântul acela fals.

Blue privi la Gwenllian, încercând să și-o imagineze așa cum fusese cu șase sute de ani în urmă: o femeie tânără, de vârsta Orlei, fiica unui nobil, o vrăjitoare într-un timp în care acestea nu erau întotdeauna foarte bine văzute. Crescută pe timp de război, dar făcând tot ce îi stătea în puteri ca să-l oprească.

Blue se întrebă dacă ea ar fi avut curajul să înjunghie pe cineva dacă ar fi crezut că asta urma să salveze vieți.

Gwenllian porni cu aspiratorul în urma ei, fără să-și ia la revedere în vreun fel.

— Gwenllian și aspiratorul ies din scenă prin dreapta, zise Blue.

Omul Cenușiu își împinse ceaiul și mai departe.

— Crezi că ai timp să-mi arăți peștera din care ai scos-o? Doar ca să știu unde este, pentru orice eventualitate.

Ideea de a părăsi casa era incredibil de atrăgătoare. Nici

revederea cu Jesse nu părea să fie un lucru rău. Și, în pofida faptului că era supărată fiindcă Adam și Ronan nu îi spuseseră și ei despre planul în privința lui Greenmantle, își dorea totuși să fie de ajutor.

— Posibil. O să mă hrănești?

— Nici măcar nu-ți voi scuipa în farfurie.

Blue o preveni pe Calla că părăsește casa în compania unui ucigaș plătit, după care domnul Gray o duse la magazinul din centru ca să-i dea un sendviș cu ton (CEL MAI BUN SENDVIȘ CU TON DIN ORAȘ) înainte de a ieși din Henrietta.

Mașina se ambală și țâșni în noapte într-o manieră ce părea să nu aibă prea mult de-a face cu strădania Omului Cenușiu de a o conduce.

— Mașina asta e îngrozitoare, zise Blue.

Avea dreptate să spună asta, fiindcă automobilul nu era cu adevărat al domnului Gray. Mitsubishi-ul alb era genul preferat de tinerii cu vise îndrăznețe și mândrii supradimensionate. Avea o plăcuță de înmatriculare pe care scria HOȚ.

— Se insinuează în tine, zise domnul Gray, după care continuă: Ca un cancer.

— Ba-da-bum!

Blue și domnul Gray izbucniră în râs, după care tăcură când își dădură seama că trecuse mult prea mult timp de când niciunul dintre ei nu se mai aflase în compania cuiva care să aibă același simț al umorului, cum ar fi fost de pildă Maura Sargent. În fundal, formația Kinks cânta încetișor melodia preferată a domnului Gray.

— Eu tot aștept ca lucrurile să intre în normal, recunoscu Blue. Știu însă acum că asta n-o să se întâmple nici măcar când mama se va întoarce.

Dorise să spună *dacă*, dar rostise *când*.

— N-aș fi crezut că ești un fan al normalității, zise Omul Cenușiu, încetinind ușor pentru că farurile se reflectară în ochii a trei căprioare aflate pe marginea drumului.

Era reconfortant să fie atât de *cunoscută*.

— Nu sunt fan, dar mă obișnuisem așa, cred… E plictisitor, dar cel puțin nu e înspăimântător. Te-ai speriat vreodată? Sau ești prea dur pentru așa ceva?

Bărbatul păru amuzat, dar și dur; rămase tăcut și eficient în spatele volanului.

— Din experiența mea, zise Omul Cenușiu, cei duri sunt și cei mai speriați. Eu prefer să nu mă sperii atunci când nu e cazul.

Lui Blue i se păru că acesta era un țel foarte rezonabil, așa încât, după o pauză, îi spuse:

— Știi că îmi placi?

— Asemenea, zise el, aruncându-i o privire.

— Mă placi pe mine sau te placi pe tine? N-ai fost prea explicit.

Cei doi savurară un alt hohot de râs, precum și apropierea unei persoane care avea același simț al umorului.

— Hei, am ajuns! Ai grijă să nu mergi prea departe, zise Blue.

Ferma Dittley era aproape în întuneric când ajunseră în fața casei. Se vedea lumină doar la fereastra bucătăriei. O clipă, Blue se gândi că era posibil ca Jesse să fi plecat să-și aducă soția, fiul și câinele. Văzu imediat silueta lui imensă profilată pe draperia dinăuntru, când el veni să vadă cine oprise în fața casei sale.

Apăru imediat la ușă.

— Salutare! zise Blue, am venit să te bat la cap și poate să-i arăt domnului Gray peștera ta, dacă n-ai nimic împotrivă.

— RESPIRAȚIA ÎȚI MIROASE A TON, zise el, făcându-le semn să intre.

— Ar fi trebuit să-ți aduc și ție? îl întrebă ea.

— EU MĂNÂNC DOAR SPAGHETTIOS.

Dădu mâna cu Omul Cenușiu, care se prezentă drept domnul Gray. Pe urmă, Jesse se aplecă, iar Blue se ridică pe vârfuri și se îmbrățișară, fiindcă asta le păru amândurora cel mai potrivit.

— AM ÎN FRIGIDER NIȘTE PIȘCOTURI PE CARE LE-AM CUMPĂRAT DE LA FETELE-CERCETAȘ.

— Nu, e în regulă, zise Blue. După cum ai simțit și singur, tocmai am mâncat.

— O să iau eu unul, interveni Omul Cenușiu. Dacă sunt cu mentă.

Jesse aduse pișcoturile.

— TU NU VREI NIMIC, FURNICUȚĂ?

— Ce-ar fi să-mi dai un pahar cu apă, zise ea, și să-mi povestești cât de minunată e viața ta acum că ți-am scos nebuna din peșteră?

— VIAȚA E MINUNATĂ! admise Jesse. DAR PEȘTERA... AVEȚI CIZME? FIINDCĂ E PLINĂ DE NOROI.

Blue și domnul Gray îl asigurară că încălțămintea lor era în

regulă.

După ce scoase o lanternă pentru Blue și un reflector și o pușcă pentru el însuși, Jesse îi conduse peste pășunea întunecată către intrarea în peșteră. Pe măsură ce se apropiau, lui Blue i se păru că simte un miros cunoscut. Nu era aroma minerală a câmpului ud sau nota afumată a nopții de toamnă. Era ceva metalic și apropiat, umed și nemișcat. Blue realiză brusc de unde știa mirosul: era același din peștera corbilor.

— AVEȚI GRIJĂ PE UNDE CĂLCAȚI!

— Și de ce anume să mă păzesc? întrebă domnul Gray.

— BUNĂ ÎNTREBARE!

Jesse se ghemui pe cât putea cineva de talia unui Dittley să o facă pentru a încăpea pe ușă. Îi dădu reflectorul lui Blue, pentru ca el să poată descuia lacătul.

— DAȚI-VĂ ÎN SPATE!

Fata îl ascultă.

— MAI ÎN SPATE!

Blue se îndepărtă și mai mult. Omul Cenușiu păși în fața ei așezându-se într-o poziție din care ar fi putut respinge un atac, fără a-i obtura însă privirea.

Jesse Ditlley lovi ușa. Era parcă o lovitură cu încetinitorul, fiindcă piciorul său era atât de lung – între momentul în care începuse să-l balanseze și cel în care lovise cu adevărat ușa se scursese destul de mult timp pentru ca Blue să se întrebe cum s-ar fi putut chema lovitura aceea într-un meci de fotbal.

Ușa se deschise.

— MDA, zise Jesse când ceva se năpusti asupra lui.

Părea a fi îngrozitor.

Blue se considera un om cu mintea deschisă, dornic să accepte că în lumea de dincolo de puterea ei de cunoaștere și de înțelegere se afla și ceva bun. La nivel teoretic, știa că doar fiindcă o ființă arăta îngrozitor asta nu însemna că vrea să-ți facă și rău.

Lucrul acela își dorea însă să-i rănească.

Nu era vorba de rea-voință. Pur și simplu uneori un lucru era de partea ta, iar alteori nu, așa, ca în cazul ăsta. Indiferent ce ar fi fost oamenii, lucrul acela li se opunea.

Stătură cu toții în expectativă. Apoi ceva atacă prin ușă.

În mâna Omului Cenușiu apăru instantaneu un revolver negru, trase trei focuri în fiecare dintre capetele arătării. Căzu la

pământ. Poziția în care rămăseseră capetele era sugestivă.

— A FOST PUȚIN CAM MULT, zise Jesse.

— Da, îl aprobă Omul Cenușiu.

Blue era bucuroasă că arătarea murise, dar totodată se simțea și prost. Știa că acum îi venea mai ușor să se simtă generoasă, fiindcă lucrul acela nu mai încerca să o sfâșie. Jesse închise ușa, după care o ferecă din nou.

— ASTA A FOST SĂPTĂMÂNA MEA.

Fata privi corpul straniu, fără încheieturi, care aducea a vierme, acoperit de solzi strălucitori și multicolori ce reflectau raza lanternei ei. Nu reuși să se hotărască dacă creatura era urâtă, frumoasă sau pur și simplu diferită de tot ceea ce mai văzuse până atunci.

— Au fost multe?

— DESTULE.

— Le-ai mai văzut și înainte? întrebă domnul Gray.

— NU PÂNĂ ACUM. NU ARATĂ ÎNTOTDEAUNA AȘA. UNELE DINTRE ELE NU VOR SĂ TE UCIDĂ. SUNT PUR ȘI SIMPLU FIINȚE BĂTRÂNE. AU ÎNSĂ PROSTUL OBICEI DE A INTRA ÎN CASĂ.

— Păi, și de ce ies de acolo? întrebă Blue.

— ȚI-AM SPUS CĂ PEȘTERA E BLESTEMATĂ.

— Dar am scos-o de acolo!

— PRESUPUN CĂ EA LE ȚINEA ÎNĂUNTRU. PEȘTERA ADORĂ SACRIFICIILE.

Priviră cu toții corpul acela câteva minute, după care domnul Gray întrebă:

— Scăpăm de el?

— NU. O SĂ-L MĂNÂNCE CIORILE.

— Pare destul de grav, zise Blue.

Își dorea să-l ajute pe Jesse, dar ce-ar fi putut face? S-o pună pe Gwenllian înapoi?

Omul Cenușiu își băgă pistolul înapoi în toc. Părea nemulțumit de felul în care se aranjaseră lucrurile. Blue se întrebă dacă el avea de gând să ascundă părți de cadavru într-o peșteră care părea deja să fie plină de mortăciuni, după care își dădu seama că s-ar fi putut ca el să și-o imagineze pe Maura asaltată de creaturile acelea. Curând, mintea ei fu asaltată de perspectiva aceasta, iar chipul îi căpătă aceeași expresie ca a Omului Cenușiu.

— VEZI TU, FURNICUȚĂ? zise Jesse. CRED CĂ EA A PĂZIT

PEȘTERA ȘI ȘI-A FĂCUT TREABA. ACUM E RÂNDUL MEU.

35

În noaptea aceea, un hohot de râs anunță prezența lui Gwenllian în pragul ușii dormitorului lui Blue. Era un moment nepotrivit: fata era într-o dispoziție teribilă, fiindcă simțea că a sosit vremea ca Maura să se întoarcă ori ca ea să meargă să o caute ori... cam așa *ceva*. Avea de gând să meargă de una singură în peștera corbilor. Se va lupta cu monștrii din caverna lui Dittley și va ajunge până în măruntaiele pământului în căutarea mamei ei. Făcuse planuri și apoi le desfăcuse doar pentru a le croi din nou în fiecare secundă.

Gwenllian râse din nou, cu subînțeles. Era felul ei de a-și drege glasul. Blue se rostogoli din pat, oftând din rărunchi. O găsi pe femeie savurând o lingură în care se afla o pastă ce semăna teribil cu maioneza.

— Ai de gând să fugi, crinule albastru?

— Încă nu, răspunse Blue, îngustându-și privirea și scrutând-o pe Gwenllian ca să înțeleagă dacă întrebarea avusese și vreun alt substrat.

În fundal, le putea auzi pe Calla și pe Persephone cum se ceartă în camera celei de-a doua. De fapt, Calla se certa, iar Persephone nu spunea nimic.

— Uite ce e, zise Blue, nu există vreun fel politicos în care să te întreb asta, așa că ți-o voi spune pur și simplu: crezi că vei reuși îndeajuns de repede să nu te mai comporți ca o nebună? Fiindcă am o mulțime de întrebări despre tatăl meu, despre dispariția mamei și tare mă chinui încercând să descifrez când răspunsurile îmi vin sub forma unor cântece.

— Începi să vorbești ca prințișorul tău, crinule micuț! zise Gwenllian. Și nu-s convinsă că-ți stă bine. Dar, ce să zic? Dă-i înainte. Eu sunt mereu de partea femeilor curajoase care-i provoacă pe bărbați.

Blue lăsă să treacă vorbele lui Gwenllian, care-și dovedise deja capacitatea extraordinară de a găsi slăbiciunile fiecăruia și de a le sublinia apoi ca din întâmplare.

— Vreau doar să se întoarcă mama. Și, te rog, încetează să mă mai numești așa. Eu sunt Blue.

— Crin, adăugă Gwenllian.

— Te rog...

— Crin.

— … oprește-te!

— Blue, încheie Gwenllian pe un ton triumfător, după care termină ceea ce avea în lingură, posibil balsam de păr.

— Hai în camera mea și-o să-ți arăt că suntem la fel tu și cu mine, eu și cu tine.

Blue oftă din nou, dar se dădu jos din pat și o urmă pe Gwenllian în mansarda întunecată. Chiar și în momentul acela, când soarele coborâse la asfințit, încăperea era cu câteva grade mai caldă decât restul casei, ceea ce o făcea să pară mică și strâmtă, ca o jachetă.

Blue curățase aproape toate semnele pe care le lăsase în urmă Neeve, iar Persephone și Calla desăvârșiseră treaba. Singurele rămășițe erau cele două oglinzi imense care stăteau față în față în dormitor.

Gwenllian o conduse pe Blue direct acolo, având însă grijă să nu se așeze între ele. O mângâie pe Blue pe păr cu ambele mâini, de parcă ar fi aranjat o perucă, și apoi își folosi palmele ca să întoarcă chipul fetei către oglinda din stânga.

— Asta sunt eu, zise ea, după care întoarse capul lui Blue către oglinda din dreapta. Asta ești *vous*.

— Explică-mi!

— Am fost spadă și am fost tunet, am fost o cometă stinsă și un cuvânt. Și am mai fost o oglindă.

Blue așteptă să se încheie cântecul, după care întrebă:

— Îmi spui deci că ești o oglindă.

— De un albastru-intens, îi șopti Gwenllian lui Blue la ureche, după care se dădu în spate pentru a putea urmări prin aer cu degetele silueta fetei. Blue, Blue, Blue, Blue peste tot. Și eu. Asta e ceea ce facem.

— Aha! E vorba despre aurele noastre. Bine. Dar Persephone spune că tu ai puteri de medium, iar eu nu.

Cu un aer plictisit, Gwenllian își desfăcu brațele. Arătă cu ambele mâini.

— Oglinzi! Îți spun că asta facem!

Blue simți un fior neplăcut. Privi oglinzile; Neeve le folosise pentru divinație. Așa spusese Calla. Se așezase între ele și văzuse nenumărate posibilități, întinse la nesfârșit pe fiecare dintre ele. Maura trăgea întotdeauna valetul de cupă pe care i-l arăta lui Blue: *uite, tu ești! Privește cât potențial are cartea asta!*

— Da, zise cu glas șuierător Gwenllian, începi să înțelegi. Ele te folosesc, crinule albastru? Îți cer să le ții de mână ca să-și vadă mai bine viitorul? Le faci să-i vadă pe cei morți? Te trimit din cameră atunci când lucrurile sunt prea intense pentru ele?

Blue încuviință din cap.

— Oglinzi! cotcodăci Gwenllian. Asta suntem. Când ții o lumânare în fața unei sticle, încăperea devine de două ori mai luminată. Așa și noi. Crin albastru, albastru crin.

Femeia se aruncă pe saltea.

— Cât e de folositoare! Cât de bună ar fi fost în grajduri! Precum armăsarul lui *Gwythur* și *Gwarddur* și *Cunin* și *Lieu*, se opri ea din cântat, după care reluă pe un ton ceva mai normal. Nu, nu Lieu. Dar ceilalți, da.

Lui Blue nu-i venea a crede că întâlnise într-un târziu pe cineva care era ca ea. Nu crezuse că așa ceva este posibil.

— Atunci ce e crinul albastru? De unde e numele ăsta?

Gwenllian sări spre oglinzi, oprindu-se chiar când era pe punctul de a ajunge între ele. După aceea, se apropie la doar doi centimetri de Blue.

— *Vrăjitoare*, perna mea de flori. Asta suntem.

La auzul cuvântului aceluia, Blue simți un fior pe șira spinării.

Nu aspira la statutul de vrăjitoare; simplul fapt că trecuse atâta vreme în care fusese doar un accesoriu făcea ca ideea de a avea un nume, un titlu, de a fi *orice* să fie mai mult decât seducătoare.

Dar neîndreptățită.

— Poate că tu ești, zise Blue. Tot ceea ce pot eu să fac este să *nu-i* ajut pe oameni. Și asta doar uneori.

Gândurile fetei zburară la seara în care nu-l mai alimentase cu energie pe Noah la Monmouth, ceea ce nu mai reușise în grădina lui Jesse Dittley. Se gândi că atunci intervenise Gwenllian.

— Oamenii! izbucni Gwenllian în râs. *Oamenii! Bărbații?* Ce anume te face să crezi că ești prietena *bărbaților*?

Blue se gândi că ar fi putut dezbate în jurul ideii că e *doar* prietena bărbaților, dar simțea că asta ar fi fost o digresiune inutilă.

— Cine vrea să le vorbească oamenilor? zise Gwenllian, gesticulând amplu în direcția celor două oglinzi. Du-te! Așază-te acolo! Hai!

Calla o prevenise destul de clar că nu are voie să intre între oglinzile lui Neeve. Pomenise chiar că lucrul ăsta avea importanța lui în evenimentele care duseseră la dispariția mătușii lor vitrege.

Blue nu-și dorea să intre între oglinzi. Gwenllian o împinse.

Blue se poticni spre ele, dând din brațe. Văzu lumina cum se reflectă. Se echilibră și se opri brusc.

— În regulă. Eu… începu ea.

Gwenllian o împinse din nou.

Blue făcu doar un singur pas în spate, dar asta se dovedi de ajuns pentru ca ea să ajungă exact între cele două oglinzi.

Aștepta să se evapore.

Se aștepta să se confrunte cu monștri.

Nu se întâmplă nimic din toate astea.

Privi cu grijă la stânga și apoi la dreapta, după care se uită la mâinile ei. Erau încă vizibile, ceea ce putea fi considerat un amănunt interesant, fiindcă reflexia ei nu mai era prezentă în nicio oglindă. Acestea se reflectau doar una pe cealaltă, la nesfârșit. Era adevărat că exista ceva puțin întunecat și neliniștitor în imaginile lor, dar nimic nu părea deosebit.

— Unde mă aflu? o întrebă Blue pe Gwenllian.

Aceasta începu să râdă și să bată din palme.

— Să nu îți deplângi prostia! Magia oglinzilor nu înseamnă nimic pentru alte oglinzi.

Blue sări repede și ajunse în mijlocul încăperii.

— Nu înțeleg.

— Nici eu, zise Gwenllian nepăsătoare. Iar discuția asta plictisitoare m-a înfometat.

Femeia porni în jos, pe scări.

— Stai! strigă Blue în urma ei, n-ai să-mi povestești despre tatăl meu?

— Nu, răspunse Gwenllian. O să mai iau niște maioneză.

36

Primul lucru supranatural pe care îl dobândise Greenmantle fusese o păpușă posedată. O cumpărase pe ebay pentru cinci sute de dolari (prețul inclusese expediția în doar două zile).

Prezentarea licitației pretinsese că păpușa își petrecuse ultimele două săptămâni în subsolul vânzătorului, mârâind și dându-și ochii peste cap. Uneori, după cum pretindea aceeași prezentare, din urechile ei ieșea un scorpion. Textul se încheia cu avertismentul că obiectul nu era o jucărie, ci un artefact menit să amplifice ritualurile satanice.

Greenmantle o cumpărase cu sufletul împărțit perfect între scepticism și speranță. Spre supărarea lui, deloc surprinsă, păpușa păruse una banală atunci când o primise. Nu mârâia. Ochii i se deschideau și i se închideau doar când era aplecată. Nu părea să fi găzduit vreo insectă în capul ei.

Piper – care pe atunci îi era doar prietenă – și Greenmantle își petrecuseră seara mâncând sushi adus de la un restaurant din apropiere și aruncând boabe de edamame în păpușă, în încercarea de a provoca o reacție demonică. Într-un târziu, Piper se plânsese.

— Dacă ar fi fost un cățel, ar fi putut aduna boabele de pe jos.

— După care l-am fi putut omorî ca să-i folosim sângele pentru a activa păpușa, răspunsese Greenmantle.

— Vrei să te însori cu mine? întrebase ea, punându-l o clipă pe gânduri.

— Eu mă iubesc în primul rând pe mine. Ești de acord să fii mereu pe locul al doilea?

— Același lucru îl pot spune și despre mine, răspunsese ea.

După aceea, se tăiase la deget și mânjise fruntea păpușii cu sânge, o doză de implicare personală la care Greenmantle nu ajunsese încă.

Păpușa nici n-a mârâit și nici n-a mușcat pe cineva, dar în noaptea aceea Greenmantle o pusese într-o cutie aflată în dormitorul liber și o găsi a doua zi de dimineață cu fața în jos, lângă ușa de la intrare. Simțise o doză satisfăcătoare de emoție, frică și încântare.

— Jalnic! spusese Piper trecând peste ea și îndreptându-se spre lecția de scrimă pentru femei sau spre clubul unde se gătea în pielea goală. Găsește-mi ceva mai bun!

Și asta făcuse.

Sau, mai degrabă, angajase oameni pentru a găsi ceva mai bun. Acum, după câțiva ani, avea o mulțime de artefacte supranaturale, fiecare dintre ele fiind mult mai interesant decât păpușa aceea care se mișca din când în când. Lui îi plăceau obiectele de atmosferă. Piper le prefera pe cele întunecate.

Aici în Henrietta se întâmpla însă ceva cu ea. Și nu era vorba doar de clasa ei de yoga.

N-ar fi trebuit să o ia cu el.

Greenmantle intră în casa închiriată.

— Piper? strigă el.

Nu se auzi niciun răspuns. Se opri o clipă în bucătărie ca să ia un dumicat de brânză și o boabă de strugure.

— Piper? Dacă ești prizoniera domnului Gray, latră o dată.

Femeia nu fusese luată ostatică decât de oglindă. Se afla în holul de la baie, privindu-se în oglindă, și nu-i răspunse când o strigă din nou pe nume. Asta nu era cu totul neobișnuit, fiindcă Piper putea intra ușor în transă la vederea propriei reflexii. Se întoarse în bucătărie ca să-și ia un pahar cu vin. Piper le folosise pe toate fără a le spăla după aceea, așa încât trebui să-și toarne un Pugnitello într-o cană pe care era scris Aglionby Academy.

Se întoarse apoi în direcția băii. Femeia se privea încă extrem de intens.

— Haide, gata! zise el împingând-o.

Observă că pe marginea chiuvetei de la baie era așezată o carte de tarot, treiul de spade.

— E timpul să te uiți la mine acum.

Femeia continua să privească în gol, așa încât el pocni nepoliticos din degete în fața ei timp de câteva minute, după care, începând să se simtă puțin îngrijorat, își băgă degetele în cană după care le puse pe buzele lui Piper.

Femeia își reveni.

— Ce vrei? De ce mi-ai băgat degetele în gură? Ce fel de perversiune e asta?

— Voiam doar să-ți spun salut. Salut, iubito! Am ajuns acasă.

— Minunat! Tu ești acasă, iar eu sunt ocupată, se răți ea, după care îi închise în față ușa de la baie.

Greenmantle o auzi murmurând. Nu părea să fie vocea lui Piper, dar nu exista nicio altă posibilitate. Bărbatul se gândi că venise vremea să termine ce avea de făcut și să plece naibii de

acolo.
Sau poate doar să plece naibii de acolo.

37

Uneori, Gansey uita cât de mult îi plăcea școala și cât de bun era la învățătură. Nu avea însă cum să piardă asta din vedere în dimineți ca aceea: cețuri tomnatice se ridicau de pe câmpuri pornind înspre munți, Porcul mormăia liniștit și puternic, Ronan, aflat pe scaunul din dreapta, ciocănind cu pumnul în plafon și rânjind cu dinți strălucitori, iarba înrourată udându-i vârful pantofilor, geanta aruncată pe umărul acoperit de bluzon, Adam-cu-ochii-mici ciocnindu-le pumnii la întâlnirea din fața școlii, adolescenții din jurul lor care râdeau și se strigau unul pe altul, făcându-le loc celor trei, fiindcă ei fuseseră dintotdeauna împreună – Gansey–Lynch–Parrish. Dimineți ca aceasta erau făcute pentru a fi ținute minte.

Perfecțiunea acelui început de zi era știrbită totuși de faptul că Greenmantle se afla pe undeva prin preajma lor, spre deosebire de Maura, care dispăruse. Mai era însă vorba și despre Gwenllian și despre atingerea mâinilor lui Blue și peșterile pline de promisiuni și de amenințări. Era tare greu pentru cele două lumi să coexiste.

Peste tot se auzeau țipetele ciorilor și ale muncitorilor cățărați pe schele. Băieții parcurseră umăr la umăr peluza școlii. Sunetul ciocanelor reverbera în pereții clădirilor, stârnind ecouri; se înlocuia o parte a acoperișului. Schelele erau pline de plăci de ardezie.

— Ia uitați-vă la ăla! zise Ronan.

Cu o mișcare iute a capului, îl indică pe Henry Cheng, care se așezase la marginea peluzei ținând o pancartă.

— „Fă diferența: *după* ce absolvi“, citi Gansey în timp ce se apropiau de el. Isuse, ai stat aici toată noaptea?

Pantofii lui Henry erau umezi de rouă, iar umerii îi erau adunați, din cauza frigului. Nasul îi devenise foarte roz. Părul său, de obicei foarte zburlit și impunător, era tot zburlit și impunător; era evident că omul avea prioritățile sale. În spatele lui, înfipsese o altă pancartă într-un ghiveci plin cu pământ; pe aceasta scria „GÂNDIȚI-VĂ BINE… *dar nu la Aglonby*“.

— În niciun caz. Doar de la ora șase. Am vrut însă să-i fac să creadă că am stat aici toată noaptea.

— Pe cine? întrebă Adam, ridicând nedumerit din sprâncene.

— Pe cei din conducere, evident, răspunse Henry.

Gansey scoase un pix din geantă și adăugă cu grijă un *i* la *Aglonby.*

— Te lupți în continuare pentru consiliul elevilor?

— Mi-au ignorat total petiția, zise Henry. Fasciști! Trebuia să fac ceva. Nu mă mișc de-aici până când nu-l înființează.

— Cred că ai găsit o cale excelentă de a fi exmatriculat, observă Ronan.

— *Tu* ar trebui să știi mai bine.

Adam miji ochii. Avea ceva diferit. Sau poate că se deosebea doar de Henry. Cheng era încă un băiat. Adam era…

Gansey nu știa.

— Și pe ce motiv ți-au ignorat petiția? întrebă Adam.

Henry își luă ochii de la ei și strigă în lungul peluzei:

— Cheng-doi, dacă nu e pentru mine cafeaua aia, du-te și mai ia una! Te rog! Mulțumesc! Te rog!

Celălalt Cheng ridică de la distanță paharul cu cafea în semn de salut și strigă: „Îmi pare rău!“, după care dispăru într-una dintre clădiri.

— N-are onoare, bombăni Henry, după care îi răspunse lui Adam. Au pretins că organizarea și supravegherea consiliului ar consuma prea mult din resursele administrației.

— Ăsta pare un motiv rezonabil, răspunse Adam, privind deja către clădirea în care trebuia să intre la ore. Ce puteați voi hotărî? Meniul de prânz?

Ronan pufni într-un mod neplăcut, făcându-l pe Cheng să tresară și să spună:

— Tu, Parrish, ești o parte a problemei.

— Am să-ți aduc eu o cafea, zise Gansey, privindu-și ceasul. Am destul timp.

— Gansey! se plânse Ronan.

— Ne vedem înăuntru.

— Ești un prinț printre oameni, Dick Gansey! strigă Cheng.

— Mai degrabă un om printre prinți, bombăni Adam. Ai doar șapte minute.

Gansey îi lăsă să vorbească cu Cheng și se îndreptă spre rectorat. În general, elevii nu aveau voie să intre și să iasă de acolo după bunul plac, dar Gansey era un exemplu de favoritism grosolan. Își șterse roua de pe tălpi de covorul de la intrare și închise ușa în urma lui. Podeaua de dincolo de prag era încovoiată de greutatea tradiției și pentru a închide total ușa era

nevoie de un brânci; Gansey se comportă în virtutea obișnuinței.

Camera în care intrase era mare și străbătută de un curent de aer, dar mirosea a fum de lemn și a covrigi. Avea tot confortul unei închisori mai blânde: bănci de lemn lipite de pereți, fresce, un candelabru deasupra capului, rămășițe ale micului dejun pe o masă veche, cu picioare curbate. Gansey se opri în fața cafetierei. Avea sentimentul acela de salt în timp pe care i-l oferea adesea campusul: senzația că stătuse dintotdeauna în camera aceea veche din clădirea bătrână sau că, dimpotrivă, stătuse altcineva, tot timpul, toți oamenii fiind la fel. În locul acela lipsit de formă se simțea extrem de recunoscător pentru camaraderia lui Ronan și a lui Adam, care îl așteptau afară, pentru Blue și familia ei, pentru Noah și Malory. Era foarte recunoscător că-i întâlnise pe toți.

Se gândi la puțul acela din peștera corbilor.

O clipă crezu că știe… ceva. Răspunsul. Dar nu formulase nicio întrebare. Iar apoi totul se risipise, fiindcă realizase că aude ceva. Un strigăt, o prăbușire, numele lui Adam… Nu-și aminti decizia de a se mișca, ci doar că picioarele îi alergau deja către ușă.

Afară, curtea arăta ca un decor pregătit pentru o piesă de teatru: mai bine de douăzeci de elevi erau răspândiți pe peluză, fără ca vreunul să se miște. Printre ei trecea un nor palid, care se disipa încet. Atenția tuturor era îndreptată către colțul peluzei, acolo unde stătuse Henry.

Auzise însă numele lui Adam.

Văzu că zona superioară a schelei atârna deformată, iar muncitorii priveau în jos de pe acoperiș.

Praf. Asta era norul acela. Căzuse ceva de pe schele. Plăcile de ardezie.

Adam!

Gansey își făcu loc printre elevi. Îl văzu întâi pe Henry, apoi pe Ronan, neatins, dar prăfuit ca o victimă de la Pompeii. Îl privi în ochi – *e în regulă?* —, dar nu recunoscu expresia de pe chipul prietenului său.

Îl văzu și pe Adam. Era în picioare și stătea nemișcat, cu mâinile pe lângă corp. Ținea bărbia în sus, iar ochii priveau în gol. Spre deosebire de Ronan și de Henry, nu era deloc prăfuit. Gansey văzu cum pieptul îi urcă și îi coboară spasmodic.

În jurul lui se vedeau sute de plăci de ardezie sfărâmate.

Bucățile explodaseră și se răspândiseră pe zeci de metri, înfigându-se în iarbă ca niște proiectile. Zona din jurul lui Adam era însă neatinsă și perfect circulară. Toți elevii se uitau acum la cercul acela, la forma aceea imposibilă. Unii dintre ei făceau fotografii cu telefonul.

Nimeni nu-i vorbea lui Adam. Era cumva de înțeles, fiindcă băiatul nu părea că e în stare să ofere cuiva vreun răspuns. Exista însă un lucru mai înspăimântător decât cercul, iar acesta avea legătură cu Adam. La fel ca zona neatinsă care îl înconjura, înfățișarea băiatului părea absolut neschimbată. Însă, așa cum stătea înconjurat de clădirile acelea de cărămidă, părea pur și simplu că nu face parte din peisaj.

— Parrish! zise Gansey când ajunse mai aproape. Adam, ce s-a întâmplat?

Ochii tânărului se îndreptară spre el, dar capul îi rămase neclintit. Nemișcarea aceea îl făcea să pară din altă lume. În spatele lui, îl auzi pe Ronan răstindu-se:

— Îmi place cum, băi, fraierilor, v-ați gândit întâi la Instagram înaintea primului ajutor. Plecați dracului de-aici!

— Nuuu, nu plecați! îl corectă Henry. Mergeți să anunțați un profesor că pe acoperiș se află niște oameni care vor fi dați în judecată.

— A cedat schela, zise Adam cu glas pierit.

Chipul său începea să compună o expresie, dar nici aceasta nu era obișnuită: uimire.

— Totul a căzut.

— Ești cel mai norocos om din școala asta! exclamă Henry. Cum de nu ai murit, Parrish?

— Pancartele tale de rahat! sugeră Ronan, părând mult mai puțin îngrijorat decât se simțea Gansey. Au creat un câmp de forță.

Gansey se aplecă, iar Adam îl trase mai aproape, apucându-l zdravăn de umăr. Îi șopti la ureche lui Gansey, cu o voce gâtuită de neîncredere:

— E n-am… doar am cerut… doar m-am gândit.

— La ce? întrebă Gansey.

Adam îi dădu drumul și privi cercul din jurul lui.

— La *asta*! Și s-a întâmplat!

Cercul era absolut perfect, praful rămăsese pe afară.

— Creatură minunată! zise Gansey, fiindcă nu era altceva de

spus.

Tocmai crezuse că lumile lui nu pot coexista, dar iată-l pe Adam aflându-se în amândouă deodată și supraviețuind tocmai datorită acestui lucru.

Lucrul ăsta pe care-l făceau! Inima lui Gansey era o zbatere de posibilități. O vibrație neînfricată, uimită, smerită. Zâmbetul lui Ronan se ascuțise din nou. Gansey îi recunoscu expresia de pe chip: aroganță. Nu-i fusese frică pentru Adam. Știuse că pădurea Cabeswater avea să-l salveze. Fusese sigur de asta.

Gansey se gândi cât de ciudat era să-i cunoască pe acești tineri atât de bine și totuși să nu știe nimic despre ei. Erau amândoi mult mai mult și mult mai buni decât atunci când îi întâlnise prima dată. Oare asta le făcuse viața tuturor? Îi cioplise în versiuni mai dure și mai adevărate ale lor înșiși?

— Ți-am zis! pufni Ronan. Magician!

38

Sosise momentul. După toate citațiile, după luni de așteptare, veni și ziua procesului.

Adam se trezi la ora obișnuită, ca și cum ar fi trebuit să meargă la școală, dar în loc să-și îmbrace uniforma își puse costumul bun pe care îl cumpărase la sugestia lui Gansey, cu un an înainte. Nu-i dăduse voie prietenului său să-l plătească atunci. Totuși, cravata pe care și-o potrivea acum era un cadou de Crăciun de la Gansey, deși avea deja o cravată când prietenul său i-o oferise pe a doua, deci gestul nu avea nicio legătură cu mila sau cu pomana.

Principiul acesta i se părea prostesc acum, deplasat. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-și parcurgă din nou anii de viață și să vadă cât de prost fusese înainte. Se gândi de asemenea că ar fi fost mai bine să aștepte până după micul dejun să se îmbrace, pentru ca nu cumva să se păteze, dar și asta era o prostie. Era conștient că nu va putea înghiți nimic.

Procesul lui era programat la ora zece, cu două ore după începerea școlii, dar Adam făcuse o cerere pentru a fi învoit întreaga zi. Era conștient că n-ar fi fost posibil să ascundă motivul absenței sale de Gansey și de Ronan, dacă ar fi trebuit să plece de dimineață, și ar fi fost la fel de dificil să inventeze un loc în care fusese dacă avea să se întoarcă la un moment dat la școală.

O parte din el își dorea să nu treacă prin toate astea fără ceilalți – o dorință de-a dreptul șocantă, fiindcă doar cu câteva săptămâni în urmă însăși ideea că Gansey ar putea afla de procesul său îl neliniștea foarte tare.

Acum însă, nu. Nu-și dorea ca ei să-și amintească de această latură a lui. Se străduia să îl arate tuturor doar pe noul Adam. Persephone îi spusese că nimeni nu-i va cunoaște trecutul, dacă el nu-și dorea lucrul ăsta.

Iar el nu voia să le ofere o asemenea amintire.

Așteptă deci ca Gansey, Ronan și Blue să plece la școală și să intre în rutina lor zilnică. El rămase pe marginea saltelei, lucrând la planul său de a-l șantaja pe Greenmantle până când își dădu seama că la școală fusese prima pauză. Se uită lung la lecția de biologie și se gândi la cercul lipsit de praf din jurul picioarelor sale cât dură cea de-a doua oră. Pe urmă, merse cu mașina la

tribunal.

Cabeswater îl chema, dar nu avea cum să dea înapoi. Trebuia să o facă.

Încerca să uite fiecare pas făcut spre tribunal imediat după ce îl făcea. Trecu prin parcare, printr-un detector de metale, pe lângă un funcționar, apucă pe o scară în loc să folosească liftul, trecu de un alt funcționar și ajunse într-o cameră cu tavanul jos, în care erau aranjate bănci de o parte și de alta a unui culoar central, ca într-o biserică, una a cotidianului banal, în care se țineau slujbe pentru cei ce se pretindeau nevinovați.

Adam încercă să se liniștească, spunându-și că în încăperea aceea oamenii lucrau în fiecare zi, că pentru ei nu era nimic extraordinar, că însăși clădirea nu era specială. Mirosul vechi, de mucegai și lipici, senzația de uzură pe care i-o dădeau pașii pe covorul de sub picioare, lumina bolnavă și inegală a tuburilor fluorescente de pe tavan, totul îl făcea să se simtă într-un mediu străin. Simțurile îi erau strivite de conștiința faptului că nu mai trăise o asemenea zi. Avea să i se facă rău sau să leșine.

Oare tatăl său ajunsese și el în clădirea aceea?

Procesul se judeca fără public, curtea fiind specializată în problemele minorilor, așa încât singurii oameni din încăpere erau cei care lucrau acolo: funcționari, avocați, grefieri. Adam cântări în minte posibilitățile. Dacă pierdea, știa în principiu că instanța nu l-ar fi putut obliga să se întoarcă acasă. Dar el avea optsprezece ani și era liber să izbândească sau să eșueze în viață, departe de familia lui. Dar cum avea să se răsfrângă asta asupra vieții sale ulterioare: un băiat care își târâse inutil tatăl în fața tribunalului? Ce urât! Cât de egoist! Și-l imagină pe tatăl lui Gansey comentând o asemenea informație: valorile familiale laxe ale claselor inferioare. Așa se făcea că săracii rămâneau săraci, ar fi spus el: bătăile conjugale și băutura, serialele TV de la amiază și magazinele unde găseai mereu reduceri.

Nici victoria nu-l făcea să se simtă prea entuziast. Fiindcă nu era sigur cum va apărea ea în ochii celorlalți. Probabil, tatăl său avea să se întoarcă în închisoare. În cazul ăsta, ar mai fi putut mama lui să-și plătească facturile? N-ar fi trebuit să-i pese. Nu reușea să-și alunge însă din minte această întrebare. Îmbrăcat în costumul său bun, Adam se simțea ca într-un joc în care pretinzi că ești un personaj.

Umbli toată ziua cu nenorociții ăia de bogătași.

Apăru și tatăl său.

Era îmbrăcat într-o jachetă având pe spate logoul unei firme locale și un tricou pe care îl căpătase de la lucru. Adam se rugă pentru o certitudine; își dorea să-l vadă pe tatăl său așa cum o făcea toată lumea în loc de...

Tată? Sunt Adam...

— Mai ai timp să spui adevărul, îi zise Robert Parrish.

Mama lui Adam nu venise. Degetele băiatului erau amorțite.

Chiar dacă pierd, se gândi el, *nu mă poate obliga să mă întorc, așa că nu contează. Va fi doar această oră de umilințe și apoi totul se va termina.*

Își dori să nu fi făcut asta.

— În regulă, zise judecătorul.

Chipul său se transformă într-o amintire care dispăru într-o clipită. Preț de o secundă minunată, Cabeswater îl răpi, încolăcindu-i frunze moi în jurul gâtului și apoi îl eliberă. Cât de disperat era după atingerea pădurii! Deși era ciudat, i se părea familiar că o poate considera de partea sa.

Greșise când venise singur. De ce i-ar fi păsat că Ronan și Gansey asistă la toate astea? Știau deja. Știau totul despre el. Se mințea pretinzând că nu poate fi cunoscut. Singura persoană care nu-l cunoștea pe Adam era el însuși.

Ce mândrie prostească ai arătat, Adam Parrish!

— Există și martori în acest caz? întrebă judecătorul.

Nu erau.

Adam nu-l privi pe tatăl său.

— Atunci, cred că ar trebui să începem.

Dinspre grefiera așezată lângă judecător se auzi un sunet șuierat: o voce îi vorbea prin stație. Își aplecă urechea pentru a asculta mai bine și apoi șopti ceva în microfon. Se apropie de judecător și spuse:

— Onorată instanță, grefierul Myley spune că există niște martori pe hol, dacă nu e prea târziu ca ei să între.

— Ușile s-au închis, nu-i așa?

— Da.

— Și sunt cu siguranță martori în cazul Parrish? întrebă judecătorul privindu-și ceasul.

— Grefierul Myley pare convins că așa stau lucrurile.

Judecătorul zâmbi amintindu-și ceva; între el și funcționari exista o glumă pe care o foloseau de multă vreme.

— Departe de mine gândul de a mă îndoi de el. Spune-i să-i trimită la mine, iar eu voi decide dacă îi admit ca martori.

Adam se întrebă înspăimântat care dintre vecini venise în apărarea tatălui său.

Totul se va termina într-o oră. Nu va trebui să mai faci asta vreodată. Trebuie doar să supraviețuiești.

Ușa se deschise. Adam își dori să nu se uite, dar nu reuși să se abțină.

În cameră intrase Richard Chambell Gansey al III-lea, îmbrăcat în uniforma de școală, cu pardesiu, eșarfă și mănuși, părând că vine din altă lume. Lângă el era Ronan Lynch, pe care îl văzu pentru prima dată cu cravata legată corect și cu cămașa băgată în pantaloni.

În mintea lui Adam umilința se lupta cu bucuria.

Gansey trecu printre bănci în timp ce tatăl lui Adam se holba la el. Se îndreptă direct către judecător. Ajunse chiar lângă Adam, dar nu-i aruncă nicio privire. Răsufla destul de încordat. Nici Ronan, care îl însoțea, nu era mai bine. Probabil alergaseră.

Pentru el.

Scoțându-și mănușa dreaptă, Gansey dădu mâna cu judecătorul.

— Domnule judecător Harris! zise el cu căldură.

— Domnule Gansey! răspunse judecătorul. L-ai găsit pe regele ăla al tău?

— Încă nu. Dar dumneavoastră v-ați terminat terasa?

— Încă nu, răspunse Harris. Dar care e legătura ta cu acest caz?

— Ronan Lynch, pe care l-am adus cu mine, a fost martor la incident, zise Gansey. M-am gândit că e potrivit să auziți și varianta lui. Iar eu am fost prieten cu Adam din prima zi a sosirii mele în Henrietta și mă bucur acum să văd că situația asta îngrozitoare e pe cale să ia sfârșit. Mi-aș dori să depun mărturie pentru reputația lui, dacă se poate.

— Mi se pare rezonabil, acceptă Harris.

— Obiectez! exclamă Robert Parrish.

Gansey se întoarse într-un târziu spre Adam. Avea întipărită pe chip expresia aceea regală, Richard Campbell Gansey al III-lea, cavaler alb, dar în ochi i se citea incertitudinea. *E în regulă?*

Era în regulă? Adam refuzase de atâtea ori ajutorul lui Gansey: bani pentru mâncare, pentru școală, pentru chirie. Milă

și pomană, se gândise Adam. Își dorise atât de multă vreme ca Gansey să-l vadă ca pe un egal, dar se pare că în tot acest timp singura persoană care avea nevoie de perspectiva aceea era chiar el însuși.

Acum, Gansey nu-i dădea pomană, ci îi oferea *adevărul*.

Și-i mai dăruia ceva: prietenia sa necondiționată. Una care semăna cu un jurământ, o relație care putea fi încordată până aproape de rupere, dar care revenea mai puternică decât înainte.

Adam întinse mâna dreaptă, iar Gansey i-o prinse într-o strângere bărbătească, fiindcă, de fapt, erau bărbați.

— În regulă, zise Harris. Să începem!

39

Adam nu lua pe nimeni cu el când trebuia să lucreze pentru Cabeswater. Avea încredere în propriile aptitudini. Sentimentele însă își dorea să le țină doar pentru el. Nu poți răni pe nimeni, dacă te afli într-o cameră goală. Și nici tu nu poți fi rănit.

Era o persoană imposibil de cunoscut. Doar că nu era tocmai așa.

O rugase deci pe Blue Sargent să vină cu el când plecă în sfârșit să facă lucrul pe care i-l ceruse Cabeswater cu săptămâni în urmă. Nu-i spusese despre ce e vorba, temându-se că ar putea eșua, dar se gândi că, dacă o ia cu el, Cabeswater i-ar putea ajuta să o găsească pe Maura. Acum, aștepta în mașină la o benzinărie prăpădită chiar la ieșirea din Henrietta. Nu-și dădea seama dacă pulsația din palma sa se datora inimii sau meridianului energetic.

— Știu ce zici, spuse Noah de pe bancheta din spate.

Stătea agățat de tetiera scaunului din față ca un pulover. Adam aproape uitase că e și el acolo, fiindcă nu-l invitase. Nu fiindcă nu și-ar fi dorit să-l însoțească, ci fiindcă era mort, iar pe genul acesta de prezențe nu puteai conta să se prezinte în locuri și la ore fixe.

— Ai răspuns la gândurile mele?

— Nu prea cred.

Adam nu-și putea aminti dacă vorbise cu voce tare. Era încredințat însă că nu o făcuse.

Mașina se scutură când trecu pe lângă ea un camion imens care gonea pe autostradă. În zona aceea totul părea ponosit. Benzinăria supraviețuise câteva decenii, iar acum avea plăcuțe de fier atârnate la ferestre care anunțau că în spatele ei pot fi cumpărate găini. Ferma de peste drum era decupată parcă dintr-un ziar îngălbenit de vreme.

Adam răsucea în minte felul în care dorea să-l șantajeze pe Greenmantle. Totul trebuia să fie perfect. Nu-i spusese lui Gansey; nici lui Blue. Îl convinsese pe Ronan să-l ajute și-l implicase și pe Omul Cenușiu, dar până la urmă, dacă eșuau, toată vinovăția avea să se răsfrângă asupra lui.

— Cred că e gata, zise Noah.

— Încetează! Termină odată! Mă sperii.

Aruncă o privire spre Noah în oglinda retrovizoare, dar regretă

imediat; băiatul mort era cu mult mai înfricoșător când îi priveai imaginea reflectată. Părea mult mai puțin în viață.

Noah știa asta; se mută astfel încât să nu mai poată fi văzut în oglindă. Din afara mașinii, se auzi vocea lui Blue.

— Și cam cum te-ai simți tu dacă te-aș reduce la o pereche de picioare?

Adam și Noah se aplecară ca să se uite în oglinda retrovizoare. Blue vorbi din nou.

— Nu, nu. De ce nu vrei să privești din punctul meu de vedere? Ce-ar fi să nu mă consideri o marfă, iar apoi, când eu te rog să n-o mai faci, să-mi explici că e un compliment de care ar trebui să mă bucur.

Gura lui Noah scoase un strigăt mut.

— Mda, îl susținu și Adam, după care ieși din mașină.

Blue era la câțiva metri de ei. Purta un tricou larg, pantaloni scurți turcoaz, bocanci militari și niște șosete pe care și le trăsese până peste genunchi. I se vedeau doar zece centimetri de piele, dar erau zece centimetri foarte plăcuți.

Un bătrân care purta o șapcă îi răspunse fetei:

— Domnișoară, într-o zi îți vei aminti cu căldură vremurile în care oamenii îți spuneau că ai picioare frumoase.

Adam se pregăti să asiste la o explozie. Unghii și dinamită.

— Cu căldură… amintire? Ah, mi-aș dori să fiu la fel de ignorantă ca tine. De unde atâta bucurie? Există fete care se sinucid fiindcă li se pare că nu arată bine, iar tu…

— E vreo problemă? interveni Adam.

Bărbatul păru ușurat. Oamenilor le plăcea întotdeauna să-l vadă pe spilcuitul și laconicul Adam, care folosea accentul politicos din sud.

— Prietena asta a ta e ca un foc de artificii.

Adam îl privi fix. Blue se zgâi la Adam.

Își dorea să-i spună că nu merită – că el crescuse printre bărbați de genul acela și știa că nu pot fi schimbați –, dar probabil că asta ar fi determinat-o să-i arunce termosul în cap lui Adam și să-l pocnească pe bătrân peste gură. Era de mirare că Blue și Ronan nu se înțelegeau mai bine, fiindcă erau de fapt două variante ale unei firi imposibile.

— Domnule, începu Adam, făcând-o pe Blue să-și ridice sprâncenele până la mijlocul frunții, cred că mama dumneavoastră nu v-a învățat cum să vorbiți cu femeile.

Bătrânul clătină din cap, de parcă i-ar fi fost milă.

— Și nu e iubita mea, adăugă băiatul.

Blue îi aruncă o privire aprobatoare și după aceea urcă în mașină, trântind portiera într-un mod de care Ronan ar fi fost foarte mândru.

— Uite ce e, fetițo… începu bătrânul.

— Vezi că ți s-a deschis capacul de la rezervorul de benzină, îl întrerupse Adam.

Urcă apoi în mașina lui mică și amărâtă, cea pe care Ronan o numea Hondayota. Se simțea erou, fără să știe exact de ce. Blue continuă să fiarbă la foc mic în timp ce ieșiră din benzinărie. O vreme nu se auzi decât sunetul conștiincios al motorului. Apoi, Noah zise:

— Și totuși, ai picioare frumoase.

Blue îl lovi. Adam scăpă un hohot de râs și de aceea primi și el un pumn în umăr.

— Măcar ai adus apa? întrebă el.

Fata agită termosul ca să-și demonstreze reușita.

— Am mai adus și un jgheab. Cică e protecția cea mai bună atunci când scrutezi.

— Scrutăm? exclamă Noah, îndreptându-se de spate.

Adam se grăbi să-i explice:

— Cabeswater vorbește o limbă, iar eu o alta. Pot prinde ideea generală citind cărțile de tarot. Dar e greu ca în felul ăsta să stabilești amănuntele reparației meridianului energetic, așa că scrutez. O fac mereu. Pur și simplu e mai eficient, Noah.

— Daaaa, un fel mai eficient prin care forțele răului absolut pot să-ți fure sufletul, zise Noah.

Blue schimbă o privire cu Adam.

— Eu nu cred în răul absolut.

— Și tare-i mai pasă lui dacă tu crezi în el, îl contră Noah.

Fata se întoarse pe scaun ca să-l privească în față.

— În mod normal, nu-mi place să-ți spun că ești înfricoșător. Dar acum chiar ești!

Băiatul-mort se sprijini de spătarul banchetei; atmosfera se mai destinse puțin.

— Și *el* mi-a spus că sunt înfricoșător.

— Spune-mi mai multe despre chestia asta cu alinierea, îl îndemnă Blue pe Adam. Spune-mi de ce te vrea pe tine.

— Nu înțeleg ce importanță are.

Fata pufni exasperată.

— Chiar dacă lăsăm deoparte toate considerațiile spirituale sau… sau… considerațiile mitologice sau orice altceva are vreun înțeles, în esență tu manipulezi această sursă imensă de energie care pare să comunice cu creierul tău într-o altă limbă, iar asta mi se pare un lucru despre care eu una aș avea o mulțime de întrebări, în locul tău.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Îmi doresc eu! Vii tocmai până aici și nici măcar nu te întrebi de ce?

Adam nu-i răspunse, fiindcă știa că vorbele sale n-ar fi fost tocmai civilizate. Tăcerea i se păru însă că sună și mai rău. Fata pufni din nou.

— Dacă nu vrei să vorbim despre asta, chiar nu înțeleg de ce mi-ai cerut să vin.

— Poate că n-ar fi trebuit s-o fac.

— Bineînțeles, cine își dorește să fie însoțit de o persoană care *gândește*?

Băiatul își impuse cu greu să rămână calm. Cu un ton din care lipsea sârma ghimpată de dinainte, îi răspunse fetei:

— Îmi doresc doar să-mi fac treaba.

— Lasă-mă aici! O să mă întorc pe jos.

Băiatul izbi pedala de frână.

— Să nu crezi că n-am s-o fac!

— Păi, hai!

Fata avea deja mâna pe mânerul care deschide portiera.

— *Băi!* se văită Noah.

Cel mai bun și cel mai rău lucru la Blue Sargent era că făcea întotdeauna ceea ce spunea; chiar ar fi pornit pe jos spre Henrietta dacă el ar fi lăsat-o. Se strâmbă la ea. Fata îl imită.

Nu te certa cu Blue! Nu te certa cu Gansey!

Cu un oftat, băiatul acceleră din nou.

Blue se liniști și ea și apoi porni casetofonul. Adam nici măcar nu-și dăduse seama că aparatul acela vechi mai funcționa, dar după un fâșâit de câteva secunde, se auzi un cântec de pe o casetă, pe care Noah începu imediat să-l murmure și el.

— *Squash one, squash two, s…*

Adam lovi aparatul în același timp cu Blue. Caseta țâșni cu îndeajuns de multă putere încât Noah să întindă o mână și să o prindă în spatele mașinii.

— Cântecul ăla! Ce te-a apucat să pui melodia asta în mașină? întrebă Blue. O asculți de plăcere? Și cum a evadat prostia asta de pe internet?

Noah chicoti și le arătă caseta, care avea o etichetă ce purta scrisul inconfundabil al lui Ronan: PENTRU MOMENTELE DE SINGURĂTATE DIN HONDAYOTA LUI PARRISH. Pe cealaltă parte scria: O MELODIE DE RAHAT.

— Bag-o la loc, bag-o la loc! zise Noah, agitând caseta prin aer.

— Noah! Noah! Ia-i chestia aia! o îndemnă Adam pe Blue.

În fața lor apăruse intrarea de la Skyline.

De data asta, Adam era pregătit; deschise portofelul când ajunseră lângă cabină. Înăuntru erau exact cincisprezece dolari.

Blue îi dădu o bancnotă de cinci.

— Contribuția mea.

Urmă o pauză. Adam luă banii.

Prin fereastra portierei, schimbă suma lor comună pe o hartă, pe care i-o dădu lui Blue. În timp ce se îndreptau spre parcarea aflată aproape de intrare, băiatul își examină mândria, ca să vadă dacă nu cumva fusese rănită, dar descoperi cu mirare că e în regulă.

— Ăsta e locul potrivit? întrebă fata. Avem nevoie de harta asta de cincisprezece dolari?

— Voi ști imediat, zise Adam. Putem să ne dăm jos.

În fața lor, muntele cobora abrupt într-o ravenă care nu părea să aibă fund; în spate, masivul se ridica brusc. În aer plutea mireasma plăcută, dar și periculoasă a fumului de lemn: undeva, o parte din pădurea aceea stăpânită de toamnă luase foc. Adam privi în jur până când descoperi sursa fumului. Acesta înconjura un vârf îndepărtat. De la distanța la care se aflau, părea mai degrabă magic decât amenințător.

Blue și Noah se întoarseră, iar Adam își scoase cărțile de tarot. Își depărtă picioarele pentru a simți pulsul meridianului energetic și puse o carte scoasă la întâmplare pe capota caldă. Ochii îi trecură indiferenți peste imagine – un cavaler negru, călare, ținând un toiag înfășurat în iederă – și începu să o recompună în ceva ce nu putea fi cuprins în cuvinte. Vederea lăsă locul senzației. Simți imediat că se deplasează, că urcă și că face ceea ce trebuie.

Acoperi imaginea cu mâna până când reuși să-și concentreze

din nou privirea, după care bagă cartea în pachet.

— Popa de bâte? îl întrebă Blue.

Adam nu-și mai amintea deja care fusese cu adevărat cartea.

— Așa a fost?

— Acum cine e înfricoșător? întrebă Noah.

Adam își puse rucsacul pe umeri și porni spre capătul cărării.

— Hai! Pe aici!

Poteca îngustă și pietroasă era acoperită cu frunze moarte. Solul cobora abrupt pe o parte și se ridica apoi brusc. Adam era foarte atent la bolovanii imenși care atârnau deasupra cărării. Sub stratul de licheni verzi, pietrele păreau reci dar vii, conductori pentru meridianul energetic. Îi conduse pe Noah și pe Blue în sus, până când ajunseră la o îngrămădire de stânci. Ieșind de pe cărare, Adam urcă, sprijinindu-și picioarele pe pietre ascuțite și rădăcini expuse ale copacilor. Stâncile albastre, imense erau prăbușite una peste alta ca jucăriile unui uriaș.

Da, aici este.

Adam privi într-o deschizătură de dimensiunea unui om.

— Șerpi? Viespi? Urși? întrebă Blue.

— E un parc național în care natura e protejată, zise Noah întunecat.

Iar apoi, cu o vioiciune neașteptată, îi anunță:

— O să intru eu primul. N-am ce să pățesc.

Părea destul de neclar și lipsit de substanță când se strecură înăuntru. Urmă o perioadă de liniște.

— Noah? strigă Blue privind la deschizătură.

Dinăuntrul cavernei se auzi un foșnet furios. Deodată, o grămadă imensă de frunze de stejar țâșni prin deschizătură, speriindu-i pe Blue și pe Adam.

Noah apăru din nou. Scoase patru frunze și jumătate din părul lui Blue și suflă câteva bucățele care se așezaseră pe nasul lui Adam.

— E în regulă.

Adam își dădu seama că e bucuros să-i aibă cu el. Înăuntrul deschizăturii era semiîntuneric; lumina pătrundea printre stânci, dar venea și de jos, fiindcă pietrele nu erau așezate perfect una peste cealaltă. În mijlocul acelui spațiu strâmt se vedea o lespede netedă, de mărimea unui birou sau a unui altar. Suprafața lespezii era uzată și adâncită. Își aminti forma sau o

recunoscu din viziunea pe care o avusese în atelier. Se simțea destul de încordat, nerăbdător. Era straniu să-și facă ritualul în prezența cuiva. Nu-și dădea seama cum îl vedeau ceilalți.

— Pune apa aici, Blue!

Fata își trecu mâna peste lespede ca să o curețe de nisip și de frunze. Scoase o piatră neagră din buzunar și o așeză în adâncitură. Pe urmă, o umplu încetișor cu apă.

Balta reflecta tavanul întunecat.

Noah se dădu în spate, asigurându-se că imaginea lui nu se reflecta în apă. Frica extrăgea căldura din jurul lui. Blue întinse o mână spre el, dar Noah clătină din cap.

Fata rămase lângă Adam, umăr la umăr, iar băiatul descoperi că se bucură. Nu-și mai amintea ultima dată când îl atinsese cineva și asta îl făcea să se simtă puternic. După o secundă, realiză că o parte din senzația aceea se datora probabil și abilităților lui Blue care amplificau partea din Cabeswater de care era el legat.

Privi în apă. El mai făcuse asta, dar niciodată așa, înconjurat de pietre. Avea senzația că se mai află cineva cu ei. Nu dorea să accepte că era deja intimidat de lichidul întunecat chiar înainte să se întâmple ceva supranatural. Niciunul dintre ei nu spuse nimic timp de câteva minute. Într-un final, Blue șopti:

— E ca și cum cineva ți-ar spune „băi, ce pulover mișto“ când ești îmbrăcat în uniforma de la Aglionby.

— *Poftim?*

— Am vrut să-ți explic de ce m-am enervat atât de tare pe bătrânul acela. M-am tot gândit cum ai putea pricepe. Știu că nu-nțelegi. Dar tocmai de aceea…

Era adevărat că el nu pricepuse agitația de la benzinărie. Știa că se supărase și că nu-i plăcea asta, dar nu înțelegea mai mult de atât. Fata avea însă dreptate în legătură cu puloverul. Oamenii presupuneau tot felul de lucruri la vederea uniformei de Aglionby. O făcuse și el de câteva ori. Și continua.

— Înțeleg, îi șopti el.

Nu era foarte sigur de motivul pentru care își vorbeau în șoaptă, dar constată că se simțea mai bine. Mai normal. Dețineau controlul.

— E mai simplu de înțeles așa, întări el.

— Exact! răspunse ea inspirând adânc. În regulă. Și acum?

— Am de gând să privesc și să mă concentrez, zise Adam. S-

ar putea să intru în transă.

Noah se văită.

— Și ce vrei să facem noi, dacă ți se întâmplă asta? întrebă Blue cu simț practic.

— Presupun că ar trebui să mă lăsați în pace. Nu știu cum va arăta din exterior. Sunt convins că veți reacționa, dacă vi se va părea ceva greșit.

Noah se cuprinse cu brațele. Aplecându-se asupra apei, Adam își văzu fața oglindită. Nu observase că nu arăta ca toți ceilalți până când nu ajunsese la liceu și toată lumea începuse să vadă lucrul ăsta. Nu știa dacă e arătos sau urât, ci doar că înfățișarea lui e altfel. Fața lui putea fi urâtă sau frumoasă în funcție de interpretarea fiecăruia.

Așteptă ca trăsăturile să-i dispară, să se topească într-o senzație. Tot ce văzu însă se dovedi a fi figura lui familiară, de Henrietta, cu gura sa subțire, cu colțurile atârnând în jos. Își dori să nu arate la maturitate ca o combinație a părinților săi.

— Nu cred că funcționează, zise el.

Blue nu-i răspunse însă și, după o jumătate de bătaie de inimă, Adam realiză că gura reflectată în apă nu se mișcase când vorbise. Propriul chip îl privea fix, cu sprâncenele adunate în semn de suspiciune și îngrijorare.

Gândurile începură să i se învălătucească în cap, ca un nor de praf care ascunde suprafața apei. Oamenii erau atât de circulari; parcurgeau mereu aceleași cicluri încete de bucurie și disperare, fără a învăța vreodată ceva. Fiecare lecție din univers trebuia predată de miliarde de ori și tot degeaba. *Cât de aroganți suntem*, se gândi Adam, *să aducem pe lume copii care nu pot să meargă, să vorbească sau să se hrănească singuri. Cât de siguri suntem că nu pot fi distruși înainte să fie capabili să-și poarte singuri de grijă.* Cât de fragili erau, cât de ușor de abandonat, de neglijat, de bătut și de urât. Animale de pradă, născute înfricoșate.

El nu se născuse înfricoșat, ci învățase asta. Poate că era bine că lumea uita toate lecțiile, că ignora amintirile bune deopotrivă cu cele rele, fiecare triumf și eșec, fiindcă totul murea odată cu fiecare generație. Poate că tocmai această amnezie culturală îi ocrotea pe toți. Era posibil ca, dacă și-ar fi amintit totul, să-și fi dorit numai să moară.

În afara sinelui, îi aminti vocea Persephonei.

Îi venea greu să se smulgă; simțea un confort straniu și hidos atunci când netezea muchiile propriului interior.

Cu un efort, își aminti de Cabeswater. Parcurse în minte fluxul de energie. Undeva trebuia să existe o fractură sau o dispersie, un dezechilibru pe care putea să-l vindece.

Uite-o! Undeva în adâncul meridianului energetic, fluxul era fracturat. Dacă se concentra îndeajuns, putea să vadă și motivul: în munte, fusese croită o autostradă care fărâmase stâncile și întrerupsese linia naturală a meridianului. Acum oscila inegal, sărind pe deasupra și pe sub autostradă. Dacă Adam putea realinia câteva din pietrele încărcate energetic din vârful acestui munte, asta ar fi cauzat o reacție în lanț care ar fi silit până la urmă fluxul de energie să rămână în subteran, pe sub autostradă.

— De ce vrei ca eu să fac asta? *Rogo aliquem aliquid?* întrebă.

Nu se aștepta să primească vreun răspuns, dar auzi o voce care rostea ceva neclar, de neînțeles, cu excepția unui singur cuvânt: Greywaren.

Ronan, care vorbea fără niciun efort limba pădurii Cabeswater. Nu Adam, care se străduia.

Nu și în curtea liceului însă. Atunci nu se străduise. Nu existase nicio limbă. Fuseseră doar el și Cabeswater.

— Nu Ronan, zise Adam, eu! Eu sunt cel care face asta pentru tine. Spune-mi *mie*! Arată-mi *mie*!

Se trezi înconjurat de un zid de imagini. Conexiunile bâzâiau electric. Filoane. Rădăcini. Fulgere bifurcate. Afluenți. Ramuri. Iederă încolăcită pe copaci, turme de animale, picături de apă mișcându-se la unison.

Nu înțeleg.

Degete împletite. Un umăr sprijinit de un altul. Pumn lovind ușor un pumn. Mâini care îl ridicau pe Adam din praf.

Cabeswater răscolea sălbatic amintirile lui Adam și i le arăta chiar din mintea lui. Se succedară imagini ale lui Gansey, Ronan, Noah și Blue, totul cu o viteză prea mare pentru ca Adam să poată ține pasul.

Pe urmă, fulgerele străluciră peste lume, ca o rețea de energie strălucitoare. Adam tot nu înțelegea, până când pricepu în sfârșit.

Existau mai multe păduri Cabeswater. Mai multe… ce-or fi fost ele.

Dar câte? Nu știa. Cât de în viață erau? Nici asta nu știa. Gândeau sau erau total străine? Mureau? Erau bune sau rele? Nu știa. Era convins însă acum că existau mai multe, iar aceasta își întinsese degetele cât de mult posibil pentru a ajunge la o alta.

În interiorul lui Adam continua să crească dimensiunea întregii lumi, iar el nu era convins că poate suporta. Era doar un adolescent. Era menit să știe asta?

Transformaseră deja Henrietta, trezind meridianul energetic și întărind Cabeswater. Cum arăta o lume în care să existe mai multe păduri ca aceea? S-ar sparge în bucățele într-o explozie de electricitate și magie? Sau ar urma o mișcare de pendul, rezultatul a sute de ani de adormire?

Câți regi erau adormiți?

Nu pot să fac asta. E prea mult. Nu am fost făcut pentru așa ceva.

Se simți brusc sfâșiat de nesiguranță. Părea că lucrul acela, îndoiala, are propria greutate, propriul corp, picioare…

Ce? Crezu Adam că zice cu voce tare, dar nu-și mai putea aduce aminte diferența dintre *a face* și *a imagina.* Se îndepărtase prea mult de propriul corp.

Simți din nou îndoiala aceea aplecându-se asupra lui, vorbindu-i. Nu credea în puterea ei. Știa că se preface. Adam își imagină cuvintele: *Ești Cabeswater? Ești Glendower?* Vorbele nu păreau însă să fie potrivite locului aceluia. Ele erau destinate unei guri, pe care el nu o mai avea. Își întinse ființa în jurul lumii, dar nu reuși să găsească drumul înapoi, spre peșteră. Era într-un ocean întunecat în care se scufunda.

Se simțea singur, cu excepția acelui lucru despre care credea că îl urăște sau că îl dorește sau amândouă deodată. Își dori să-l vadă; a-l zări însă ar fi fost cel mai rău lucru cu putință.

Adam se zbătu în întuneric. Toate direcțiile păreau la fel. Ceva i se târa pe piele.

Se afla într-o cavernă. Ghemuit. Tavanul era jos, iar stalactitele îi atingeau spatele. Întinse mâna ca să atingă stânca și o simți adevărată. Mai bine zis, ea exista, iar el, nu.

Adam!

Se întoarse în direcția vocii și simți o femeie pe care o recunoscu fără însă a o putea numi. Era prea departe de propriile sale gânduri.

Deși era sigur că îi auzise vocea, femeia nu îl privi. Ea era ghemuită în cavernă, lângă el, cu sprâncenele unite într-o expresie concentrată și cu pumnul lipit de buze. Lângă ea stătea în genunchi un bărbat, dar postura corpului său sugera că nu comunică în niciun fel cu femeia. Erau amândoi nemișcați și priveau o ușă cioplită în piatră.

Adam, mergi...

Ușa îi poruncea s-o atingă. Îi susura în minte cât de mulțumit va fi apăsând pe mâner. Îi promitea că va înțelege bezna dinlăuntrul său dacă o va deschide. Pulsa în el ca o foame, o dorință crescândă.

Nu-și dorise nicicând ceva atât de mult.

Se afla în fața ei. Nu-și amintea să fi străbătut distanța, dar o făcuse cumva. Ușa era de un roșu-închis și pe ea erau sculptate rădăcini noduroase și coroane. Mânerul era negru și lucios. Se depărtase atât de mult de corpul său, încât nu-și putea imagina nici măcar cum putea să se întoarcă.

E nevoie de trei ca să deschidă ușa. Mergi...

Adam se ghemui și rămase nemișcat cu degetele apăsând piatra, înfricoșat, dar dornic.

Undeva, foarte departe, își simțea corpul cum îmbătrânește.

Adam, mergi...

Nu pot, gândi el, *sunt pierdut.*

— Adam! *Adam! Adam Parrish!*

Își reveni într-o durere furioasă. Fața îi era umedă, la fel și mâna. Dar simțea sângele cum îi curge prin vene.

— De ce l-ai tăiat atât de adânc? se auzi vocea lui Noah.

— N-am stat să *măsor*! zise Blue.

— Adam, nemernicule, spune ceva!

Durerea făcea ca toate variantele de răspuns la care se putea gândi să fie scăldate în răutate. Preferă să se ridice în picioare, ținându-se cu o mână de cealaltă. Lucrurile care îl împrejmuiau începură încet să capete sens; uitase că se cuibăriseră între bolovanii aceia. Noah veni până la un centimetru distanță, privindu-l în ochi. Blue rămase puțin în urma lui.

Lucrurile începeau să se limpezească. Treptat își simți degetele, gura, pielea și ochii, se regăsi pe sine. Nu-și amintea să fi fost vreodată mai bucuros că e Adam Parrish.

Ochii îi căzură pe briceagul roz din mâna lui Blue.

— M-ai tăiat? întrebă el.

Umerii lui Noah se îndreptară în semn de ușurare.

Adam își cercetă mâna. Dosul palmei era brăzdat de o tăietură curată. Sângera foarte tare, dar nu-l durea decât dacă o mișca. Cuțitul fusese probabil foarte ascuțit.

Noah atinse marginea rănii cu degetele sale înghețate, iar Adam se feri. Se strădui să-și aducă aminte tot ceea ce-i spusese vocea, dar totul începea să i se risipească din minte, aidoma unui vis. Auzise oare cuvinte? De ce credea asta?

— N-am știut ce altceva să fac pentru a te aduce înapoi, acceptă Blue. Dar Noah mi-a zis să te tai.

Adam nu știa ce să creadă despre briceag. Părea să fie o altă față a ei, una despre care nu crezuse că există. Îl luă amețeala când încercă să potrivească latura aceea cu restul personalității lui Blue.

— De ce m-ai oprit? Ce făceam?

Fata zise „nimic“ în același timp în care Noah spuse „mureai“.

— Chipul îți era cumva pustiu, continuă Blue. Iar ochii tăi pur și simplu… au încremenit. Nu se mai mișcau, nu mai clipeau. Am încercat să te aduc înapoi.

— Și apoi ai încetat să mai respiri, zise Noah, trăgându-se mai într-o parte. V-am *zis* că e o idee proastă, dar pe mine nu m-ascultă nimeni niciodată. „Ei, lasă, Noah, nu mai fi așa preocupat“ și imediat după asta ajungi în pragul morții. Iar apoi nimeni nu zice „Noah, știu că ai avut dreptate și îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, fiindcă e foarte nasol să fii mort“. Toată lumea…

— Încetează! îl întrerupse Adam. Încerc să-mi amintesc tot ce s-a întâmplat.

Întâlnise pe cineva important… trei… o ușă… o femeie pe care o recunoscuse…

Amintirea se estompa. Lăsa în urma ei doar teroarea.

— Data viitoare, am să te las să mori, zise Blue. Uiți, Adam, locul în care am crescut. Știi cum se spune atunci când cineva te ajută într-un ritual sau într-o scrutare, în genul ăla de lucruri în care fața îți devine ca zăpada? *Mulțumesc.* N-ar fi trebuit să ne aduci cu tine dacă doreai să fii singur.

Băiatul își aminti: se rătăcise.

Ceea ce înseamnă că dacă ar fi venit singur, acum ar fi murit.

— Îmi pare rău, zise el. M-am purtat aiurea.

— Noi nu ți-am fi spus asta, replică Noah.

— Ba eu, da! pufni Blue.

Urcară apoi spre vârful muntelui și, când soarele se prăvăli asupra lor, descoperiră pietrele pe care Adam le văzuse în apa întunecată. Avură nevoie de toată puterea lor ca să le miște cu doar câțiva centimetri. Adam n-avea habar cum s-ar fi descurcat dacă n-ar fi fost ajutat și în această privință. Probabil că nu alesese calea corectă și exista o modalitate magică mai simplă.

Pe stânci rămaseră urme însângerate de degete, dar asta îl făcu să se simtă bine.

Am fost aici. Exist. Trăiesc fiindcă sângerez.

Nu încetase să se simtă recunoscător pentru corpul său.

Salut, foste mâini ale lui Adam Parrish, acum rănite, mă bucur să vă am!

Știură imediat momentul în care reușiră să alinieze pietrele, fiindcă Noah zise „ah“ și-și ridică degetele deasupra capului. Pentru câteva minute, silueta lui reuși să se profileze pe cerul luminat și nu mai există nicio diferență între el, Blue și Adam. Se putea spune că este cu adevărat în viață.

În timp ce vântul le flutura părul și hainele, Noah își întinse prietenește un braț în jurul umerilor lui Blue și pe celălalt pe Adam, după care îi trase spre el pe cei doi. Porniră poticnit spre cărare. Brațul lui Blue era lipit de spatele lui Noah, iar degetele fetei apucaseră zdravăn tricoul lui Adam, așa încât arătau ca o creatură beată, cu șase picioare. Adam își simțea venele pulsând. Probabil avea să sângereze de moarte pe drumul de întoarcere, dar asta nu-l speria.

Deodată, cu Noah lângă el și Blue ceva mai încolo, Adam își dădu seama cine era femeia pe care o văzuse. Își dădu seama brusc.

— Blue, zise el, am văzut-o pe mama ta!

40

— Ăsta este unul dintre locurile mele preferate, zise Persephone, legănându-și balansoarul înainte și înapoi, împingându-se în picioarele goale, așezate pe podea.

Părul i se revărsa peste brațe.

— E atât de primitor!

Adam, care stătea pe un balansoar, alături, își întinse capul peste marginea celui în care se așezase femeia. Lui nu-i prea plăcea locul acela, dar n-avea de gând să mărturisească. Ea îl rugase să vină acolo, ceea ce nu făcea aproape niciodată; lăsa întotdeauna asupra lui alegerea punctului exact în care se întâlneau; băiatul simțea asta ca pe un test.

Erau într-un magazin mixt vechi, dintr-un soi care dispăruse peste tot, dar nu era tocmai neobișnuit în Henrietta. În exterior arătau de obicei ca acela în care se aflau acum: o verandă cu acoperiș jos, plină cu balansoare întoarse cu fața spre drum, o parcare acoperită cu pietriș, semne care anunțau că înăuntru se vinde momeală pentru pescuit și țigări. În interior se găseau de obicei alimente de bază sub mărci de care nu auzise nimeni, tricouri pe care Adam nu le-ar fi purtat niciodată, accesorii pentru pescuit, jucării dintr-un alt deceniu și, din când în când, un cap de cerb împăiat. Era un loc pe care provincialul Adam îl descoperea populat de oameni pe care îi considera mai provinciali decât el.

Lui Gansey, probabil, i-ar fi plăcut. Era unul dintre locurile acelea unde timpul părea să nu aibă nicio importanță, mai ales într-o amiază ca aceea: lumina se strecura printre frunze, graurii ciripeau de pe firele de telefon, bărbați în vârstă treceau încet la volanul camionetelor lor antice; totul arăta de parcă s-ar fi putut foarte bine întâmpla și acum douăzeci de ani.

— Trei e un număr foarte puternic, zise Persephone.

Lecțiile cu ea erau imprevizibile. Nu avea de unde ști la început ce urma să învețe. Uneori nu-și dădea seama nici la sfârșit.

Își dorea să o întrebe despre Maura, dar era greu să-i adresezi lui Persephone o întrebare și să mai obții și un răspuns. De obicei, era mai bine să aștepți și să întrebi chiar înainte ca ea să-ți dea de bunăvoie răspunsul.

— Precum cei trei adormiți?

— Desigur, răspunse Persephone. Sau trei cavaleri.

— Sunt cavaleri?

Femeia arătă cu degetul, atrăgându-i atenția asupra unei ciori mari, sau poate a unui corb, care țopăia încet pe cealaltă parte a drumului. Era greu de zis dacă ea vedea vreo semnificație în pasărea aceea sau era amuzată de felul în care se mișca.

— Au fost, odată. Precum cei trei Isuși.

Adam rămase tăcut câteva momente.

— Ah, te referi la Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Persephone făcu un gest nedefinit cu mâna.

— Uit întotdeauna numele. Sunt și trei zeițe, de asemenea. Una e numită Război, cred, iar alta e doar un copil… nu mai știu, uit detaliile. Trei este însă un număr important.

Devenise mai bun la jocurile acelea. Reușea să ghicească și să facă mai ușor conexiunile.

— Tu, Maura și Calla.

Poate că acum era momentul să pomenească…

Femeia îl aprobă din cap sau se legănă sau le făcu pe amândouă.

— Trei e un număr stabil. Cinci și șapte sunt și ele bune, dar trei e deasupra lor. Lucrurile se multiplică întotdeauna până la trei sau se reduc la acest număr. Ar fi bine să începem de-aici. Doi e un număr teribil. El aparține rivalității, luptelor și crimei.

— Sau căsătoriei, zise Adam gânditor.

— E același lucru, răspunse Persephone. Uite, ai aici trei dolari. Du-te și cumpără-mi un suc de cireșe!

Îi dădu ascultare, încercând tot timpul să se gândească cum să întrebe dacă o putea găsi pe Maura folosindu-și viziunea. Era posibil chiar ca întreaga discuție cu Persephone să fi fost deja despre acest lucru. Când se întoarse, îi spuse deodată:

— E ultima dată, nu-i așa?

Femeia continuă să se legene, dar de data aceasta încuviință limpede din cap.

— M-am gândit la început că tu ai putea să ne înlocuiești pe una din noi dacă s-ar întâmpla ceva.

Lui Adam îi trebui o bună bucată de vreme ca să priceapă sensul vorbelor ei, iar când o făcu, surpriza îl amuți pentru încă un minut.

— Eu?

— Ești un ascultător foarte bun.

— Dar sunt... sunt... începu el o propoziție pe care nu știa cum să o încheie. Eu plec, zise el într-un final, dându-și seama imediat că nu asta își dorise să spună.

Persephone vorbi însă imediat cu glasul ei firav:

— Acum știu însă că asta n-ar fi niciodată posibil. Tu ești ca mine. Noi doi nu suntem cu adevărat aidoma celorlalți.

— Aidoma cui? Oamenilor?

Nu poți fi cunoscut.

Gândurile băiatului zburară spre momentele petrecute în vârful muntelui, cu Blue și cu Noah. Sau în sala de judecată, cu Ronan și cu Gansey. Nu mai era atât de sigur.

— Ne simțim mai bine în compania propriilor noastre minți, zise Persephone. De multe ori e greu pentru ceilalți să ne înțeleagă.

Femeia încerca să-l facă să spună ceva, să realizeze o conexiune, dar el nu era sigur că intuiește.

— Să nu-mi spui că Maura e moartă, zise el.

Femeia continuă să se legene o vreme. Pe urmă, se opri și se uită la el cu ochi de smoală. Soarele coborâse dincolo de linia copacilor, acoperind totul cu o dantelă de umbre. Răsuflarea lui Adam se adună într-o întrebare firavă.

— Ți-ai văzut propria moarte?

— Oricine poate s-o facă, zise blând Persephone. Cei mai mulți oameni încetează însă să se uite.

— Eu nu-mi văd propria moarte! zise Adam.

Imediat după ce rosti aceste cuvinte, simți la marginea conștiinței că știe totuși. Se întâmpla acum, venea, se întâmplase deja. Undeva, cândva, el murea.

— Ah, vezi! zise femeia.

— Dar nu e același lucru cu a ști *cum anume*.

— N-am spus *cum anume.*

Ceea ce ar fi vrut să zică, dar nu putea, fiindcă Persephone n-ar fi înțeles niciodată – era că-i este frică. Nu că va vedea asemenea lucruri. Ci că într-o zi nu va mai reuși să vadă nimic altceva. Realul. Banalul. Lucrurile... *omenești.*

Noi doi nu suntem cu adevărat aidoma celorlalți.

El credea însă că este. Trebuia să fie, fiindcă era profund preocupat de dispariția Maurei, îi păsa chiar mai mult de moartea lui Gansey, iar acum, că știa toate astea, dorea să le împiedice. Trebuia să o facă. El era Cabeswater care se întindea

spre ceilalți.

— Știi cum o să moară Gansey? întrebă el ezitant.

Persephone își scoase puțin limba printre buze. Nu părea să fi fost un gest intenționat. Pe urmă, îi zise:

— Uite încă trei dolari. Du-te și ia-ți un suc de cireșe!

Băiatul nu luă banii și zise:

— Vreau să știu de când ați aflat despre Gansey? De la început? De la început. Știați când a intrat să-i ghiciți în cărți. Aveați de gând să ne spuneți vreodată?

— Nu știu de ce aș fi făcut vreodată un lucru atât de ridicol. Du-te și ia-ți sucul!

Adam refuză încă o dată banii. Își puse mâinile pe brațele balansoarului și zise:

— Când îl voi găsi pe Glendower, am să-i cer viață pentru Gansey. Și asta va fi tot.

Persephone îl privi în tăcere.

În mintea lui Adam, Gansey se zvârcolea scăldat de sânge. Doar că acum avea fața lui Ronan – Ronan murise deja, urma Gansey – undeva, cândva, se vor întâmpla toate astea? Nu voia să știe. Ba voia să știe.

— Spune-mi! insistă el. Spune-mi ce să fac!

— Și ce-ai vrea să-ți zic?

Adam sări atât de brusc de pe balansoarul său, încât îl făcu să se legene frenetic.

— Zi-mi cum să-l salvez!

— Pentru câtă vreme? întrebă Persephone.

— *Încetează!* strigă el. *Încetează!* Nu mai fi atât de… distantă! Nu mă pot uita întotdeauna la întregul peisaj, fiindcă asta e ideea, nu? Spune-mi doar cum pot să evit să-l ucid.

Persephone își ridică privirea.

— Ce te face să crezi că tu o să-l omori?

Se holbă la ea. Pe urmă, intră să mai cumpere un suc.

— Însetat? întrebă vânzătoarea când Adam îi dădu banii.

— Celălalt a fost pentru prietena mea, zise Adam, deși nu era convins că Persephone era cu adevărat prietena cuiva.

— Prietena ta? insistă femeia.

— Probabil.

Ieși pe verandă, dar văzu că balansoarul era gol. Continua însă să se legene puțin. Celălalt suc rămăsese acolo.

— Persephone?

Cuprins brusc de remușcări, se grăbi spre balansoarul în care stătuse el. Își puse palma pe el și simți căldură. Atinse apoi locul în care stătuse Persephone, rece.

Își întinse gâtul ca să vadă dacă se întorsese în mașină. Dar nu era acolo. Parcarea era liniștită; plecaseră toate păsările.

— Nu, zise el, deși nu era nimeni să-l asculte.

Mintea lui, remodelată de Cabeswater, reuși să pătrundă totul, tot ce știa și simțea, tot ce spusese Persephone, fiecare moment de când ajunsese acolo.

Soarele se ascunse în spatele copacilor.

— Nu! zise el din nou.

Vânzătoarea ieșise și încuia magazinul peste noapte.

— Stai! zise Adam. Ai văzut-o pe prietena mea? Sau am venit singur?

Femeia ridică o sprânceană.

— Îmi cer scuze, zise el, știu cum sună. Te rog. Am fost singur?

Vânzătoarea ezită, așteptând o vreme să audă poanta. Pe urmă încuviință din cap fără vorbe. Inima lui Adam se transformă într-un hău.

— Trebuie să vă folosesc telefonul. Vă rog, doamnă. Doar o secundă.

— De ce?

— S-a întâmplat ceva cumplit.

41

— Am ajuns, zise Blue, năpustindu-se pe ușa casei de pe Fox Way 300.

Era transpirată, iritabilă și nervoasă, sperând pe de o parte că e o alarmă falsă și, pe de altă parte, că motivul fusese îndeajuns de întemeiat ca să justifice rugămintea de a pleca de la Nino’s în mijlocul turei.

Calla o întâmpină pe hol, în timp ce Blue își aruncase geanta lângă ușă.

— Vino și ajută-l pe Adam!

— Ce-a pățit Adam?

— Nimic, pufni Calla. Mă rog, nimic deosebit. O caută pe Persephone.

Se îndreptară spre ușa camerei de la drum, acolo unde se făceau citirile. Înăuntru, Adam ședea în capul mesei imense. Era nemișcat și își ținea ochii închiși. În fața lui se afla bolul negru pentru scrutat din camera Maurei. Singurele lumini din încăpere erau cele trei flăcări pâlpâitoare ale unor lumânări. Blue simți cum stomacul i se strânge în chip neplăcut.

— Nu cred că e o idee bună, zise ea. Data trecută…

— Știu. Mi-a zis. Dar e gata să riște. Și ar fi mai bine să fim trei.

— Și de ce-o caută pe Persephone?

— Crede că i s-a întâmplat ceva rău.

— Dar ea unde e? Nu ți-a zis unde s-a dus?

Calla îi aruncă lui Blue o privire disprețuitoare. Bineînțeles. Persephone nu spunea nimănui nimic.

— Bine! zise Blue.

Calla închise ușa în urma ei și îi indică printr-un gest lui Blue să se așeze lângă Adam.

Băiatul își deschise ochii. Blue nu era sigură ce anume ar fi trebuit să-l întrebe, iar el se mulțumi să clatine ușor din cap de parcă ar fi fost supărat pe el însuși, pe Persephone sau pe lumea întreagă.

Calla se așeză de partea cealaltă a mesei și-l apucă de mână pe Adam, după care îi porunci lui Blue:

— Tu prinde-l de cealaltă! Eu o să-l stabilizez și tu îl amplifici.

Blue și Adam schimbară o privire. Nu se mai ținuseră de mână de când se despărțiseră. Fata își împinse mâna pe masă, iar el

își împleti degetele într-ale ei cu delicatețe, normal. Blue îl strânse de mână.

— Eu… zise Adam.

Se opri. Privea la bolul pentru scrutat cu colțul ochiului, nu foarte hotărât.

— Tu… ce? întrebă Calla.

— Am încredere în voi, încheie el.

Blue îl strânse de mână puțin mai tare, iar Calla îl asigură:

— N-o să te lăsăm să cazi.

Băiatul privi în bolul întunecat. Continuă să o facă o bucată de vreme în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, iar Blue simți momentul exact în care sufletul îi părăsi corpul, fiindcă luminile deveniră stranii reflectându-se în apă, iar degetele lui se relaxară.

Blue privi spre Calla, dar aceasta era la rândul ei nemișcată; mâna lui palidă era cuprinsă de degetele ei întunecate; își ținea bărbia în sus, ochii îndreptați spre Adam, scrutător.

Buzele băiatului începură să se miște, ca și cum ar fi murmurat ceva pentru el însuși, dar nu se auzi niciun sunet.

Blue se gândi la felul în care îi amplifica viziunea, forțându-l să se depărteze. Adam hoinărea acum dincolo de corpul său, desfășurând firul care îl lega de el. Calla apucase zdravăn de această legătură, în timp ce Blue îl împingea pe Adam.

Sprâncenele băiatului se adunară. Buzele i se întredeschiseră. Ochii îi deveniră negri – întunecați precum apa din bolul în care scruta. Din când în când, reflexiile celor trei flăcări apăreau în irișii săi. Câteodată erau două într-un ochi și una în celălalt, alteori erau trei într-unul și niciuna în celălalt, câte trei în ambii ochi și apoi întuneric.

— Nu! șopti Adam.

Vocea nu părea să fie a lui. Blue își aminti înfricoșată de noaptea în care dăduse peste Neeve, care scruta printre rădăcinile fagului.

Blue o privi din nou pe Calla. Iar aceasta rămase nemișcată și atentă.

— Maura! strigă Adam. Maura!

Doar că era vocea Persephonei care ieșea din gura lui Adam. *Pot s-o fac,* gândi Blue deodată. Știa că trebuia să-și elibereze inima de teama care o paraliza. Cealaltă mână a Callei se întinse peste masă ca să o prindă pe a lui Blue. Erau uniți acum

într-un cerc în jurul bolului. Respirația lui Adam încetini.

Nu din nou.

Blue simți corpul Callei mișcându-se în timp ce femeia prindea mai zdravăn mâna lui Adam.

— Nu! zise el din nou, de data asta cu propria voce.

În ochii săi, flăcările erau imense.

Apoi, se instală întunericul. Băiatul nu mai respira.

Camera se cufundă în liniște preț de o bătaie de inimă. Două. Trei bătăi. Lumânările se stinseră.

— *PERSEPHONE!* urlă el.

— Acum! spuse Calla, dând drumul mâinii lui Blue. Lasă-l în pace!

Blue își retrase și ea degetele, dar nu se întâmplă nimic.

— Smulge-l de acolo! mârâi Calla. Știu că poți. Pe urmă, eu o să-l trag înapoi.

În timp ce femeia își folosi mâna liberă ca să apese cu degetul mare într-un punct aflat în mijlocul frunții lui Adam, Blue încercă din răsputeri să-și aducă aminte cum făcuse atunci când nu-l mai alimentase cu energie pe Noah la Monmouth. Atunci fusese însă altceva, fiindcă el arunca tot felul de lucruri în jur. Acum era ceva diferit, fiindcă pieptul nemișcat și ochii goi ai băiatului nu semănau deloc cu ceea ce fusese atunci. Și lucrurile deveniră și mai diferite când umerii băiatului se strânseră, iar fața lui căzu în mâinile pregătite ale Callei, care nu reușiră însă să-l împiedice să ajungă cu fața în bol.

Are încredere în noi. El nu se încrede niciodată în nimeni, dar acum o face. Are încredere în tine, Blue.

Fata sări din scaun și se înconjură de zidurile create de ea. Încercă să-și imagineze lumina albă care le întărește, dar îi venea greu, fiindcă trebuia să privească trupul inert al lui Adam, prăbușit pe capătul mesei de ghicit. Calla începu să-l pălmuiască.

— Haide, nemernicule! Adu-ți aminte de corpul tău!

Blue se întoarse cu spatele și închise ochii.

Reuși. Se lăsă tăcerea. Se aprinseră luminile din tavan și îl auziră pe Adam spunând:

— E aici.

Blue se întoarse să-l privească.

— Cum adică… *aici?* întrebă Calla.

— Aici! întări Adam sărind din scaun. La etaj.

— Dar am căutat în camera ei, zise Calla.

— Nu e acolo, flutură Adam grăbit din mână. Cel mai sus... Care e locul ăla?

— Mansarda, zise Blue. Dar de ce-ar fi acolo? Gwenllian...

— Gwenllian s-a cocoțat în copacul din curte, zise Calla. Cântă unor păsări care o urăsc.

— Sunt cumva oglinzi? întrebă Adam. Un loc unde s-ar duce să o caute pe Maura?

Calla înjură.

Trase puternic de ușa mansardei și se năpusti în cameră, urmată îndeaproape de Blue și de Adam. Strigă „nu!“, iar Blue țâșni pe lângă ea.

Între cele două oglinzi ale lui Neeve, se vedea o grămadă de dantelă, pânză și... Persephone.

Adam se năpusti, dar Calla îl prinse de braț.

— Nu, idiotule! Nu poți pătrunde între ele! Blue, stai!

— Ba eu pot, răspunse fata.

Se strecură și îngenunche lângă Persephone. Căzuse într-o poziție care era în mod clar neintenționată. Era în genunchi cu brațele îndoite la spate, bărbia în sus, picioarele apropiate de una dintre oglinzi. Ochii ei negri priveau în gol.

— O s-o aducem, zise Adam.

Calla începuse însă să plângă.

Blue, deloc preocupată de etichetă, o înșfăcă pe Persephone de subsuori. Era ușoară. Aveau să o tragă de acolo, așa cum sugerase Adam. Calla se prăbuși în genunchi și-și acoperi fața.

— Încetează! se răsti Blue cu o voce spartă. Vino aici și ajută!

O apucă pe Persephone de mână. Era rece precum pereții peșterii. Adam rămase în picioare, cu mâinile înfășurate în jurul corpului, privind întrebător.

Blue știa deja adevărul, dar nu-l putu rosti.

— E moartă, zise Calla în locul ei.

42

Blue nu crezuse niciodată în moarte până atunci. Nu cu adevărat.

Se întâmpla altor oameni, altor familii, în alte locuri. Se întâmpla în spitale, în accidente de automobil sau în zone de conflict. Se întâmpla – își amintea acum cuvintele lui Gansey, rostite lângă mormântul lui Gwenllian cu o oarecare ceremonie. Nu pe nepusă masă.

Moartea nu se întâmpla în mansardă, într-o zi însorită, în timp ce ea stătea în camera de la drum. Nu se întâmpla pur și simplu, într-un moment, într-o clipă ireversibilă. Nu se întâmpla oamenilor pe care îi știuse dintotdeauna.

Doar că se întâmplase.

De-acum înainte aveau să fie două Blue: cea de dinainte și cea de după, cea care nu credea și cea care știa.

43

Gansey sosi la Fox Way 300 după plecarea ambulanței, nu fiindcă nu se grăbise, ci din cauza unei erori de comunicare. Fusese nevoie de douăzeci și patru de apeluri de la Adam pe telefonul celular al lui Ronan înainte ca acesta să fie convins să răspundă, după care Lynch avusese destul de mult de furcă să-l găsească pe Gansey în campus. Malory nu se întorsese însă, plimbându-se probabil cu Câine pe undeva, explorând zonele suburbane ale Virginiei, dar era probabil mai bine ca el să nu afle o vreme.

Persephone murise.

Lui Gansey nu-i venea să creadă, nu fiindcă nu accepta apropierea morții – în asta nu avea cum să înceteze să creadă –, ci fiindcă nu se așteptase niciodată ca *Persephone* să întreprindă un lucru atât de drastic care să ducă la propria-i moarte. În mintea lui existase ceva imuabil cu privire la cele trei femei de la Fox Way 300 – Maura, Persephone și Calla erau trunchiul din care se desprindeau toate ramurile.

Trebuie s-o găsim pe Maura, gândi el, ieșind din Camaro și pășind spre ușă. Ronan îl urmă, cu pași măsurați și mâinile afundate în buzunare și cu Drujbă sărind din creangă în creangă în urma lor. *Fiindcă, dacă Persephone poate muri, nu mai există nimic care s-o împiedice și pe Maura să moară.*

Adam stătea așezat pe o treaptă, în umbra casei, cu ochii goi și cu o încreștitură între sprâncene. Mama lui Gansey obișnuia să-și pună degetul mare în locul acela dintre sprâncenele fiului său și să alunge încruntarea. O mai făcea încă și pentru soțul ei. Gansey simți nevoia să procedeze la fel atunci când Adam își ridică privirea.

— Am găsit-o, zise Adam, dar asta n-a contat deloc.

Avea nevoie ca Gansey să-i spună că totul e în regulă, deși nu era așa.

— Ai făcut tot ce-ai putut, zise Gansey. Mi-a povestit Calla la telefon. E mândră de tine. N-ai să te simți foarte bine prea curând, Parrish. Nu te aștepta la asta.

Eliberat, Adam dădu trist din cap și-și privi picioarele.

— Unde e Blue?

Adam clipi. Era limpede că nu știe.

— O să intru în casă, zise Gansey în timp ce Ronan se așeză

pe treaptă lângă Adam.

Prin ușa închisă, îl auzi pe Adam:

— Nu vreau să vorbesc.

— Și ce dracu' ai vrea să-ți spun eu? sări Ronan.

Le găsi în bucătărie pe Calla, pe Jimi, pe Orla și alte două tinere pe care nu le recunoscu. Gansey se gândise să înceapă cu *îmi pare rău, condoleanțe,* ceva politicos, care să aibă sens și în afara locului aceluia, dar contextul îl făcu să simtă vorbele acelea mai false decât de obicei.

— Mă duc în peșteră, zise el. Mergem.

Era imposibil, dar nu prea mai conta. Totul era imposibil. O așteptă pe Calla să-i spună că e o idee proastă, dar femeia rămase tăcută.

O mică parte a minții lui își dorea să fie contrazis: porțiunea aceea care mai simțea încă picioare minuscule cățărându-i-se pe ceafă.

Laș.

Își petrecuse mult timp învățând cum să treacă peste reproșul acela și reuși până la urmă.

— Merg și eu cu tine, zise Calla, ale cărei degete se albiseră din cauza forței cu care strângea un pahar. M-am săturat de chestia asta în care te implici singur. Sunt atât de supărată, încât aș putea…

Aruncă paharul pe podeaua bucătăriei; se sparse la picioarele Orlei, care privi cioburile și apoi pe Gansey, de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze. Băiatul trăise însă atât de mult lângă Ronan încât putea recunoaște cu ușurință durerea cuiva.

— Uite! strigă Calla. Uite unde-am ajuns! S-a distrus degeaba.

— O s-aduc aspiratorul, zise Jimi.

— Eu o să iau un Valium, completă Orla.

Calla ieși ca o furtună spre grădina din spate.

Gansey părăsi bucătăria și urcă pe scările care duceau în camera pentru telefon/ cusut/ pisică. Era singurul loc în care fusese la etaj și unde i-ar fi putut trece prin cap să o caute pe Blue. Fata nu era însă acolo și nici în camera alăturată care era în mod clar dormitorul ei. O găsi în schimb într-o încăpere de la capătul holului, unde părea să fi locuit Persephone; totul avea aroma ei, iar lucrurile păreau ciudate și ingenioase.

Blue stătea lângă pat, descojindu-și cu furie oja de pe unghii. Ridică privirea spre el; soarele amiezii pătrundea direct în

cameră, scăldând salteaua în lumina lui și obligând-o să mijească ochii.

— Ți-a luat o veșnicie, zise ea.

— Aveam telefonul închis. Îmi pare rău.

Fata aruncă o altă cojiță de ojă pe covorul gros.

— Oricum, cred că n-avea sens să te grăbești.

Ah, Blue!

— Domnul Gray e aici? întrebă fata.

— Nu l-am văzut. Uite ce e, i-am spus Callei că mergem în peșteră să o găsim pe Maura, zise el, după care se corectă ca să sune mai politicos. Pe mama ta.

— O, serios? Nu te purta tu cu mine ca Richard Gansey!

Blue se răsti, dar după aceea, deodată, începu să plângă.

Deși încălca regulile, Gansey se ghemui lângă ea, cu un genunchi atingându-i spatele și cu celălalt lângă picioarele ei, după care o luă în brațe. Fata se cuibări, punându-și mâinile pe pieptul băiatului. Gansey simți o lacrimă fierbinte cum se scurge pe lângă guler, pe claviculă. Închise ochii din cauza soarelui care pătrundea prin fereastră, încălzit îngrozitor din cauza puloverului, cu picioarele începând să-i amorțească, cu cotul înfipt în rama metalică a patului, dar cu Blue Sargent lipită de el. Rămase nemișcat.

Ajutor! zise el în gând. Își aminti că Gwenllian spusese că începe ceva, iar el simțise că e adevărat, că există un fir care se întinde din ce în ce mai repede, un ghem de lână fugărit de vânt.

Începe, începe...

Nu mai știa cine alină pe cine.

— Eu sunt parte a generației ăsteia noi, nefolositoare, zise Blue într-un final, vorbind cu buzele lipite de pielea lui.

Dorința și spaima se îmbrățișaseră în inima lui, fiecare amplificând-o pe cealaltă.

— Generația computerelor. Mă tot gândesc că pot apăsa butonul de *reset* ca lucrurile să pornească din nou.

Băiatul se trase înapoi, îi dădu o frunză de mentă și apoi se așeză cu spatele sprijinit de tăblia patului, lângă ea. Ridică privirea și-și dădu seama că în pragul ușii sătea Gwenllian. Nu avea de unde ști de câtă vreme era acolo; își ținea brațele întinse deasupra capului, prinse de tocul ușii, ca și cum ar fi încercat să se opună cuiva care dorea să o împingă înăuntru.

Așteptă până când se asigură că Gansey o privea, după care începu să cânte:

Regine și regi,
regi și regine,
Blue Lily, Lily Blue,
coroane și păsări,
spade și lucruri,
albastru crin, crin albastru.

— Încerci să mă enervezi? o întrebă el.

— *Ești* nervos, puiule de cavaler? răspunse Gwenllian sfidător, după care își lăsă obrazul pe braț și începu să se legene. Și eu am visat moartea. Am cântat fiecare cântec pe care îl știu de nenumărate ori în timp ce stăteam cu fața în jos în mormântul acela. Fiecare ochi! Fiecare ochi la care puteam ajunge l-am implorat să mă caute. Și cu ce m-am ales în afară de prostie și ignoranță?

— Cum ai folosit ochii altora dacă ești ca mine? întrebă Blue. Dacă nu ai nicio putere de medium…

Gura lui Gwenllian adoptă cea mai zeflemitoare formă cu putință.

— Ce întrebare! Este ca și cum ai vrea să știi cum poți strivi o unghie dacă nu ești ciocan.

— Bine, zise Blue. Nu contează. Nu-mi pasă cu adevărat.

— Artemus m-a învățat, zise Gwenllian. Când nu lucra unu-doi-trei-patru pentru tatăl meu. Iată o ghicitoare, iubirea mea, iubirea mea, iubirea mea, ce crește, iubirea mea, iubirea mea, iubirea mea, din întuneric, iubirea mea, iubirea mea, iubirea mea, spre întuneric, iubirea mea, iubirea mea, iubirea mea.

— Încetează cu jocurile! sări Blue nervoasă în picioare.

— Un copac, noaptea, zise Gansey.

Gwenllian se opri din bălăngăneala ei și-l privi cu atenție, pe când el stătea pe podea.

— Ai mult din tatăl meu, zise ea. Semeni cu el. Asta este Artemus: copacul, noaptea. Mama ta îl caută, crin albastru? Atunci ar trebui să-l căutați pe tatăl meu. Artemus va fi atât de aproape de el pe cât va fi în stare, dacă nu-l împiedică vreun lucru. E mai bine să șoptiți.

Femeia scuipă pe jos, lângă Gansey.

— Păi, îl caut, zise băiatul. Mergem în subteran.

— Poruncește-mi să fac o treabă pentru tine, micule prințișor,

îl îndemnă ea pe Gansey, să vedem dacă ești bun de rege.

— Așa-i convingea tatăl tău pe oameni să facă lucruri pentru el? întrebă băiatul.

— Nu, răspunse Gwenllian, părând destul de agasată. Îi ruga.

Deși era conștient că greșește, imposibilitatea aceea îl încălzea pe Gansey. Așa trebuie să fi fost: Glendower condusese rugând, nu poruncind. Acesta era regele pe care îl căuta.

— Vrei să vii cu noi? întrebă el.

44

Când Colin Greenmantle ieși pe veranda fermei istorice pe care o închiriase și privi câmpul de dincolo de ea, văzu o cireadă de vaci undeva foarte departe și doi tineri stând foarte aproape. Erau Adam Parrish și Ronan Lynch.

Privi în jos spre ei. Ei se uitară către el.

Ambele tabere rămaseră tăcute. Băieții îl nelinișteau – Adam Parrish, mai ales, avea o față curioasă. Nu în sensul că ar fi fost o persoană curioasă. Trăsăturile chipului său aveau ceva ciudat. Era străin, un specimen chipeș din specia care trăia în Virginia de Vest: cu oase subțiri, obrajii supți, sprâncenele blonde, abia vizibile. Părea sălbatic și ciolănos, așa cum erau portretele din timpului Războiului Civil. *Când frate se lupta cu frate în timp ce fermele lor se transformau în ruine...* Iar Ronan Lynch arăta ca Niall Lynch, adică semăna cu un nemernic.

Ah, tinerețea! Greenmantle sparse gheața și-i întrebă:

— Ați venit să-mi aduceți temele?

Băieții rămaseră tăcuți, păreau o pereche de gemeni coborâți dintr-un film horror, unul întunecat și altul luminos.

Adam Parrish zâmbi firav; asta îl făcea să pară cu doi ani mai tânăr. I se zăreau dinții.

— Știu ce ești.

Devenea interesant.

— Ce sunt?

— Chiar nu știi? întrebă Adam pe un ton insinuant.

— Jucăm cumva vreun joc, domnule Parrish? întrebă Greenmantle, mijind ochii.

— Posibil.

Măcar jocurile erau una dintre specialitățile lui Greenmantle. Se sprijini de balustradă.

— În cazul ăsta, și eu știu cine ești tu.

Ronan Lynch îi dădu lui Adam Parrish un plic foarte mare.

— Ah, asta n-o prea cred! replică Adam.

Lui Greenmantle nu-i plăcea deloc neînfricarea de pe chipul băiatului. De fapt, nu era nici măcar asta: pur și simplu nu avea nicio expresie întipărită pe chip. Se întrebă ce era în plic. *Confesiunile unui tânăr sociopat.*

— Știi ce-i ține pe săraci la pământ, domnule Parrish? Nu lipsa veniturilor, ci imaginația precară. Cei din parcul de rulote

visează la suburbii, iar cei de aici jinduiesc la viața de la oraș, iar aceștia vor să ajungă la stele și tot așa. Săracii își pot imagina tronul, dar nu și traiul regesc. Imaginație precară. Tu însă... tu ești cucul care se strecoară într-un cuib străin. Tu ești domnul Adam Parrish, de pe șoseaua Antietam, nr. 21, Henrietta, Virginia. Ai o imaginație bunișoară, dar chiar și așa ești un prefăcut.

Puștiul era bun. Atunci când Greenmantle îi spuse adresa din parcul de rulote, pielea din jurul ochilor se încreți doar foarte puțin.

— Și ar fi atât de simplu să te arunc la pământ de pe creanga pe care te-ai cocoțat, continuă Greenmantle, văzând că băiatul nu era încă enervat. Te vei gândi cu încântare la zilele petrecute în rulota ta.

Adam Parrish se mulțumi să-l privească. Greenmantle realiză brusc că asta îl neliniștea în același fel în care o făcuse Piper atunci când o prinsese uitându-se în oglindă.

Adam întoarse plicul burdușit pentru ca Greenmantle să vadă că din el curgea ceva roșu-maroniu, ceea ce nu era niciodată un semn prea bun.

— Dacă nu dispari din Henrietta până vineri, tot ce există în plicul ăsta se adeverește.

Ronan Lynch zâmbi și el, demonstrându-i lui Greenmantle că surâsul lui era o armă. Plecară, lăsând în urmă plicul.

— Piper! strigă Greenmantle după plecarea celor doi.

Nu primi niciun răspuns. Nu avea cum să știe dacă era acolo, în transă, sau plecase în căutarea lucrului aceluia pe care îl auzise murmurând în oglinzi.

Locul ăsta. Nenorocitul ăsta de loc. Puteau să și-l păstreze.

Coborî scările într-un târziu și reuși să găsească o ușă care ducea afară. Desfăcu plicul. Lichidul provenea de la o mână putrezită, retezată. Era mică. Mâna unui copil. Sub ea, găsi o pungă de plastic sigilată, mânjită de sânge închegat, care conținea acte și fotografii.

Privite separat, erau dezgustătoare. Împreună, erau însă acuzatoare. Conținutul plicului spunea povestea unui Colin Greenmantle, un intelectual ucigaș în serie și un pervers bolnav. Oferea dovezi cu privire la locul în care puteau fi găsite cadavrele sau părți ale acestora. Existau cópii ale unor texte acuzatoare și fotografii făcute cu telefonul mobil. Când

Greenmantle parcurse galeria foto din propriul telefon, descoperi că, într-un fel sau în altul, acestea chiar existau în memorie. Mai erau scrisori, DVD-uri făcute acasă, fotografii, un munte de dovezi.

Niciuna nu era adevărată.

Toate fuseseră visate.

Dar asta nu conta. Păreau adevărate. Mai adevărate decât însuși adevărul. Greywaren era real, iar acești doi băieți îl aveau, dar asta nu mai conta, fiindcă deveniseră de neatins și ei știau asta. A naibii tinerețe!

Chiar pe fundul plicului se găsea o singură coală de hârtie pe care văzu un scris atât de asemănător cu cel al lui Niall Lynch, încât nu putea să-i aparțină decât fiului său.

Qui facit per alium facit per se.

Greenmantle știa proverbul.

Cine face un lucru prin intermediul altcuiva, îl face el însuși.

— Bine, mergem! zise Greenmantle. Urgență de familie. Înapoi la Boston! Fă-ți bagajele! Sună-ți prietenii! Ai scăpat de cartea pe care trebuia să o citești pentru clubul de lectură.

Piper își luă geanta.

— Nu, eu mă duc cu tipii ăia.

— *Tipii ăia!*

— Da, zise Piper. Îngrozitorul ăla de Om Cenușiu conduce cumva o mașină albă? Una din acelea de curse, pentru băieței. Știi tu. Una cu o aripă imensă pe spate. Trebuie să indice cumva greutatea admisă a șoferului? Fiindcă am senzația că o asemenea mașină m-a urmărit. Vreau să zic, desigur, mai mult decât de obicei, fiindcă, te rog! zise ea fluturându-și părul.

— N-am chef să vorbesc despre Omul Cenușiu, zise Greenmantle. Nu mă interesează decât bagajele tale.

— Nu împachetez. Cred că am găsit ceva, zise Piper.

Greenmantle îi arătă plicul, dar femeia nu păru la fel de impresionată precum fusese el.

— Hai, te rog! zise ea. Dacă găsesc lucrul pe care cred că-l voi găsi, a face să dispară chestia asta va fi joacă de copii. Nu vreau să te supăr. Ah, ce dezgustător a fost! izbucni ea în râs, după care îl anunță: Bine, gata, eu am plecat!

Tipii ăia! Greenmantle sări în picioare.

— Vin și eu cu tine. Pe drum o să te conving că trebuie să ne întoarcem.

Nu exista nicio șansă ca Piper să găsească ceva care să contracareze conținutul plicului. Singurele chestii pe care le descoperea ea erau exercițiile banale de yoga și câinii fără blană.

— Cum vrei. Pune-ți niște bocanci!

Destinația spre care pornise Piper în seara aceea implica și întâlnirea cu doi golani pe care îi angajase Greenmantle. De fapt, nu erau chiar atât de golani pe cât s-ar fi așteptat Greenmantle. Unul se numea Morris și nimerise printre delincvenți din cauza unei probleme cu o pensie alimentară. Celălalt părea că se numește Bestia și… ei bine, el chiar era pe cât de golan se așteptase Greenmantle să fie.

O tratau amândoi pe Piper ca pe o femeie care știe ce spune.

— Arătați-mi ce aveți! le zise Piper.

Morris și Bestia îi conduseră spre o Fermă ponosită, la care ajunseră pe la asfințit. Chiar și la lumina farurilor, era ușor să vezi că locul acela cunoscuse și vremuri mai bune. Veranda casei era aproape prăbușită. Cineva încercase să îmbunătățească lucrurile plantând un șir de flori vesele în fața casei.

Bestia și Morris îi conduseră pe lângă Fermă, peste un câmp. Aveau tot felul de echipamente. La fel și Piper. Greenmantle avea bocanci. Se simțea ca a patra roată a unui vehicul care nu era menit să aibă patru roți.

Privi peste umăr pentru a se asigura că Omul Cenușiu, care-i stătea mereu în coaste, nu se afla cu adevărat acolo.

— Nu am mare experiență în domeniul infracțiunilor, zise Greenmantle în timp ce străbăteau câmpul, dar oare n-ar fi trebuit să parcăm mașinile într-un loc mai retras? întrebă el, după care adăugă: mai șmecher, ca să înțeleagă și Bestia.

— Nu locuiește nimeni aici, bombăni Bestia.

Greenmantle se trezi oripilat și impresionat deopotrivă de natura subsonică a vocii sale. Morris, în mod evident ceva mai cultivat, adăugă:

— Am venit și mai devreme și am verificat.

Cei doi bărbați golani – golanul și Morris – îi aduseră până în fața unei clădiri de piatră. Greenmantle crezu că nu are acoperiș, dar după ce ochii i se acomodară cu întunericul văzu că era un turn care se ridica în noapte. Nu reuși să-și dea seama de ce crezuse la început că era o ruină. Nu era sigur nici de ce fusese construită o asemenea structură în mijlocul fermelor locuite de țăranii din Virginia, dar măcar era interesant – ceea ce lui îi plăcea.

— Peștera e aici, zise Morris.

Ușa fusese încuiată cu un lacăt care era însă descuiat acum, probabil de molarii Bestiei.

— Și peștera asta corespunde descrierii pe care v-am dat-o? întrebă Piper.

— Și de ce-ai avea nevoie tu de descrierea unei peșteri? se miră Greenmantle.

— Taci din gură și ai grijă să nu te lovești! îi spuse femeia cu blândețe.

— Da, zise Morris. N-am văzut nicio ușă de felul celor descrise, dar n-am pătruns foarte mult, zise el.

Apoi deschise ușa în timp ce Bestia aprindea o lanternă uriașă. Lumina căzu pe un bărbat masiv care stătea așezat la intrarea în peșteră. Pe genunchi, avea o carabină.

— VĂ SPUN CĂ PEȘTERA ASTA ESTE BLESTEMATĂ, le zise bărbatul. CRED CĂ AR FI MAI BINE SĂ PLECAȚI CHIAR ACUM. APUCAȚI-O ȘI VOI PE SCURTĂTURĂ, PESTE CÂMP.

Piper se uită la Morris și la Bestie.

— Tipul ăsta era aici ultima dată când ați venit?

— Nu, doamnă, răspunse Morris. Domnule, noi vom pătrunde în peșteră într-un fel sau în altul. E bine? încheie el, mutându-și privirea asupra lui Piper.

— E bine, zise ea. Bine că l-ai avertizat.

Fruntea imensă a bărbatului se încreți.

— ÎN PEȘTERA ASTA SUNT LUCRURI PE CARE N-AR TREBUI SĂ LE DERANJAȚI.

De teamă ca bărbatul să nu-l poate recunoaște mai târziu, Greenmantle făcu un pas înapoi în umbră ca să-și ascundă chipul. Se ciocni chiar de pieptul cuiva.

— Colin! zise Omul Cenușiu. Sunt dezamăgit. N-ai văzut conținutul pliculuI?

— Ah, pe toți sfinții! se văită Greenmantle. N-a fost ideea mea.

— *Tu!* zise Piper.

— Da, eu! o aprobă Omul Cenușiu care era în mod ciudat la fel de bine echipat ca și ea, de parcă ar fi vrut să coboare în peșteră. Domnule Dittley, ce mai faceți?

— DESTUL DE BINE.

— E timpul ca voi să plecați acum, zise Omul Cenușiu.

— Nu. Știi ceva? interveni Piper. Sunt mai mult decât obosită să te tot văd cum te dai mare. Eu am ajuns prima aici și am planuri. Bărbaților, apucați-vă de chestii bărbătești!

Greenmantle n-avea nici cea mai mică idee ce însemna asta, dar Morris și Bestia se îndreptară imediat spre Omul Cenușiu în timp ce Dittley se ridică în picioare.

Domnul Gray îl trimise pe Bestie fie în mormânt, fie la infirmerie după doar două secunde dezamăgitoare. Morris se dovedi însă mai aproape de nivelul lui. Se luptară în tăcere împărțindu-și lovituri și icnind înfundat, în timp ce Jesse Dittley își puse arma la pământ și-l prinse pe Greenmantle de încheieturi ca pe un copil neascultător.

— Opriți-vă cu toții! zise Piper.

Îndreptase un revolver strălucitor spre capul Omului Cenușiu. O armă argintie. Greenmantle credea în continuare că arma nu părea la fel de periculoasă precum cele negre, dar ceilalți se dovediră cu siguranță de altă părere. Omul Cenușiu miji ochii, dar îi dădu drumul lui Morris.

Femeia părea mândră de ea însăși și-i spuse Omului Cenușiu:

— Daaaaa, cum te simți acum? Minunat? Îți aduci aminte când mi-ai lipit de cap o chestie din asta? Da. Te-ai comportat ca un nemernic.

Chipul Omului Cenușiu rămase impasibil. Probabil că frica pur și simplu nu i se întipărea pe chip.

— De unde l-ai luat? întrebă Greenmantle. Mi-ai adus și mie unul?

Piper îl privi disprețuitor și făcu semn cu capul.

— Ia-o pe aia!

Se referise la carabina lui Jesse Dittley, pe care acesta o lăsase din mână ca să-l imobilizeze pe Greenmantle. Acesta își dădu seama ce calitate lipsită de sens era mila. Dacă Jesse Dittley l-ar fi împușcat mai devreme, el nu ar mai fi ținut acum în mâini arma sa.

Greenmantle îndreptă arma către pieptul lui Jesse Dittley. Toate astea îi displăceau profund. Nu suporta să facă el însuși asemenea lucruri. Obișnuia să angajeze oameni pentru așa ceva. Dorea să-și păstreze amprentele pentru el însuși. Era convins că închisoarea nu e un loc plăcut.

Piper era de vină pentru toate astea.

— Dă-te deoparte! zise el, dorindu-și imediat să fi găsit o frază mai șmecheră.

— NU TE POT LĂSA SĂ FACI ASTA.

Greenmantle îl privi pe Jesse Dittley. Nu-i venea a crede că oamenilor li se permitea să crească atât de înalți.

— Dai mai multă importanță chestiei ăsteia decât ar trebui.

Jesse Dittley clătină din cap foarte încet.

— Dă-te deoparte! insistă Greenmantle.

În filme, funcționa imediat. Aținteai o armă asupra cuiva și ei te lăsau să treci. Nu rămâneau pur și simplu în calea ta privind în lungul puștii.

— ASTA NU E PEȘTERA TA! zise Jesse Dittley.

Piper îl împușcă.

De trei ori, repede, făcând să apară pete întunecate pe maiou și pe capul bărbatului. Când își întoarseră privirile către ea, femeia își ațintise deja pistolul către Omul Cenușiu.

Lui Greenmantle nu-i venea să creadă că uriașul era mort. Era chiar mort și găurit. Nu reușea să-și ia privirea de la răni. Gloanțele îl străpunseseră probabil în totalitate.

— Piper! zise el. Tocmai l-ai împușcat pe omul ăsta!

— Nimeni altcineva nu făcea nimic serios. Ce vă tot moșmondiți atâta? strigă Piper, după care i se adresă Omului Cenușiu. Trage-l în peșteră!

— Nu! zise acesta.

— Nu?

Femeia avea pe față expresia aceea de asasin, pe care, de fapt, o purta mai mereu.

— Hei, nu-l omorî! zise Greenmantle.

Inima dădea să-i iasă din piept. Nu se putea gândi decât la faptul că dovezile și documentele din plic aveau să devină și mai covârșitoare dacă li se adăugau evenimentele din seara aceea. Oare Piper chiar nu știa că crimele implicau planuri laborioase și apoi eliminarea probelor? Era simplu să împuști pe cineva, mai greu era să scapi de consecințe.

— Nu am de gând să ating niciun cadavru fără mănuși, zise Omul Cenușiu cu o voce înghețată, demonstrând de ce era atât de bun la ceea ce făcea. Și nici nu l-aș fi împușcat fără mănuși. Amprentele și reziduul de praf de pușcă sunt modalități stupide de a ajunge la închisoare.

— Mulțumesc de sfat, zise Piper. Morris? Tu porți mănuși? Trage-l pe omul ăla înăuntru și hai să mergem!

— Și ce facem cu el? întrebă Morris privind la Omul Cenușiu.

— Leagă-l! Îl luăm cu noi. Colin, de ce ai rămas acolo?

— Ca să fiu sincer, zise Greenmantle, nu cred că vreau să mă amestec.

— Cred că glumești!

Nu numai că nu glumea, dar simțea că-i vine să vomite. N-ar fi trebuit să se însoare. Ar fi fost mai bine să rămână la Boston. Celibatar în Boston. Simțea nevoia să se pună la adăpost, își dorea să fie sigur că nu va fi prin preajmă dacă ea se enervează și decide să-l împuște și pe el.

— Eu o să… mă întorc. Să nu mă înțelegi greșit, cred că arăți fantastic cu arma în mână, dar…

— Asta e atât de tipic! Spui mereu „vom face împreună chestia asta, tu și cu mine“ și până la urmă cine acționează? Eu, în timp ce tu inițiezi un alt proiect. Bine! Pleacă! Să nu te aștepți însă că mă voi grăbi să vin după tine.

Ochii lui Greenmantle îi întâlniră pe cei ai Omului Cenușiu. Acestuia tocmai îi lega Morris mâinile la spate. În mod eficient. Cu un colier de strângere a cablurilor. Privi la cadavrul lui Jesse Dittley și apoi închise ochii o secundă. În mod surprinzător, părea supărat, deci probabil că avea totuși sentimente.

Greenmantle ezită.

— Pișă-te sau dă-te de pe budă! pufni Piper.

— Du-te, Colin! îl îndemnă Omul Cenușiu. Ne-ai fi scutit pe amândoi de o mulțime de neajunsuri dacă n-ai fi venit.

Greenmantle se hotărî să profite de ocazie. Se pierdu în întunericul care coborâse peste câmp – nu prea avea deloc simțul orientării –, dar, odată ajuns în mașină, știa drumul. Departe. Toate destinațiile sale erau departe.

46

Lui Blue Sargent îi era frică. Există multe sintagme bune pentru opusul fricii. *Neînfricat, fără frică…*

Unii s-ar putea gândi la antonime precum *curajos* sau *viteaz*. Blue Sargent era însă vitează fiindcă îi era frică. Dacă Persephone putea muri, atunci așa putea păți oricine. Maura ar fi putut muri. Gansey… Nu era nevoie de vreun moment festiv sau deosebit. Putea fi pur și simplu orice moment.

Merseră din nou în Cabeswater. Calla veni și ea, dar fără Malory, căci nu dăduseră încă de el, dar și fără domnul Gray, care se topise fără vreo explicație, și fără Noah, care apăruse doar ca o șoaptă fugară în urechea lui Blue în dimineața aceea.

Ca și în dățile precedente, își pregătiseră echipamentele de siguranță și căștile, doar că, de această dată, Adam și Ronan aveau să deschidă drumul. Fusese ideea lui Parrish, susținută imediat de Ronan. Cabeswater n-avea cum să-l lase pe Adam să moară din cauza înțelegerii dintre ei și urma să-l protejeze pe Ronan din motive necunoscute.

Era întuneric. Lumina farurilor BMW-ului lui Ronan și ale Camaro-ului lui Gansey străbătea abia câțiva metri prin ceața care se ridica de pe câmpul jilav de dincolo de Cabeswater. Nu le venea să creadă că era aceeași zi în care murise Persephone. Cum se face că asemenea zile au atât de multe ore?

Între mașini, Blue o rugă pe Calla:

— Rămâi, te rog, aici și ai grijă de Matthew.

— În niciun caz, puișor! Vin cu voi, o contră femeia. N-am de gând să vă las să faceți asta singuri.

— Te rog, insistă Blue. Nu sunt eu însămi și n-aș putea suporta să…

Nu termină. Nu reuși să spună „dacă ai muri și tu“.

Calla își puse mâinile pe tâmplele lui Blue, netezind părul ei rebel. Fata știa că simțea tot ce ea nu era în stare să-i spună și accepta asta. Cuvintele păreau imposibile.

Calla cercetă ochii lui Blue. Degetele ei hoinăriră prin sufletul fetei.

Te rog, ai încredere în mine, te rog, rămâi aici! Te rog, ai încredere în mine, te rog, rămâi aici! Te rog să nu mori!

Într-un târziu, Calla îi răspunse:

— Ancorare. Sunt bună la chestia asta. Voi rămâne aici și te

voi ancora.

— Mulțumesc, șopti Blue.

În Cabeswater era o ceață care degaja vălătuci de aburi. Ronan salută copacii, trecând printr-o porțiune însorită de o lumină pe care o adusese de la Fermă. Adam i-ar fi spus „psihedelică“, ceea ce părea destul de potrivit.

Ronan o rugă respectuos să fie lăsați să treacă în siguranță. Cuvintele lui îi amintiră lui Blue de o rugăciune.

Copacii foșniră răspunzându-i, frunzele lor nevăzute cântând în noapte.

— Ce-au spus? întrebă deodată Gansey. Ți-au sugerat să fii atent?

— Al treilea adormit, zise Ronan. Ne-au prevenit să nu-l trezim.

Intrară în peșteră.

De undeva din tunelul care ducea spre puț, Gwenllian cânta un cântec despre cum poți dovedi că ești demn să fii rege.

Se afundară mai mult în peșteră.

Gwenllian continua să cânte, acum despre misiuni, încercări și cavaleri prefăcuți. Adam își încleșta pumnii spasmodic, după cum lampa de pe capul său lumina tot felul de lucruri.

— Te rog să taci, zise Blue.

— Suntem aici, interveni și Ronan, curmând cântecul lui Gwenllian.

Adam i se alătură lui Ronan la marginea crevasei, amândoi privind în jos, de parcă ar fi putut să-i vadă fundul. Lumina din jurul lor era curioasă, aurie, izvorâtă nu doar din lanternele și lămpile lor, ci și de pretutindeni.

Adam îi șopti ceva lui Ronan, iar acesta clătină din cap.

— Pare tot fără fund? se auzi vocea lui Gansey de undeva din spate.

Ronan își luă felinarul de pe umăr, acolo unde atârna ca o geantă de poștaș, și-l legă de una dintre frânghiile de siguranță.

Frica lui Blue crescu în intensitate. Era mai ușor să fii neînfricată atunci când făceai lucruri înfricoșătoare.

— Coboară asta înăuntru, îi zise Ronan lui Adam. Hai să ne uităm ce e pe-acolo!

Cei doi adolescenți rămaseră câteva minute lungi pe marginea puțului, lăsând în jos felinarul. Fascicule de lumină croiau priveliști nebunești deasupra puțului. Păreau însă

nesatisfăcuți de rezultat. Adam se aplecă – Ronan îl prinse zdravăn de braț – după care cei doi se întoarseră spre ceilalți.

— Nu se vede nimic, zise Adam. Nu avem altceva de făcut decât să coborâm.

— Vă rog, începu Gansey, după care se opri. Fiți atenți!

Adam și Ronan se priviră unul pe celălalt și apoi puțul. Erau senini și viteji, încrezători în Cabeswater și unul în celălalt. Nu arătau nici pe departe îngrijorarea pe care Blue o simțea pentru ei.

— Zi! spuse Ronan lui Gansey.

— Ce anume?

— Excelsior.

— Păi, asta se referă la a merge în sus și înainte, zise Gansey. Adică să urci. E tocmai contrariul…

— Bine, zise Ronan. *Squash one, squash two, squash three* și tot așa…

Dispărură în gaură, dar vocea continuă să se audă.

— Eu nu cânt chestia asta, strigă Adam, urmându-l însă pe Ronan.

Vocea lui Lynch continuă să se audă o vreme, până când se întrerupse brusc. Se făcu liniște. Una absolută, ca atunci când te afli într-o gaură în pământ. După aceea, se auzi un fel de țăcănit, ca și cum niște pietricele s-ar fi lovit de un perete de stâncă.

Iarăși liniște.

— Isuse! exclamă Gansey. Nu mai suport!

— Îngrijorarea e doar o slăbiciune, maiestate, cântă Gwenllian.

Tăcere.

Se auzi un strigăt aspru al unei voci de nerecunoscut. A lui Adam, a lui Ronan sau a altcuiva.

Gansey scoase un oftat îngrozitor și își sprijini fruntea de peretele de piatră. Mâna lui Blue țâșni să o prindă pe a băiatului și o apucă strâns. Nici ea nu putea suporta strigătul, dar nu exista alternativă decât să suporte. Înlăuntrul ei, frica aceasta nouă și întunecată, conștiința faptului că moartea putea surveni în orice moment și putea lua pe oricine, se insinua ca un șarpe întunecat. Ronan și Adam ar fi putut fi morți, chiar și fără vreun cutremur. Nu era nevoie de vreo fanfară ca să se întâmple asta.

Simțea frica precum un șuvoi de sânge care-i umple

stomacul. Chiar putea avea încredere în Cabeswater? Asta era întrebarea.

Oare nu cumva puțul acela ajungea dincolo de Cabeswater? Asta era a doua întrebare.

— Nu pot suporta asta, zise Gansey. Dacă s-a întâmplat ceva…

— N-ai să fii niciodată rege, zise Gwenllian. Nu știi cum funcționează războiul?

Amărăciunea din glasul ei nu îi era însă adresată lui Gansey; era un reproș pentru cineva care o îngropase sau se îngropase împreună cu ea. Deodată, o voce răzbătu din adâncuri.

— Gansey?

— Adam! Adam!

Vocea se auzi din nou.

— Urcăm ca să vă arătăm cum puteți coborî.

47

Descoperiseră o mare de schelete. Puțul nu era fără fund, deși era adânc și larg. Se îngusta spre partea inferioară, izolându-i cumva de Gansey și de ceilalți și ducându-i pe o pantă abruptă surprinzător de departe de suprafață. În lumina difuză a felinarului, Adam zări niște cuiburi bizare atârnate de tavan. Fluturã din mâini încercând să încetinească. În găurile cuiburilor se vedea o agitație neagră, dar Adam nu putea distinge ce anume erau. Ar fi putut fi cuiburi de insecte, dar îl auzi pe Ronan șoptind undeva mai jos de el, rostind repede cuvinte în latină, iar când Adam ajunse exact în dreptul lor, cuiburile își arătară pereții împletiți din rămurele.

Adam își dădu seama că aceea era treaba lor. Asta aveau ei de oferit: să se asigure că prietenii lor erau în siguranță. Asta promiseseră: să fie magicienii lui Gansey.

Coborâseră, șoptiseră, ceruseră și o convinseseră pe Cabeswater să transforme cuiburile într-un lucru inofensiv. Cel puțin pentru o vreme.

Apoi ajunseseră la baza peretelui, într-o altă cavernă.

Li se alăturară și ceilalți și o vreme priviră împreună spațiul acela întunecat. Între ei și peretele opus din depărtare se vedea o grămadă de oase, o armată de oase, o apocalipsă de oase. Erau schelete de cai și de căprioare, unele mai mici, de pisică, și altele alungite, de nevăstuică. Fiecare dintre ele înțepeniseră în alergare, toate îndreptându-se spre punctul în care stăteau tinerii.

În mod ciudat, sentimentul trezit în ei era acela de uimire, nu de teroare.

Încăperea în sine era și ea o minune. Rotunjită ca un bol, caverna era de două ori mai lungă decât lată. Prin tavanul aflat la peste o sută de metri înălțime, pătrundeau raze de soare. Spre deosebire de peștera pe care o lăsaseră în urmă, aceasta avea și culoare: ferigile și mușchiul se ridicau în căutarea luminii.

— Nori, șopti Blue.

Era adevărat; tavanul era atât de sus, încât sub el se adunase un abur prin care ieșeau stalactitele.

Adam se simțea de parcă intrase într-unul dintre visele lui Ronan. Gwenllian începu să râdă și să bată din palme. Râsul,

melodios ca un cântec, se lovi de pereți, stârnind ecouri.

— S-o facă cineva să tacă! zise Ronan. Înainte s-o fac eu!

— Ce e locul ăsta? întrebă Blue.

Adam porni primul.

— Fii atent... îl preveni Gansey.

Gwenllian țâșni înainte în pas de dans.

— De ce anume vă e frică? De niște oase? întrebă ea, lovind cu piciorul unul dintre scheletele de pisică, pe care îl împrăștie în toate direcțiile.

Adam se încruntă, iar Blue se răsti:

— Nu mai face asta!

— Morții rămân morți și stau morți, răspunse Gwenllian care apucase un femur mare cu care sfărâmă un alt schelet.

— Nu întotdeauna, o preveni Gansey. Ai grijă!

— Da, tată, îl zeflemisi femeia, după care lovi din nou cu putere.

— Ronan! zise Gansey scurt, iar băiatul o apucă pe Gwenllian de brațe și i le suci la spate fără răutate sau brutalitate. Adam se opri lângă unul dintre scheletele din față; umerii îi erau mai sus decât ai lui, deasupra lor aflându-se un craniu imens peste care tronau două coarne de elan, care păreau gigantice chiar și în comparație cu scheletul. Era frumos.

— E un elan irlandez, se auzi vocea lui Blue de foarte aproape.

Adam se întoarse și văzu că fata e chiar în spatele lui, mângâind unul dintre oasele imense și albe. Își trecu degetul atât de tandru în lungul său încât părea că alintă un animal viu.

— Au dispărut, adăugă ea. Mi-a părut întotdeauna rău că n-am apucat să văd unul. Uite ce mulți sunt!

Adam privi și văzu într-adevăr o mulțime. Se uită dincolo de primul schelet, în depărtare, ceea ce îl umplu din nou de uimire față de spectacolul acela de oase. O mie de animale stând pe vârfuri. Îi amintea de ceva, dar nu știa exact de ce anume.

Privi spre intrare, apoi la Ronan și la Gwenllian. Gansey se mișca printre schelete de parcă ar fi fost într-un vis, cu o față pe care se întipăriseră grija și mirarea. Atinse cu respect gâtul arcuit al unei creaturi scheletice, iar Adam își aminti cum îi spusese lui Ronan că nu fusese niciodată într-un loc mai neplăcut decât în peștera prin care intraseră ca să ajungă acolo. În momentul acela, Adam înțelese că adorația lui Blue și a lui

Gansey schimbaseră percepția asupra acelui loc. Ronan și Adam îl percepeau ca fiind magic, dar respectul lui Gansey și al lui Blue îl făceau sfânt. Devenise o catedrală a oaselor.

Începură să meargă încet, căutând răspunsuri și indicii. Nu exista nicio ieșire din cavernă. Era doar spațiul acela vast și un pârâu care îl străbătea, dispărând apoi sub un perete de piatră.

— Ce sens au toate astea?

— Șmecherii, mai multe șmecherii, rânji Gwenllian. Toți sunt viteji, tineri și frumoși – toți nobili și adevărați.

— Cine va scoate spada din această piatră? murmură Gansey, aprobat de Blue. E un test.

— Îi trezim, zise Ronan deodată, dându-i drumul lui Gwenllian. Asta trebuie să fie, nu-i așa?

— Nu e testul meu, îndrăznețule cavaler, zise Gwenllian. E rândul tău, zise ea ațintind asupra lui două degete care simulau țeava unui pistol de cowboy.

Blue nu-și putea lua ochii de la elanul irlandez – era fascinată.

— Și cum trezești niște oase?

— În același fel în care procedezi cu cel care visează, zise Gwenllian către Ronan. Dacă nu poți trezi oasele astea, cum te aștepți să reușești cu tatăl meu? Dar ce văd pe umerii tăi? Ah, văd că zilele astea porți mantia eșecului, care, după cum observ, se potrivește grozav cu ochii tăi. Ai mai încercat asta, visător ratat, dar ai obținut mai degrabă pasiune și nu precizie, nu-i așa?

— Încetează! zise Gansey pe un ton care îi făcu pe toți să se oprească și să-l privească.

În vocea sa nu era pic de mânie, pic de nedreptate. Stătea în fața a doi elani imenși, cu umerii drepți, privind cu seriozitate. Pentru o clipă, Adam văzu prezentul, dar totodată și trecutul, și viitorul, toate întinse în fața lui, așa cum îl îndemnase Persephone să-și contemple propria moarte. Îl văzu pe Gansey în momentul acela, dar cumva și-n toate celelalte momente, pregătit să ajungă în prezent sau să-l părăsească. Gândurile i se urniră însă din loc și timpul porni din nou.

— Încetează să-i mai tachinezi, Gwenllian! zise Gansey. Crezi că ești singura de aici îndreptățită la amărăciune? De ce nu-ți folosești abilitățile de a vedea dincolo de lucruri pentru a ne încuraja și nu pentru a distruge?

— Mi-ar plăcea să văd puțin din ceea ce se întâmplă în fiecare

dintre tinerii de aici, zise Gwenllian. Poți să te oferi tu primul. Îmi voi îndrepta atenția asupra ta, dacă vrei.

Gansey își dădu ochii peste cap și pufni nemulțumit, un gest nedemn de un rege.

— N-o băga în seamă! Adam, dă-mi o idee!

Parrish se gândi că el era mereu scos la tablă, chiar și atunci când nu ridica mâna. Meditâ o clipă la ceea ce Ronan eșuase deja să obțină și apoi la momentul de pe vârful muntelui, petrecut cu Blue și Noah. Într-un final, își aduse aminte de ce-i spusese Persephone despre puterea numărului trei. I se adresă lui Ronan:

— Ai adus chestia aia din vis?

Băiatul arătă spre geanta pe care o purta pe umăr.

— Ce chestie? întrebă Blue.

Adam dădu din mână într-un gest vag; nu era momentul pentru explicații.

— Îți aduci aminte de Fermă? Ar trebui să încerci să le trezești ca pe vaci, Ronan. Eu o să încerc să redirecționez meridianul ca să-ți dau mai multă energie cu care să lucrezi; Blue va amplifica. Gansey va… mișca pietre?

Gansey aprobă mut. Nu înțelegea planul, dar nu avea nevoie; se încredea în judecata lui Adam.

Ronan își dădu jos geanta de pe umăr și despachetă obiectul din vis din pătura sa, care nu mai era atât de pufoasă. Încercă să îl ascundă de privirile celorlalți, în timp ce Adam se ghemui și-și apăsă degetele pe piatră. Știu imediat că nu mai erau cu adevărat în Cabeswater; ajunseseră sub ea. Meridianul energetic era însă acolo și, dacă ar fi putut mișca doar câteva pietre, l-ar fi aliniat cu scheletele.

— Blue, Gansey, ajutați-mă! zise el, făcându-le semn unde să meargă. Ai putea să ne ajuți și tu, îi zise el lui Gwenllian, care îi privea nemișcată, cu buzele țuguiate.

— Nu! răspunse ea. N-aș putea.

Nu-i spusese că nu-l va ajuta pe *el*, dar era limpede. Gansey nici nu se mai obosi să o certe. Se chinuia împreună cu Blue să miște pietrele indicate de Adam. Pe urmă, se întoarseră la animalul aflat chiar în fruntea turmei.

Ronan aștepta cu esența de vis în mână și ochii îndreptați în altă parte. Apoi, după ce se strânseră toți în jurul lui, suflă peste cuvântul din vis, la fel cum făcuse la Fermă.

Răsuflarea trecu pe deasupra și ajunse la schelet. Liniște.

Adam putea să simtă. Valea aceea subterană era încărcată cu energie, pulsa de viață. Murmura prin pereți. Se arcuia de la un os la altul în fiecare schelet și apoi trecea la rămășițele altui animal. Își doreau să țâșnească; își aminteau viața și corpurile de odinioară.

Era însă liniște. Adam simți puterea meridianului energetic oscilând și depărtându-se de el, amplificată de Blue. Nu îl distrugea, în schimb devenea difuz. El nu era cel mai bun conducător pentru această energie și nu avea să mai poată să o concentreze prea multă vreme.

Blue își strânsese buzele, iar Adam își dădu seama că și ea simțea același lucru.

De ce nu funcționa?

Poate că era la fel ca la Fermă. Erau aproape, dar nu îndeajuns. Poate că Gwenllian avea dreptate: nu meritau așa ceva.

Femeia se dădu înapoi de lângă ei, cu brațele întinse în lateral, cu ochii trecând de la un schelet la altul, de parcă s-ar fi așteptat ca unul să prindă viață mai întâi și dorea să nu rateze momentul.

Sprâncenele lui Gansey se încruntară. Privirea sa încordată cuprindea turma de schelete, pe Gwenllian, lumina felinarului și pe prietenii săi înghețați într-o bătălie invizibilă.

Adam nu reușea să-și scoată din minte imaginea regelui său care atârna într-un puț plin de corbi.

Gansey își atinse ușor buza de jos. Își coborî apoi mâna și zise:

— Treziți-vă!

Folosise același ton ca atunci când spusese „Încetează“ mai devreme. Era o voce pe care Adam o auzise de nenumărate ori, una căreia nu aveai cum să nu-i dai ascultare.

Animalele se treziră.

Cerbi și cai, lei și vulturi, capre și unicorni, dar și alte creaturi pe care Adam nu le putea numi. Într-un moment erau oase, iar în următorul deveniseră întregi. Adam ratase momentul transformării. Era ca și cum Noah s-ar fi transformat dintr-o fantomă neclară într-un băiat adevărat, de la imposibil la posibil. Toate creaturile erau vii, licăreau în întuneric mai frumos decât și-ar fi putut imagina Adam vreodată.

Dădură înapoi, țipară și făcură salturi înainte. Adam văzu pieptul lui Gansey urcând și coborând puternic de uimire. Ei făcuseră asta. Chiar asta făceau.

— Trebuie să mergem! strigă Blue. Priviți!

Creaturile o luaseră la fugă. Nu ca o turmă, ci precum sute de minți disparate care au însă un singur țel, o țintă care era un pasaj ce apăruse în partea cealaltă a cavernei. Era ca o gură care se închidea încet. Dacă nu treceau repede prin ea, avea să dispară.

Niciun om nu putea alerga însă atât de repede.

— Așa! strigă Blue.

Se aruncă pe elanul irlandez. Animalul își scutură coarnele imense și se răsuci, dar fata se ținu bine. Lui Adam nu-i venea să creadă.

— Da! strigă și Ronan care apucă o căprioară, după aceea o alta, dar ajunse până la urmă pe spinarea unei creaturi primordiale și rămase înțepenit acolo.

Nu era însă tocmai simplu. Animalele erau rapide și agile, iar Adam sfârși prin a strânge în mână un smoc de blană. La câțiva metri depărtare, îl văzu pe Gansey, la fel de frustrat, arătându-i un alt smoc de blană pe care îl strângea și el între degete. Gwenllian izbucni în râs și începu să urmărească animalele, bătând din palme și alungându-le.

— Fugiți, creaturi micuțe! Fugiți! Fugiți!

Adam simți deodată o lovitură în umăr și căzu, doborât din spate de un animal. Se rostogoli, acoperindu-și capul. Îl lovi încă o copită, iar în minte îi veni imaginea fostului profesor de latină strivit de animale în Cabeswater.

Diferența era însă că pădurea nu îl lăsa să moară. Putea să se rănească însă. Se mai rostogoli puțin, după care se ridică în picioare.

— Adam! zise Gansey arătând cu degetul.

Ochii băiatului descoperiră sursa îngrijorării lui Gansey: Ronan și Blue, împreună cu animalele lor, dispărură în pasajul care se îngustase mult, chiar înainte ca acesta să dispară.

48

Blue se trezi într-o cavernă ciudată, cu tavanul jos și căreia nu-i putea aprecia dimensiunile. Lumina care venea din spatele ei îi arătă că trebuie să coboare puțin pentru a ajunge într-un loc plin de stalagmite. Dar nu, acela nu era fundul peșterii. Era tavanul reflectat în apă. Privea un lac imens, nemișcat. Suprafața lui oglindea perfect tavanul, ascunzându-i adâncimea. Transmitea o senzație de moarte și de disconfort. De cealaltă parte a lacului, se putea deslușI cu greu un alt tunel.

Blue se înfioră. O durea umărul pe care aterizase, dar și fundul.

Își luă privirea de la lac – ușurată, fiindcă nu puteai ști niciodată ce se află într-o oglindă – și îi căută pe ceilalți din priviri. Văzu animalul pe care încălecase ea stând nemișcat ceva mai departe, de parcă devenise o parte a peșterii. Observă apoi și cărarea în lungul căreia se prăbușise.

— Ești și tu aici, zise Blue, ușurată că nu rămăsese singură.

Era Ronan, care purta însă felinarul atârnat de umăr. El era sursa luminii din cavernă. Era la fel de departe ca elanul, dar se îndreptă spre ea, privind-o cu ochi întunecați și lipsiți de expresie. Nu se vedea pe ce creatură încălecase ca să ajungă acolo. Neîncrezătoare, își scoase repede briceagul.

— Ești Ronan cel adevărat?

Băiatul pufni.

— Vorbesc serios!

— Da, vierme! răspunse Ronan.

Privi în jur la fel de neliniștit cum făcuse și ea, ceea ce o făcu pe Blue să-l privească cu simpatie. Lacul sau ceva aflat înăuntrul său îi stârnea o emoție puternică.

— Tu de ce n-a trebuit să încaleci pe ceva?

— Așa am ajuns și eu, dar animalul a fugit.

— A fugit? Unde?

Băiatul se apropie de ea și apoi se aplecă pentru a lua o piatră de pe jos. O aruncă în lac. Se auzi un sunet ca și cum le-ar fi pufnit un curent de aer pe lângă urechi și apoi piatra dispăru. Blue văzu exact momentul în care atinsese apa și dispăruse… dar nu în lac, ci în… nimic. Nu se formă nicio undă.

— Știi ceva? îi zise Ronan lui Blue. Îmi bag picioarele în ea magie.

Blue porni încet către marginea lacului.

— Hei! Nu m-ai auzit? Nu face vreo prostie! Lacul mi-a înghițit chestia aia care semăna cu o căprioară.

— Vreau doar să mă uit, zise Blue.

Se apropie atât cât consideră ea că se află în siguranță și apoi privi în apă, încercând să-i vadă fundul. Zări din nou aceeași reflexie aurie a tavanului și apoi întunericul apei, după care i se arătă propriul chip, cu ochi goi și ciudați. Fața păru că se ridică din apă către ea, din ce în ce mai aproape, cu pielea din ce în ce mai palidă, până când constată că de fapt nu e chipul ei.

Era cel al Maurei.

Ochii îi erau morți, gura întredeschisă, obrajii supți și albiți de apă. Plutea aproape de suprafață. Fața îi era mai aproape de Blue, iar picioarele se pierdeau în întuneric.

Fata începu să tremure. Exact așa se simțise și după moartea Persephonei: sfâșiată de durere.

— Nu! zise ea cu voce tare. *Nu! Nu!*

Chipul mamei sale rămase însă acolo, din ce în ce mai mort, iar Blue se auzi pe ea însăși scoțând un sunet îngrozitor. *Fii rezonabilă...* Dar Blue nu reușea să fie așa. *Scoate-o din apă!*

Simți deodată cum este apucată de două brațe care o trag de la marginea lacului. Mâinile care o cuprinseseră tremurau și ele, dar o apucaseră strâns și miroseau a transpirație și a mușchi.

— Nu e adevărată! îi spuse Ronan încetișor. Nu e adevărată, Blue!

— Am *văzut-o*, zise Blue gata să izbucnească în plâns. Pe mama.

— Știu. Eu l-am văzut pe tata, zise el.

— Dar ea era *acolo*...

— Tatăl meu e îngropat. Iar Adam a văzut-o pe mama ta mult mai departe în peștera asta uitată de Dumnezeu. Lacul ăla e o *iluzie*.

În ciuda faptului că mintea ei îi spunea că băiatul are dreptate, lui Blue i se părea că totul e foarte real.

O clipă, rămaseră așa, Ronan ținând-o la fel de strâns cum ar fi făcut-o cu fratele său, Matthew, cu obrazul pe umărul ei. De fiecare dată când credea că s-a liniștit, în minte îi apărea imediat chipul mamei ei.

Într-un final, fata se trase din brațele lui, iar Ronan se îndreptă de spate. Privi în altă parte, nu îndeajuns de repede

însă ca ea să nu vadă lacrima care îi ajunsese până pe bărbie.

— Îmi bag picioarele! zise el din nou.

Blue făcu eforturi supraomenești pentru ca vocea să-i sune normal.

— De ce ne-ar arăta așa ceva? Dacă nu e adevărat, de ce ne-a înfățișat Cabeswater ceva atât de oribil?

— Nu mai suntem în Cabeswater, răspunse Ronan. Am ajuns dedesubt. Lacul e o parte din altceva.

Priviră amândoi în stânga și în dreapta, în căutarea vreunui drum ocolitor. Nu zăriră însă nimic în peisajul acela sterp și apocaliptic, cu excepția lor și a animalului care rămăsese la fel de nemișcat ca o stâncă.

— Am să mă uit din nou, zise Blue într-un târziu. Vreau să văd dacă pot zări cât de adânc este.

Ronan nu-i spuse să n-o facă, dar nici nu veni cu ea. Fata păși până la mal, încercând să nu tremure la gândul că o va vedea din nou pe mama ei sau ceva chiar mai îngrozitor. Se aplecă și luă o piatră pe care o aruncă imediat ca nu cumva din apă să se ridice vreo imagine.

Piatra dispăru exact când ar fi trebuit să atingă apa.

Din nou, nu se formă nicio undă.

Nemișcată, apa începu să creeze din nou o viziune pentru ea, lăsând-o să se ridice din adâncuri.

Pe măsură ce oroarea o cuprindea, Blue își aduse aminte spusele lui Gwenllian despre oglinzi:

Magia oglinzilor nu înseamnă nimic pentru alte oglinzi.

Dacă lacul mort i-o arătase ei pe Maura și lui Ronan pe tatăl său, însemna că nu crea nimic – pur și simplu folosea propriile lor gânduri pe care le oglindea împotriva lor.

Apa era doar un bol imens pentru scrutat.

Începu să-și ridice barajele interioare, exact așa cum făcuse atunci când îi izolase pe Noah și pe Adam. În timp ce fața cadavrului se ridica încet către ea, o ignoră și continuă să se izoleze.

Și ea era o oglindă.

Privirea îi poposi din nou asupra apei. Nu era niciun cadavru. Nicio față. Nici măcar nu se reflecta nimic, la fel cum și oglinzile lui Neeve fuseseră pustii. Nu existase niciodată nimic altceva decât sticlă obișnuită și suprafața apei; gândind acest lucru, miji ochii, trecu de imaginea reflectată a tavanului și văzu suprafața

neregulată a fundului lacului.

Era adânc de doar câțiva centimetri. Unul sau doi. O iluzie perfectă.

Își atinse buza, gestul amintindu-i de obiceiul lui Gansey, și apoi se opri.

— O să trec prin el, zise ea.

Ronan izbucni într-un râs deloc vesel.

— Bine, dar acum serios…

— Serios! îi spuse Blue, după care adăugă grăbită: tu va trebui să rămâi. Nu cred că poți atinge apa. Te-ai dizolva ca piatra aceea.

— *Spre deosebire de tine*…

Fata privi apa. Era incredibil cum avea de gând să se bazeze pe sfaturile unei persoane nebune.

— Spre deosebire de mine. E ceva legat de felul în care sunt.

— Și presupunând că e adevărat, insistă Ronan, ai de gând să pleci de una singură?

— Să nu părăsești malul ăsta, zise Blue. Mă rog, nu o să rămâi o veșnicie. Dar… promite-mi că o să rămâi un timp rezonabil. Vreau doar să văd ce este de partea cealaltă.

— Presupunând că nu vei dispărea, bombăni el, continuând să-i pună la încercare curajul și așa destul de firav.

— Ronan, încetează!

El îi aruncă o privire gravă, de genul celor cu care îl făcea pe Noah să îl asculte.

— Dacă ea e acolo…

— Mda, știu, mârâi el. Bine. Aștept.

Băiatul își aplecă fruntea și-și scoase felinarul, atârnându-l de umărul fetei.

Fata nu se obosi să spună: *dar tu vei rămâne în întuneric.* Și nu zise nici: *dacă dispar imediat în lac, va trebui să-ți găsești calea de întoarcere fără să poți vedea ceva.* Fiindcă el știuse ambele lucruri, atunci când îi dăduse felinarul.

— Știi? Până la urmă nu ești chiar un nemernic, zise ea.

— Ba da, răspunse Ronan, chiar sunt.

Întorcându-se spre apă, fata își permise să-și închidă puțin ochii și să-și scuture ușor capul, în speranța că frica și groaza de ce avea să facă se vor mai estompa. Păși în apă.

49

Spre marea ei mirare, lacul era ud. Într-un fel crezuse că, din moment ce cadavrele erau o iluzie, așa trebuia să fie și apa. Se dovedi însă că măcar cinci centimetri din suprafața lacului erau adevărați, fiindcă își simți imediat bocancii plini cu apă rece.

Dar ea nu dispăru.

Se întoarse și-l văzu pe Ronan ghemuit la câțiva metri de mal, cu brațele strânse în jurul genunchilor, pregătit să se lase învăluit de întuneric. Când îi întâlni privirea, îi făcu un semn fără să zâmbească, iar fata porni din nou.

Porni sprinten să traverseze lacul, privind spre fundul adevărat al apei, la tavan și la pereți. Nu avea încredere în nimic din locul acela, mai ales fiindcă în minte începuse să-i înflorească teroarea. Nu-i plăcea deloc să se gândească la faptul că-l lăsase pe Ronan în întuneric.

Continuă să meargă singură și, chiar când constată că nu mai putea să-și alunge întunecimea din suflet, ajunse la marginea lacului, la gura tunelului de lângă el.

Păși pe mal și, o secundă, rămase nemișcată, încercând să-și alunge frica.

De ce trebuie să fiu singură?

Se gândi că nu e drept. Apoi își potrivi din nou felinarul și porni înainte.

Blue era convinsă că merge în direcția potrivită, fiindcă începu să simtă atracția subtilă a celui de-al treilea adormit. Așa cum spusese și Adam, auzea o voce în mintea ei, despre care ar fi putut considera cu ușurință că-i aparține chiar ei, dacă nu o asculta cu atenție.

Blue era însă foarte atentă.

Sala pe care o descrisese Adam se dovedi a fi destul de fidelă celei din realitate. Intră prin deschizătura întunecată, simțind o voce înăuntrul ei care spunea *vino mai aproape, mai aproape, mai aproape,* în timp ce adevăratul glas al rațiunii urla *îmi doresc să pot fugi de aici.* Totul era așa cum descrisese Adam. O sală mică, scobită în piatră, îndeajuns de joasă încât până și ea trebui să se aplece ca să intre. Nu îi plăcea poziția aceea. O făcea să se simtă destul de vulnerabilă.

E ca și cum ai îngenunchea.

Nu era vocea conștiinței sale adevărate cea care rostise

cuvintele; al treilea adormit îi pătrunsese în gânduri.

Se simți copleșită de dorința de a se afla în prezența băieților, a Callei sau a mamei ei sau... avea atâția oameni în care se încredea! Până atunci, nu fusese niciodată cu adevărat înspăimântată. Existase în jurul ei un braț care s-o salveze la nevoie sau măcar să se agațe de el ca să nu se prăbușească singură.

Blue înaintă în sală. Felinarul lui Ronan ilumină spațiul acela îngust. Fata tresări, când se pomeni foarte aproape de un bărbat care stătea îngenuncheat. Era la doar câțiva centimetri depărtare, avea membre lungi și subțiri – îi părea cunoscut. Nu se mișca deloc.

Nu dormea precum creaturile din vis, nici nu era mort ca scheletele. Părea *fixat*, privind intens la o ușă de un roșu-închis care avea o clanță neagră, lucioasă.

Deschide!

Blue își luă ochii de la ușă.

Sunt o oglindă, gândi ea. *Uită-te la tine însuți, în timp ce eu voi privi prin preajmă.*

Îl ocoli pe bărbatul nemișcat, încercând să se pregătească pentru ceea ce avea să vadă. Pregătită pentru tot ce era mai rău, Blue avea însă o speranță pitită într-un cotlon al minții și asta era chiar mai rău decât șoaptele celui de-al treilea adormit.

Nu mai avea însă importanță. Fiindcă de partea cealaltă a bărbatului îngenuncheat se afla Maura Sargent.

Era nemișcată, cu mâinile la subsuori, dar era în viață.

În viață, în viață, în viață, era mama lui Blue, iar ea o iubea și o găsise.

Fetei nu-i păsă dacă Maura putea să o simtă sau nu: se aruncă spre ea și o strânse puternic în brațe. Simți liniștea pe care i-o dădea îmbrățișarea mamei, fiindcă o găsise într-adevăr pe mama ei.

Spre marea surpriză a fetei, Maura se mișcă ușor în îmbrățișarea ei și-i șopti:

— Să nu mă lași să mă mișc.

— *Poftim?*

— Nu voi fi în stare să mă abțin să o deschid acum, că suntem trei.

Blue îl privi pe bărbat. Fruntea i se încrețise și mai mult.

— Ar trebui să mergem, zise fata. Cum ai trecut de lac?

— L-am ocolit, șopti Maura. Pe deasupra.

— Mai era și o altă cale?

Acum, că Blue știa că mama ei este în viață, i se crease în suflet îndeajuns loc și pentru alte emoții, cum ar fi enervarea. Privi în jur și văzu o deschizătură mică deasupra unuia dintre pereții joși, dar observă în același timp că bărbatul începea să se târască spre ușă.

Blue nu se gândi prea mult. Țâșni înainte, scoțându-și în același timp briceagul.

— O, nu! Vii cu mine, tipule!

Bărbatul păru o clipă că se gândește să se arunce în cuțitul ei doar ca să înainteze spre ușă. După câteva momente, se dădu câțiva centimetri mai în spate. Apoi alți câțiva. Blue privi în jur în căutarea unui obiect cu care să-i poată lega mâinile, dar nu avea decât cureaua felinarului. O trase peste cap și-i spuse:

— Indiferent cine ești, nu o lua personal, dar să știi că nu pot avea încredere în tine când te văd cu fața asta care arată de parcă ar fi fost vrăjită.

Luă mânerul briceagului în gură, copleșită brusc de un sentiment de eroism, și folosi cureaua felinarului pentru a lega la spate mâinile bărbatului. El nu protestă, iar sprâncenele i se mișcară de parcă i-ar fi fost recunoscătoare. Acum, că nu mai putea deschide ușa, se prăbuși de tot în genunchi, cu umerii căzuți și oftă jalnic.

Oare de când se aflau Maura și omul acela în cavernă, opunându-se chemării de dincolo de ușa închisă? Tot timpul cât lipsise?

— Tu ești Artemus? îl întrebă Blue.

Bărbatul privi în sus la ea, aprobator. Iată de ce i se păruse cunoscut. Ea nu moștenise fața lui prelungă și nici picioarele lungi, dar gura și ochii lui erau cele la care se uitase în oglindă toată viața ei.

Hm! Salut, tată! se gândi ea. *Serios, cu asemenea moștenire genetică ar fi trebuit să fiu mai înaltă!*

Privi spre cealaltă deschizătură, cea aflată în partea de sus a peretelui. Nu era cea mai accesibilă ieșire, dar Blue nu știa ca mama ei să fi avut experiență de cățărător, așa că era mai simplu să plece pe acolo decât să urmeze calea pe care venise ea.

Nu avea timp pentru ezitări. Aplecată, merse până la intrarea

pe unde venise ea și strigă în întuneric:

— Ronan?

Glasul ei cuprinse întreaga cavernă, îndulcindu-se în imensitatea întunecată. Urmă o pauză. Undeva, apa picura.

— Sargent? se auzi apoi.

— Am găsit-o. Mai este o cale de ieșire! Poți să te întorci pe unde am venit?

— Da, se auzi după o altă pauză.

— Atunci, du-te!

— Serios?

— Da, n-are rost să stai acolo, dacă nu poți trece.

Pentru el, era mai periculos să rămână în întuneric, iar ea nu avea cum să-i ducă pe mama ei și pe Artemus peste apa întunecată. *Părinții mei*, se gândi ea. *Nu-mi pot duce* părinții *pe acolo.*

Asta o făcu să se încrunte. Se întoarse spre Maura.

— Haide! Tu te poți mișca fără să deschizi ușa. Trebuie să plecăm.

Însă Maura nu părea să o mai asculte. Avea din nou privirea aceea încruntată, ațintită spre ușă.

Surprinzător, din întuneric se auzi vocea lui Artemus:

— Cum de poți să înduri?

Glasul… avea accent. Nu era sigură de ce o surprindea lucrul acesta. Părea a fi britanic, dar imitat, ca și cum engleza n-ar fi fost limba lui nativă.

Blue se gândi cum ar putea să-i lege mâinile și mamei sale; se întrebă apoi dacă o putea forța să plece. Ar fi fost îngrozitor să fie nevoită să se lupte cu ea.

— Sunt o oglindă, așa cred. Se uită la mine, dar se vede pe sine.

— Asta nu e posibil, zise Artemus.

— Bine, răspunse fata. Atunci, înseamnă probabil că nu asta fac, iar tu te pricepi mai bine. Acum însă, dacă nu e cu supărare, încerc să descopăr o metodă de a o scoate pe mama din peștera asta.

— N-are cum să fie mama ta.

Blue îl plăcea mai puțin pe tatăl ei decât își dorise în toți anii în care și-l imaginase.

— Dumneavoastră, domnule, faceți o mulțime de supoziții pe care le considerați fapte și cred că, atunci când vor veni vremuri

mai bune, ar trebui să vă gândiți foarte serios dacă toate lucrurile de care sunteți convins sunt și adevărate. Deocamdată însă, spuneți-mi dacă pot să o trag din locul ăsta în sus, prin deschizătura aia. E drumul către ieșire, nu-i așa?

Bărbatul își mișcă mâinile în așa fel încât lumina să cadă mai bine pe chipul fetei.

— De fapt, să știi că semeni puțin cu ea.

— *Dumnezeule*, omule! exclamă Blue. Ai rămas cu ideea asta fixă? Știi cu cine mai semăn puțin? Cu tine. Gândește-te tu la asta, iar eu mă voi descurca singură.

Artemus rămase tăcut, așezat, cu brațele la spate, părând că este adâncit în gânduri. Blue nu era sigură că meditează cu adevărat la felul în care arăta fața ei sau că se prăbușise din nou, pradă chemării celui de-al treilea adormit.

Fata luă brațul mamei sale și-l trase puțin, de probă.

— Hai să mergem!

Brațul Maurei deveni brusc rigid, opunându-se nu neapărat lui Blue, ci ideii de mișcare. După aceea, imediat ce fata o eliberă, mâna Maurei se întinse spre ușă.

Blue o lovi ușor și apoi se întoarse către ușă.

— Las-o să *plece*!

Vocea încerca să i se strecoare în minte, ocolindu-i toate barierele. *Deschide ușa și veți pleca toți, iar eu vă voi oferi și un favor. Cu siguranță vrei să salvezi viața acelui băiat.* Al treilea adormit era bun la vorbe.

Deși Blue știa că n-ar fi putut să deschidă ușa sau să accepte ajutorul, simți vorbele cum i se înfig adânc în suflet.

Se întrebă ce-i șoptea această voce mamei ei.

Blue își scoase puloverul. Apucă mâinile Maurei – ea se opuse – și le legă pe cât de bine putu, folosindu-se de mâneci. Încercă să nu se gândească la faptul că stricase cu siguranță puloverul pe care i-l făcuse Persephone, în care se simțise atât de bine, dar care era acum lărgit. Preocupările și bucuriile erau acum pe același plan, fiindcă frica îi schimbase prioritățile.

Blue îi apucă pe Artemus și pe Maura de coate și încercă să-i ridice pe cât permitea tavanul jos al cavernei. Îi împinse unul în altul și apoi încercă să-i miște cât mai departe de ușă, spre ieșirea din cavernă. Nu-i păsa dacă aveau să se lovească. Important era să-i scoată de acolo.

În momentul acela, prin ieșirea lor se prăvăliră câteva trupuri.

50

Caverna nu fusese niciodată prea mare, dar, așa cum căzuse în fund, Blue constată că acum era de-a dreptul aglomerată. Populația crescuse brusc cu încă trei oameni. Persoana din față avea un păr blond, spectaculos, și un revolver, fiind urmată de un bărbat care purta la rândul său o armă și avea nasul îngust, iar în urma lor era…

— Domnul Gray! strigă Blue bucuroasă.

Era atât de fericită să-l vadă, că nu-i venea a crede ce i se întâmplă.

— Blue? întrebă Omul Cenușiu. O, nu!

O, nu?

O secundă mai târziu, fata îi văzu mâinile legate la spate.

— Ce e? întrebă femeia blondă care ținea revolverul.

Îndreptă lumina lanternei spre fața lui Blue, orbind-o.

— Ești o persoană în carne și oase?

— Bineînțeles că sunt o persoană în carne și oase, răspunse indignată Blue, în timp ce femeia îndreptă arma spre ea.

— Piper, nu! strigă Omul Cenușiu, aruncându-se atât de brutal asupra ei, încât lanterna îi căzu din mână și se stinse imediat ce lovi pietrele.

Acum, singura lumină provenea de la felinarul care atârna de cureaua cu care erau legate mâinile lui Artemus.

— Frumos, domnule Gray! zise Piper, clipind și privind în direcția felinarului. N-aveam de gând să o împușc. S-ar putea să fi venit însă vremea să te omor pe tine. Ce părere ai, Morris? Am nevoie de opinia ta de profesionist.

— Te rog, nu! zise Blue. Te rog!

— Am putea s-o împușcăm și pe fată, răspunse Morris. Nimeni nu va coborî vreodată până aici ca să-i găsească.

Blue auzi în spatele ei câteva pietricele căzând din tavan. Se întrebă cu spaimă dacă nu zguduise prea tare cavernele, provocând galopul turmei aceleia de animale.

Piper arătă spre Maura și Artemus, acordându-le într-un final atenție.

— Și oamenii ăștia sunt adevărați? De ce arată așa?

— Maura! zise Omul Cenușiu care își luă abia atunci privirea de la Piper și de la Blue.

Vocea lui dură părea acum lipsită de putere.

— Blue… cum s-a ajuns la…?

Se încruntă într-un fel pe care Blue îl știa și care îi indica fetei că și el auzea în minte șoaptele și promisiunile celui de-al treilea adormit.

Se mai auzi o piatră care căzu din tavan.

— Bine, nu contează, zise Piper.

Ochii ei, limpezi și hotărâți, erau ațintiți asupra ușii. În mintea lui Blue, nu era niciun dubiu că venise să-l trezească pe adormit.

— Ia să mă gândesc! Locul ăsta e atât de claustrofobic. Știi ceva? Tu poți să pleci, fetiță ciudată! E în regulă. Să spui însă că nu ne-ai văzut niciodată.

— Nu-l las pe domnul Gray aici, se împotrivi Blue.

Imediat după ce rosti aceste cuvinte, se gândi că fusese curajoasă, dar în același timp le rostise fiindcă reprezentau adevărul, indiferent cât de înfricoșător era el.

— E o intenție frumoasă, dar nu, răspunse Piper. El nu poate pleca. Nu mă face să-mi pierd răbdarea.

Omul Cenușiu stătea cocârjat pentru a încăpea în cavernă, cu mâinile la spate. De deasupra lui, cădeau pietricele și praf într-un mod alarmant.

Îi spuse lui Blue:

— Ascultă-mă! Ia-i și pleacă! Îmi merit soarta. Așa am trăit, iar acesta e deznodământul. Tu n-ai făcut nimic ca să meriți o asemenea soartă și nici mama ta. A venit vremea să te comporți ca o eroină.

— Ascultă-l! o îndemnă Piper. Când spune „îmi merit soarta“, se referă la momentul în care mi-a lipit un revolver de tâmplă în timp ce mă aflam în propria bucătărie. Are dreptate.

Gândește, Blue, gândește! Își simțea mintea încețoșată. Poate că era vorba despre cel de-al treilea adormit care încerca să-i pătrundă în suflet. Poate că era frica de lacul acela pe care trebuia să-l ocolească prin tunel. Se poate să fi fost și presimțirea crescândă că acolo urma să se întâmple ceva teribil. Din tunelul din care ieșiseră cei trei se rostogoli o piatră mai mare. Caverna aceea era atât de mică; prăbușirea ei părea iminentă.

— Îmi cer iertare, dar n-ai vrea să te grăbești? întrebă Piper. Știu că nimeni nu vrea să zică „uite, rahatul ăsta de groapă e pe cale să se prăbușească“. Dar eu una aș vrea să grăbim un pic lucrurile.

— Începi să vorbești precum Colin, zise Omul Cenușiu.

— Mai spune asta o dată și am să te împușc în boașe, răspunse Piper făcându-i semn lui Blue. Pleci sau ce ai de gând?

Fata își mușcă buza.

— Pot… pot să-l îmbrățișez pentru ultima dată? Te rog?

Își lăsă umerii să cadă, brațele îi atârnau și părea supărată. Ultima parte a păcălelii nu se dovedi foarte complicată.

— Vrei să-l îmbrățișezi pe *el*? Ce grădină zoologică! pufni Piper. Bine, zise ea, ațintindu-și însă revolverul în direcția locului în care fata se aplecă deasupra Omului Cenușiu.

— Ah, Blue! zise el.

Ea îl îmbrățișă ușor, cuprinzându-l cu brațele într-un gest la care el nu avu cum să nu răspundă. Aducându-și buzele aproape de obrazul lui nebărbierit, îi șopti:

— Aș dori să-mi pot aminti ce ai spus despre eroi în engleza veche.

Omul Cenușiu rosti din nou.

— Parcă ai fi o pisică în timp ce vomită, observă Piper. Și ce înseamnă asta?

— „Inima unui laș nu e vreun premiu, dar oamenii de valoare își merită coifurile sclipitoare.“

— Mă străduiesc, răspunse Blue, în timp ce își folosea briceagul pe care îl ținuse ascuns în mână pentru a tăia colierul de plastic ce lega mâinile Omului Cenușiu.

Fata se trase înapoi. El rămase aplecat, cu mâinile la spate, dar își ridică sprâncenele.

— Bine, pleacă de-aici! Dispari! La revedere! zise Piper, în timp ce din tavan se desprinse o altă bucată de piatră. Du-te în altă parte! Cară-te!

Blue își dorea cu disperare ca Omul Cenușiu să poată întreprinde ceva acum. Problema era că Maura și Artemus nu erau deloc mai mobili decât mai înainte, chiar dacă Blue ar fi fost dispusă până la urmă să-l abandoneze acolo pe Omul Cenușiu. Singurul lucru pe care îl putea face era să mai încerce o dată să-i împingă spre ieșire. Se simțea ca într-unul din visele pe care ți le provoacă febra, doar că nu picioarele ei se transformaseră în plumb, ci Maura și Artemus se mișcau îngrozitor de încet.

Piper o lăsă câteva secunde, după care exclamă:

— Asta e ridicol! apoi ridică siguranța revolverului.

— Blue, jos! strigă Omul Cenușiu.

Domnul Gray se aruncă înainte chiar în timp ce o prevenea pe Blue. O lovi pe Piper sau pe Morris, fiindcă trupurile lor se ciocniră violent de Artemus și apoi de Blue. Oare puteai să cazi, dacă erai deja în genunchi?

Se auzi focul unui revolver și pentru o jumătate de secundă se făcu liniște. Toate sunetele fuseseră strivite de pereții încăperii mici, iar când zgomotul reveni, în urechile lor se revărsă un țiuit puternic. În direcția în care zburase glonțul se vedea un nor de praf. Începuseră să cadă mai multe pietre. Priviră cu toții deasupra umerilor fetei – se prăbușea tavanul.

Fata nu reușea să deosebească ale cui erau brațele din jurul ei și nu știa dacă ar fi trebuit să se ghemuiască, să lovească sau să înjunghie. Era însă convinsă că în orice moment cineva ar fi putut muri acolo. Amenințarea plutea în aerul plin de praf al cavernei.

Morris îl strângea de gât pe Omul Cenușiu. Blue dădu să se ocupe de asta… oare putea? O văzu pe Piper bâjbâind printre picioarele celorlalți în căutarea revolverului, pe care probabil că îl scăpase. Cercetând la rândul ei cu privirea solul, Blue zări revolverul *cuiva*. Încercă să-l prindă, dar nu reuși, chiar în momentul în care Omul Cenușiu și Morris se prăbușiră lângă ea. Unul dintre ei lovi arma care se îndepărtă zăngănind nebunește peste pietre, dincolo de intrarea întunecată în tunel.

Celălalt revolver se descărcă în mâna altcuiva. Sunetul le goli tuturor mințile. Oare fusese împușcat cineva? Cine trăgea? Mai urma o altă împușcătură?

În momentul acela de pauză, Blue văzu că Morris îl strângea de gât pe Omul Cenușiu. Atunci fata îl înjunghie în braț, exact în partea cărnoasă. Nu se mai simți atât de prost ca atunci când îl crestase pe Adam.

Morris îi dădu imediat drumul domnului Gray, care îl ridică și începu să-l izbească de tavanul jos.

— În regulă, oprește-te! strigă Piper. Dacă nu, o omor pe ea!

Toată lumea se întoarse să vadă. Piper își ațintise arma spre fruntea Maurei. Scutură din cap ca să-și scoată șuvițele de păr blond din ochi și apoi suflă ca să-și dea jos nisipul ce i se lipise de buze.

— Ce vrei, Piper? întrebă Omul Cenușiu, lăsându-l pe Morris jos.

Morris rămase acolo nemișcat.

— Vreau ce-am cerut și mai înainte, zise Piper. Îți aduci aminte că am vrut să dau drumul femeilor și copiilor ca să mă simt mândră de mine însămi? Asta îmi doream. Dar bănuiesc că acum nu mai e posibil.

În spatele ei, Artemus începu să clipească – lucru interesant, fiindcă nu mai făcuse asta până atunci. Umărul îi sângera într-un mod care părea să sugereze că fusese împușcat. Fiecare picătură de sânge care ajungea pe sol se unea cu celelalte și pornea printre pietrele căzute către ușa roșie.

La deal.

Se opriră cu toții ca să privească. Piper urmări sângele până când acesta ajunse la ușă și la clanță, iar buzele ei de un roz ca de gumă de mestecat se îndepărtară ușor.

În momentul acela, Artemus își folosi mâinile legate ca să o lovească peste degete cu felinarul.

Felinarul se ciocni de revolver, scoțând un clinchet surd. Se stinse și rămaseră cu toții într-o beznă absolută.

Nu se mișcă nimeni sau, dacă o făcuse cineva, nu-l putuseră auzi. În afară de Piper, nimeni nu știa dacă ea mai ținea pistolul ațintit spre Maura. Nu se auzea nimic, cu excepția răpăitului pietrelor care cădeau din tavan. Cel mai cumplit sunet era cel care venea de sus sau din jurul cavernei: era un vuiet scrâșnit, de parcă stâncile s-ar fi mișcat în caverna de deasupra lor. De undeva de mai aproape se auzi un mormăit, pe care Blue i-l atribui lui Morris.

Se simțea în mod ciudat incapabilă să respire, de parcă se terminase aerul din cavernă. Știa ce anume o paraliza: panica.

Brusc, toată lumea începu să se miște.

Mai întâi se auzi un fâșâit din direcția lui Piper, a lui Artemus sau a Maurei, și apoi se auzi un zgomot venind dinspre Omul Cenușiu, după care totul deveni atât de haotic, încât era imposibil să mai spui cine și ce face. Blue își strânse briceagul, fiindcă era posibil să rănească pe cine n-ar fi dorit și începu să pipăie pe sol în căutarea lanternei. Poate că dacă-i înșuruba din nou capacul lanternei, ar fi putut să o facă din nou să meargă.

— Nu deschide ușa aia! Nu o deschide! se auzi deodată vocea Maurei.

Blue nu-și dădea seama nici măcar unde se afla ușa. Se auzea agitație din toate direcțiile.

Îl distingea în mintea ei însă și pe cel de-al treilea adormit. Era ca și cum șoaptele lui în mintea tuturor celorlalți deveniseră atât de zgomotoase încât umpleau însăși caverna. Pe Blue nu o afectau, dar simțea vorbele cum vibrează în întuneric și alunecă în brațele ei. Cum îi picură apoi în lungul degetelor.

Fata se gândi că știe acum modul în care apăruse lacul-oglindă.

Oprește-o!

Era imposibil de spus cui aparținea vocea. Undeva, în apropierea ei, auzi o răsuflare care se accelera.

Degetele i se încleștară pe lanternă. *Haide, haide...* Deodată se auzi o bufnitură și un strigăt întrerupt. Lanterna se aprinse la timp ca să o lumineze pe Piper prăbușită în fața ușii roșii și ținându-se cu mâinile de ceafă.

— Haide! zise Domnul Gray, aruncând pe jos o piatră mânjită cu sânge.

Din pereți începuseră să se desprindă bucăți din ce în ce mai mari.

— Trebuie să ieșim de-aici. Acum! strigă Omul Cenușiu pe un ton aspru și eficient, după care își întoarse ochii spre Artemus. Tu sângerezi. Ia să mă uit! Aha, vei fi bine. Blue, ești în regulă? întrebă el, iar Blue aprobă din cap. Și Maura? continuă el, întorcându-se spre mama fetei.

Femeia avea o julitură urâtă pe obraz și privea atent pe jos, cu mâinile încă legate la spate. Bărbatul ridică gingaș zulufii blonzi de pe fruntea Maurei ca să-i vadă mai bine chipul.

— Trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult de ușă, zise Blue. Dar ce facem cu… ceilalți?

Se referise la Piper și la Morris. Amândoi erau la pământ. Totuși fata nu-și dorea să se gândească prea mult la asta.

Pe fața domnului Gray nu era niciun fel de bunătate.

— Atâta vreme cât nu ai rezerve secrete de forță pe care să le folosești, nu putem să-i cărăm cu noi. Avem de ales între ea și Maura, iar tu știi bine pe cine prefer. Trebuie să plecăm imediat.

Ca o confirmare, tunelul prin care intrase Blue se prăbuși într-o ploaie de pietre și praf.

Se prinseră de mâini. Blue deschidea drumul cu lanterna ei, pe când ceilalți urcau pe rând în deschizătura micuță de deasupra peretelui. Blue se târî câțiva metri după care așteptă, numărându-i pe cei care o urmau.

Unu (Artemus), doi (Maura) și trei (Omul Cenușiu), patru...

Patru.

Piper, aproape de nerecunoscut din cauza felului în care se murdărise de praf, apăru la gura tunelului. Rămase acolo fără să urce. Ținea un revolver cu o mână tremurândă.

— Tu...! începu ea, după care se opri ca și când nu-și putea imagina ce are de zis în continuare.

— Plecați! strigă Omul Cenușiu. Blue, repede, ia lumina de aici!

Fata porni în lungul tunelului.

În urma ei, explodă un nou foc de revolver. Fără vreun efect asupra tunelului.

— Nu vă opriți! strigă din nou Omul Cenușiu. E în regulă.

Se auzi apoi un strigăt ascuțit, prea gutural pentru a fi un urlet, și apoi explozia pietrelor care se prăbușiră în urma lor.

Blue își dorea să nu mai audă strigătul acela. Nu-i păsa că aparținea cuiva care tocmai încercase să o ucidă pe mama ei. Nu reușea să se convingă că n-ar fi trebuit să-i pese. Nu avea însă ce face, așa încât continuă să urce, conducându-i pe ceilalți spre ieșirea din peșteră.

Când ajunseră afară, constată că e întuneric, dar nimic nu putea fi mai întunecat decât caverna aceea cu ușă roșie. Și nimic nu putea mirosi mai minunat decât iarba, copacii și chiar asfaltul autostrăzii din apropiere.

Ieșirea era doar o adâncitură cu marginea crestată în coasta unui deal; le era imposibil să știe unde se aflau. Ieșiseră însă.

Artemus se sprijini amețit de peretele de lângă intrare, atingându-și ușor rana. Blue o dezlegă pe mama ei. Maura își cuprinse fiica în brațe, strângând-o până aproape de sufocare.

— Îmi pare atât de rău, zise ea după câteva minute. Atât de rău. Am să-ți cumpăr o mașină, am să-ți fac un dormitor mai mare și nu vom mai mânca niciodată altceva decât iaurt și...

Femeia se opri și o eliberă pe fată din îmbrățișarea ei. Omul Cenușiu stătea în spatele ei, iar Maura se întoarse, se strâmbă la el, după care bărbatul îi atinse obrazul rănit.

— Domnule Gray, zise ea.

El se mulțumi să dea din cap. Îi atinse cu degetul o sprânceană cu un gest eficient, priceput și îndrăgostit, după care se uită la Blue.

— Haide să-i găsim pe ceilalți! îi zise fata.

51

Adam Parrish era treaz. Opusul lui *treaz* ar fi trebuit să fie *adormit*, dar Adam își petrecuse multă vreme în ultimii doi ani ai vieții sale fiind în ambele stări deodată. Sau în niciuna. Privind retrospectiv, nu era sigur că știuse ce înseamnă să fie treaz cu adevărat până acum.

Stătea pe bancheta din spate a mașinii Camaro, cu Ronan și Blue, privind luminile din Washington, simțind pulsul meridianului energetic cum se estompa pe măsură ce se depărtau de Henrietta. Trecuse o săptămână de când ieșiseră din caverna oaselor și lucrurile începuseră să revină la normal.

Nu, nu la normal.

Normalul nu exista.

Maura se întorsese la locuința de pe Fox Way 300, dar Persephone lipsea. Băieții mergeau din nou la școală, unde nu-l mai găsiseră însă pe Greenmantle. Ziarele relatau despre moartea lui Jesse Dittley. Unul dintre articole spunea chiar că zona începea să pară un loc destul de periculos. Muriseră Niall Lynch, Joseph Kavinsky, Jesse Ditlley și Persephone Poldma.

Toată lumea fusese surprinsă să descopere că Persephone avea și un nume de familie.

— A fost așa cum te așteptai? îl întrebă Gansey pe Malory.

Ridicându-și ochii de pe biletele de zbor, profesorul se uita la ei; Câine îi fixa și el cu privirea.

— Cu mult. Prea mult. Nu vreau să te jignesc pe tine și pe ai tăi, Gansey, dar voi fi foarte ușurat să mă întorc pentru o vreme la meridianul meu mai liniștit.

Adam își coji pojghița unei julituri de pe mână; era cea mai mică dintre cele pe care le căpătase coborând în puțul din peștera corbilor și apoi cățărându-se înapoi. Cea mai gravă rană era invizibilă, dar producea o durere constantă: conștiința faptului că Persephone murise pulsa mereu în mintea sa, la fel ca meridianul energetic.

Îi spusese că există trei adormiți. Unul pe care să-l trezească, unul pe care să-l lase în pace. Și încă unul la mijloc. Ceilalți credeau că ultimul dintre ei era Gwenllian, dar asta nu prea avea sens, fiindcă ea nu dormise niciodată.

Nu știa dacă era adevărat sau nu, dar lui îi plăcea să creadă că al treilea adormit fusese chiar el.

— Trebuie să vii să mă vizitezi, zise Malory. Să vezi tapiseria. Vom hoinări pe vechile cărări de dragul nostalgiei. Lui Câine i-ar plăcea să vină și Jane.

— Aș fi încântat, zise Gansey politicos.

Tonul său sugera că ar fi vrut, dar asta nu se va întâmpla. Malory nu percepuse probabil, dar Adam înțelesese. Avea să rămână aici în căutarea lui Glendower și a favorului său.

Cu o noapte înainte, Adam încercase una dintre șmecheriile pe care le folosea ca să adoarmă: repetase diferitele forme în care avea să solicite favorul, încercând să o nimerească pe cea mai potrivită, cea care nu va irosi unica oportunitate, care va îndrepta tot ce e rău. Descoperise însă că nu se mai putea implica în jocul acela. Nu prea îi mai păsa de succes; avea să supraviețuiască la Aglionby și se gândea cu optimism că avea să primească o bursă la cel puțin una dintre universitățile la care dorea să meargă. O vreme crezuse că va trebui să folosească favorul ca să se elibereze de Cabeswater, dar acum i se părea aiurea să facă asta. Era ca și cum ar fi cerut să fie eliberat de Gansey sau de Ronan. Realizase într-un târziu că singurul motiv pentru care avea nevoie de favor era să salveze viața lui Gansey.

— Iată-ne ajunși, zise Malory privind terminalul aeroportului, iar Câine dădu din coadă pentru prima dată. Urează-i mamei tale succes în alegeri. Politica americană! Mai periculoasă decât meridianul energetic.

— O să-i transmit, zise Gansey.

— Tu să nu intri în politică, îl sfătui Malory cu seriozitate în timp ce ajunseră în zona de îmbarcare.

— Greu de crezut.

Vocea lui Gansey îi părea încă anxioasă lui Adam, deși conversația în sine nu avea nimic înfricoșător. Era momentul să-l găsească pe Glendower, o știau cu toții.

Gansey trase frâna de mână și zise:

— Imediat după ce-l conduc pe domnul profesor, unul dintre voi poate să vină pe scaunul din față. Adam? Dacă nu cumva dormi.

— Nu, zise Adam, sunt treaz.

Epilog

Nu avea importanță că Piper zăcuse inconștientă timp de ore întregi. În filmele de acțiune de genul acela, pe care Colin le ura întotdeauna, iar ea le apreciase mereu, eroii îi doborau întotdeauna pe răufăcători în loc să-i împuște. Asta îi deosebea de toată lumea. Tâlharii împușcau minioni; eroii îi trimiteau la culcare cu un pumn în nas. Pe urmă, după câteva ore, aceștia își reveneau și-și continuau existența. Piper citise odată o postare de pe un blog care arăta că asta nu era cu adevărat posibil, fiindcă, dacă rămâneai inconștient mai mult de un minut sau două, însemna că ai leziuni pe creier. Iar articolul fusese scris de un medic sau de cineva care fusese medic, în cel mai rău caz de o persoană căsătorită cu un profesionist din domeniul medical, ceea ce o făcea pe Piper să creadă că probabil era adevărat. Ceva mai real decât filmele acelea de acțiune.

În timp ce zăcea în peșteră, se gândea la toate leziunile cerebrale de la Hollywood, produse de eroi îndrăzneți care se gândeau că, doborându-și inamicii în acest fel, se comportă mai blând decât dacă i-ar împușca.

Nu rămase inconștientă timp de ore întregi, dar zăcuse la pământ o bună bucată de vreme, poate chiar zile întregi. Plutea între somn și trezie.

Din când în când, auzea un geamăt din cavernă. Era Morris sau poate propria ei voce. Uneori deschidea ochii și spunea că e momentul să se ridice, dar efortul i se părea imediat prea mare, așa încât rămăsese la pământ.

Într-un final, încetă să mai lovească butonul care amâna alarma și-și veni în fire. Era ridicol. Se ridică în capul oaselor, cu fruntea pulsându-i dureros, și își lăsă ochii să se acomodeze cu întunericul. Nu-și dădea seama cu exactitate de unde venea lumina. Peste tot în jurul ei erau pietre și apă. Își aminti brusc de Colin, care fugise, lăsând-o să moară în peștera aceea în care el fusese primul care își dorise să intre. Tipic. Dispărea mereu la treburile lui, despre care pretindea că erau pentru amândoi.

Deodată, își dădu seama de unde vine lumina: de la un felinar, unul de modă veche, ca o lampă de miner. De mânerul acestuia erau prinse niște mâini. Grăsuțe, frumoase. În lungul lor erau brațe, atașate unui corp – era o femeie. O privea pe Piper fără să clipească, dar și fără uimire.

— Ești reală? întrebă Piper.

Femeia încuviință senin din cap, gest pe care Piper nu reuși să-l considere o garanție a realității celeilalte. Locul în care se aflau nu părea să fie unul în care să apară femei la întâmplare.

— Ești paralizată? o întrebă cealaltă.

— Nu, răspunse Piper cu o ezitare. Da. Nu.

Un picior nu o mai asculta, dar asta nu era paralizie. Se gândi că era probabil rupt. Situația nu era tocmai bună.

— Putem repara asta, zise femeia. Dacă-l trezim.

Priviră amândouă spre ușa mormântului.

— Dacă-l trezim, ne va oferi un favor, adăugă femeia. Suntem trei… aproape, nu pentru multă vreme, urmă ea arătând vag în direcția lui Morris care gemea.

Piper, care era interesată întotdeauna de binele personal înaintea oricărui alt lucru, deveni brusc bănuitoare.

— De ce nu l-ai trezit singură?

— N-ar fi fost bine ca regina să fie singură, zise femeia. Sigur c-ar fi fost preferabil să fim trei, dar doi vor fi suficienți. Doiul e mai puțin stabil decât treiul, dar mai bun decât unul.

Piper era extrem de neinteresată de matematica aceea magică. Acum că devenise mai atentă, își dădu seama că piciorul o doare cu adevărat. Mai și sângera. Toate lucrurile din jurul ei începură să o enerveze.

— Bine, bine.

Femeia ridică felinarul și o ajută pe Piper să se ridice. Aceasta rosti un cuvânt care o făcea de obicei să se simtă mai bine, dar nu o ajută de data aceea. Măcar acum se convinsese că femeia era reală; simțea cum îi strânge toracele încercând să o ridice.

— Și, de fapt, cine ești?

— Mă numesc Neeve.

În timp ce șontâcăiau către ușă, Piper constată calm:

— E un nume cam stupid.

— La fel este și Piper, răspunse Neeve, tot pe un ton calm.

Până la urmă, nu făcură nimic deosebit. Își puseră amândouă mâinile pe ușă și o împinseră. Nu era nimic magic; o simțiră doar ca pe o bucată de lemn.

Mormântul era deja luminat. Înăuntru era tot atâta lumină câtă țâșnea din felinarul lui Neeve. De fapt, era exact aceeași lumină care se oglindea spre ele.

Cele două femei înaintară spre centru. Acolo se afla un

sarcofag cu capacul deja deschis.

Adormitul nu era om. Piper nu era sigură de ce se așteptase la asta. Era mic, negru și strălucitor, cu mult mai multe picioare decât anticipase. Era puternic.

— Trebuie să o facem în același timp ca să… începu Neeve.

Piper întinse mâna și îl atinse înainte ca Neeve să facă vreun gest.

— Trezește-te!